

**BOMBA
POD POSTELÍ**

Jan Jandourek

Městská knihovna v Praze

půjčuje

knihy, audioknihy,
obrazy, deskové hry...

nabízí prostory pro

samostatné studium,
skupinová setkání,
přednášky, konference...

poskytuje online služby

e-knihy, digitalizované dokumenty,
přednášky, kurzy...

pořádá

autorská čtení, přednášky,
koncerty, filmové projekce,
akce pro děti...

podporuje tvoření v kreativních dílnách

DOK16 pro práci se dřevem a papírem
Atelier pro šití a vyšívání

Suterén pro 3D tisk, knižní vazbu, kaligrafii a pyrografii

mlp.cz
e-knihovna.cz
knihovna@mlp.cz
facebook.com/knihovna

Bomba pod postelí

Jan Jandourek

Znění tohoto textu vychází z díla [Bomba pod postelí](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Petrov v Brně v roce 2001. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

Podle [předlohy](#) z fondu [Moravské zemské knihovny v Brně](#).

§

Text díla (Jan Jandourek: Bomba pod postelí), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 27. 5. 2022.

Kateřina si nasypala tabletky do dlaně a ukazováčkem pravé ruky nakreslila do vzniklé hromádky malé kolečko. Barevné kuličky se ale okamžitě sesypaly zpět do vytvořené rýhy, a tak Kateřina dlaň zase rychle zavřela.

„Je to trojnásobek potřebné dávky,“ pomyslela si. Volnou rukou otevřela láhev s vodkou, nazvanou pro tu chvíli vhodně – jak si aspoň myslela – *Smíchovský anděl*, a naplnila sklenici po okraj. Od dětství měla potíže s polykáním prášků nasucho, dokonce i takových, které měly podle úlisné příjemné a dosti zavalité dětské doktorky do žaludku vklouznout „samy“. Jako by *někdy něco někam* vklouzlo samo.

Sklenka vodky, to je tak asi dvě deci, ne o moc víc nebo míň. Prakticky o všech tabletkách, které teď Kateřina držela v dlani, se v příslušných příbalových letácích říkalo, že se *v žádném případě* nesmí zapíjet alkoholem. Jenomže Kateřinu zajímalo v celém drobně psaném textu vždy jenom složení léku, nic jiného. Poznámky o tom, že se lék nemá požívat v době těhotenství nebo kojení považovala vzhledem k momentálně zamýšlenému účelu jejich požití a použití za irelevantní.

Bylo deset hodin třicet pět minut večer. Když začne hned, mohla by být s trochou štěstí do půlnoci hotová. Když si uvědomila své pojetí slova štěstí, měla skoro chuť se zasmát. Poprvé po dlouhé době.

Richard opatrně vložil poslední pečlivě utěsněnou trubici do velké černé kožené tašky. Ted' má všechny ty věcičky pohromadě. Ještě počká, jestli nepřijde ten dopis. I kdyby ne, už se postará, aby všechno proběhlo tak, jak má, tak, jak je to správné, tak, jak si to vysnil za nocí bezesných i za nocí plných horečnatého uvažování. I náhradní plán je plán. I to by byla podívaná. Skoro ho mrzelo, že si nebude

moci plně užít výsledek. Ale už ten pocit, že on je jediný, který ví, mu stačil ke štěstí. Podíval se z okna panelákové garsonky a napadlo ho, že nad všemi těmi lidmi, které po nocích pozoruje triedrem, má vlastně nesmírnou moc. Nad všemi vlastně ne, jenom nad těmi, které by si vybral. Ale i to by mu stačilo ke štěstí.

Ale on už si vybral, kdo bude cílem. Kdo a co.

Zasmál se. Poslední dobou se smál často. Ale jenom tehdy, když u toho nikdo nebyl.

Generální ředitel a spolumajitel televize AURA Leo Mauss seděl vzdor značně pokročilé hodině ve své pracovně a probíral se fascikly nahromaděnými na jeho stole do tvaru časem poznamenaných pyramid. Zítra se spustí největší projekt letošního roku a – jak doufal – ještě několika dalších let. Pořad OKO, pro který už měl vypracován scénář, navržené logo, zajištění kampaň ve vlastní stanici, vlastním rádiu a vlastních obrázkových časopisech zaměřených na muže dostatečně náročné a zároveň dostatečně hloupé a na ženy oplývající vybraným nevkusem a frustrované životem a jinými nepříjemnostmi, tedy tento pořad byl především jeho dítětem. OKO bylo sice nezastíranou kopií několika zahraničních podniků podobného typu, ale v této zemi byl Leo Mauss první (jako i v jiných věcech) a teď už ho nikdo nepřestihne. Zítra totiž dostanou vybraní kandidáti dopisy, které – jak aspoň tvrdila reklama a jak to také v dopisech stálo – měly navždy změnit život adresátů. Jestli k lepšímu, to byla jiná otázka.

Leo Mauss byl úspěšný a spokojený člověk. Tak úspěšný a spokojený, až si sám někdy říkal, jestli není takový úspěch příliš tísnivý. Během několika málo let se mu podařilo zaplavit prostomyslný lid této malé země proudem reklam na zboží, o kterém lid dosud ani netušil, že existuje, natožpak že ho nutně potřebuje. Barevné obrázky lesklých, voňavých, rychlých a prý inovovaných věcí občas přerušovaly pořady lehčího kalibru nebo zprávy o podřezávání

jedněch lidských bytostí jinými lidskými bytostmi. Pravidlem bylo, že podřezávání, střílení, věšení, leptání kyselinou, svazování ostnatým drátem a topení v sudech a vanách musí být převážně tuzemského charakteru. Zkušenost jasně ukázala, že po nějakých negrech slušnému člověku nic není, protože ti si jednak za svůj osud mohou sami, neboť málo pracují a zlovolně se vymkli z blahodárné a kulturonosné koloniální nadvlády, a jednak je košile bližší než kabát. Pokud šlo o podřezávání, střílení, věšení a leptání, byla česká krev mnohem vítanější než cizácká. Ta je vždy poněkud abstraktní. A vůbec.

Asi tolik vyplývalo z výsledků drahých a podrobných průzkumů diváckých zálib. Leo Mauss by už dávno žádné průzkumy nezádal, protože stejně věděl předem, co zjistí. Protože ale patřilo k dobré pověsti televizních stanic nějaké ty průzkumy občas dělat, už kvůli reklamním agenturám, které jejich výsledkům věřily jako božskému zjevení, sypal Leo Mauss další a další peníze do kapes statistických šarlatánů. Vždycky přesně odhalili, jak to bylo a proč se něco stalo, zatímco budoucnost předpovídali asi s takovou spolehlivostí jako tibetští věštci. Tedy metodou náhodných čísel.

Ale že bude OKO „pořádněj vodvaz“ (jeden ze sloganů doprovázejících kampaň), na tom se shodovali všichni. Leo Mauss by už měl jít spát, ale v některých chvílích má i otřelý matador náběhy k nespavosti.

Navíc by mohl zavolat Průcha.

Vůdčím heslem intelektuála Lukáše bylo, že se nenechá od nikoho šikanovat, dokonce ani od samotného života ne. Na rozdíl od lidí, kteří svá hesla pouze proklamovali a otravovali jimi druhým život („Já mám takovou zásadu,“ vykládali, načež seznámili publikum s nějakou naprostou pitomostí.), bral Lukáš své rozhodnutí vážně. Dospěl k němu tehdy, když si přečetl Kennedyho větu: „Nikdy se neptej, co může udělat vlast pro tebe, ale co můžeš ty udělat pro

vlast.“ Zamyslel se tehdy nad tím, proč by měl dělat něco pro vlast, která pro něj nikdy neudělala nic, maximálně mu její představitelé a v jejím jménu srali na hlavu a obírali ho o peníze, a to za každého režimu.

„Ne, nepůjdu na vojnu,“ řekl svému otci důstojníkovi, který do té chvíle s něčím takovým nepočítal. „Nedám jim ani vteřinu.“

„Jak, *jim*“ nechápal otec, který *jim* věnoval přes třicet let života a pokládal to za svrchovaně správné. „Znamená to, že se chceš vyhnout vojně na nějaké náhradní službě?“

„Nehodlám vykonávat žádnou službu. Povinná vojenská služba je pozůstatek osvícenského státu a jako taková by měla být zrušena. Je stejně absurdní, jako by byly povinné odvody k policii nebo na zemědělské brigády.“

Následkem svého rozhodnutí musel opustit domov, protože otec nehodlal žít pod jednou střechou s člověkem zvrácených názorů a ovlivněným pravděpodobně pomýlenými pacifistickými ideologiemi, za nimiž se podle jeho názoru skrývala pouze nechuť běhat, skákat, střílet, šurovat a společně se sprchovat. V tom posledním měl ostatně pravdu, protože Lukášovi se při představě, že by se měl společně sprchovat s několika desítkami mužů, dělalo nanic.

To bylo na celé věci pozoruhodné, protože Lukáš byl homosexuál a věděl to o sobě už od puberty. Oproti obecně rozšířenému mínění však vojenské sprchy normálnímu homosexuálovi nemusí přinášet až takový požitek, jak se má obecně za to. Kdyby se to Lukáš pokoušel někomu vysvětlovat, což nikdy neudělal, protože by to byla zbytečná práce, použil by přirovnání. Zeptal by se heterosexuála, zda by chtěl být v jedné sprše s třiceti upocenými a špinavými a mokřými osobami ženského pohlaví, které povykují a nenápadně se navzájem pozorují kritickými zraky odhalujícími cizí fyzické přednosti a nedostatky. I velký milovník nahého ženského těla by musel při představě takového obrazu poněkud zakolísat. Kdyby ani

toto přirovnání nestačilo, poukázal by Lukáš na film *120 dní Sodomy*, z něhož diváci odcházeli většinou s pocitem, že všeho moc škodí.

Protože měl určitou zálibu v pozorování, rád zašel na skleničku a nerad brzo ráno vstával, klesl ke zděšení rodiny tak hluboko, že se stal novinářem.

Ale to bylo až potom. Vystudoval chemii a zaujaly ho výbušniny. Literatura a výbušniny. Z kombinace těch dvou zájmů vyplývala jediná životní role, totiž pyrotechnik. To znamená, že na vojnu nakonec musel. Otec ho chtěl opět přijmout k rodinnému krbu. Omezili se nakonec na příležitostné nedělní obědy.

„Není to pro tebe příliš hrubá práce, Lukášku?“

„Naopak, mami, je to práce velice jemná.“

„Je to jediná práce, kde nemůžeš udělat víc než jednu chybu,“ pravil otec.

Jeho schopnost nevtíravého humoru Lukáš vždy obdivoval.

„OKO jsem vymyslel já,“ řekl Průcha před několika měsíci Leu Maussovi. „A já si taky vyberu lidi, co se budou smažit v tom kontejneru. Nenechám si své životní dílo zmařit nějakou nudnou troskou, která nám z toho udělá intelektuální saharu.“

„A neuděláme nějaký konkurs?“ zeptal se Leo Mauss.

„Konkurs povedu já,“ rozhodl Průcha.

„Kolik budeš do toho – toho kontejneru – potřebovat lidí?“

„Tak asi šest. Všichni mladí a krásní. Jedna ženská ale bude v přijatelné míře ošklivá, abychom udrželi nějakou rozumnou proporcii. Udělá to kontrast.“

Průcha se blížil k dosavadnímu vrcholu kariéry, jejíž nížiny ležely v dávných dobách, kdy pracoval v redakci armádního magazínu ČSLA a připravoval pořady, které měly podporovat občanskou *brannost*. To byl úkol značně nesnadný, protože jestli bylo něco populaci cizí, tak to byly právě ideály brannosti. Řemeslo ale Průcha uměl a jako dramaturg se stal jedním z předních mužů televize AURA.

Onoho památného letního dne před několika měsíci vstoupil do kanceláře ředitele Lea Mause a pravil, že dostal nápad.

Princip pořadu OKO byl prostý a nebyl to žádný Průchův objev, protože ideu odkoukal v několika západních televizích. Na základě nepříliš průhledných konkursů se vybere skupinka lidí, kterou potom umístí do uzavřeného prostoru bytové buňky se zahrádkou a ponechají vlastnímu osudu. Co dodávalo celé věci zajímavost, byl fakt, že jejich přebývání neustále, po dvacet čtyři hodin denně sledovaly desítky kamer rozmístěných po objektu. Večer režie provede sestřih, který se pak vysílá, jako by šlo o nějaký seriál. Jenomže zde, jak potom tvrdil Průcha v reklamním šotu, *píše scénáře sám život*. „Peklo jsou ti druzí,“ naznačovala reklama a celou akci podpořilo několik patřičně motivovaných sociologů.

„Ty kamery budou všude?“ zeptal se poněkud nervózně Leo Mauss, který byl sice navzdory jemné povaze a vytržbenému vkusu považován za brutálního kapitalistu, ale stále se u každého podniku obával o své renomé. Svědomí sice Leo Mauss konejšil četnými finančními dary chudým, ba i střechu na kostelech nechal občas opravit, ale ani mecenášství nemůže změnit výrazy v obličejích určitých lidí.

„Úplně všude,“ pravil hrdě Průcha. „Kromě záchodu. Jedna ale bude před záchodem a druhá před sprchovým koutem. V ložnicích kamery budou po dvou.“

„A co v noci?“

„Budou tam infračervené kamery, které uvidí všechno.“

„Všechno?“ ověřoval si Leo Mauss.

„Všechno všecičko. V tom je právě ten vtíp.“

Ředitel se zamyslel a v duchu propočítával, na kolik celý podnik přijde. Bylo mu jasné, že lidé z ulice nebudou stát tolik, na kolik by přišly známé seriálové ksichty. Jenomže seriál se známými ksichty je tutovka, zatímco tohle je risk.

„Jak dlouho je tam chceš mít zavřené?“

„Dejme tomu sto dní. Když to vydrží kosmonauti, tak by to náš člověk mohl vydržet taky.“

„A nebudou smět ven?“

„Ani na vteřinu. Kdo by vylezl za plot, tak už zpátky nesmí.“

„A co když někoho chytne slepák?“

„Tak končí. Leda by si ho vyoperoval sám jako tenkrát ten ruskej polárník. Taková operace by možná stála za příměj přenos, i kdyby při ní měl dotyčnej exnout.“

Leo Mauss začal v duchu počítat. Potraviny pro šest lidí na sto dní. Pronájem pozemku. Infrastruktura. Elektřina. Přenosové vozy. Taky to bude chtít extra redakci, která bude pracovat nonstop. Konkurs. Preventivně-právní konzultace. Možná pořád nějaké právní konzultace. Reklamní kampaň. Bylo v tom prostě mnoho faktorů.

„A co když se mezi ty lidi dostane nějaký blázen, který udělá průšvih? Víš, kolik pošuků se ti přihlásí na takovouhle akci? Poflakovat se tři měsíce v takovém baráku a stát se hvězdou, to bude přímo ráj pro šílence všeho druhu.“

„Necháme si ty maníky prohlídnout psychiatrem. Psychologický testy budou pochopitelně povinnou součástí konkursu. Vyložený cvoky necháme venku. Prověříme je tak, až se z toho poserou.“

„No jen aby,“ zapochyboval Leo Mauss. Jenomže Průcha ho dokázal vždycky jakousi tajemnou mocí přesvědčit.

Richard nakonec zavřel i onu velkou černou koženou tašku a opatrně ji zasunul pod postel. Ještě pořád mu bylo do smíchu. Proč by taky ne. Člověk, který má jistou budoucnost, se přece může smát. Člověk, který matku nezná a otce jen tuší. Když nemáte kořeny, není vás z čeho vytrhnout. Můžete letět svobodně jako pták.

„Nechci, aby se opakovalo něco takového, jako byla teta Máňa,“ řekl tehdy Leo Mauss.

Průcha cosi nezřetelného zamumlal.

Teta Máňa byla jedním z traumat televize AURA. V dřevních počátcích vysílání, možná to bylo ještě před jeho spuštěním, vymyslel kdosi, že se budou o nedělích vysílat pohádky pro děti, které bude uvádět sympatická žena středního věku, taková televizní máma, k níž se budou děti obracet dopisy, posílat jí obrázky a občas s ní některé, ty nejpoužitelnější, v pořadu vystoupí. Začátek nebyl špatný. Jedna holčička sice utrpěla malý psychický šok, když zjistila, jak vypadají kulisy zezadu, načež se z toho před kamerami počúrала, ale jinak to nějakou dobu fungovalo. Teta Máňa byla osobou, kterou kdosi odkudsi přivedl; později nebylo jasné, jestli proběhl skutečný konkurs, nebo jen jakési neurčité pohovory, protože se k tomu nikdo nechtěl hlásit.

O tetě Máně se vědělo především tolik, že bývala učitelkou, takže pracovníci stanice v rozporu se všemi svými životními zkušenostmi předpokládali, že to bude osoba důvěryhodná, bezúhonná a bude to s dětmi umět. Ze všech předpokladů se svým způsobem naplnil pouze poslední. S dětmi to skutečně uměla. Všechno ostatní už byla jen apokalyptická hrůza. Před natáčením si teta Máňa otevřela dvě plechovky s pivem a na čtyři loky je vyprázdnila. Další dvě si dala po natáčení. Občas zaspala, takže pro ni na poslední chvíli posílali taxík. Postupně se vyjasňovalo, proč nezůstala u učitelského povolání. V kabelce měla lékařské potvrzení o diagnostikované kleptománii, které s triumfálním gestem vytahovala v supermarketech, kdykoli ji chytili při činu. To se stávalo často, protože Máně nešlo ani tolik o zboží jako o tu radost, když mohla vyjmout své potvrzení a mávat s ním jako s diplomatickým pasem. Jednou nehodlal mírně omezený muž z ochranky brát papír v úvahu, a teta Máňa ho ztloukla kabelkou.

Všichni si lámali hlavu, jak nějak taktně zařídit, aby nechodila na večírky pořádané AUROU a obložené jinak všemi kvazi významnými osobnostmi vzešlými z lůna stanice. Věc se nakonec vyřešila sama od sebe, když Máňa dostala blíže nespecifikované prima

místo v jakémsi varieté patřícím ruské nebo snad kalmycké mafii, čímž se nad tetou všech dětí zavřely vody. Doba jejího působení zanechala v mozcích pracovníků AURY hlubší rýhy než počiny Sary Stejskalové, která uváděla hudební pořad pro teenagery Koktejl. Na rozdíl od Máni byla též roztomiloučká, aspoň někdy.

„Dáme jim tam psa,“ navrhl Leo Mauss. „Když tam bude pořad něco pobíhat, tak se bude něco dít, i když se nic dít nebude, což bude zřejmě většinu doby.“

„Něco na tom je,“ připustil Průcha. „Ale radši jim tam dáme velkou kočku. Pes by mohl někoho kousnout nebo rušit nejlepší dialogy štěkáním. Jo, dáme tam kočku. Ta je tichá a její provoz je levný. Nebo radši kocoura. Ten nebude mít kořata. Kdyby ale měla kořata, mohli bysme je pak prodávat. Na břicho by se jim nastříkalo nesmazatelnou barvou logo AURY.“ Průcha se zasní.

„Na to by skočili ochránci zvířat. A kočky smrdí,“ řekl ředitel, aby nějak bránil svou původní ideu. Měl někdy pocit, že Průcha dokáže jeho návrhy během vteřiny mírně upravit tak, že nakonec vypadají jako Průchovy, což ho zneklidňovalo.

„To je pravda, že kočky smrdí,“ pravil Průcha vyrušený ze snění o prodeji koček, „ale z obrazovky nebude nic cítit. Však to nějak vydrží. Necháme kocoura navíc vykastrovat.“

„Mám dojem, že jsme zabředli do technických detailů,“ řekl poněkud netrpělivě Leo Mauss. „Měli bychom se víc zamyslet nad ideou celé věci.“

Průchu to trochu zmátlo. Měl celý projekt už dost vymyšlený, dokonce ve větším rozsahu, než ředitel tušil, ale o ideji celého podniku vůbec neuvažoval. Všechno mu přišlo průzračné a krystalicky jasné a vůdčí ideje se přece – jak známo – dají vymyslet dodatečně.

Julie byla štíhlá, ale to bylo všechno, čím odpovídala dobovým představám o kráse. Jinak si o sobě myslela, že vypadá jako ošklivá

osmadvacetiletá intelektuálka pracující v Ústavu pro jazyk český, a v tom měla zcela pravdu. Trpěla obsesivní představou, že její vlasy jsou příliš řídké a že se jí nadměrně mastí, a nutno říci, že skutečně řídké a mastné byly. Taky se jí zdálo, že má malá, prakticky skoro žádná ňadra. Protože nikdy nenašla žádného muže, kterého by malá ňadra vzrušovala, pokládala to za nenapravitelnou chybu.

S posledním přítelem se rozešla proto, že jí asi minutu po milostném aktu navrhl, jestli by nechtěla podstoupit kosmetickou operaci, a že je ochoten polovinu nákladů uhradit. Sdělila mu, že polovina nákladů pokryje pouze úpravu jednoho ňadra a že na druhé ona sama nedá ani korunu. Zeptala se, zda ho takový výsledek uspokojí. Když ho tato představa poněkud zarazila, vrhla se na něj, vytrhla mu chomáč vlasů, udělala jizvu na obličejí a vyhodila z bytu. Na celé aféře ji potěšilo pouze to, že byli náhodou u ní doma, takže si po exekuci mohla zase pohodlně lehnout. Vypadá to mnohem lépe, když někoho z vlastního příbytku vyhodíte, než když z cizího uraženě odejdete. Vyhozený muž si připadal jako zhrzený dobrodinec, protože nápad s kosmetickou operací se v něm zrodil z nejčistšího altruismu. Kdyby byl sobec, našel by si přece nějakou jinou ženu, která má ňadra již upravena nebo příslušně veliká od přirozenosti.

Julie měla v obličejí trvalý výraz únavy a odevzdaného utrpení, kterého se zbavit nemohla, protože opravdu *byla* unavená, odevzdaná a trpěla. Příčinou jejího utrpení byla ona sama, jak se dozvěděla od jednoho terapeuta. Na rozdíl od něj došla k závěru, že v takovém případě se tedy nedá nic dělat, a trpěla dál. Bylo to ovšem *informované utrpení*, jak se dočetla v příručce *Netrpte víc, než musíte* podepsané autorem, který se prý jmenoval dr. John Cooley. Od *neinformovaného* utrpení se *informované* liší tím, že sice trpíte dál, ale už víte proč.

Kateřina hledala na psacím stole zavaleném nepořádkem kousek papíru, ze kterého by vyrobila malý kornoutek. Do něj chtěla

pomalu, systematicky a s rozvahou sesypat všechny potřebné pilulky. Nejdřív se pokusila utrhnout tvrdý obal z jakéhosi katalogu, ale výsledek nebyl uspokojující. Kornoutek z něj nešlo vyrobit, protože nedržel tvar a nějaké cenné kuličky by se mohly ztratit. V duchu také zamítla nápad udělat kornout z Patrikovy fotografie, která ležela pohřbena kdesi na dně všeho toho nánosu. Na samém prahu věčnosti jí některé věci připadaly stále ještě nevhodné. Nakonec našla obálku od nějakého dopisu.

Dřív než ji stačila roztrhnout po délce a srolovat, všimla si, že ještě není otevřená. V poslední době často obsah poštovní schránky hodila jenom na stůl a otevírala pouze ty písemnosti, které jí na pohled nepřípadaly vlezlé nebo výhružné, to znamená menšinu. Místo adresy odesílatele měla obálka předtištěný emblém s obrázkem jakéhosi přiblblé se usmívajícího sluníčka. Nejdřív ji napadlo, že je to UNICEF, který se dožaduje finančního příspěvku, nebo některá z ekologických organizací propagujících alternativní zdroje energie, jako je biomasa, spalování konopí, malé vodní elektrárny nebo sluneční kolektory. Při bližším ohledání se ukázalo, že přiblblé sluníčko je logem televize AURA.

Vždycky si myslela, že nápad spáchat sebevraždu patří do kategorie těch, které se jí netýkají. Prožila asi tak osmnáct nebo devatenáct let svého života a nikdy si nepoložila otázku, jestli by nebylo lepší skočit z Nuselského mostu, skočit pod vlak, skočit z třináctého patra, vypít jed, kyselinu nebo ředidlo, zastřelit se kulovnicí ukradenou nějakému myslivci nebo vrazit rychle rozjetým vozem do betonového sloupu, jak to dělávají hrdinky v knihách úspěšného mladého prozaika Vrány, když se jich autor už potřebuje spolehlivě zbavit. Sebevražda bylo pro ni něco podobně neskutečného jako přihlásit se k městské policii nebo dopustit se incestu. Do podobné škatulky spadala představa, že by se někdy svlékala na veřejnosti, jako to kdysi zažila coby dívenka v deváté třídě, když se na lyžařském

výcviku svlékla před spolužáky Hruběšová. Jenomže Hruběšová byla kráva.

Kateřina věděla, že *jiní* lidé dělají určité věci, které zřejmě jistá část populace dělá, ale to byli *jiní* lidé a s takovými ona neměla stejnou krevní skupinu. Opravdu jsou jedinci, kteří páchají sebevraždy, dopouštějí se incestu nebo se svlékají na veřejnosti. To však byli v jejích představách zoufalci, zvrhlíci nebo prostomyslné bytosti. Když si tenkrát Hruběšová – pod vlivem přibližně půl litru jablečného vína – sundala před pěti pubertáky a třemi slečnami podprsenku, cítila se Kateřina užasle i trapně zároveň. Věděla, že pubertáci, kteří i tak mají spontánní erekci asi šestkrát během dopoledního vyučování a mysleli si, že o tom nikdo neví, musí mít erekci i nyní. Neodolala a letmo pohlédla na příslušná místa nedospělých tělíček. Pokoušeli se to všelijak maskovat, tu „nenápadně“ položenou rukou, tu zase rukávem svetru, ale nebylo to nic platné. Protože možná tušili, že situace je poněkud hustší, než je zdrávo, dali k dispozici několik otřelých vtipů.

Dospělí lidé se od pubertáků liší tím, že většinou zvládají situaci jak před svlékáním, tak po něm. Situaci po odhalení velkých (byť pouze patnáctiletých) ňader Hruběšové nezvládl ale bravurně nikdo. Pouze Skalník prohodil cosi o tom, zda se nechtějí přidat i ostatní slečny, což tyto rozhodně odmítly. Kateřina si po letech uvědomila, že to bylo to nejrozumnější, co mohl někdo z nich říci, protože šlo aspoň o snahu trapas prolomit. Pak bylo zase několik vteřin ticho, takže si Hruběšová zase vzala podprsenku a pokoušela si ji na zádech zapnout. Nešlo jí to, asi se jí nervozitou příliš chvěly prsty. Místo aby někdo z přítomných mladých mužů využil situaci, nabídl galantně svou pomoc a aspoň trochu si při tom sáhnul, seděli jako přibití na svých místech. Taktéž po letech Kateřina pochopila, že vstát nemohli přinejmenším ze dvou důvodů. Jednak museli maskovat svou erekci, která jistě dosáhla neuvěřitelně bolestivého stupně, jednak neměli dosud žádné zkušenosti ani s rozepínáním,

natož se zapínáním podprsenek. Hrubešová tedy zápasila s kusem textilu jako při souboji s cirkusovým hadem. Na pomoc tedy přispěla Králová a s její účastí Hrubešová dostala konečně předmět všeobecné pozornosti pod kontrolu.

Vystoupení Hrubešové muselo zanechat velký dojem, protože se o něm přítomní nešířili a ve třídě se o věci začalo mluvit až na jaře, kdy se základní školní docházka chýlila ke konci. Kateřina byla přesvědčena, že ona sama by se nikdy nedopustila podobně trapné činnosti. Myslela si to přesně do okamžiku, kdy se jí dopustila. Krutá ironie osudu tomu chtěla, že šlo opět o večírek, tentokrát nedlouho před maturitou. Sešla se tam pouze ta „lepší“ třídní společnost, protože blížící se maturitou frustrovaný zbytek ročníku seděl doma a opakoval si české národní obrození. Alkohol, který pili, byl lepší než onen před pěti lety. Bylo ho také více. Došlo na erotická témata; dvě dívky, z nichž jedna byla Kateřina, se začaly mezi sebou hecovat a najednou za doprovodu pomalé a erotizující hudby i tancovat. Dotýkaly se nejdříve zlehka a potom na celém těle a nakonec *ta druhá* začala Kateřině přes hlavu stahovat tričko. Kateřinu to na půl vteřiny zarazilo, ale místo aby tomu zabránila, usoudila, že mnohem lepší bude stáhnout *té druhé* tričko též. Partnerka se nebránila.

Možná si Kateřina mohla povšimnout předem, že spolužačka nemá pod trikem spodní prádlo, ale když se najednou objevily na světle božím dvě nádherné malé kozičky s krásnými bradavkami, Kateřině se zvýšil tep. Takže v okamžiku, kdy se k ní *ta druhá* přitiskla svým bělostným sametovým bříškem a rozepnula jí obratně na zádech knoflíček, neměla sílu vzdorovat. Přítomné publikum bylo tentokrát značně zkušenější, nebo to aspoň dokázalo předstírat, takže ihned následoval spontánní potlesk. Všichni čekali, jestli bude vystoupení – o kterém si zřejmě mysleli, že je předem připraveno – dále pokračovat nějakým novým *odhalením*. Nekonalo se už nic. *Ta druhá* potom políbila Kateřinu do vlasů a všechno skončilo.

V noci, protože účastníci mejdanu přespávali v bytě namačkání na sebe doslova *tělo na těle*, se jeden z nastávajících maturantů pokoušel poznat tělo Kateřiny více, než společenské konvence na veřejnosti připouštějí, ale byl vykázán do patřičných mezí. Pak odešel na záchod, odkud se neozýval žádný zvuk čurání, takže dotyčný zřejmě onanoval, jak to tak odmítnutí mladí muži dělávají. Po probuzení Kateřina pochopila, že člověk nemá sám sobě *nikdy* říkat *nikdy*. Pouze jí trochu vrtalo hlavou, jestli *ta druhá*, kterou jinak nikdy předtím neviděla, podlehla atmosféře okamžiku, nebo měla k mladým ženám blíže než jiné ženy. Odpovědi se Kateřině nikdy nedostalo, protože dívka zahynula za dva roky při autonehodě ve Skandinávii a zeptat se už nebylo koho a vlastně ani proč.

O sebevraždě si ale dlouho myslela, že jde o čin natolik mezní, že se jí nijak netýká. Nevěděla ještě, ačkoliv by při svých dosavadních zkušenostech mohla, že když dojde na věc, je najednou i zcela absurdní čin záležitostí značně všednější, než jsme si kdy předtím představovali. Ať jde o vraždu, sebevraždu, otcovraždu, matkovraždu, královraždu nebo vraždu z vlnosti, je v některých situacích tou největší překážkou spíše nějaký technický problém, nešikovnost nebo zbabělost, nikoli morální zábrany. Že je sebevražda součástí každodenního plánování, to poznala až po Patrikově smrti.

Toho rána před téměř třiceti lety se Průcha probudil nezvyklým hlukem. Trvalo mu přesně sedm vteřin, než pochopil, že to, co slyší, jsou tanky zmateně bloudící pražskými ulicemi. Přesně v tom okamžiku se zhroutil celý jeho život. Byl to ten samý pocit, jaký si vždy představoval, až se jednou velmi brzo ráno probudí do chladného zářijového dne (nebo noci) a bude muset běžet na vlak, který ho poveze k výkonu základní vojenské služby do Michalovců. Kromě pekla, na něž věřila jeho babička, si mladý Průcha nedovedl představit nic horšího než procitnout do kalného jitra a muset cestovat na východní konec republiky a mít před sebou dva roky ponižování,

špíny, smradu, hrubostí, onanování, prdění a obsluhy dvojnásobně zbytečných strojů. Dvojnásobně proto, že stroje určené k zabíjení lidí jsou k ničemu již ze své podstaty, a v této zemi ani nehrozilo, že by k tomu zabíjení, přinejmenším v míře, která by stála za zmínku, kdy mohlo dojít.

Skřípání kovových pásů po pražské dlažbě bylo pro Průchu jakýmsi osvícením. Pochopil během jediného okamžiku, jak se věci na světě mají. Došlo mu, že všechna veselá jitra jsou pouze klam a mam, protože na jedno veselé jitro připadá asi tak deset procitnutí strašlivých, stejně nechutných jako ty fialově se lesknoucí obrovské mouchy, které nenechají člověka dospat, protože si mu sedají na pusu, nos a uši a nedají se odehnat ani zlikvidovat. Pochopil hned totéž, co Buddhovi trvalo řadu let, totiž že vše je utrpení a hořkost, pomíjivost a marnost. Rozdíl byl jen v tom, že Průcha si nemyslel, že by se na tom dalo něco trvale změnit.

Také jeho napadlo, že možná vypukne válka, ale byl si téměř jist, že pokud k ní dojde, tak ji prohrají ti, co jsou v právu, protože útočník je vždycky ve výhodě, ať již znásilňuje v průjezdu mladé ženy nebo tanky válčuje národy.

Zkrátka dospěl k nevývratnému přesvědčení, že s jeho životem, i kdyby následující dny nakrásně přežil, je již jaksi kvalitativně konec. Možná by mohl emigrovat, prolétlo mu hlavou schovanou pod přikrývkou, aby se aspoň trochu izoloval od hrozného hluku z ulice. Jenomže emigraci by musel vysvětlit rodičům, což mu přes veškerý adolescentní vzdor svých osmnácti let připadalo neproveditelné. S každou nastávající vteřinou si uvědomoval další a další důvody, proč nemůže vlast opustit: musel by předem vrátit knihy vypůjčené z městské knihovny, musel by tu nechat Hanku, nemohl by si s sebou vzít všechny své věci, nezná žádný jazyk, nezná venku žádné lidi, má náchylnost k nachlazení a nic neumí. Matně si uvědomoval, že v životě možná úspěchu dosahují lidé, kteří tohle všechno vědí, a přesto se odhodlají k činu. Jenomže on se v ochromení choulil pod peřinou a začínal chápat, že neprožije

mládí v pařížském exilu, ale nejspíš v Michalovcích. A že si za to může sám, protože věděl přece předem, že přichází doba, o které bylo řečeno, že kdo v ní nepřijde o rozum, zřejmě žádný nikdy neměl.

Po dvou letech skutečně odjížděl do Michalovců, zatímco někteří jeho vrstevníci si zvolili ještě včas exil a prožívali odcizení v pařížských kavárnách, kde – ponižováni strojově zdvořilými číšníky sartrvského typu – nad sklenkou lehkého vína teskně vzpomínali na domov a křehkým Francouzům narcistně vystavovali na odiv svůj *spleen*.

V Michalovcích bylo Průchovi nejvíce protivné, že se tam nedalo v klidu onanovat. Doma míval svůj pokojík, kde se mohl této příjemné činnosti oddávat každý den, a někdy i dvakrát. Na počátku puberty se dočetl v knize o *sexuálním zrání mladého muže*, že onanie je nejenom zdraví neškodná, ale svým způsobem i příjemná, takže neviděl žádný důvod, proč by nemohl spojit příjemné s užitečným. Jenomže doma měl soukromí, zatímco kasárna v Michalovcích byla místem, které osamělé rozkoši neposkytovalo mnoho prostoru. Protože je však míra rozkoše nepřímou úměrnou míře překážek stojících v cestě jejímu dosažení, měl Průcha později pocit, že okamžiky utajené neřesti pod drsnou přikrývkou na palandě nebo v temném rohu muničního skladiště se intenzitou prožitku směle vyrovnaly exkurzi do harému. Blahodárný vliv studu nebo zákazu na vystupňování orgiastického výbuchu byl nepopíratelný.

Průcha se vrátil do civilu jako paník a tato skutečnost ho znepokojovala. Několikrát se sice pokoušel po diskotékách některou z přítomných dívek „dostat“, jenomže konečnému řešení vždy zabránila nějaká banální okolnost spjatá s reálným socialismem, především bytová situace. Jednoho večera byla dokonce vyhlédnutá dívka sama doma a Průchovi se podařilo ji takzvaně dostat pod vliv alkoholického nápoje, ale nakonec vše ztroskotalo na tom, že sváděná měla momentálně „své dny“, a to převážilo nad milostnými

tužbami. K další příležitosti již nedošlo, protože dotyčná navázala vážnou známost s nadějným kanoistou z republikové reprezentace. Průcha se vody a kánoí štítil. Velmi slibný byl večer s gymnaziální sedmnáctkou, která nejdříve v klubu vystupovala jako suverénní svůdkyně, ale nakonec po příchodu do prázdného a od rodičů bezpečně dekontaminovaného bytu (rodiče rozvedeni, matka na služební cestě) Průchovi sdělila, že chce zůstat do osmnácti panou. Jeho nenapadlo nic hloupějšího než otázka: „Kolik ti zbývá do narozenin?“

„Devět měsíců,“ pravila s radostným úsměvem sedmnáctka.

O několik let později při náhodném setkání vyslovila Průchovi určitý údiv nad tím, že tehdy nepokračoval ve svém úsilí, neboť by ji určitě dostal.

„To říkáš teď,“ zavrčel.

Nato se bývalá sedmnáctka pouze zasmála.

Šestadvacetiletá Monika, jinak baletka známého pražského souboru, byla ochotná dělat s Průchou ve své garsonce cokoli, ale pouze s prezervativem.

„Ale já žádný nemám,“ zanaříkal.

„To je teda fakt smůla,“ konstatovala.

Když přišel Průcha ke dveřím jejího bytu o čtrnáct dní později, našel ho policejně zapečetěn, protože Monika během zájezdu do Vídně emigrovala. Od té doby Průcha bez balíčku prezervativů z domu nevycházel.

V té době pracoval coby pomocná síla v televizi jako jakýsi asistent asistenta režiséra, zkrátka ve funkci v Československu nazývané podržtaška. Své dny trávil výjezdy na reportáže, které směřovaly především do oblastí, kde právě vrcholil boj o zrno, boj o brambory, boj o splnění plánu, boj proti neposypaným silnicím, boj proti divokým skládkám, boj proti nedodržování povinné rychlosti v obcích, zkrátka boj všech proti všemu, takže po všech těch bojích se Průcha vracel domů večer

tak vyčerpán, že už neměl mnoho energie na to, aby se pokoušel pro svůj cudně zakoupený balíček prezervativů najít nějaké použití.

Jednoho vskutku krásného květnového dne roku 1976 byl z titulu své funkce vyslán režisérem Hamplem k paní scenáristce Nině, aby od ní vyzvedl nějaké papíry. Vše, co se stalo od otevření dveří až po odchod, si Průcha vybavuje na jednu stranu s fotografickou přesností, na druhou je vše zarámováno jakousi mlhou neskutečna.

Bylo jí, jak se později dozvěděl, asi dvačtyřicet, ale vypadala o několik let mladší. Vyšší blondýna štíhlé postavy, rozumně opálená, oči trochu neklidné. Každou chvíli je přimhouřila, jako by se nespokojeně mračila. Teprve později zjistil, že vidí trochu hůře na dálku, a proto bez brýlí nabývá tohoto výrazu.

„Sklenku vína?“ řekla jako druhou větu hned po pozdravu. „Ještě mi tu zbylo něco z oslavy narozenin.“

Málem se dopustil společenského prohřešku a zeptal se, kolik jí je. Naštěstí mu to včas došlo.

Měla na sobě lehké letní šaty, ačkoliv léto ještě nenastalo v plné síle. Zato v plné síle nastalo něco zcela jiného, taky slunného a horšího.

„Ještě jednu?“ zeptala se, když Průcha vyprázdnil první sklenici stylem připomínajícím spíše ruského vojáka házejícího do sebe kalíšek vodky. Průcha byl příjemně naladěn a kývl.

„To jsem zase nezvládla,“ zvolala Nina s dívčí rozpustilostí. „Červené došlo a bílé není vychlazené. Spokojil byste se s trochou whisky? Mám tu ještě VAT 69.“

V té době byla VAT 69 vrcholem toho, v co mohl mladý muž doufat, pokud šlo o pití a pokud se vydával za znalce nápojů. Neprotestoval a pohodlně se rozložil do koženkové sedací soupravy, přesně takové, jakých byly tehdy všechny panelákové byty plné.

Nina donesla skleničky téměř tanečním krokem. Nesedla si ale naproti němu do křesla, ale posadila se ležérně na okraj opěradla,

takže se její stehno v přiléhavých šatečkách ocitlo pouze několik centimetrů od mladíkovy paže.

Fyzické vzrušení.

V zimě by to nevadilo, možná by to nevadilo ani v letech následujících, kdy se nosily džíny ze silného plátna, které přece jenom dokázalo nějaký ten tlak zvládnout a ledacos skrýt. Jenomže byla polovina let sedmdesátých a on měl na sobě tesilky, které – pokud šlo o mužská smyslná hnutí – neumožňovaly mnoho skrývat. Chlapci v pubertě, kteří byli ve škole vytrženi z pubertálního snění a museli *vstát*, a někdy dokonce předstoupit před celou třídu, by o tom mohli vyprávět.

Průcha si dal levou ruku trochu neobratně do klína a pokoušel se svou nutkavou potřebu polknout zamaskovat upitím ze sklenky. Jenomže nutkavá potřeba polknout se dostavovala stále častěji, především když si uvědomil, že Nina na sobě nemá pravděpodobně žádné spodní prádlo. Přinejmenším pro horní polovinu těla to platilo zcela určitě. Zakrýval tedy svou bezradnost statečným upíjením.

Následující půlhodina tedy proběhla v režii Niny. Když se Průcha čemusi zasmál tak, že se whiskou mírně polil, usoudila, že fáze přípravy už stačila, sebrala mu skleničku z ruky a objala krk mladého muže dlouhými pažemi. Pak se sesunula na zem a vkleče ho zbavila prokletých tesilek a také modrých trenýrek se žlutými lampasy. Dál to už probíhalo tak, jak to předepsal věčný Scenárista, který sice nemá mnoho originálních nápadů a jehož zápletky se stále opakují, ale přesto nemá nouzi o ochotné herce a někdy i publikum.

Při odchodu byl Průcha tak zmatený, že zapomněl odnést papíry, pro které původně přišel. Před domem se zastavil, pak se rozhodl a vrátil se. Myslí si, že to bude trapné, ale Nina ho přivítala vesele a před odchodem se k němu znova přitiskla. Následovala repríza předchozí scény, která nebyla o nic nepříjemnější. Tentokrát Průcha odcházel nikoli s pocitem vnitřního zmatku, ale příjemné vnitřní lehkosti, který pramenil nejen z fyzické úlevy, ale i z pocitu, že TO

nějaké ženě konečně *udělal*, a patří tedy do té části lidstva, která ví, která je dospělá, která má navrch, která suverénně diktuje celému kosmu, jak mají být jeho záležitosti uspořádány.

Diktát celému kosmu Průchovým prostřednictvím se opakoval ještě několikrát. Potom přišly jiné ženy a Nina nedávala najevo, že by byla na Průchu nějak citově vázána. Jejich životní cesty se sice nerozešly, ale už se neprotínaly na sedací soupravě u Niny v obýváku. Potom, bylo to zřejmě na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let, Nina kamsi zmizela a pro Průchu zůstala vzdálenou romantickou vzpomínkou na ŽENU ZASVĚTITELKU. K jejich dalšímu setkání došlo na konci let devadesátých. Průcha potkal Ninu zcela náhodou na ulici před vchodem do AURY. Nina ho nepoznala a ani on by ji hned nepoznal. Ohlédl se za ní, ona si naštěstí ničeho nevšimla. Průcha měl pocit, že na něj sáhla smrt. V duchu začal horečně počítat.

No ano: $42 + 25 = 67$.

Pozoroval zděšeně stařenu, která ztratila mnoho ze své výšky a která se o holi pomalu pohybovala ulicí. $42 + 25 = 67$, řekl si ještě jednou. Pokoušel se sám sebe přesvědčit, že to přece není tolik, jenomže věděl, že je to docela dost. Pro něj platilo, že $26 + 25 = 51$ a že především měl v posteli dvacetiletou holku. Jenomže $42 + 25$ je něco jiného než $26 + 25$, především když jde o ženu. Nakonec pokrčil rameny. Život není koneckonců pouze sčítání. Především když jde o muže.

Bylo to rovněž někdy v druhé polovině sedmdesátých let, když se Průcha zúčastnil otvírání jakéhosi kulturního střediska či rudého koutku nebo snad příležitostné expozice k významnému výročí (všechna výročí byla tehdy významná). Nikomu se tam nechtělo, ale *složky* musely někoho vyslat. *Složky* tedy pověřily tímto úkolem Průchu. Onoho kalného listopadového dopoledne, které by bylo příjemnější trávit na lůžku s paní Ninou, nebo aspoň v kanceláři v ateliérech, vypadalo všechno přesně tak hrozivě, jak si to Průcha

představoval. Dva malé sálky nabité k prasknutí lidmi, kteří byli většinou rovněž vysláni svými *složkami*, takže se tvářili podle toho. Také se dostavil štáb dokumentárního filmu, který měl dokumentovat cosi, co snad ani dokumentováno být nemuselo. Filmaři svítili přítomným nešťastníkům do očí přenosným reflektorem, takže se Průchovi vybavila scéna z filmu o gestapu, kde nebožáka odbojáře vyslýchali ve sklepní místnosti a zamířili mu lampu do obličeje. Ke všemu tomu neštěstí tu lidem ještě hrozilo, že je večer někdo uvidí v *Televizních novinách*, což mohlo zavdat příležitost ke kradným úsměškům za zády postiženého, ačkoliv většina přítomných byla nevinná, neboť veškerá odpovědnost za všechno spočívala na *složkách*.

Právě v okamžiku, kdy představitelka *složek* pronášela projev na závažné téma zúrodňování celin, tak jak je výstižně ve svém díle s originálním názvem *Celina* popsal generální tajemník ústředního výboru Komunistické strany Svazu sovětských socialistických republik a předseda Prezidia Nejvyššího sovětu Svazu sovětských socialistických republik soudruh Leonid Iljič Brežněv, zahlédl Průcha mezi přítomnými naprosto fantastickou blondýnu. Byla již éra minisukní a některé mladé ženy neváhaly nosit toto bohulibé ošacení třeba i na pietní akty, čímž slovu akt vracely jeho příjemnější mnohoslibný význam.

Zatímco řečnice vyslaná *složkami* pronášela, že soudruh L. I. Brežněv ve svém díle nastínil, zobrazil, poukázal, ocenil, zachytil a zdokumentoval děje, které byly epochální, pokrokové, vzorové, nezapomenutelné, inspirující, poučné, a to výstižně, směle, hrdě, přesunul se Průcha pomalu podél panelů s fotografiemi zúrodňovatelky celiny Anny Pavlovny Turuchanovové, členky ÚV KSSS, aby byl blíže vytouženým stehněm.

Během několika měsíců, které uplynuly od Velké Inicie provedené Ninou, se stal z Průchy zkušený bojovník na sexuální frontě, který byl trvale odhodlán své plány v tomto sektoru nejen plnit, ale s maximálním nasazením sil také překračovat. Vycházel

přítom z předpokladu, že poté, co spadla klec a uvěznila pod sebou na teritoriu této země čtrnáct milionů cvičených zvířat lidského druhu, musí člověk ze zbývajících rozkoší vytěžit maximum, tak jako horníci vydobývají z chudé české země vzácné rudy a soudruzi básníci „z horniny jazyka vyplavují drsnou surovinu verše“. (To psal v novinách jeden z bojovníků na kulturní frontě a Průcha musel uznat, že verše dotyčného podle toho taky vypadaly.) Pokud jde o citovou stránku věci, vycházel Průcha z Klasika, který napsal: „Slib, který jsme si dali v rozvášnění, svůj účel tratí, když už vášně není.“ V té době sice Průcha už dávno žádné klasiky nečetl, ale často jejich pravdy ve svém životě nevědomky aplikoval.

Přesně vteřinu poté, co představitelka *složek* dokončila svou řeč jakýmsi zvoláním či snad provoláním, stál už Průcha přibližně dvaadvacet centimetrů od vytoužených stehýnek a oslovil jejich majitelku.

„Tak to bychom měli. Myslíte, že už přijde občerstvení?“

Otočila se.

„Vy patříte mezi optimisty, že?“

Vypadalo to ale nadějně. *Složky* přestřihly rudou pásku, čímž byl – po krátkém vlašném potlesku – dán neoficiální pokyn ke konzumaci klobás z papírových tácků a piva z papírových kelímků přinášených od improvizovaného bufetu. Průcha se, aniž ztratil jediný okamžik, nabídl, že slečně vše potřebné přinese. Zdálo se mu, že akce je bez rizika, protože z přítomných nikdo nevypadal, že by se k vlastnictví blondýny hlásil. Považoval ji tedy za jakýsi veřejný statek daný mu okolnostmi k dispozici a tuto dispozici si vyložil po svém.

„Také vás vyslaly *složky*?“ oťukával terén, aby o svém protějšku zjistil něco bližšího.

„Já jsem *složka*,“ pravila blondýna roztomile. Ukázalo se, že pracuje na okresním výboru svazu mládeže. „Takže bych vlastně měla být stíhána za příživu, že?“

Ta dvě poslední ž vibrovala takovým těžko popsatelným způsobem, že to v Průchovi vzbudilo vzplanutí smyslnosti. Byl už sice tolik zkušený, že uměl odkládat slast, aby ji tím jistěji dosáhl, ale stále ji neuměl odkládat snadno a nadlouho.

„A jmenuji se Renáta.“

Konverzace probíhala velmi slibně. V okamžiku, kdy se Průcha dostal k příjemnému tématu týkajícímu se dalšího dnešního – lépe řečeno večerního – programu této dámy, přihasila si to k nim jakási postarší ženština. Nejdříve po nich chtěla pouze službu.

„Byli byste tak hodní, soudruzi, a pohlídali mi to pivo, než si dojdu pro párek?“

Soudruzi jí to slíbili, blondýna dokonce jaksi důvěrněji. Průcha tomu nevěnoval pozornost, což byla, jak se pak ukázalo, chyba.

Ženština se vrátila s papírovým táckem přibližně za dvě minuty. Průchovi kohosi připomínala, ale na akcích tohoto typu vypadají všichni dost podobně, takže se tím dále nezabýval. Předpokládal, že se jedná o některou z výše postavených nebo aspoň zasloužilých *složek*. Během následující chvíle ženština upozorovala, že si kdosi odkudsi nese kelímeček s kávou. Viditelně znervóznila a pravila: „Byli byste, soudruzi, tak hodní a pohlídali mi ten párek s pivem, než si dojdu pro kafe?“

Oba přikývli, blondýna opět jaksi důvěrněji.

„Ta je, co?“ řekla blondýna.

„Asi nějaká soudružka,“ poznamenal Průcha, jemuž osoba narušila složitou psychologickou hru, která měla podle jeho představ skončit tentýž den kolem jedenácté večer v jeho ložnici pořádnou souloží.

„Ty ji neznáš?“ podivila se Renáta.

„Známá osobnost?“ zkusil to letmo.

„To je přece Gusta Fučíková,“ odpověděla blondýna a v jejím hlasu byl znát stopový prvek lehkého opovržení. Průcha si připadal

podobně, jako kdyby na party v buckinghamském paláci nepoznal královnu matku.

Gusta Fučíková přišla za další dvě minuty. Teď už mu bylo jasné, proč se vždycky s kořistí vracela tak brzo. Nemusela jako manželka odbojového mučedníka stát žádné ponižující fronty, protože její druh byl nacistickými katany popraven ve věznici Plötzensee, což jí dávalo právo na přednostní odběr uzenin a dalších *vymožeností* ještě po několik desítek let.

„Moc pěkná výstava,“ pravila Gusta. „Julek mi už tenkrát o celině hodně vyprávěl. Škoda že se toho nedočkal. A se soudružkou Turuchanovovou jsem se osobně setkala na konferenci pokrokových žen v Alma-Atě.“

Průcha si matně vybavil, že osoba tohoto jména je zobrazena v montérkách na jednom z panelů, kolem kterého se před chvílí plížil k vábným stehýnkům.

„Je to úžasné,“ pokračovala Gusta Fučíková, „co sovětští lidé dokázali za dobu od vzniku Sovětského svazu vytvořit. Přitom mi to připadá jako včera, když se Julek vrátil ze Sovětského svazu, a ještě dnes si vzpomínám, jak mu přitom planuly oči! Sovětský svaz, to je pro mě něco jako druhý domov, zvláště když si vzpomenu na to všechno, co je v mém životě se Sovětským svazem spojeno.“

Poté si ukousla párku a zapila pivem. Konsternovaný Průcha začal rovněž pít. Zásoba piva v kelímku mu ale povážlivě ubývala, ale protože se Gusta Fučíková těšila pravděpodobně zvláštnímu zacházení, neustále někdo přicházel s velkým umakartovým tácem a nabízel další a další litry tekutiny. Blondýna příčinlivě příkyvovala a Průcha pil.

„Vy mladí si dnes už nedokážete představit, co všechno Sovětský svaz pro nás tehdy znamenal. To bylo jako moci svobodně vydechnout ve světě, který byl jinak plný pokrytectví a zloby! Vy mladí už dnes nevíte, co to bylo vykořisťování, chudoba a nouze. My jsme tehdy měli jedinou naději, a tou byl Sovětský svaz!“

Průcha do sebe vyklopil další pivo. Blondýna ho náhle zradila, omluvně se uklonila a zmizela kdesi za panelem zobrazujícím soudružku Turuchanovovou besedující u traktoru a předávající zkušenosti méně znalým mladším soudružkám. Gusta Fučíková dojedla párek a poněkud lítostivě se podívala na prázdný umaštěný tácek. Lítostivý cit pronikl i do její další řeči.

„Dnes možná přijde mnoha lidem naše tehdejší nadšení k smíchu, ale pro nás byl Sovětský svaz posvátný! Však jsem to taky přesně tak kdysi řekla soudružce Pujmanové. Soudružko Pujmanová, pro nás byl kdysi Sovětský svaz takovou zaslíbenou zemí, vid', soudružko Pujmanová? A ona se mnou souhlasila. Znáš, soudruhu, tu známou Julkovu fotografii z jeho návštěvy v Sovětském svazu?“

Průcha rychle přikývl s nosem ponořeným do kelímku jednoho z dalších piv, kterým hasil palčivé obavy o výsledek dnešního erotického výboje. Určitá naděje mu svítila, když do dveří vstoupil náměstek ministra kultury. Doufal, že Gusta Fučíková se přemístí k náměstkovi, protože náměstek byl představitelem mnohem vyšších *složek* než Průcha, který vlastně nebyl představitelem žádných *složek*, byl pouze jejich vyslancem, či spíše zcela nevýznamným pohůnkem, takže Gusta se měla – podobna mūrce toužící po světle – přemístit k náměstkovi. Jenomže Gusta upadla do jakéhosi mystického vytržení, ve kterém nazřela samu podstatu toho, čemu zasvětila celý svůj život, a Průcha byl zcela v magické moci této velekněžky, která právě slavila svou posvátnou službu.

„Slyšíš, soudruhu? Znáš Julkovu fotografii z jeho návštěvy v Sovětském svazu?“ opakovala národní vdova s jakousi nebezpečnou naléhavostí.

„Samozřejmě, samozřejmě. Tu zná úplně každý,“ řekl rychle a okamžitě upadl do pochybností, zda odpověděl tak, jak se od něj čekalo. Slovo *každý* možná pietnost Julkovy památky tak nějak devalvovalo, asi jako kdyby se řeklo, že každý zná nějaký posvátný obraz Madony v severní Itálii, který roní o velkých svátcích kapky krve a pravé slzy.

„Julek mi Sovětský svaz vlastně vždycky zosobňoval. On byl se Sovětským svazem tak osobně spojen, že je pro mě dodnes nemožné pomyslet na Julka a nepomyslet na Sovětský svaz a pomyslet na Sovětský svaz a nepomyslet na Julka.“

Gusta Fučíková se rozhlédla kolem sebe po expozici a Průcha pochopil, že pokud si do této chvíle myslel, že zhruba ví, co je to obsese – v jeho případě šlo o naprostou obsesi dívčími klíny – zde narazil na cosi, co jeho imaginaci zcela přesahovalo. Národní vdova musela po celý svůj život proplouvat mezi dvěma útesy, Julkem a Sovětským svazem, a kdykoli se vyhnula jednomu, vrhly ji vlny dějin okamžitě zase ke druhému. Ten osud by ho skoro dojal, kdyby nepocítil nutkavou potřebu odebrat se na toaletu. Odhadoval, že vypil více piv, než má prstů na ruce, možná o hodně víc, a v místnosti bylo trochu chladno, což účinek značného množství kapaliny významně stupňovalo. Nejdříve to pokládal za svou výhodu, protože odchod za tímto účelem ho mohl od národní vdovy osvobodit. Také mohl zkusit zachránit, co se dá ze svého sexuálního výboje. Gusta Fučíková tento reakční pokus zmařila.

„Bohužel se ještě i dnes najdou mezi námi někteří, kteří si Julkovy památky nejen necení, ale dokonce se posmívají i samotnému Sovětskému svazu!“

„Neuvěřitelné,“ zamumlal Průcha.

„S takovými, a to říkám s plnou odpovědností, by měla naše společnost rázně skoncovat! Pro takové, a to je potřeba si uvědomit, není v naší společnosti místo! Nespokojenci ať si jdou, ať se tedy přestěhují do té své Ameriky, když si myslí, že jim tam pokvete štěstí! Všem by se to mělo dovolit! Však oni by viděli!“

„Máte pravdu,“ řekl zcela upřímně Průcha.

„Však jak dopadli všichni ti Škvorečtí a Vaculíkové a jim podobní!“

Průcha chtěl namítnout, že zřejmě neměla na mysli Vaculíka, ale spíše Voskovce, když ho v ten okamžik náhle přepadlo tak silné nutkání, že se téměř bál o svůj život. Poryv fyziologické potřeby byl

dokonce ještě mocnější než pud sebezáchovy, který by normálnímu člověku velel popřít jakoukoli znalost osudu lidí jako Vaculík a *jim podobní*. Bylo to v době, kdy *jim podobní* už sice byli *složkami*, Gustou Fučíkovou a jinými *jim podobnými*, zpacifikováni, ale jejich pověst obcházela jako hladový duch a vrhla by se na každého, kdo by se k nim přiznal nebo je aspoň znal.

„Dokud budu živá, nikdy nedovolím, aby někdo pošpinil Julkovu světlou památku nebo dobré jméno Sovětského svazu, země, která nám vždycky byla tak drahá!“

Její tón byl výhružný a nekompromisní. Navíc se během své řeči k Průchovi stále přibližovala, takže Průcha musel couvat podle panelů, na kterých byly zobrazeny soudružky Lopatinová, Gobzevová a Alexandrovová a soudruh Zolotarjov. Když takto pozpátku dorazil až ke zdi, přikryl svými zády obraz Leonida Iljiče Brežněva, který besedoval s nejlepšími pracovníky oblasti o své knize *Celina*, došla mu stará lidská pravda, že jednou musí vždy přijít okamžik, že ustupovat už není kam. Nepatřil ale ke generaci, která by si s tímto zjištěním dovedla něco praktického počít. Proto využíval zbytku energie k ovládnutí svalstva, které momentálně pokládal v těle za nejdůležitější.

Když byl Průcha ještě chlapec, dostával se do podobné situace často během hodin školního vyučování. Zajímavé bylo, že kdekoliv jinde, třeba v lese, na ulici nebo v kině, nikdy nepocítoval naléhavou potřebu zbavovat se nahromaděné moče, ale ve třídě se mu to stávalo téměř denně. Nijak ho neuklidnila ani otřepaná historka o příčině smrti Tychona de Brahe (přišla s tím učitelka dějepisu, zřejmě aby osvěžila nudnou výuku). Příběh mu pouze dokázal, že potupná smrt jako následek protrhnutí měchýře je možná, a dokonce i pravděpodobná. Pokoušel se vzdorovat tím, že si představoval suchou horkou pouštní krajinu, vizualizoval si tu prokletou tělesnou nádržku jako kotlík s pevnými kovanými stěnami, který

se dá kdykoli a hlavně *bezpečně* uzavřít. V takových okamžicích si ale vzpomínal na výbuch parníku Primátor Dittrich.

„Když se Julek tenkrát vrátil ze Sovětského svazu,“ pravila a upřela na Průchu svá těkavá očka, „řekl mi: Gustino, tam je to jako v pohádce. Já jsem byl vždycky proti pohádkám, protože odvrací lid od boje za skutečné zlepšení světa, ale teď jsem poznal, že uskutečnit naše sny je možné. Až budu mít trochu času, chtěl bych napsat knihu pohádek o Sovětském svazu, aby naše děti nemusely pořád číst jenom o neexistujících nadpřirozených bytostech a o feudálech, ale mohly slyšet o skutečných hrdinech a přemožitelích zla, jako je třeba Lenin nebo Stalin.“

Národní vdova si utřela kapesníčkem slzičku z koutku oka a pokračovala: „Bohužel nikdy na to už neměl čas. Je to škoda. Když si představím, že jsme dnes mohli mít knížku Julkových pohádek a naše děti nemusely číst nějaký buržoazní brak, jaký bohužel dodnes vychází, a dívat se ve večerníčkách na nějaké nesmysly o dvou medvědech, co se pořád deformují a mění se v lokomotivy a podobně. Z toho je jednomu smutno. Ale třeba se najde nějaký mladý soudruh, který by se toho mohl ujmout.“

„To ano, to by se mohl najít,“ zasípěl Průcha z posledních sil. V inkriminované části těla pocítoval tíhu několika kilogramů olova, které mu zlý duch vložil nad podbřišek, a při sebemenším pohybu se to závaží rozhoupalo jako na gumovém laně a poskakovalo mu v útrobách a působilo nekonečnou trýzeň. „Já bych...“ odhodlal se nakonec k poslednímu pokusu zachránit si život a důstojnost a vykročil směrem ke Gustě Fučíkové. To nebyl dobrý nápad. Národní vdova totiž v tomtéž okamžiku Průchu uchopila za klop saka, takže odejít by mohl pouze tehdy, kdyby se jí *vytrhl*. Ze vzdálenosti více než jednoho metru možná dvojice budila dojem přátelského neformálního rozhovoru, při němž starší a zkušenější soudružka položila svou ruku na mladého, nezkušeného soudruha a předává mu něco ze své životní moudrosti a on jí užasle naslouchá.

Průcha se lehce pokusil couvnout a doufal, že ho národní vdova pustí. Nepustila. Jediným efektem nezdařeného únikového manévru bylo, že olovené závaží nad podbříškem se znova rozhoupalo na gumovém laně.

„A to je právě to, co já dnes vám, mladým soudruhům a soudružkám, vyčítám nejvíce. Taková ta určitá pasivita. Jako by dnes každý, i soudruzi, myslel pouze na to, kde pro sebe získat nějakou tu výhodu. My jsme byli jiní. Dnes už je pro mladé soudruhy a soudružky obtížné i jen si trpělivě vyslechnout něco z našich zkušeností. Jenomže jak chcete něco dokázat bez toho, aniž byste čerpali ze zkušeností těch, kdo tu byli před vámi?“

Průcha propadl beznaději. Už mu bylo opravdu velmi zle a v paměti se mu vybavilo, že snad nějaký jeho prastrýc kdysi zemřel na ledvinovou chorobu. Lidský organismus je křehký, uvědomil si, a není dobré ho vystavovat příliš velké zátěži, protože to může vést k trvalým následkům. Na chvíli dokonce zauvažoval o tom, co by se stalo, kdyby – čistě teoreticky samozřejmě – trochu, jenom *trošinku* moči jaksi upustil do kalhot. Třeba by tlak poněkud polevil a nedošlo by k toxikaci organismu nebo porušení stěny močového měchýře.

V místnosti nebyl nikdo, kdo by Průchovi pomohl. Zdálo se, že se koutu, kde národní vdova věznila svoji oběť, všichni vyhýbají obloukem. Průcha měl nyní pocit, že už ví proč. Pojednou si s hrůzou uvědomil, že tělo počalo předcházet mysl. Zřetelně cítil, že kdesi dole počíná něco prosakovat. Rád by i vzdor trýzni podřídil všechny tělesné pochody oné komandující moci vůle, jak o tom kdesi četl, ale močový měchýř se na komandující vůli úplně vykašlal a řešil své vlastní problémy. Průcha měl přes ruku přehozen kabát, a tak ho operativně přemístil před sebe, aby – kdyby se rozsah katastrofy zvýšil – zabránil těm nejstrašnějším společenským následkům.

Další nával už nevydržel. Právě v okamžiku, kdy mu Gusta Fučíková sdělovala, že dnešní mladí lidé se nedovedou ovládat, nic si nedokáží odepřít, pijí, kouří a posmívají se Sovětskému svazu,

pocítil Průcha, jak mu po noze stéká lechtivý pramének. V oněch dobách, kdy se ještě příliš nenosily přiléhavé džíny, ale tesilky do zvonu, mohl se mezi nohou a textilem vytvořit příhodný prostor, který stékání umožňoval. Třetí vlna už nelechtala, pouze hrála. Jen chvilinku ale, protože pak to začalo svědit a studit.

Gusta Fučíková už konečně pustila klogy Průchova saka, ale nešťastník si s hrůzou uvědomil, že nemůže odejít, dokud nezjistí, zda pod sebou nemá loužičku. Aby poznal rozsah pohromy, musel by buď couvnout (nebylo kam), nebo odložit kabát stranou (nebylo možné z konspiračních důvodů). Jistý si byl pouze tím, že moč pronikla až do polobotky, neboť zřetelně cítil její prosakování ponožkou až na kůži chodidla. S trpkou ironií zadoufal, že při odchodu – pokud se ho dožije – nebude kapalina v botě příliš hlasitě *čvachtat*.

„No, soudruhu, jistě si chceš ještě prohlédnout výstavku,“ pravila nečekaně národní vdova. „Tak já tě nebudu zdržovat. Určitě si chceš ještě pohovořit s ostatními soudruhy, a možná i soudružkami,“ dodala s pokusem o šibalský výraz. Průcha se pokusil použít zbytek své ochabující komandující vůle k úsměvu, ale výsledkem byl pravděpodobně výraz kosmického predátora, protože Gusta Fučíková urychleně vycouvala.

Malým půlobloučkem vlevo Průcha zjistil, že pod sebou skutečně *má* malou loužičku. Chtěl nenápadně zmizet, nejdříve na toaletu a poté hned pryč z tohoto domu hrůzy, když se k němu přiblížil kameraman krátkého filmu Zavadil.

„Těbůh, Průcha, ty ses dal na starší dámy?“

„Tak nějak,“ zamumlal postižený a předstíral zájem o fotografie komsomolky Gobzevové. Zavadil nechápal.

„Proč tady čumíš na kozy nějaký ruský krávy, ty bejku, notabene jen vyfocený, dyž je tady tolik kostí k nakousnutí? Já sem načal támhleto černovlasou svazačku. Ta je čéče něco jako živoucí devizovej příslib na rozkoše.“

„Jasně,“ zasupěl Průcha, který si už dovedl představit pouze jednu jedinou rozkoš. „Já jsem totiž, abych pravdu řekl, zřejmě trochu přebral, takže se tu o exponát pouze opírám. To bude dobrý.“ Toto vysvětlení blízké pravdě Zavadila uspokojilo, jako ostatně uspokojují všechny lži blízké pravdě.

„No tak až se vzpamatuješ, tak zase do boje na erotický frontě!“ zvolal Zavadil, na Průchův vkus trochu moc nahlas, když člověk uvážil, že se v blízkosti stále ještě pohybovala Gusta Fučíková, ale poté hned křepče odběhl k černovlásce. Postižený se pomalým krokem přesouval k chodbě, kde tušil toalety. Periferním viděním zahlédl kohosi, mohl to být náměstek ministra kultury, jak se ho chce na něco zeptat, ale předstíral, že to přeslechl. Během několika vteřin a několika přískoky dosáhl svého cíle. Měl pocit, že u pisoáru stojí přinejmenším několik minut a Niagara proudící z jeho útrob nebere konce. Poté zkontroloval stav svého oděvu. Byl dosti špatný a Průchu utěšovalo pouze to, že dlouhý zimní kabát poslouží jako maskování.

Bezpečně zahalen vyšel na chodbu, kde narazil na atraktivní blondýnu, která stála na počátku celého toho neštěstí.

„Že bychom ještě někam zašli?“ pravila a upřela na něj velké modré oči.

Průchova fyziologická reakce byla okamžitá, ale zároveň mu připomněla tristní stav věci.

„Snad příště,“ řekl. „Člověk si musí občas uvědomit hranice možností těla i duše. Třeba se ještě uvidíme?“ zadoufal.

„Třeba,“ pohodila hlavou a s malým pokývnutím zamířila sama směrem k východu.

Na Průchu dopadla celá tíha existence, a tak stál na místě a vnímal lepkavost mokrého tesilu ukrytého pod zimním kabátem. Teskně zamířil pohledem k něžnému dívčímu lýtku, které mizelo v temnotách špatně osvětlené chodby. V ten okamžik také spatřil, že za levou nohou nic netušící slečny zůstává jakási mokrá stopa

vedoucí zpět až do agitační místnosti. Ta holka tam musela do něčeho nevědomky šlápnout.

Hned od zimy bylo jasné, že to bude velmi špatný rok. V lednu vypuklo běsnění kolem Charty a potom se začalo podepisovat proti Chartě. Obyčejní lidé, tedy takoví, ke kterým se počítal i Průcha, byli zase jednou hluboce nešťastní. Vždycky to stálo za hovno, ale teď začínalo být jasné, že průvan bude o něco chladnější než obvykle a někdo to určitě odnese. Není nic nepříjemnějšího, pomyslel si Průcha, než když po vás pořád někdo chce, abyste se k něčemu vyjadřovali, zaujímalí stanoviska, rozhodně odsuzovali, radostně vítali a nekompromisně odmítali.

Kromě jiného se objevil ten malér s Radanou.

Původně si myslel, že je to středoškolská instruktorka na pionýrském táboře. Aby vykázal činnost, přislíbil, že několik dní pobude mezi mládeží a bude organizovat branné hry a další obskurní činnosti. Na tábořiště dorazil z Prahy hluboce otráven. Poněkud pookřál, když poprvé spatřil Radanu. Štíhlá, opálená, v tak kratičkých přiléhavých šortkách, že se z nich půlky slušně tvarovaného zadečku neustále draly ven. Skupinová vedoucí naznačila Průchovi, že Radana je poněkud morálně zkažená a je třeba jí věnovat zvýšenou pozornost, což také Průcha od prvního okamžiku činil.

Hned druhý den pozdě večer se před jeho stanem ozvalo zasustění trávy. Průcha vyhlédl ven a k jeho potěšení to byla Radana, která – jak se po chvilce ukázalo – nesla v batůžku láhev vína. Jedna láhev sice nebyla mnoho, protože Průcha byl zvyklý na víc, ale měl nějakou vlastní zásobu s sebou. Nutno uznat, že ačkoliv pozdější okolnosti ukázaly, že by bylo lépe, kdyby dívka nikdy nepřišla, i tak měl Průcha pocit, že když se důsledky uzávorkují, prožil málokdy něco tak kratochvilného.

Kdyby byl chladný večer, přitiskli by se k sobě, aby se zahřáli. Protože byl velmi teplý večer, nic jim nebránilo odkládat stále další

a další části oděvu. Ty poslední už Průcha zkušenou rukou Radaně odnímal sám a bylo znát, že dívka je na odnímání zvyklá. Průchu napadlo, že kdyby všechny mladé ženy měly k věci tento přístup, byl by život krásný a na celém světě by vládl mír.

S myslí naplněnou nejrůzovějšími vyhlídkami očekával Průcha další večer, zda se Radana objeví. Ani v deset, ani v jedenáct však nikdo nepřicházel. O půl dvanácté celý zoufalý vyrazil na obhlídku. Situaci mu značně komplikovalo, že pionýrky držely pravidelně hlídku. Nikdy nechápal, k čemu je takové archaické počínání dobré. Kdyby hrozilo nějaké skutečné nebezpečí, tak pobyt nezletilých holčiček venku situaci pouze zhoršuje. Pokud nehrozilo, je zbytečné držet jakékoli hlídky.

Tušil, kde se zhruba nachází stan, ve kterém Radana každé noci – kromě té poslední – ukládá své dlouhé štíhlé nožky a vůbec celé půvabné tělíčko k spánku. Byla ve stanu sama, protože její spolubydlící si před několika dny zlomila ruku a musela tábor opustit. Racionálně si Průcha uvědomoval, že jeho počínání je šílenství. Pokud dívenka tento večer nepřišla, měla k tomu jistě nějaký vážný důvod. Pokud nepřišla jen tak, bylo pravděpodobně zbytečné se pokoušet vlísat do její přízně, protože nemá chuť, a jakýkoli nátlak by mohl všechno jenom zhoršit. Avšak poroučejte lásce, která je navíc většinou jen obyčejným chtíčem.

Ačkoliv byl Průcha tou dobou již protřelý muž, který se domníval vědět o ženách všechno, tentokrát se mu události vymkly z rukou. Nebezpečí odhalení však vzrušivost okamžiku pouze stupňovalo. Paměť neoslabená ani včerejší mocnou dávkou alkoholu mu připomínala ony fantastické krece, při nichž ho dívenka udivovala svou zkušeností a sebejistotou. Usoudil, že Radana bude zřejmě o něco starší, než si doposud myslel.

Počkal, až hlídka dvou deseti- či jedenáctiletých holčiček (které si ještě navíc pro ukrácení chvíle svítily baterkou po okolí) zmizí na druhém konci louky, a několika mocnými přískoky se přiblížil k vytoženému stanu. Dával si pozor, aby svit luny nevykreslil jeho

stín na stanovou plachtu, a připadal si přitom schopný a obezřetný jako James Bond. Přiložil ucho na plátno a naslouchal. Zevnitř se nic neozývalo. Pomalinku zamířil ke stanovému vchodu a pokoušel se štěrbinou nahlédnout dovnitř. V pološeru matně rozeznával jakousi postavu ve spacáku. Dívka se v jednom okamžiku zavrtěla, otočila z boku na bok a spacák se z ní svezl. Průchovi se naskytl pohled na tělo z poloviny odhalené, takže viděl jednu nohu, jednu ruku a jedno ňadérko. Právě posledně jmenovaná položka ho upozornila, aby se neukvapoval. Věděl sice, že alkohol zkresluje lidské vnímání, ale přesto byl přesvědčen, že jeho včerejší návštěvnice měla tento druhotný znak značně rozvinutější. Prostě to zcela jistě Radana nebyla.

Právě ve chvíli, kdy se chtěl z neúspěšné akce odebrat pryč, pionýrka procitla a rozespalým okem spatřila obrys mužské postavy a zvědavé oko. Zaječela hlasem neuvěřitelné výšky, uchopila kovovou píšťalku ležící vedle ní na židličce a počala vydávat dlouhé ostré hvizdy. Průcha prchal směrem k lesu a za ním se počal probouzet celý tábor. V nastalém zmatku se ke svému stanu přiblížil z druhé strany a vklouzl dovnitř v okamžiku, kdy naopak všichni vylézali ven. Pak mu došlo, že to není nejlepší strategie, tak opět vylezl a pomalu se vracel na místo činu. Držel se v bezpečné vzdálenosti, aby ho pionýrka znovu nespatriila. Jak se později ukázalo, asi dobře udělal, protože takhle to vypadalo, že se dotyčné pouze něco zlého zdálo a vyvolala planý poplach. Druhý den byla potrestána zvláštními službami v kuchyni a ostatní pionýrky jí pohrdaly. Průchu nikdy nepoznala, asi viděla vskutku jenom siluetu.

Než však přišlo ráno, měl špatnou noc i Průcha. Sexuálně deprivován a psychicky zničen nebyl schopen usnout, takže do sebe lil další alkohol a s hrůzou pozoroval, jak se jeho zásoba tenčí, zatímco vyhlídka na spaní se oddaluje. Usnul v pět ráno a za hodinu ho budilo troubení na budíček. Se zakalenou myslí prokrel život a svět a odebral se na nástup jako na popravu, protože nepochyboval o tom, že tam bude identifikován a kvůli malé praštěné holce

doživotně zničen. Odhalen ale nebyl. Nikde ovšem neviděl ani Radanu. Její zmizení mu přišlo natolik mysteriózní, že se ani neodvažoval po dívce ptát. Skupinová vedoucí mu po dvou dnech sama od sebe mezi řečí sdělila, že dívku odvezl otec, neboť její chování narušovalo chod tábora a atmosféru kolektivu a členky oddílu si na ni stěžovaly. Průchovi to přišlo podivné, ale byl v takovém stavu, že se už na nic neptal. Radana hrála v jeho masturbačních fantaziích ústřední roli až do konce toho prokletého pobytu. Pak se vrátil do Prahy a věnoval se svým osvědčeným favoritkám.

Přišli za ním asi o dva měsíce později, kdy už byla Radana pouze příjemnou a poměrně blednoucí vzpomínkou.

Byli dva, jak se sluší, a dostavili se přímo do ateliérů. Šéf jim ponechal k dispozici kancelář a zmizel.

„Jestlipak víte, proč jsme přišli?“ zeptal se ten větší.

„Nemám tušení.“

„Hm, nemáte. Zajímavé.“

Chvilku nikdo nic neříkal a Průcha v duchu horečně probíral všechny protistátní řeči, kterých se stačil v poslední době dopustit. Bylo toho hodně, ale o moc víc, než odpovídalo běžnému populačnímu průměru, jistě ne.

„Víte, když se budete snažit, jistě si na něco vzpomenete.“

Průcha uvažoval, zda se mu vyplatí přiznat aspoň něco, aby se jich zbavil. Možná je to jenom taková past, s níž se pokoušejí z člověka něco dostat. Průchovi bylo sedmadvacet a nepředpokládal, že by měl horší kádrový profil než kdokoliv jiný. Je pravda, že nedávno četl něco od Kundery, protože mu to kdosi donesl. Mohlo to být tohle. Jenomže taky nemuselo, takže bude lepší nic nepřiznávat. Nebo že by šlo o dceru toho stranického tajemníka, se kterou se vyspal před čtrnácti dny? Jenže na tom nemusí být nic ilegálního ani za totality.

„Nemám tušení,“ řekl nakonec do hustého ticha.

„Jste si tím opravdu jistý?“ podivil se ten menší. „Víte, my nechceme zbytečně ztrácet čas.“

Kdyby žil Průcha v demokracii, řekl by jim oběma, že buď mu během tří vteřin řeknou, co po něm chtějí, nebo ať vypadnou. Jenomže v demokracii nežil a byl přesvědčen, že nikdy ani nebude, takže v pozici žalovaného se mohl ocitnout maximálně on sám.

„No tak podívejte se,“ pravil najednou opět ten větší. „Vy jste byl jako nějaký vedoucí na dívčím pionýrském táboře, že?“

„Jako instruktor střelby ze vzduchovky,“ hlesl Průcha, který začal tušit, že se schyluje k průšvihui.

„Tak to byste si z nás neměl jen tak střítet,“ zavtipkoval ten menší a Průcha při těch slovech pocítil na zádech studený pot. Jakmile dojde na žerty tohoto typu, je zle.

„To bych jistě nedělal ani v nejmenším,“ pokusil se Průcha o úsměv, ale vskutku pouze pokusil. Svaly v obličejí odmítly poslušnost.

„Nojo, no, každý tomu říkáme jinak,“ rozhodil ten větší rukama. „A bavil jste se tam dobře?“

Průcha si vzpomněl na jediný okamžik celé akce, kdy se dobře bavil, a pravděpodobně zbledl, protože jeden z mužů se starostlivě zeptal: „Copak, není vám dobře?“

„Ó nikoli,“ protestoval Průcha. „Je mi dost dobře. To víte, to je tím, jak tu je člověk celý den zavřený bez čerstvého vzduchu.“

„Zavřený,“ opakoval s jistým zaujetím ten menší. „Tak to máte vlastně pravdu. To je vždycky dost zlé.“

V tu chvíli se už Průcha ve studeném potu přímo koupal.

„A jaká tam byla děvčata?“ otázal se ten větší.

„Šikovná,“ vystřelil Průcha bez rozmyšlení a hned té odpovědi litoval.

„Šikovná,“ zopakoval jeden z mužů. „A taky mladá, co?“ dodal.

„Samozřejmě,“ řekl tázaný, který byl odhodlán odpovídat pokud možno pouze jednoslovně, protože měl pocit, že čím více slov jim dá k dispozici, tím víc pastí na sebe nastraží.

„Některá dokonce velmi mladá,“ dodal ještě chlapík.

„Ba přímo velmi velmi mladá,“ řekl ten druhý. „Jsou koneckonců lidé, kteří to mají rádi. Mladá a přímo mladičká. Některá dokonce tak mladá, že ani občanský průkaz ještě nemají.“

„Jistě,“ souhlasil Průcha. „Na takovém táboře...“

„My víme, kdo jezdí na takové tábory,“ zvýšil najednou hlas ten menší. „Děti. Trochu starší než ty, co si staví hrady z písku, ale děti. Podle zákona aspoň. Slyšel jste někdy o slečně Radaně Votrubové?“

Průcha měl pocit, že ho dostihují všechny temnoty světa, a opět jednou zalitoval, že před sedmi lety neemigroval.

„Slyšel,“ přiznal.

„Slyšel,“ opakoval posměšně ten větší. „Nejenom to, vážený pane. Vy jste se s ní vyspal.“

Průcha to nechal bez komentáře, protože se stále ještě plně neorientoval. Něco mu bránilo říci, že se středoškolačkami si může spát, jak se mu zlíbí. Možná že jeho nevědomí pochopilo podstatu problému o něco dříve než vědomí.

„Vy jste přece musel vědět, že slečně Votrubové je sotva čtrnáct. Nebo ne?“

„To je v píči,“ pomyslel si. Málem to řekl nahlas, ale vzhledem k tématice hovoru by to nebylo úplně na místě.

„No tak věděl, nebo nevěděl?“ pokračoval učitel.

„O tom nic nevím,“ řekl neutrálně Průcha.

„O čem nic nevíte?“ nenechal ho ten menší vyklouznout. „Máte na mysli ten pohlavní styk a řadu dalších sexuálních praktik, nebo věk slečny Votrubové?“

„Nevzpomínám si,“ řekl nakonec Průcha univerzální formulaci, se kterou už mnohokrát unikl mnoha trablům. Tentokrát mu bylo jasné, že to nebude stačit, jenomže potřeboval získat čas, než přijde ta pravá myšlenka. Protože stále nepřicházela, bylo mu jasné, že toho času bude potřebovat hodně. Zatím mu ho oba mužící dopřávali ve svrchované míře. Průcha pochopil, že tohle musí prohrát.

„A o co vám vlastně jde?“ zeptal se nakonec.

„My vám vlastně chceme jenom pomoci,“ řekl ten větší.

„Pokud o to ovšem budete stát,“ dodal ten menší.

„Jaká pomoc?“

„Jestlipak víte, kolik let můžete dostat za takový trestný čin? A je tam navíc i řada přitěžujících okolností.“

„Jaké okolnosti?“ vyděsil se Průcha, který už zcela vypadl z role člověka, který nic neví a nic si nepamatuje.

„Ideové samozřejmě. Byl to přece jenom pionýrský tábor. A sotva slečna Votrubová byla odvezena, plížil jste se ke stanu té druhé dívky. Co jste tam měl asi v úmyslu? To víte, pokus o opakování pouhý den poté, a navíc s holčinou, které je dvanáct, to by se blbě vysvětlovalo, to uznáte.“

„Ale já přece...“

„No, no, tak přece jenom se vám částečně paměť vrátí. Už s námi dokonce komunikujete,“ potěšil se ten větší. „Jako muži samozřejmě víme, že věci nejsou vždycky úplně jednoduché a přehledné. Ty vášně, to dokáže nadělat paseku, co? Ale jenom aby to pochopil i soudce. Dvanáct let! Taková malá holka. Co kdyby k soudu přišla děvčata s culíkama a s plyšovým medvídkem v náručí? To vypadá hodně blbě, uznáváte?“

Průcha mlčel. Došlo mu, že Radana vlastně nikdy neřekla, kolik jí je. Všechno, co si o ní myslel, se zrodilo jenom v jeho vlastní hlavě. Byl pochopitelně sveden a to, co se dělo, bylo z obou stran zcela dobrovolné. Průcha také věděl, že Radana si různých potěšení dopřávala pravděpodobně častěji už předtím. Někdo ho musel prásknout. Možná ta hnusná skupinová vedoucí. Nebo kuchař? Jak ho mohli vidět v noci u toho stanu? Je obětí nějakého komplotu? Tohle bylo ještě horší než se probudit do kalného rána a jet do Michalovců.

„My jsme tady proto, abychom předcházeli zločinnosti,“ pravil ten větší.

„Ale je docela možné si představit, že předcházení zločinnosti může mít mnoho podob. Například tu, že přimhouříme oko nad jednotlivostmi, abychom se dostali k jádru věci. Jako muži si jistě dovedeme představit, že máme různé slabosti. To je pochopitelně něco docela jiného než třeba činy, které jsou skutečně nebezpečné.“

„A co máte vlastně na mysli?“ zeptal se poněkud zmateně Průcha.

„Víte, ono je například velmi důležité vědět, jaké jsou nálady mezi lidmi. Ono se ledacos povídá a přitom se z toho můžeme mnoho důležitého dozvědět. Nejde samozřejmě o žádné špehování, k tomu se slušný člověk nikdy nesníží. Žijeme ale v moderní době, a tak je nutné, abychom i společnost řídili moderními metodami. Bez informací nemůžeme dokázat nic. Nedovedete si ani představit, jak z jednoho jediného politického vtipu mohou psychologové a sociologové odvodit závěry, které nám poskytnou překvapivý obraz o těch nejskrytějších zákonitostech světa kolem nás.“

Průcha byl poněkud překvapen. Ještě se nesetkal s tím, aby lidé tohoto typu používali obraty typu „nejhlubší zákonitosti“ a podobně. Nějak mu to k těm dvěma nesesedělo. Stejně tak mu ale jakýsi instinkt říkal, že jsou na světě lidé, kterým není radno odporovat a které není dobré během projevu přerušovat. Tito dva k nim zcela jistě patřili. Sám sebe považoval zcela jednoznačně za jedinice bezmocného a vydaného napospas mocným silám ovládajícím svět. Pro sebe si vymezil jednu jedinou oblast, a to byl vztah k ženám. Nazýval to doktrínou omezené suverenity. Režimu patřily takové záležitosti jako kasárna, agitační místnosti, policejní úřadovny, hraniční pásma, dokonce i náměstí a ulice, zatímco pro sebe si nárokoval postele, popřípadě perské koberce.

Teprve v dnešní den mu došlo, že svět si nemůžete rozdělit na postel a zbytek, protože oni si budou brát to, co budou chtít, a na váš názor se pochopitelně vyserou. Nikdy předtím a nikdy potom nezažil Průcha takové vystřízlivění z nějaké verze světa. Ani postel

není a nikdy nebude pouze jeho. Svět byl najednou mnohem horším místem k přebývání než kdykoliv předtím.

„Podívejte se,“ řekl ten menší. „Nám by úplně stačilo, kdybyste projevil trochu dobré vůle. Nechcete přece tvrdit, že vám nezáleží na tom, co se s touto zemí děje?“

Průcha popřel, že by mu na tom nezáleželo. Ba přímo naopak. Záleží mu na tom.

„Tak vidíte. Nás by velmi potěšilo, kdybychom se s vámi mohli občas setkat. Jenom abychom si učinili obrázek o tom, jaká je nálada mezi lidmi. Co myslíte, jak by bylo možné něco udělat pro lidi, když ani nevíte, co potřebují?“

Průcha nedal najevo ani souhlas, ani nesouhlas. Neměl žádnou chuť se s těmito pány „občas setkávat“, zvláště kdyby jim musel něco sdělovat o „náladě mezi lidmi“, protože o té bylo lépe pomlčet.

„Mohlo by se pochopitelně stát,“ řekl ten menší, „že by se vám do toho nechtělo. Pak bychom pro vás bohužel nemohli nic udělat, neboť pohlavním stykem se slečnou Radanou, lépe řečeno s tou pionýrkou z tábora pro nezletilé, by se musel zabývat prokurátor. A jak znám prokurátory, nemají pro mužské slabosti mnoho pochopení. Na to vemte jed. Jsou to staří morousové bez smyslu pro humor. Já znám jednoho, co nechal pověsit spoustu lidí. To byli pochopitelně vrazi, jak jinak, ale stejně. Takovej chlap s vyhraněným smyslem pro spravedlnost a právo, ten se s tím nepárá.“

Pak mu předložili papír, na kterém potvrzoval, že všechny skutečnosti, s nimiž byl seznámen, jsou státní tajemství. Kdyby je někomu prozradil, vystavuje se nebezpečí trestního stíhání. Ještě ráno pokládal Průcha sám sebe za poměrně normálního člověka, který si umí obstarat svou dávku potěšení a nemusí se o zbytek světa starat. Teď mu hrozilo stíhání hned za několik trestných činů.

O několik dní později si ho k sobě připoutali ještě o něco pevněji. Přidělili mu krycí jméno Producent. Protestoval, že žádný producent

není, ale ujistili ho, že co není, může být. Průcha poté zvážil možnost emigrace (neměl šanci dostat devizový příslib a výjezdni doložku) a sebevraždy (nevěděl, jak na to, aby to nebylo pro okolí nechutné). Nesl tedy svůj kříž dál, a dokonce dost dlouho s nikým ani nespál, protože neměl chuť.

Takhle to probíhalo asi měsíc. Pouze jednou se setkal s řídícím důstojníkem (byl to ten malý) a sdělil mu několik obecných postřehů o náladě mezi lidmi. Důstojník potom zatoužil po několika přesnějších informacích týkajících se jisté osoby z atelierů. Když se loučili, prohodil příslušník tónem, který zřejmě sám považoval za šibalský: „Vy máte něco proti soudružce Gustě Fučíkové?“ Potom se otočil na podpatku a bez jakéhokoli vysvětlování odešel. Průcha byl tak zmatený, že zapadl do nejbližšího baru, a vyšel z něj v době tak pokročilé, že sotva našel noční tramvaj, aby se dostal domů.

K další schůzce měl být vyzván telefonicky. Dlouho nikdo nevolal. Nejdříve se domníval, že jde o další psychologickou taktiku, která ho má ještě více rozložit na psychické prvočinitele, ale když to trvalo několik týdnů, měl dojem, že se něco muselo stát. Byl snad vyhodnocen jako zcela nepoužitelný a nevytěžitelný zdroj? Proč potom věnovali takovou energii jeho naverbování? Připadal si skoro zhrzený. Nemá skutečně pro nikoho cenu? Skoro bojoval s pokušením zavolat na příslušnou úřadovnu (ale neměl žádné číslo), aby se dozvěděl, proč už není žádoucí. Tuto touhu však poměrně snadno potlačil.

Asi za týden byl povolán na další schůzku, na kterou se dostavil zcela jiný důstojník. Představil se jako Procházka a řekl, že kolega Vodička byl povolán k řešení jiných úkolů a že mu zatím za spolupráci děkují. Pokud by se někdy dozvěděl o něčem, co by mohlo být zajímavé z hlediska obrany státu nebo zlepšení informovanosti státních orgánů o situaci v zemi, ať se ozve. Protože mu ale ani tentokrát nedali žádný kontakt, považoval Průcha tuto prosbu za pouze formální. V tom se pravděpodobně nemýlil, protože už po něm nikdo nikdy nic nechtěl.

Když odcházel z místnosti, důstojník ho ještě gestem ruky zadržel a řekl mu: „Víte, co je to časovaná bomba?“

„To je bomba s hodinovým strojem, který vybuchne v příslušnou dobu,“ řekl Průcha.

„To jsem si také myslel, než jsem se dal vojnu,“ řekl zamyšleně muž. „Víte, co jsem zjistil? Že taková věc bouchne vždycky, když to nejmíň čekáte. Navíc o žádné bombě nevíte nikdy předem, že je časovaná.“

„Proč mi to říkáte?“ podivil se Průcha. „Já mám z čehokoli, co se týká zbraní a výbuchů, upřímnou hrůzu.“

„Já jsem to myslel jako takovou metaforu,“ potřásl důstojník hlavou. Ukázal na hromadu papírů před sebou na stole. „Budte vlastně rád, že ani nevíte, co všechno tam je.“

Pak už se nikdy neozvali.

Teprve po více než patnácti letech se při prohlídce svého svazku (mnoho listů chybělo) dozvěděl, že řídicí důstojník, který se nejmenoval Vodička, ale Hrubeš, zahynul nešťastnou (či spíše šťastnou) náhodou při autonehodě a jeho nadřízení nepovažovali Průchu za nikterak zajímavého. Nechávali si ho možná v záloze, protože nikdo nikdy neví, kdy se může hodit jedinec, na kterého něco víte. Postupem času ale bylo stále méně pravděpodobné, že by noc ve stanu na něj někdo vytáhl, a Průcha sám, ačkoliv úplné jistoty nenabyl nikdy, dospěl zhruba v polovině osmdesátých let k názoru, že všechno už je zřejmě promlčeno nebo aspoň natolik obtížně dokazatelné, že si s tím nemusí lámat hlavu.

Ten dojem mu vydržel zhruba do doby, kdy si v publikovaném seznamu agentů Státní bezpečnosti přečetl své jméno, datum narození a krycí jméno Producent. Tehdy si vzpomněl na metaforu o bombě a mylně se domníval, že důstojník měl na mysli toto. I tak to ale stačilo. Bývalý předseda místní organizace KSČ a později OF Šubrt, jehož jméno na seznamech nebylo, označil dosavadní Průchovu profesní pozici za morálně neudržitelnou a vyhodil ho, načež na uvolněné místo dosadil

svého synovce. Průcha se podruhé v životě rozhodoval mezi emigrací a sebevraždou a nakonec zvolil odchod do soukromého sektoru.

Devatenáctiletou Lindu svedl na jakémisi večírku. Místo aby si ji odvedl k sobě domů, nechal se zavést na Větrník na kolej, protože spolubydlící prý na pokoji nebude. Průcha se rozhodl, že takto vystupňuje svou rozkoš. Skutečně už před vchodem, když museli dvacet minut čekat v mrazu, než vrátná kamsi vypadne, pociťoval takové vzrušení, jako už dlouho ne. V tu chvíli prožíval to, čemu zasvětil svůj život: čistou, nefalšovanou erotickou rozkoš.

Na pokoji se na Lindu vrhnul a nebral ohled na to, že ještě chtěla jít do koupelny. Chtěl si ji užít takovou, jaká je, jako syrové maso, mít ji neumytou, nenavoněnou, nenalíčenou, bez přede hry. Když se spolu zmítali na studentské kolejní postýlce, snažil se přes alkoholový oblak, který mu zastíral mysl, vnímat každý detail. Protože jediné, co hrálo roli, byly detaily. V tom podstatném byly všechny soulože stejné, ale Průchu vzrušovaly podrobnosti, mateřská znaménka, jedno ňadro větší než druhé, specifické sténání, zda mladé holky křičí, nebo spíše jen tak pípají (trochu jako sputnik, jak se o tom kdysi vyjádřil před Leem Mausem, a ten se pohoršil). Zajímalo ho, zda se jim svaly na stehnech při milování v poloze zezadu vlní, jestli mají opálenou kůži i v tom místě, které nad hýžděmi tvoří malý důlek, zda při onom aktu zvedají chodidla z postele nebo ne. Průcha miloval detail a snažil se zapamatovat si všechno. Byl otrokem podrobností a sloužil démonu maličkostí.

Věděl, že většina lidí by jeho zálibu označila za zvrhlost. Stejně tak ale věděl, že kdyby mohli, dělali by to stejně, jenomže nedělají, protože tomu nevěnují všechno své životní úsilí, nebo přinejmenším jeho většinu, jako to činí on. Když se miloval s Lindou, uvažoval o smrti. Nikdo by nevěřil, že při souložích někdo uvažuje o takových věcech, ale Průcha rád pozoroval těla, která měl pod sebou, a uvažoval, jak budou vypadat za dvacet, čtyřicet, šedesát let. Prach a popel.

A těšilo ho, že je muž, protože měl šanci, že za dvacet let bude ještě prohánět devatenáctky; potřeboval na to jen trochu štěstí a hodně peněz. Kolik bude Lindě za dvacet let? Čtyřicet? Tak to ještě není tak zlé, říkal si. To se možná ještě potkáme. Být mužem je krásné, přemítal a uvažoval také o tom, o čem v tyto okamžiky asi uvažuje Linda.

Je mu oddána celou svou bytostí?

Byly ještě další detaily, kterých si všímal, ačkoliv je vnímat vlastně ani nechtěl. Například vybavení dívčích pokojíků. Proto si bral raději ženy k sobě domů, neboť tam byl pánem i nad prostředím. Bylo sice velmi vzrušující nechat se od ženy pozvat, neboť se tím vydávala všanc a ukazovala, že už nad ní má převahu, ale na druhou stranu musel snést řadu nepříjemností. K nim třeba patřily fotografie sourozenců nebo rodičů a další předměty, které ženy příliš zosobňovaly. Průcha měl rád sex odosobněný a nechtěl o partnerce mnoho vědět. Jakmile má někdo rodiče nebo nemocného bratříčka, nemůžete ho považovat za dokonalý sexuální objekt.

Přečetl mnoho knih o sexu a v jedné se dočetl, že v sexu jde především o splynutí duší, tedy osobností, neboť kniha vyšla ještě za socialismu, který v duši nevěřil. Jenomže splynutí osobností bylo přesně to, o co Průchovi vůbec nešlo. Průcha chtěl *šukat*. V Lindině pokojíku teď zahlédl další rozptylující detail: měla u polštáře malého plyšového pejska. Rytmus milostných pohybů způsobil, že se pejsek sesunul k okraji postele a každou chvíli hrozil jeho pád na zem. Zavřel tedy oči, přestože při milování zezadu si rád prohlížel partnerčina záda, křivky boků, dráhu obratlů, vlnění hýždí. O to všechno teď přišel kvůli pejskovi, který byl příliš konkrétní připomínkou toho, že Linda je vlastně pořád ještě malá holčička. Pravděpodobně bude i věřit na reinkarnaci a cvičení taiči, jak to u takových slečen bývá.

Naštěstí už cítil, že bude za chvíli hotov.

Ženy, které si zvou muže po několikahodinové známosti k sobě na pokoj, byť pod vlivem dobrého půllitru vodky, nebývají oddány celou bytostí, maximálně celým tělem, a to jenom na chvílku. Průcha pil hodně a věděl, že až se ráno probudí, bude poměrně svěží. Horší zkušenosti měl se svými partnerkami, kterým bývalo špatně, zvracely, trpěly bolestmi hlavy a ze všeho vědomě i podvědomě obviňovaly toho chlapa, vedle kterého se probouzely. Proto dával Průcha přednost tomu zmizet po ránu dřív, než se kotátka probudila, ve slušnosti ovšem, načmárat jim na papír pár vřelých slov, někdy dokonce i připojit telefonní číslo. Byla-li dívka obzvláště krásná, bývalo to číslo dokonce i skutečné, ale pak rychle pryč.

Užíval si hebké kůže, neboť tou Linda vynikala, a přemítal, v čem by se lišil popel všech jeho milenek. „Nejsem perverzní?“ napadalo ho občas.

„Ale kdepak,“ odpovídal mu jeho vnitřní hlas. „Ty jsi jenom mimořádně upřímný člověk, který se osvobodil od všeho pokrytectví.“

„Jo, tak to jo,“ potěšil poté vždy sám sebe.

Linda se tu už neobjeví, protože plní spíše jakousi funkci, než že by byla důležitá jako jedinečná a nezaměnitelná osobnost. Předpokládejme její existenci, stejně jako předpokládejme – a to nejspíš právem – existenci, výskyt a vrženost (jak tomu říkají filozofové) mnoha dalších Lind. Protože psát o Průchovi a Lindách by bylo asi tak úmorné jako připomínat čtenářům románu na počátku každé kapitoly, že hrdinovi stále ještě tluče srdce nebo rostou vlasy.

Leo Mauss se narodil ve chvíli velkého bombardování Prahy, v okamžiku, kdy se hroutily zdi emauzských věží. Rodiče se v tu chvíli nenacházeli v krytu, ale v měšťanském pokoji jejich bytu, protože nikdo tehdy nečekal, že bomby skutečně spadnou.

Druhý den řekl otec: „Bude se jmenovat Leo – lev – protože to všechno přestál. Takoví jako on budou obnovovat kulturu naší země a z trosek vystaví to, co v prach obrátila barbarská germánská horda.“

Otec byl vždy kosmopolita, ale několik posledních let ho naučilo vyjímát z rodiny světových národů ty, které takové příslušnosti objektivně nebyly hodny. Tato selekce též způsobila, že subjektivně měl vždy pocit, že nálet na Prahu provedla Luftwaffe, ačkoliv každý věděl – včetně něho – že to byla US Airforce. Objektivní fakta ale nebývají nejlepším vodítkem pro životní orientace. Otec kdysi přísahal věrnost císaři a byl by ochoten (aspoň z počátku) za něj udatně bojovat. O něco málo později už byl ochoten bojovat především proto, aby nepřišel o život, ale pokud jde o přísahu, tu nikdy neporušil. Stejně tak mu ale nevadilo, že ji porušili ti druzí. Byl to prostý český problém s loajalitou, který nešlo nijak rozumně vyřešit.

Ke lvu měl Leo Mauss vzdor svému jménu dosti daleko, nikoli však svou vinou. Následky válečné nouze, které v zemi přetrvávaly ještě do dob hlubokého míru, způsobily, že jako malý chlapec podlehl tuberkulóznímu bacilu a téměř rok svého života proležel v nemocnicích a sanatoriích. Tato zařízení poskytovala jen málo duchovního rozptýlení, a proto si musel vytvořit svůj vlastní vnitřní svět. Jeho nejvěrnějšími přáteli se staly knihy. Kolem něj se vyskytovalo ještě mnoho dalších lidí, jenomže ti všichni pokašlávali, hovořili o nemocích, umírání a smrti a mnozí z nich ještě během léčby umírali, takže pokud šlo o navazování dlouhodobějších vztahů, nebyl na ně v tomto ohledu žádný spoleh.

Knihy jsou lepší.

Knihy neumírají.

Aspoň ne tak rychle.

Pravda, výběr nebyl zrovna velký. Nemocniční knihovny oplývají především takovými tituly jako *Vynalezeno v Rusku* nebo *Příběh*

opravdového člověka, ale ve chvílích deprivace jste rádi, že máte aspoň to. Lea Mause zaujal především *Příběh opravdového člověka*. Nejlepší byla pasáž o tom, jak v nemocničním pokoji (ten byl pro tohoto čtenáře momentálně normálním životním prostředím) přesvědčuje postarší voják Alexeje, proč že by nemohl zase létat, když toho jsou schopni i letci buržoazní, kterým také chybí kus nohy. Na poměrně věcnou Meresjevovu námitku, že kus nohy a dvě nohy je rozdíl, odpověděl voják nezdolným argumentem, který si Leo Mauss zapamatoval na celý život:

„Ale ty jsi přece sovětský člověk!“

„Sovětský člověk,“ mechanicky opakoval Alexej a stále ještě nemohl odtrhnout oči od novin; pak se jeho bledá tvář zjasnila jakýmsi vnitřním ruměncem a letec pohladil všechny udiveným radostným pohledem.

„No ano,“ uvažoval chlapec. „Mělo by to ale ten samý účinek, kdyby někomu řekli, že je americký člověk? Nebo třeba čínský? Možná by to vyšlo nastejno.“ Podobné kacírské myšlenky si však nechával pro sebe. Nepochyboval ale o tom, že silná vůle může člověku nahradit nohy, ruce, dokonce možná plíce, což byl právě jeho případ. Ideové pozadí Meresjevova příběhu nebral příliš vážně, na to byl i jako dítě světa neznalé přece jen příliš proniknut reakčním duchem své měšťanské rodiny. Pozoruhodné mu pouze připadalo, že když člověk něco chce a napře svou energií žádoucím směrem, může dosáhnout všeho. Nebo aspoň skoro všeho.

Věnovat celé své životní úsilí tomu, aby se mohl stát stíhačem, a riskovat tak, že se mu stane něco ještě horšího než dosud, to by pokládal za poněkud pošetilé. Ale byla tu ještě řada dalších hodnot, třeba bohatství a podobně. Nedokázal sice ještě plně pochopit význam této myšlenky, ale cosi mu intuitivně říkalo, že život mu nabízí mnohé šance. Bude-li chtít.

Leo Mauss byl zvláštní dítě. „Chlapec je nadaný, ale trochu podivín,“ říkaly o něm soudružky. Především je udivovalo, jak je zaměřen na

detail. Když měly všechny děti hotový obrázek lokomotivy, byl Leo Mauss sotva v polovině. Nedokázal si představit, že by mohl odevzdat výkres, na kterém by nebylo do posledních podrobností *všechno*, včetně jednotlivých nýtů, šoupátek, táhel, setrvačnickového závaží na kolese a mnoho dalších věcí, o jejichž existenci neměly soudružky ani ponětí, natož aby tušily, jak vypadají a jak by se měly namalovat.

Později, když už Sovětský svaz vypustil první družici a Leo Mauss byl před prahem puberty, dostal se málem do ideových potíží. Odmítal totiž kreslit věci, o kterých nevěděl, jak vypadají ve skutečnosti. Sovětští konstruktéři totiž ze všech sil tajili, jak vypadá nosná raketa, která vynesla Sputnika na oběžnou dráhu. Byl ochoten ke kompromisu, totiž kreslit americkou družici Vanguard a její nosnou raketu, protože tu znal z *Vědy a techniky mládeži*. Fantomatické jevy malého Lea Mause nikdy nezajímaly a tento důvěrný vztah ke skutečnosti mu vydržel celý život.

„Tak namaluj, jak si sovětskou raketu představuješ,“ řekla mu v návalu zoufalství soudružka.

„To je přece jedno, jak si ji představuji,“ trval na svém žák. „Důležité přece je, jak vypadá ve skutečnosti. A to nikdo neví.“

„Sovětští konstruktéři nemohou raketu všem ukázat,“ pravila soudružka, „protože kdyby její fotografii viděli američtí špióni, mohli by ji potom vyrobit také, dát do ní atomovou bombu a poslat ji na Moskvu nebo na Prahu.“

„Američané ale fotografie své rakety ukázali,“ trval na svém žák, který si ještě neosvojil všechny zákruty dialektického myšlení.

„To klidně mohou,“ řekla přesvědčeně soudružka. „Protože americké rakety jsou menší a méně dokonalé, takže na nich už není co ukrást.“

„Jak se ví, že jsou menší, když se neví, jak velké jsou sovětské?“

„Četla jsem to v *Rudém právu*,“ zavřela debatu soudružka.

Leo Mauss pod hrozbou trestů a s pocitem jakési loajality nakonec sovětskou raketu nakreslil. Byla v pravém horním rohu

výkresu, tak malá, že její podoba nehrála žádnou roli; za ní byl velký chvost z červených plamenů. Většinu plochy zabíralo vyobrazení kolchozního pole, na kterém jezdily traktory vyzdobené rudými vlajkami s takovou vehemencí, že všechna úroda musela vzít za své. Kolchozníci zakláněli hlavy. Kdyby se to smělo (ale v této době a ještě dlouho potom se to nesmělo), jistě by Leo Mauss k ústům jednoho z kolchozníků přikreslil komiksový obláček s větou: „Pohlédte, náš nový Sputnik!“

Pro psychologa by byl jistě zajímavý deník, který si chlapec občas vedl, především v době prázdnin. S velkou pečlivostí si poznamenával časové údaje, počty osob v místnosti a další podrobnosti. Dosáhl tak určitého hyperrealismu, který by v odstupu desetiletí jistě měl svou kulturologickou výpovědní hodnotu.

Odpoledne návštěva u prarodičů. Přijeli jsme v 9.32. Na nádraží v Kolíně. Vívala nás babička, měla na sobě šedý kabát a v ruce držela hnědou kabelku. Do domu jsme přišli až v 10.27, protože jsme se cestou stavili v cukrárně. V ní prodává postarší prodavač, může mu být kolem čtyřiceti. Snědl jsem tam kremroli, ačkoli bylo hodinu a půl před obědem. Je to letos už moje čtrnáctá kremrole. Ovocných dortů s jahodami jsem oproti tomu snědl jenom pět.

A tak dále. S podobným pedantstvím si zaznamenával též počet koupání a odhadnutou teplotu vzduchu a vody. Leo Mauss vždycky vynikal jasností a přesností myšlenek i činů.

Konec osmdesátých let byl nejšťastnější dobou v životě Lea Mause. Později si hodně užil toho, čemu se trochu nepřesně říká úspěch, ale když se pokoušel vybavit si *okamžiky prosluněné blažeností* – tak to stálo v jednom dívčím románu, který kdysi našel v pokoji své manželky – byla to jednoznačně tato léta. Režim se podobal starému

opelichanému psovi, který sice ještě dovedl zle kousnout, ale když jste byli dost daleko od jeho boudy, už vám mnoho škody nenadělal.

Leo Mauss tehdy pracoval v Ústavu pro teoretická studia. Upřímně řečeno, nikomu nebylo jasné, kdo vlastně tento ústav založil, k čemu slouží a kdo rozhoduje o jeho personálním obsazení. Podle jedné pověsti byl dílem druhé generace reformních komunistů, kteří se postupně začínali vynořovat z jednolitě šedi svých soukmenovců. Této variantě Leo Mauss nikdy nevěřil a existenci neodhalených reformních komunistů pokládal za stejně nepravděpodobnou jako výskyt blanických rytířů v nitru stejnojmenné hory. Druhá varianta zněla pravděpodobněji. Podle ní byl totiž za vznikem instituce patrný rukopis Státní bezpečnosti. Tuto variantu nikdo nikdy nepotvrdil a sama o sobě neměla příliš velkou cenu, neboť nebylo jasné, zda jde o akci mající za cíl provedení salonního převratu ve straně a společnosti, nebo rafinovanou akci zaměřenou na monitorování názorů v řadách potenciální opozice.

Leo Mauss se osobně domníval, že pokud Ústav pro teoretická studia skutečně založila StB, mnoho užítka z tohoto plánu nikdy neměla. Všichni v domě včetně sedmdesátileté uklízečky tušili, že stěny jsou prošpikovány mikrofony, a nikomu to ani v nejmenším nevadilo. Osazenstvo spílalo režimu při všech možných příležitostech, a to dokonce i ve střízlivém stavu. O loajalitě lidu mohl být tehdy přesvědčen už jen úplný blb a žádné zásadnější intriky se v oněch zdech nepraktikovaly.

Třetí variantou bylo, že Ústav vznikl náhodou a všechno ostatní probíhalo metodou nabalování sněhové koule valící se z kopce. Vedle sebe se tak ocitly ty nejpodivnější existence. Několik ekonomů tu za peníze socialistického státu objednávalo, četlo, excerpovalo a kradlo zahraniční literaturu z pera předních teoretiků kapitalismu a výstupy své práce šířilo samizdatem po celé Praze. Jediný přesvědčený marxista v domě, docent Barhoň, který byl z nějakého důvodu v nemilosti na vyšších místech, se zde zabýval studiem hegelovsky

orientované neomarxistické literatury. Kromě toho, že si vytvořil dobře zásobenou knihovničku děl nejznámějších revizionistů, sepsal během tří let svého působení šestisetstránkovou knihu *Osud idejí mladého Marxe*, kterou rovněž šířil samizdatem. Kancelář sdílel s absolventem evangelické teologie Danielem Amosem Bártou, kterému stát neumožnil vykonávat duchovní povolání, načež mu kdosi opatřil místo v Ústavu, kde zastával blíže neurčenou funkci asistenta. Celý Ústav vedl jakýsi profesor Zíma, kterého většinou nebylo vidět, protože se po chodbách plížil tiše jako shakespearovský duch a svůj čas dělil mezi pobyt v kanceláři a výjezdy na vyšší místa, kde se tvrdošíjně dožadoval nových dotací na provoz Ústavu. O názorech profesora Zímy nikdo nic nevěděl. Známo bylo pouze jeho přesvědčení, že čím více peněz bude požadovat, tím méně se někdo odváží tázat, co vlastně jeho instituce užitečného dělá. Jeho formulace o „potřebě navýšení zdrojů ve prospěch celospolečensky závažných teoretických výzkumů“ se stala okřídlenou mantrou a mnozí si ji odnesli s sebou do dalších let v nové společnosti a ještě dlouho se jim dost dobře hodila.

Ti dva se seznámili 17. května 1992 v 13.35 před Národním muzeem v Praze. Došlo k tomu takto. Jakýsi občan (nebo snad skupina občanů) vylil obsah plastické láhve koncentrovaného saponátu do fontány před Muzeem. Během několika vteřin začal proud zurčící vody vyvíjet mohutné množství pěny, která se za pomoci mírného jarního vánku počala valit na magistrálu. Vítr vždy oddělil od fontány veliký kus pěnového chuchvalce a vrhnul ho směrem přes dálnici k Václavskému náměstí. Jeden takový se vydal na svou cestu právě v okamžiku, kdy kolem projížděl ve voze Škoda 120 Průcha. Pěna způsobila, že na dvě vteřiny přestal kontrolovat situaci před i za vozem a zareagoval na to zmáčknutím brzdového pedálu.

Jak se později ukázalo, byl to správný instinkt, protože jinak by vrazil do nákladní avie, která se dostala do podobných potíží.

Během dalších okamžiků ale do Průchy zezadu naletěl bílý fiat Lea Mause. Po vozovce se rozletěly kusy skla a vystříkl špinavý olej. Oba vozy zaklíněné do sebe pokračovaly ještě asi padesát metrů v jakémsi podivném milostném spojení, než se konečně zastavily. Pouze šťastná shoda okolností napomohla tomu, že všechny ostatní vozy se jim stačily včas vyhnout.

„A kurva,“ pravil Průcha, když vystoupil ze svého deformovaného vozu.

„Jistě chápete, že za daných okolností jsem skutečně nemohl nic podniknout,“ poznamenal Leo Mauss. Policie se dostavila během několika okamžiků. Fakt, že fontána i nadále chrčila mohutné chuchvalce pěny, a to dokonce v neustále rostoucím množství, byla pro oba řidiče výmluvnou polehčující okolností, což uznala dokonce i posádka policejního vozu.

Leo Mauss trval na podání žaloby na neznámého pachatele, a proto se oba muži museli ještě několikrát sejít. Průcha považoval všechno, co se týká soudů, za naprostou pitomost, ale protože jeho protějšek právní záležitosti miloval, byl proti své vůli vtažen do děje. Tak došlo k tomu, že v jedné vinohradské hospodě poznali vzájemně i své profese. Teoretik medií, kterému právě zrušili jeho Ústav pro teoretická studia, protože teorie a studií již v této zemi nebylo třeba, a bývalý filmař, který se přizíval produkováním reklam. Oba dokázali během okamžiku pochopit jak skrytý potenciál toho druhého, tak i pocit jakési nepřízně osudu, která je pronásledovala.

„Na počátku byl čin,“ prohlásil Leo Mauss nad šálkem neslazené kávy. „To říká Goethe. Na nás teď je, abychom činem spíše uzavřeli jednu etapu našeho dosavadního směřování.“

Průcha dopil mlčky druhé pivo a uvažoval, co ještě z Lea Mause vyleze. Zatím ho stačil otipovat nejen na bytostného intelektuála, ale dokonce i na inteligentního člověka s určitou dávkou nepraktičnosti v krvi. Nápady měl ale dobré. Například po nešťastné události před Muzeem navrhl jen tak mezi řečí, že motiv pěny valící se přes

dálnici směrem k soše svatého Václava by se dal použít v reklamě na saponát „pěnivější než běžné prostředky“. Průcha tak učinil, a když potom ze slušnosti nabízel Leu Maussovi aspoň symbolicky podíl na finančním úspěchu, mávl ten podivný muž pouze rukou, jako kdyby odháněl obtížný hmyz, a prohlásil, že má mnohem zajímavější plány. A to vskutku měl.

Jak se ukázalo, zabýval se poslední dva roky projektováním všeho druhu. Ještě před zrušením Ústavu si nechal na jeho náklady provést několik sociologických mediálních studií mapujících potenciální český trh pro produkty masových medií. V pracovní době vytvořil několik projektů, tři na soukromé rozhlasové stanice, dva na komerční televize, to všechno doplněné srovnáním s posledními zahraničními zkušenostmi a odhady trendů na příští desetiletí. V celé zemi bylo jen málo lidí, kteří věděli tak přesně jako on, po čem srdce spoluobčanů skutečně touží a v jaké míře po tom touží. Pochopil, že lidé skutečně chtějí pravdu a lásku, konkrétně řečeno pravdu o intimitách svých bližních a lásku v té podobě, která nic neskrývá, především pokud jde o jisté části lidského těla. Pouze pro případ nejvyšší nouze měl v zásobě projekt bulvárního deníku, ale tam již trh začínal být obsazen a věc mu nepřipadala příliš zajímavá.

Jeho projekty měly jediný háček: Leo Mauss dokázal perfektně zacházet s čísly, ale měl stále potíže, pokud šlo o lidi. Průcha oproti tomu pracoval pouze s těmi čísly, která si byl schopen pamatovat. Všechno ostatní přenechával intuici a pevně věřil v moc sociálních sítí. Oba věřili v účinnost své metody, ale obdivovali i její pravý opak. „Co by byl Marx bez Engelse nebo Laurel bez Hardyho?“ pojmenoval kdysi stav věcí Průcha. Tato komplementárnost osobností jim pomáhala snášet i rušivé vlastnosti, kterými si někdy komplikovali život. Průcha ztrácel schopnost soustředění, kdykoli kolem prošla žena v minisukni, takže Leo Mauss začal pro schůzky vybírat ty nejdražší restaurace, kam nechodily žádné studentky. Průcha si zase musel zvyknout, že

Leo Mauss má obsedantní potřebu si neustále mýt ruce. Nebyla-li jiná možnost, dokázal během odpoledne vyndat navlhčený hygienický ubrousek dokonce několikrát za sebou a otíral si pečlivě dlaně.

Leo Mauss byl též vzorným otcem rodiny, který pečlivě dbal na výchovu své jediné dcery. Protože jí tehdy bylo téměř patnáct, držel ji z Průcha dosahu. Průcha souložil rád, vášnivě a považoval to za smysl svého života. Zároveň věděl, že příroda tuto mocnou sílu nastrožila, aby lidský rod donutila k rozmnožování. On se však rozhodl trhat ovoce ze stromu rozkoše podle libosti a neplatit za to žádnou daň. Své geny předat nehodlal a vymoženosti moderní civilizace mu vyšly vstříc. Sám pro sebe si to zdůvodnil tím, že nechce do tohoto slzavého údolí přivést další nešťastníky. Sám sebe ale za nešťastníka nepovažoval, takže šlo spíše o to, že množství štěstí na zemském povrchu považoval za konečné a nehodlal se s nikým příliš dělit.

Když přišel Leo Mauss poprvé s projektem soukromé televize (hned od počátku se pro ni uchytil pracovní název AURA), považoval to Průcha za čirou fantazii. Sám dával přednost rozhlasu, protože pro soukromé rádio stačí dvě až tři místnosti, a navíc měl nějaké kontakty, které by se v tom směru daly použít.

„To není uvažování zaměřené správným směrem,“ potřásl Leo Mauss hlavou. „My potřebujeme televizi,“ dodal měkkým melodickým hlasem, jako by přesvědčoval svého dospívajícího syna o životní moudrosti.

Od toho okamžiku Průcha pochopil, že jiné cesty není a nebude.

„Dovolil jsem si přinést takový malý náčrtek,“ pravil ještě Leo Mauss a vyndal z kožené aktovky několikasetstránkový fascikl papírů svázaných v karmínových deskách. Podal ho Průchovi přes stůl a ten jím začal listovat.

„Jsi blázen, Leo,“ vyjekl po dvou a půl minutách. Oslovený pochopil, že se čtenář dostal k modelu základního vysílacího schématu.

„Cílem vysílání je poskytnout výrazný prostor pro prezentaci menšinových kultur, v našich podmínkách především pro romskou,

slovenskou a maďarskou menšinu. To myslíš vážně?“ vzhlédl užasle od papíru.

„Naprosto,“ nenechal se Leo Mauss vyvést z míry.

„Dalším významným rysem zamýšleného programového schématu je důraz na vzdělávací programy, například ukázky zaničujících řemesel, původní jazykové kursy, a to nejenom anglické, historické pořady snažící se o hlubinnou analýzu jak evropské minulosti, tak také původních mimoevropských kultur.“ Průchovi se udělalo poněkud nevolno. Nedávno zahlédl v televizi kus dokumentárního filmu o životě laponských řezbářů a byl přesvědčen, že jestli existuje peklo, sedí tam všichni před obrovskou obrazovkou a celou věčnost musí sledovat něco podobného.

„Pravidelné hudební pořady... přenosy z koncertních sání... Česká opera... současná vážná hudba.“ Promnul si prsty čelo a při četbě každé další položky neslyšně pohyboval rty. „Tematicky zaměřené programy pro první stupeň základních škol... přední evropské filmy... spolupráce s humanitárními nadacemi... ochrana životního prostředí... podpora původní tvorby... pokračování v národní tradici animovaného filmu... knižní hlídka...“

Průcha fascikl zase zavřel.

„Kurva, je tam aspoň jedna věc, na které se dají vydělat nějaké peníze?“

„Ne,“ řekl hrdě Leo Mauss. „Ani jedna. Celý tento projekt je cosi jako národní obrození přenesené do elektronického věku.“

Když Průcha zaslechl výraz *národní obrození*, pronesený laskavým hlasem Lea Mause, začalo mu postupně svítat.

„A co takhle nějaký pořad určený našim nejstarším spoluobčanům? Především těm, co jsou sociálně slabší?“ zkusil to namátkou.

„Přesně tak. O tom je na straně 39.“

Průcha nalistoval. Bylo to tam. „A co společenské analýzy prováděné předními odborníky z oblasti společenských věd?“

„Na straně 62. Cílem těchto debat je zvýšení obecné kultury diskuse obecně a politické kultury zvláště.“

Průcha si objednal nové pivo. „Investigativní publicistika odhalující korupci a zneužívání moci?“

Leo Mauss pouze mlčky zavrtěl hlavou. Průchovi hned došlo, co znamená formulace: „Zpravodajství ale nesmí sklouznout k tónu laciné líbivosti a tzv. senzačním odhalením, která pouze odvádějí pozornost od skutečných problémů spojených se standardním modelem restrukturalizace společnosti.“ Zatímco Průcha vynikal tím, že každého znal a byl vždy ve správný čas na správném místě, Leo Mauss dovedl vytvořit věty, z nichž ani jedna nebyla zbytečná, ani jedna nebyla *nesprávná* a ani jedna neříkala více, než bylo třeba.

„Něco tam chybí,“ řekl najednou Průcha, když dokončil listování spisem.

Leo Mauss udiveně zvedl obočí.

„Poezie. To teda fakt nechápu, jak jsi mohl zapomenout na každodenní chvílku z národní poezie v podání předních osobností naší divadelní scény.“

Oslovený se poněkud zarděl, jako školák přistižený při nedokonalosti v domácím úkolu.

„Myslel jsem, že by mohly stačit slovenské inscenace.“

„V žádném případě,“ rozohnil se Průcha. „Bez Čepa, Zahradníčka, Blatného a toho – no Seiferta do toho nejdu.“

Potom si oba objednali whisky, protože to byl jediný alkohol, na jehož konzumaci se shodli. Důležitější ale bylo, že našli kulturní soulad.

Leo Mauss byl stoupencem buržoazního pojetí rodiny. Nikdy ho sice nenapadlo, že manželka kapitalisty je parazit parazita, jak to kdysi pravila Rosa Luxemburgová, ale jaksi instinktivně se domníval, že místo ženy je především u rodinného krbu. Muž se stará o to, aby v něm mělo co hořet, a žena udržuje oheň. Ředitel neměl nikdy

zapotřebí obklopovat se mladými ženami, jako to činil Průcha. Byl přesvědčen, že řádný muž má být řádně ženat, a to na celý život. Odpovídalo to jeho pojetí kosmického řádu, jehož byl součástí, a nehodlal na tom nic měnit. Ani jeho prudký společenský a majetkový vzestup nevnesl do jeho životního stylu žádnou změnu. Ostatně, i kdyby se o to pokusil, asi by mu to vytkli členové Lóže.

Leo Mauss nebyl zednář, rosekrucián ani člen Rotary klubu. Patřil ke společnosti, která byla skutečně tajná, na rozdíl od těch, které tajnost pouze předstírají, což vyžaduje publicitu, jinak taková hra nemá žádný půvab. Ředitel patřil ke společnosti, která sama sebe nazývala *Lóže sedmi světel*. Ještě hodinu předtím, než se dozvěděl o existenci takového spolku, nepovažoval Leo Mauss tajné společnosti za významné. Měl sice doma slušnou knihovničku děl pojednávajících o světovém spiknutí, okultismu, zednářství třiatřiceti stupňů a mnoha podobných tématech, ale jeho zájem o tyto fenomény byl pouze vysoce teoretický. Považoval to všechno za přežitek osvícenství, pro který není v moderní společnosti místa. Potom se setkal s Velmistrem Bratrem Konrádem Sabinou.

Bylo to na podzim roku 1986. Leo Mauss byl již pevně usazen na svém místě v Ústavu pro teoretická studia a přicházel do styku s mnoha vědeckými pracovníky z celé československé gubernie. Na jednu takovou schůzku, kde se mělo jednat o interdisciplinaritě nebo podobném obskurním tématu, se do Ústavu dostavil vysoký prošedivělý muž, který hovořil hlubokým hlasem a pečlivě odděloval jedno slovo od druhého. Leo Mauss měl pocit, že tuto řeč by bylo možno rovnou ze záznamu tisknout a nebylo by třeba žádné autorizace. Zdálo se mu, že u tohoto muže existuje jakási přímá spojnice mezi ústy a mozkiem, a možná ještě mezi mozkiem a něčím dalším. Čím, to ještě nevěděl.

Následovalo několik dalších schůzek, ze kterých měl Leo Mauss poněkud smíšený pocit. Na jednu stranu bylo příjemné s panem Sabinou rozmlouvat, protože jeho rozhled byl obrovský a chování

více než gentlemanské, ale nemohl se zbavit dojmu, že proud informací není, pokud jde o kvantitu a kvalitu, zcela vyvážený. Konrád Sabina sice sdělil Leu Maussovi mnoho zajímavých informací o klínopisu a matematickém modelování, ale po každém setkání si Leo Mauss uvědomil, že z něj jeho protějšek vždy dostal nějakou důvěrnou informaci týkající se rodiny, osobní minulosti a vztahu k současné moci.

Leo Mauss věděl, že Státní bezpečnost má ve svých řadách i chytré muže, ale nebyl natolik přesvědčen o své významnosti, aby si namlouval, že na něj nasadí eso tohoto řádu. Nějakou dobu se zabýval myšlenkou, že Sabina je skutečně agentem, ale nikoli StB, ale některé západní výzvědné služby, třeba CIA, Mossadu nebo MI-6. Mnoho klidu mu to nedodalo. Aby se nenechal zaskočit, věnoval značnou část své pracovní doby v Ústavu studiu literatury faktu pojednávající o nacistických, amerických a izraelských výzvědných službách. Ačkoliv se stal brzo poměrně dobrým odborníkem na problematiku Blízkého východu a studenou válku, nedověděl se nic, co by ho potěšilo. Nejhorší ze všeho byla možnost, že Sabina je agent, který pracuje pro obě strany. Když bude chtít, prostě Lea Mause použije a odkopne. (Nebylo však navíc ani jasné, jaké významné strategické vědomosti by se daly odhalit zrovna v Ústavu teoretických studií.)

Všechno bylo ještě komplikovanější, jak analytická mysl Lea Mause postřehla hned na samém počátku. I kdyby byl Sabina pravým agentem, mohl být falešným nebo podvojným agentem někdo z jeho nadřízených. Na každou schůzku odcházel Leo Mauss s tím, že už o sobě nic konkrétního nesdělí, ale pokaždé to dopadlo jinak. Sabina už si mohl pomalu sestavit podrobný rodokmen a seznam knih v knihovně. O svých raných sexuálních zážitcích Leo Mauss nehovořil jen proto, že žádné neměl, nebo si to aspoň myslel.

Někdy se probouzel uprostřed noci a odebíral se do pracovny, kde nad šálkem hořkého čaje vytvářel složité diagramy. Jejich úspěšnému dokončení bránila pouze jedna – zato však velmi významná –

skutečnost: neměl dostatek informací. Teoreticky se velmi pocvičil v navrhování kombinací dvojitých a trojitých sítí agentů a šipkami čtyř barev si naznačoval, jaké všechny možné permutace předávání informací mohou nastat. To bylo ale asi tak všechno, co s tím mohl dělat.

Fiaskem skončila též snaha unaveného Lea Mause o reciprocitu. Nejdříve měl pocit, že aspoň částečně zvítězil, protože Sabina mu na pouhé požádání sehnal řadu vzácných a naprosto nedostupných vědeckých publikací, které se mu staly zdrojem intelektuálních rozkoší. Zpětně ale pochopil, že kromě toho, že se takto vlastně kompromitoval zájmem o buržoazní společenskou vědu, prozradil svému protějšku bezděčně a do detailu i své jazykové znalosti.

Takhle to pokračovalo asi rok, ačkoliv schůzky potom už nebyly tak časté. Před Vánocemi 1987 se Leo Mauss začal pomalu dozvídat, oč běží. Nejdříve mu Sabina věc přiblížil jako exkluzivní pánský klub.

„Ale u nás přece nejsou žádné kluby?“ podivil se Leo Mauss, který měl pocit, že se propadá do viktoriánské Anglie.

„Mnoho jich nebude,“ připustil doktor Sabina. „V každém případě vám mohu zaručit, že i z těch, co jsou, jich jenom málo stojí za řeč.“

„Mohu se dozvědět něco bližšího o stanovách?“ zajímal se Leo Mauss.

„Ne,“ odvětil nevzrušeně Sabina. Lea Mause to téměř pohoršilo.

„Pokud se mám stát členem nějakého spolku, bylo by snad dobré, to chápete, vědět o něm něco předem.“

„Jste si tím opravdu jist?“ podivil se Sabina. „Zkuste si vybavit instituce a organizace, kterých jste více či méně dobrovolně členem. Zkuste si též sám odpovědět na otázku, zda ty, u nichž bylo jasné, oč tam běží, za něco stojí.“

Leo Mauss musel přiznat, že většina takových útvarů si nezasluhuje žádnou pozornost. Nejen to, kdyby věděl předem, co ho bude *skutečně* (většinou něco jiného, než co se naslibovalo) čekat, vyhnul by se jim jako radioaktivnímu odpadu.

„Je to jakási nepřímá úměrnost,“ pokračoval Sabina. „Spolky, u kterých nevíte nic nebo téměř nic, vám mohou poskytnout slušnou naději, že narazíte na něco zajímavého. Také je dobré zvážit, zda nejlepší nejsou takové, které vás k členství vyzvou samy. Takové jednání je na úrovni a nedá se srovnat s upoceným egalitářstvím rozličných konkursů a špinavostmi korupce. Svět je založen na přirozené nerovnosti a tato nerovnost se týká již okamžiku lidského zrození. Svět – a to vám nemusím příliš zdůrazňovat – je řízen elitami. Elity se ovšem musí vždy nějak regenerovat. Kdo volí papeže? Kardinálové. Kdo jmenuje kardinály? Papež. To je jenom malá ukázka exkluzivní skupiny, do které není možno proniknout zvenčí, pokud nejste vyzván. Také proto může navzdory historickým zvrátům přetrvat.“

Leu Maussovi počalo svítat. „Máte na mysli něco jako svobodné zednářství?“

„Ne tak nahlas, prosím,“ zasyknul Sabina a ohlédl se kolem sebe. Kavárna byla ale téměř prázdná a jenom několik důchodců si četlo užmoulané *Rudé právo*. Pár milenců v rohu nevěnoval okolnímu světu pozornost a mladík se domněle nenápadně pokoušel pod stolem zasunout dívce ruku pod sukni.

„Měl byste vědět, že svobodné zednářství nevyvíjí činnost v zemích, kde ji nemohou provozovat veřejně. V této zemi nemáte naději ani na založení oddílu skautských světlušek. V našem případě ale o zednářství nejde. Přinejmenším nikoli o původní svobodné zednářství, jak ho známe z osvícenské tradice.“

„Proč mi to všechno vlastně říkáte?“ vzpamatoval se Leo Mauss z prvního překvapení.

„Protože vám nabízíme členství. Můžete pochopitelně odmítnout.“

„A když odmítnu?“

Doktor Sabina se zasmál: „Tak už se nic nedozvíte. Budete moci stále spekulovat, oč mohlo jít, ale to bude všechno. Ztratit nemáte co, můžete jenom získat.“

„Vy tím neriskujete, když oslovujete kandidáty s nejistým výsledkem? Budeme-li k sobě zcela upřímní, co kdyby někdo z vašich vyhlédnutých lidí pracoval ještě pro – řekněme někoho jiného?“

„Ale to bychom přece věděli,“ zakroutil Sabina hlavou a Leo Mauss neměl důvod mu to nevěřit. „Oni si myslí, že vědí všechno, ale to je jen taková iluze, ve které je dobré je ponechat. Tak aspoň nemají potřebu slídit po věcech, po kterých jim nic není.“

„Řád úsvitu je členěn na velkolóže, většinou podle národů nebo jazykových oblastí, a ty potom na jednotlivé lóže, které většinou sídlí v metropolích a větších městech. Praha je výjimkou, protože zde není velkolóže, ale jenom lóže, a to jedna jediná v celé zemi. Podléháme tedy přímo velkolóži londýnské, kde také sídlí hlava celého Řádu, totiž generální velmistr,“ pokračoval ve výkladu ctihodný velmistr Konrád Sabina. Leo Mauss trpělivě naslouchal a měl pocit, že se mu otevírají nové obzory, a tam nacházel stravu, která mohla sytit jeho vyprahlou duši.

Velmi brzo poznal, že Sabina není člověk, který by jenom tak mluvil do větru. Byl to muž, který mohl zjistit téměř cokoli, opatřit jakoukoli knihu z kteréhokoli oboru vydanou kdykoli a kdekoli na světě. Hovořil mnoha jazyky a vynikal noblesním chováním, na které už v této době narazil maximálně u posledních přežívajících příslušníků starých šlechtických rodů.

„Členství je tajné, a kdo všechno je členem, ctihodným bratrem, jak my říkáme, se dozvíte až po vstupním ceremoniálu, kdy přítomní sejmou hábity a kandidátovi je sňata páska z očí. Heslem našeho Řádu je *jasnost, přesnost, humanita*. To jsou tři hodnoty, které nikdy neztrácí na váze, ač svět kolem nás se stále mění. Pochopitelně jsme uchovali mnoho tradic a zvyků z minulých dob, především z osmáctého století, ale to je asi něco podobného, jako když univerzitní hodnostáři nosí středověké taláry. Pomáhá nám to uvědomovat si kontinuitu.“

„Ale proč jste říkal, že nejde o svobodné zednářství, když máte všechny atributy zednářství? Humanita, lóže, rituály...“

„Záleží na názvech? Naším heslem je též přesnost, takže se musíme naučit přesnému rozlišování. Běžné zednářství vychází z takzvaného skotského obřadu. My ale nikoli. Nemůžeme ale popřít, že v genealogii Řádu lze nalézt společné předky s pozdějším vývojem zednářského hnutí. Také společné ideje pochopitelně.

Ale to není důležité, podstatné je, jak se věci odehrávají dnes. Ostatně kdybychom byli zednáři, nemohli bychom tu teď spolu mluvit, protože podle zednářských zvyků lóže nevyvíjejí činnost v zemích, kde by nemohly působit veřejně. Pokud se někdy tento režim zhroutí, je pravděpodobné, že několik dní poté bude činnost obnovena. My ale pracujeme jinak. Domníváme se, že ideje jasnosti, přesnosti a humanity musí přežít právě v takové době, jako je ta naše.“

Leo Mauss sledoval jeho výklad pozorně, jako by se již chtěl trénovat v ctnosti zvané přesnost, což mu vzhledem k jeho osobním dispozicím nedalo mnoho práce.

„Jak jsem zjistil, víte už ze svých vlastních studií, že zednářství, tak jak je dnes známo, historicky vzniká na přelomu sedmnáctého a osmnáctého století. Vrcholem tohoto procesu bylo sloučení čtyř londýnských společností do jedné velkolóže. Co však není historicky většinou známo, je něco jiného. Když se totiž roku 1717 čtyři lóže nazvané U Husy a rožně, U Poháru a hroznu, U Jabloně a U Koruny sloučily v The Grand Loge, zůstalo mnoho původních společností stranou. Většina z nich později zanikla, protože gravitační síla The Grand Loge k sobě přitáhla zájemce o tento typ činnosti. Jedním z těchto spolků, který nezankl, byla společnost scházející se v hostinci U Stříbrného svícnu. Později se přejmenovala na Řád úsvitu.“

„Proč se nepřidali?“ zajímal se Leo Mauss.

„Z mnoha důvodů. Jedním z nich byla jistá bizarnost, které se zednářství nikdy nezbavilo. Vzpomínáte si jistě na legendární

spisek, který sestavil doktor James Anderson a vydal v roce 1723. Doktor Anderson dokonce tvrdil, že prvním zednářem byl už Adam, pochopitelně také praotec Noe, zednáři budovali Šalomounův jeruzalémský chrám a tak dále. Jak je to s podložením takových historek, mohli tušit už současníci, když jim Anderson tvrdil, že vycházel ze starobylých textů, které náhodou shořely.“

„Něco takového už tvrdil zakladatel mormonů. Ten taky nikdy nemohl ukázat desky s nejposvátnějšími texty svého náboženství.“

„Přesně tak, princip je v podstatě tentýž. Právě tím se lišíme od určité pubertální naivity a teatrálnosti zednářských lóží. Ačkoliv pokud jde o historii, mohly by se některé reálie jevit trochu jako mýtus. Vzpomínáte si na to, jak bylo zakladatelství zednářů v Čechách přičítáno hraběti Šporkovi? Mýtomani trefili v tomto případě poněkud vedle. Špork nikdy nebyl zednářem. Byl ovšem velmistrem první národní lóže Řádu úsvitu.“

Leo Mauss vydal jakýsi sotva slyšitelný, ale zřejmě přece jen postřehnutelný zvuk pochybností.

„Nemusíte mi pochopitelně věřit, ale pokud budete mít zájem, mohu vás seznámit s velmi pozoruhodnými dokumenty, které tuto skutečnost naprosto zjevně dosvědčují. Více by pochopitelně řekly profesionálnímu historikovi, ale myslím, že i vám by mohly dokázat, že nemáme zapotřebí se zaštitovat smyšlenkami. A mohu ještě přidat další zajímavé dějinné skutečnosti. T. G. Masaryk, který byl obviňován tu z členství v zednářských lóžích, tu zase aspoň z jejich podpory, rovněž zednářem nikdy nebyl. Byl ale členem Řádu úsvitu. Stal se jím poměrně pozdě, za první světové války během svého amerického pobytu. Ačkoliv se nikdy nemohl naší činnosti příliš věnovat, byl prostřednictvím důvěrných kurýrů podrobně informován o všem podstatném, co se naší věci týkalo.“

Leo Mauss si nemohl tolik nových fakt hned srovnat v hlavě. Pouze úctyhodnost Konráda Sabiny mu bránila v tom, aby celou věc okamžitě odmítl jako smyšlenku.

„A kdo z významných současníků k Řádu patří?“ zajímal se.

„To vám pochopitelně nemohu říci. Celou řadu ctihodných bratrů byste poznal, kdybyste se stal členem. Pak byste byl možná překvapen.“

„Řekl jste celou řadu. Znamená to snad, že někteří by mi zůstali i poté utajeni?“

„Tak jest,“ pokýval hlavou velmistr. „Jistě chápete, že složité dobové okolnosti nás vedou ke značné opatrnosti. V Londýně nebo Amsterdamu bychom k takovým opatřením nikdy sáhnout nemuseli, ale pokud chceme, aby v této zemi Řád přežil, nemáme vyhnutí. Jednou přijde doba, že se všichni ctihodní bratři budou znát mezi sebou, jak bylo přáním našich otců zakladatelů, ale teď pro to skutečně není vhodná doba.“

„A co kdyby někdo Řád zradil?“ neudržel se Leo Mauss. „Takové věci se přece mohou stát.“

„To by skutečně nebylo dobré,“ pravil Konrád Sabina. „Pro něj.“

Když přišel ten den, lépe řečeno noc, kdy měl být Leo Mauss přijat do *Lóže sedmi světel*, sestoupil v doprovodu jakéhosi muže, který v Lóži zastával funkci nazývanou uvaděč, do podzemí domu v ulici U Staré školy. Do sálu zasvěcení, který byl osvětlen pouze svíčkami umístěnými na stojanech v rozích místnosti a velkém mosazném lustru na malém stolku v čele, byl přiveden se zavázanými očima. Původně dokonce ani nevěděl, kde se přesně nachází, protože uvaděč ho asi hodinu předtím naložil do automobilu v jakési odlehlé ulici v Karlíně a poručil mu nasadit tak tmavé brýle, že přes ně Leo Mauss neviděl vůbec nic. Pokoušel se podle zvuků odhadnout, kudy asi jedou, ale nebyl schopen to rozeznat. Teprve na schodech do podzemí domu si mohl brýle sundat, ale pouze na chvíli, a hned byly nahrazeny černou sametovou páskou.

V sále stálo asi dvanáct lidí se zahalenými tvářemi, kromě velmistra Sabiny, který přišel bočním vchodem, lépe řečeno vynořil se jaksi záhadně ze záhybů purpurového závěsu, kterým byla zahalena

celá čelní strana místnosti. Velmistr uchopil velké kladivo a několikrát jím udeřil do stolu pokrytého zeleným sukmem.

V ten okamžik jeden ze ctihodných bratrů uchopil svíci a zažehnul světlo na podstavci uprostřed. Jakmile se rozhořelo, dva další bratři uchopili svinutý koberec a rozvinuli ho.

„Ve jménu jasnosti, přesnosti a humanity!“ zvolal Konrád Sabina, a kdykoli vyslovil jedno z těch tří klíčových slov, udeřil kladivem do stolu.

Poté musel Leo Mauss pokleknout jedním kolenem na koberec. Předtím musel odložit obuv a ocitl se tak před shromážděním zcela bos. V tu chvíli už měl na sobě pouze bílou košili, která byla téměř do poloviny břicha rozepnutá. Velmistr mu kladl dlouhou litanii ritualizovaných otázek, na něž kandidát odpovídal ano. V podstatě se jednalo o nejrozmanitější sliby a zapřísahání týkající se osobních ctností, utajení řádových záležitostí a mnoha dalších oblastí. Leo Mauss znal ovšem otázky předem, protože s nimi byl seznámen již v rámci předběžného přijetí.

Když skončila tato část obřadu, odvedl ho uvaděč do jiné místnosti, která byla osvětlena jednou jedinou svící. V ní nebylo nic jiného než stůl a židle. Byl posazen na židli tak, že mu pohled směřoval na skličující předmět na stole, totiž na poměrně již zchátralou lidskou lebku. Nevěděl přesně, jak dlouho tu byl ponechán o samotě, protože to mu během přípravy nikdo neřekl. Hlavou se mu honil divoký vír myšlenek, o to silnější, že ne všechno při obřadu probíhalo přesně tak, jak mu bylo vylíčeno. Teprve později pochopil, že vybočení z předpokládaného sledu událostí byl psychologický trik, který ho měl připravit na následující akt samotného zasvěcení a vstupu.

Když si pro něj uvaděč opět přišel, měl pocit, že jeho nitro je už zcela rozemleto na prášek. Ještě v místnosti s lebkou musel třikrát zabušit na dveře sálu, a až poté mohl vstoupit. Tentokrát musel pokleknout na obě kolena a velmistr stanul před ním. Po pravém boku velmistra stanul ctihodný bratr zasvětitel, který v ruce třímал

meč. Jeho špičkou se dotkl kandidátovy hrudi, a Leo Mauss by lhal, kdyby tvrdil, že to byl dotyk příjemný. Po levém boku velmistra stál další ctihodný bratr, který třímal žezlo poněkud připomínající univerzitní insignie. Toho se musel kandidát dotknout třemi prsty a potřikrát odpovídal na otázky týkající se vyznávání jasnosti, přesnosti a humanity. Potom odříkal text přísahy a mohl povstat. Velmistr mu předal dlouhý řádový plášť s kapucí, ozdobený na levé straně motivem kříže a plamene. Potom si náhle všichni přítomní sundali kápě a Leo Mauss mohl rozeznat mužské tváře. Nikdo z nich mu ale nebyl povědomý.

Poté byl uveden ke svému místu na boku místnosti, kam patřili členové s nejnižším zasvěcením.

Tak se Leo Mauss stal ctihodným bratrem.

Jak je na tom, to začalo Lukášovi docházet postupně. Nejdříve se nad svou orientací zamyslel, když se mu začali líbit spolužáci. Ne všichni, pouze ti, kteří poněkud odpovídali foglarovskému ideálu „hocha“, jenž pouze v trenýrkách či bez nich noří své pružné a opálené tělo do chladných vln letní říčky a všechny svaly na něm jenom hrají. Zálibně se přitom na sebe dívali a ti méně ztepilí si přáli být o něco ztepilejší. Také Lukáš se obdivoval ztepilejším tělům svých kamarádů a zcela cizích mladíků a též si přál být o něco ztepilejší, než byl jeho aktuální stav. Už tenkrát ho napadlo, jestli náhodou není tak trochu *jiny* než ti ostatní. Přesně v tomto věku totiž někteří z jeho kamarádů začínali jevit zájem o dívky, také ztepile, dokonce ztepile dosti podobným způsobem jako jinoši, ale přesto trochu jinak.

Když mu bylo asi čtrnáct, pozoroval jednou skupinu koupajících se dívek na plovárně v Podolí. Mohlo jim být také asi kolem čtrnácti až šestnácti let. Lukáš porovnával jejich postavy s postavičkami několika chlapců postávajících opodál. Holky mu přišly poněkud vyhublé. Uznával a chápal, že se někomu mohou líbit, ale mládenci

mu přišli mnohem zajímavější. Byli totiž *dokonalejší*. Jejich nohy a paže mu přišly jaksi souměrnější a celkový profil jejich postav vyváženější a pravidelnější. Také jejich opálená kůže a pružná chůze kontrastovaly s čímsi nemotorným a afektovaným, co vždy doprovázelo chování dívenek.

Tato zjištění ho znepokojovala. Doba nebyla příliš nakloněna lidem, kteří měli zálibu v osobách stejného pohlaví. Tehdy se ostatně o homosexualitě dalo dočíst především v kapitolách věnovaných sexuálním úchylkám a také poněkud jednoduché vtipy činěné poněkud jednoduchými a bohužel i méně jednoduchými lidmi nedodávaly Lukášovi mnoho optimismu. Prostudoval k té věci všechno, k čemu se ve svých čtrnácti mohl bez komplikací dostat. Věděl toho nakonec o homosexualitě hodně, ale nebyl na základě přečteného schopný určit, zda do této skupiny patří nebo nikoli. Dozvěděl se totiž, že v období puberty nebo dospívání se může projevit jakási homofilie, něžný cit zaměřený ke kamarádům a přátelům. Lukáše to trochu uklidňovalo, ale zároveň měl pocit, že o něžný cit u něj příliš nejde.

Zajímala ho totiž chlapecká nahota a všechny jeho představy se točily kolem ní. Přátelství a kamarádství mělo pro něj význam do té míry, do jaké mu dovolovalo být blízko *tělům* těch druhých, a čím krásnější ta těla v jeho představách a očích byla, tím silnější byl jeho zájem o přátelství. V té době se ještě žádný z jeho tajných snů nenaplnil, ale přece jenom si mohl aspoň představovat, jaké by to bylo, kdyby k jejich naplnění došlo. Jednou byl s Tomášem na dlouhém výletě do přírody a došli až k malé říčce, která protékala opuštěným údolím. „Vykoupeme se, ne?“ navrhl kamarád.

„Nevzal jsem si plavky,“ namítl Lukáš.

„Blbost, deme na Adama,“ mávl Tomáš rukou a během několika vteřin se svlékl *do naha*.

Lukáš fascinovaně zíral na kůži už zahnědlou sluncem začínajícího léta. Hlavně ale nenápadně sklouznul zrakem směrem pod Tomášův pas a spatřil penis s mírně vyhrnutou předkožkou. Zatímco

Tomáše možná trochu fyzicky vzrušila představa chladných vln, Lukáše začala neodbytně vzrušovat právě tato podívaná. Svlékl se tak rychle, jak to jen bylo možné, a co nejdříve se vrhnul do studené vody. Trochu to pomohlo. Potom vylezli zase ven a Tomáš si lehl na záda na rozložené tričko a nechal se prohřívat sluncem. Lukáš byl takovou spontánností ohromen, ale lehl si také, jenomže raději na břicho. Jak se během několika vteřin ukázalo, dobře udělal, protože vzrušení se zase přihlásilo o slovo a jeho následky bylo třeba skrýt.

Ten den se už nic zvláštního nestalo, aspoň navenek ne. Večer a v noci a potom ještě ráno přišlo na Lukáše několik silných návalů rozrušení, kdy byl v pokušení Tomáše okamžitě vyhledat a být v jeho přítomnosti.

Pro tentokrát to ještě překonal.

Pro umístění kontejneru s posádkou vybrala AURA pozemek kousek od Černého mostu. Jednak tam na pláni bylo ještě dost místa, aby se tam dala nakrátko pronajmout nevyužitá půda, jednak bylo poblíž nákupní centrum, což hrálo v mysli Lea Mause i Průchy určitou roli. Předpokládali totiž, že lidé budou u příležitosti nákupů zvědavě pokukovat i po zdi, za kterou budou žít jejich hrdinové. Kdyby náhodou nevěděli, kterým směrem hledět, poradí jim celá řada billboardů a jeden megaboard.

Několik dní před tím, než na pláň vyjely buldozery, aby připravily terén pro „největší vizuální dobrodružství konce devadesátých let“, nastal problém. Ukázalo se, že část pozemku patří pětasedmdesátileté důchodkyni Šimkové. Veškeré pokusy přimět ji k pronájmu byly marné. Z technických důvodů by přitom volba jiné varianty znamenala velké časové zdržení a milionové ztráty. AURA nejdříve zaplatila tři přední psychology, kteří se na důchodkyni pokoušeli působit. Stará žena, jež bydlela sice přesně na opačném konci Prahy, ale které zde patřil restituovaný pozemek po manželovi, se mimořádně zatvrdila. Veškeré obchodní transakce odmítla s tím, že se sama na televizi nekouká.

Buldozery se s vypnutými motory posmutněle zastavily na okraji pozemku, který kdosi vyznačil kolíky s červenými vlaječkami.

Když se nepodařilo vyřešit situaci po dobrém, nasadila AURA tým právníků, kteří ovšem zjistili, že všechny pokusy zvrátit restituci nebo učinit změny na katastrálním úřadě znamenají ještě větší zdržení, a tedy i ztráty, než volba jiného místa. Jednoho večera seděli Průcha a Leo Mauss poněkud bezradní v šéfově pracovně. Pocit bezradnosti bylo cosi, co se jim nestalo již drahně dlouho. Leo Mauss postupně zlomil ve svých dlouhých štíhlých prstech asi pět propisovacích per s logem AURY, než pravil:

„Vždycky když jde o dobrou věc, tak se na scéně objeví nějaký potížišťa. Na tomto národě mi ze všeho nejvíc vadí ta malost a neupřímnost. Jak říkal Masaryk: *Jen at' jsou spory, ale at' se bojuje s rozumem a poctivě.* Tohle není fér.“

„Kdo moh kurva vědět, že tam něco patří nějaký bábě?“ vztekal se Průcha. „A zrovna uprostřed. Až zjistím, kterej debil to místo vybral, tak s tím chlapem vymetu jako se špinavým hadrem.“

„Neukvapuj se,“ pravil Leo Mauss, který měl jako vždy podrobné informace o kulisách i zákulisí AURY. „Projekt po této stránce zajistila produkční Laura Zahradníková.“

Průcha se skutečně přestal ukvapovat. Právě před čtyřmi či pěti dny byl za *určitých okolností* krajně vzrušen jejími černými kalhotkami. Přestože nepatřila mezi stálice jeho lůžka, snažil se tyto *určité okolnosti* navozovat relativně často.

„Není třeba věc nějak zkurveně personifikovat,“ řekl rychle. „Teď musíme najít rychlé řešení.“

Našli ho. Na poslední chvíli se podařilo ve spolupráci s několika příbuznými zbavit důchodkyni Šimkovou svéprávnosti a dostat ji do domova důchodců či nějakého podobného zařízení, takže přestala překážet dobré věci a buldozery mohly pokračovat v přípravě půdy pro největší vizuální dobrodružství konce devadesátých let.

Po problémech s pozemkem se Průcha raději věnoval zajištění personálních otázek spojených s konkursem. Lidé mu totiž připadali zábavní, především někteří. Dělal takovou práci rád, na rozdíl od Lea Mause, který se lidem spíše vyhýbal. Průcha považoval lidi za zdroj dobrodružství a dobrou příležitost. Leo Mauss za překážku krystalické dokonalosti jeho projektů. Mentální mapy Průchovy mysli se podobaly křivolakým uličkám s červenými lucerničkami a polozataženými závěsy na oknech podivných domů, zatímco u Lea Mause šlo spíše o široké funkcionalistické bulváry.

Do konkursu se přihlásilo 735 kandidátů, o něco více žen než mužů. První selekci provedl Průcha společně s Laurou Zahradníkovou. Řekl jí, že by si měla odpracovat debakl s pozemkem. Laura mu v primárním kole vyloučila všechny, kteří zcela zjevně neodpovídali podmínkám stanoveným AUROU. Tak například jeden padesátiletý horník z Ostravy psal, že sice neodpovídá věkovému limitu (18–35 let), ale že vypadá mladší, než je. Navíc je nezaměstnaný a účast ve hře by mu pomohla. Když byl odmítnut, psal stále naléhavější dopisy, na něž Laura přestala odpovídat. Pak se horník dostavil osobně. Když mu produkční nabídla adresář zprostředkovatelen práce, hrozilo ze strany horníka fyzické násilí. Byl tedy odveden policií a už se neozval.

Dalším případem byl kazatel charismatického sboru sídlícího kdesi na okraji Prahy. Ten přinesl svou přihlášku osobně a bez okolků Lauře oznámil, že k účasti na konkursu ho vyzval sám Bůh prostřednictvím prorockého snu. Má prý z obrazovky lidem předat čisté a jasné poselství Božího slova. Produkční dokonce několik vteřin uvažovala, zda by takový blázen nebyl pro jejich vysílání určitým oživením. Když ovšem kazatel začal zdůrazňovat potřebu obrácení i pro všechny pracovníky AURY, kteří by měli být obmyti beránkovou spásitelskou krví, Laura od myšlenek na další spolupráci upustila.

Celý výběr trval asi dva týdny a především výběr mužské části, který měla na starosti Laura, se ukázal být jako neuvěřitelně vyčerpávající záležitost. Již třetí den ústních pohovorů si k sobě přizvala jednoho z psychologů, které si firma držela, aby ji podpořil. S jeho profesionální pomocí bylo bezpečně identifikováno ještě několik dalších psychopatů a zcela náhodně i jeden celostátně hledaný recidivista se sníženým IQ. Ten se domníval, že se mu podaří v kontejneru ukrýt před pátravým zrakem policie. Když jí dal psycholog znalý recidivistovy tváře z policejního vysílání konkurenční televize na papírku avízo, Laura muži oznámila, ať chvíli počká v předpokojí, a podruhé během konkursu zavolala na policii.

Ve chvíli, kdy se dostavila jedna z pozdějších hvězd vysílání Richard, psycholog zrovna kouřil na chodbě, takže k psychologickému prozkoušení nedošlo. Laura u Richarda ocenila vlastnost, které se v latinskoamerických zemích říká *machismo*, a přesunula Richardův spis na hromádku nadějných kandidátů. Ze stejného důvodu se na ní ocitl i imigrant jugoslávského původu Rajko. Kvůli konkursu si vzal volno na jatkách, kde brigádnicky pomáhal porcovat poražená zvířata. Jinak pracoval v balírně mraženého masa.

Během pohovoru byl v místnosti náhodou přítomen i Průcha, kterého jinak mužský konkurs tolik nezajímal.

„Toho ber,“ prohodil k Lauře nezávazně, když za Rajkem zapadly dveře. „Takhle zábavnýho vola hned tak nenajdeš.“

Myslel to trochu jako vtip, ale Laura, která neměla žádný smysl pro humor, to vzala vážně. Takto bylo vybráno asi třicet mužů, kterým bylo třeba věnovat bližší pozornost.

Podobně to probíhalo v ženské části. Průcha nebyl sobec a přibral do komise celou řadu odborníků. Tak například kameramani posuzovali, jak bude nenalíčená tvář té či oné dívky působit na televizních záběrech. K Průchově lítosti tak neprošlo několik velmi nadějných žen. Pár dalších museli vynechat kvůli tomu, že obstály pouze v jediné disciplíně, totiž při improvizované promenádě

v plavkách. (Vymyslel Průcha. Říkalo se tomu zkouška celkové koordinace pohybu.) Jinak ale neuměly ani mluvit, ani zpívat, nehrály na žádný hudební nástroj, neznaly pravidla šachové hry, nečetly ani Prousta ani *Xantypu*, nedívaly se na televizi – prostě nebylo jasné, čím by byly pro diváka zajímavé. Jedné z nich se Průchovi ale tak zželelo, že ji doporučil režisérovi Slávku Sekalovi do reklamy na prací prášek Power-Sauber, čímž se z ní vlastně taky stala lokální hvězda.

Průcha nebyl ten typ děvkaře, který chce dostat do postele každou ženu bez ohledu na následky. Během let si vypěstoval velmi přesný smysl pro to, která z vyhlédnutých bude ochotna s ním do toho jít, aniž by si od toho slibovala o mnoho víc než úspěch v nějaké přidružené mediální oblasti. Vyhledával – jak tomu říkal jistý český popularizátor sexu – ženy ze svého kmene, které případný neúspěch prostě jen započítaly do své kalkulace. Po letech praxe se už Průcha spletl málokdy a v takových ojedinělých případech se pokoušel vycouvat z celé záležitosti pokud možno elegantně a pro obě strany relativně se ctí. Mnohokrát si říkal, že se vlastně měl stát hercem, na čemž bylo hodně pravdy.

Veronika se dostala do finále náhodou. Ne proto, že by v něčem neodpovídala šéfproducentovým představám o ženě luzného vzhledu, vhodné na obrazovku AURY, ale proto, že jeho kandidátkou byla jakási Hedvika B., dívka z Kobylis, vicemiss pražského kraje z předloňského roku. Jako modelka se neuchytila, protože naletěla špatným agenturám a už se z toho srabu nemohla dostat, jak to aspoň sama okomentovala. (To když si ji Průcha pozval na odborný pohovor, který se v jeho bytě protáhl do ranních hodin.)

„Prostě chci novou šanci,“ pravila ta neskromná dívka, když si za kuropení zase natahovala přes dlouhé nohy černé kalhotky, které stály tolik, že by se za to jiná žena v sekáči dost slušně oblékla celá.

Průcha se rozhodl, že jí šanci dá, protože lidé si mají pomáhat a mít se rádi.

Jenomže podcenil osud. Ten na sebe vzal podobu sekretářky konkursního řízení Petry K., která pečlivě vyplnila všechny formuláře, rozeslala poslední dopisy a konečnou zprávu o výsledku konkursu předala propagačnímu oddělení AURY. Hned druhý den po zveřejnění ji převzaly bulvární deníky a seriózní deníky zoufale usilující o zvýšení nákladu. Průcha tak ten den ráno v deset hodin šestnáct minut zjistil, že na seznamu kandidátů není Hedvika B., ale jakási Veronika, kterou si v nastalé panice nemohl spojit s žádnou podobou. Ty tváře, které se mu vybavovaly, v něm vzbuzovaly pocity posádky Apolla 13. Když pominul vztek, dostavila se deprese. Pak se rozhodl jednat a zmapovat škody.

„Mám problém,“ řekl stísněně do telefonu Leu Maussovi a vylíčil nastalou situaci. Ředitel okamžitě svolal mimořádnou poradu vedení konkursu. Na ní byla jako hlavní viník odhalena sekretářka Petra K., která zaměnila jeden papír za druhý. Její nefalšované slzy přesvědčily dokonce i ředitele, že nejde o mimořádně rafinovanou intriku směřující ke zničení jeho životního díla a podkopání kulturních a humanistických hodnot ztělesněných AUROU, nýbrž o *lidský faktor*. Petra K. byla vymáchána ve vlnách konstruktivní zdrcující kritiky a sebekritiky. Poté se okamžitě začalo zjišťovat, kdo je to Veronika. Již první pohled na fotografie přinesl Průchovi jistou úlevu, že z nejhroššího jsou venku. To jediné nepříjemné, co ho teď čeká, bude konfrontace s Hedvikou B., kterou už nějak zvládne. Petře K. velkomyslně odpustil s tím, že si to odpracuje. Děkovala v novém návalu slz. Všichni v místnosti (kromě Petry K.) ale pochopili, co takové odpracování bude v jejím případě znamenat.

Pracovní vypětí spojené s rozjezdem OKA umožnilo Leu Maussovi vyřešit jeden osobní problém. Tak jako většina spořádaných mužů své doby byl i Leo Mauss ženat a žena mu povila dítě. Bylo by nesprávné se domnívat, že se ředitel pouze vezl na sňatkové a populační vlně sedmdesátých let. Odjakživa počítal s tím, že ten okamžik bude muset

jednou přijít, takže se na něj pečlivě připravoval. Prostudoval celou řadu odborných publikací, které se týkaly mezilidských vztahů. Rozhodl se, že z praktických důvodů některé fáze přeskočí, protože nepředstavují v celém procesu uzavření sňatku nic podstatného. V partnerském sblížování považoval za rozumné nevěnovat namlouvání, neckingu, lehkému pettingu a těžkému pettingu více než po jednom dni.

Problém nastával pouze ohledně pohlavního styku. Lea Mause udivilo, kolik prostoru se v knihách věnuje rozličným polohám, když by stačily přibližně dvě, totiž misionářská a potom některá z poloh vhodných pro těhotné ženy. Přistupovat k ženě nějakým jiným způsobem zdálo se mu zbytečně komplikované a nepraktické. Protože se navíc dověděl, že ani odvážná akrobacie nakonec nemůže zabránit příchodu fáze zevšednění, rozhodl se v budoucnu nečelit něčemu, co přece stejně musí přijít.

Když si vyhlédl vhodnou partnerku z dobré pražské rodiny, patřil mezi naprostou menšinu svých spoluobčanů, kteří se v sedmdesátých letech brali, aniž museli.

„Proč to děláš?“ ptal se ho užasle jeden bývalý spolužák z univerzity.

„Protože rizika manželského soužití jsou v naší kultuře poměrně přesně prozkoumána a máme všechny potřebné algoritmy k řešení případných krizí,“ pravil s neochvějným přesvědčením dotázaný. Jeho další život ukázal, že je to pravda. Pokud totiž lidé překonají nutkání k hazardnímu romantismu a sentimentalitě, nemůže je potkat nic, co by jim bránilo v poklidném a předvídatelném štěstí.

„Věci potřebují řád,“ pravil těsně po svatbě a vypracoval harmonogram denního rozvrhu a činností. Novomanželka původně protestovala, ale nakonec jí došlo, že nejjednodušší je cesta minimálního odporu. Z hlediska racionality a účelnosti navíc neměla harmonogramu Lea Mause co vytknout. Modrými, zelenými a žlutými linkami bylo naznačeno rozdělení rolí týkající se nákupů, domácí práce a kulturního vyžití. Červená barva byla vymezena pro případ

otěhotnění a porodu, k čemuž později došlo, také téměř podle plánu. Červená a fialová se tedy vztahovaly k činnostem souvisejícím s dítětem. Další barvy se týkaly sebevzdělávání, čímž bylo myšleno sebevzdělávání Lea Mause, protože manželka zůstala doma.

Svět běžel jako dobře promazaný parní stroj.

Když nadešel předvečer dne D, uspořádala AURA tiskovou konferenci. Průcha kvůli tomu pečlivě z videa nastudoval, jak vypadají tiskové konference amerických astronautů před startem. Chvilku vnitřně zápasil s představou, že by také mohli použít průhlednou neprodyšnou stěnu, kterou NASA používá, aby se kosmonauti něčím nenakazili, ale pak od toho – byť nerad – upustil. Uvažoval i o kompromisu, že by totiž přikázal všem novinářům vzít si na sebe roušku, jakou používají lékaři při operacích, ale i toho se nakonec vzdal. Život je plný dobrých a nevyužitých nápadů.

K podlouhlému stolu usedla celá posádka kontejneru. Kateřina, Richard, Veronika, Rajko, Julie a Vladan. Při vytváření zasedacího pořádku prostřídali pohlaví, aby vedle sebe neseděli nikdy dva muži nebo dvě ženy. Mělo to jakýsi důvod, který objasnili psychologové najatí AUROU, ale Průcha nevěnoval takovým podružnostem nikdy pozornost a nájemní psychologové mu připadali jako vědci asi tolik, jako jimi byli moskevští šarlatáni, kteří v padesátých letech donekonečna balzamovali Klementa Gottwalda, než se konečně rozpadl v prach.

Kateřina sledovala sál plný novinářů nezúčastněným pohledem. Pokoušela se sama sebe přesvědčit, že pro ni zítra něco nového začíná, ale nedařilo se jí to. V hledišti zahlédla bledého, ale jinak pohledného mladíka z deníku AFÉRA, který ji něčím zaujal, ale potom jí zmizel za mohutným tělem nějakého fotografa. Richard těkal z jedné tváře na druhou. Bylo to, jako by přepínal obraz dálkovým ovládáním. Pokoušel si vybavit, jak by se asi tvářili, kdyby věděli, co se stane v nedaleké budoucnosti. Koutkem oka se snažil zachytit podobu obou žen, které seděly vedle něj. Napravo tmavovláska,

nalevo blondýnka. Jako z filmu. Ani ony nic netušily. A do poslední chvíle ani nebudou, říkal si potěšeně.

Veronika byla šťastná. Nebyla sice tak šťastná, jak si původně myslela, ale bylo to lepší než cokoli z toho, co dosud prožívala. A navíc ji potěšilo, že se jako falešné ukázaly pověsti, které kolem takových konkursů kolují. Že všechno jde přes postel. Asi jak přes cí, ušklíb-la se v duchu. Trochu ji zneklidňovalo mohutné tělo jejího kolegy. Měl nějaké jugoslávské jméno, které si stále nemohla zapamatovat. Jednou už si vytvořila dokonce mnemotechnickou pomůcku, že totiž má něco společného se jménem určitého ptáka. Jenomže kdykoli se pokoušela z této skutečnosti jméno zpět rekonstruovat, nebylo jí to nic platné. Když ještě chodila na psychoanalýzu, terapeuta by tato její zapomnětlivost určitě zaujala. Není schopna si zapamatovat jméno ptáka, který má cosi společného s tímto mohutným – leč nikoli tlustým – mužem.

Rajko byl jediný z nich, který neklouzal očima po publiku v šálku. Jeho zrak soustředěně sledoval protější stěnu. Věděl, že ho sem pozvali, protože tady má být. Oni vědí proč. Pak ho konečně zaujala pestrobarevná košile jednoho reportéra a přemýšlel, kolik může stát.

Julie si připadala jako opice v kleci, kterou vystavili na ukázkou žákům základní školy. Jako jediná z účastníků teď litovala, že do toho lezla. Každý má znát své možnosti a své hranice, říkala si. Kdykoli jsem se toho držela, bylo mi dobře. Jenomže ona věděla, že její hranice jsou někdy tak úzké, že prostě *není možné* se jich držet. Stejně se ale cítila blbě. Když poprvé spatřila další dvě ženy, se kterými jí bylo dáno žít tři měsíce pod jednou střechou – bylo to asi před deseti minutami v malé místnosti vedle sálu – pochopila konečně i svou úlohu. Vybrali ji jako kontrast. Jako popelku, která zůstane popelkou. Ty dvě byly krásné. Jedna představovala krásu tmavou a mystickou, druhá hravou a zářivou. Byla si teď jista, že ty dvě ženy byly vybrány počítačem. Pečlivě prozkoumala pohledem každý centimetr jejich těl, každičky módní

doplňek, nasála do svých nozder jejich parfémů. Povšimla si intonace hlasu. Věděla o nich všechno mnohem dřív, než ty dvě otevřely ústa.

To nejsou ženy, byla si Julie jista. To jsou televizní klony, dokonalé, připravené, naprogramované. Teď sehrají svoji úlohu a ona také. Jako noc a den, ty dvě budou den a ona bude noc. Noc pečlivě vybraná. Taková, aby se na ni dalo koukat, noc relativně mladá, noc, kterou všichni ocení, když ji uvidí v nějakou indiskrétní vteřinu nahou či polonahou zezadu. Až se otočí, vrátí se do své předepsané role. Když jí to došlo, přišlo jí to nefér. Byla to přesila dvě ku jedné. Nedostala ani šanci. Byla jako králíček vypuštěný před smečku honících psů, aby se panstvo pobavilo. Mohla ty dvě nenávidět, ale přišlo jí to stejně pošetilé jako nenávidět kuchyňského robota.

Vladan zalitoval, že zasedací pořádek mu zabránil sedět vedle té skvělé blondýny. Ještě ale bude mít sto dní na to, aby se k ní přiblížil. Pokud ze soutěže nevypadne. Pokud ho diváci svým hlasováním nevyhodí. Protože po nějaké době k tomu dojde. Nevěděl proč, ale bylo to tak. Dva lidé budou muset postupně pryč. Netušil, že to vymysleli psychologové z AURY, kteří si od toho slibovali zvýšení napětí. Každá změna tohoto typu naruší vzniklé sítě vztahů, a to vnese do hry nového ducha.

Ještě nikdo netušil, že si všichni užijí takové zábavy, až je to bude mrzet.

Kateřina zjistila, že v dámské ložnici jsou dvě patrové postele, celkem tedy pro čtyři lidi. Vybrala si horní lůžko, protože jí dávalo větší pocit soukromí, jakmile vyšplhala po malém žebříčku až nahoru, hned pochopila svou chybu. Asi dva metry od ní byla ze stropu zavěšena kamera natočená jejím směrem. Na několik vteřin zavřela oči, snad aby po vzoru malých dětí a některých zvířat tím magickým úkonem zmizela z dohledu. Pak jí došla pošetilost tohoto počínání, a tak je zase otevřela.

Julie zvolila z téhož důvodu spodní patro a náhle odhalila, že další kamera je namířena i sem. Nahoře už ale bylo obsazeno, protože

Veronika dala rovněž přednost vyšší úrovni. Julie se pokoušela odhadnout, která z těch dvou se bude v noci více vrtět a rozhoupávat tak nepřliš stabilní patrové lůžko. Kateřinu od pohledu tipovala na dívku sužovanou nočními můrami, zatímco Veroniku odhadla na ženu postiženou sny erotickými. Doufám, že nebude v noci hlučně masturbovat, pomyslela si. Zároveň chtěla, aby si to pomyslela nenávistně a pohrdavě, ale byl v tom kus jakési lítosti.

Chtěla by být věřící, aby ze své životní směly mohla obvinít Boha nebo nějakou podobnou nadpřirozenou bytost. Nesnášela lidi, kteří měli podle jejího mínění v životě všechno *zadarmo*. Stačila ta správná vizáž a něco málo sociálního kapitálu, aby takové bytosti měly plnou schránku nabídek na životní štěstí. Julie měla svou práci v Ústavu pro jazyk český. Ted' už ani tu ne. Bytosti uměly prosurfovat životem bez toho, že by si kladly příliš náročné otázky, leda by se za takové pokládaly otázky týkající se správné volby ranních, poledních a večerních stínů a barevného sladění vlasového odstínu se značkovým kostýmekem. Kdyby byla Julie aspoň nějak věřící, modlila by se, aby bytosti ve svých botách od Gucciho šláply do pořádného pražského hovna aspoň třikrát denně, nevšimly si toho a znečistily pak exkrementem salóny, redakce *Cosmogirl*, *Xantypy*, *Harper's Bazaar*, červené koberce na vernisážích avantgardních umělců, podlážky v mercedesech a podkrovní byty milenců na Malé Straně.

Jenomže Julie nebyla ani trochu věřící, takže nemohla tuto pomstu vyšší moci s patřičným důrazem přivolat. Proto též bytosti ve svých botách od Gucciho nikdy do ničeho nešláply a ona sama už nepracuje ani v Ústavu pro jazyk český. A zbyla na ni postel dole.

„Je snad na světě někdo v zoufalejší situaci než já?“ otázala se Osudu, ale ten neodpovídal.

Barbora Nesnídalová se toho rána probudila s poněkud těžkou hlavou. Do noci seděla ve svém vinohradském pokojíku a zkoušela sepisovat další kapitolku svého dílka *Orgasmus na prodej*. Její

nakladatelka jí dala šibeniční termín do konce června a Barbora měla zatím napsanou sotva čtvrtinu. To znamená asi tak třicet stránek, protože *Orgasmus na prodej* měl být poměrně útlým svažekem. Barbora jednak víc napsat nechtěla, jednak ani nemohla. Psaní jí činilo poslední dobou stále větší problémy.

Nepomáhaly jí ani jindy účinné rituály. Nalila si každého večera sklenku červeného vína, zapálila si cigaretu zasunutou do dlouhé špičky (falické, jak tvrdila v jednom časopiseckém rozhovoru jakási redaktorka, a Barbora jí to nevyvracela) a zapínala lehkým tůknutím svůj notebook. Kdyby jí bylo sedmnáct, napadlo ji, šlo by jí to možná mnohem snáz. Jenomže je jí o deset let víc a ty žvásty o mužích a orálním sexu ji přestávaly bavit. Vlastně ji nebavilo vůbec nic.

Když se její první knížka *Sedmipostelí aneb Frigidní cestopis současnosti* stala bestsellerem, měla pocit, že začíná něco nového. Pravda, na nezajímavý život si nemohla stěžovat ani předtím. Měla svůj pravidelný sloupek v časopise AFÉRA, moderovala pořad *Ženské tajnosti* na AUŘE, absolvovala nespočetné množství večírků a rautů. Ale úspěch knihy ji naplnil novým obdivem k sobě samé. Už není obyčejná holka, která se prosadila jenom proto, jak vypadá, ale dokázala něco sama. Je *spisovatelka*! Ano, to bylo její nové životní poslání. Od této chvíle se bude považovat za spisovatelku. Je to skvělý titul. Moderátorka potřebuje televizi a stále vás někdo musí vidět. Když na tři týdny z obrazovky zmizíte, už nejste moderátorka. Sloupky píše kdekdo. Ale spisovatel, to je něco jiného. Mezi knihami můžete mít pauzu třeba rok, nebo i tři roky, a pořád ještě jste spisovatel. Vlastně jakmile jste jednou jedinkrát něco napsali, jste spisovatelem navždy.

Protože ale usoudila, že je lepší si svůj nově nabytý status nějak pojistit, vytvořila narychlo druhou knihu a nazvala ji *Rutinní vzdechy*. Kritika ji označila za směs pornografie a dívčího románu, což by prý tak nevadilo, kdyby to bylo aspoň trochu průměrně napsáno. „Slohové práce není třeba publikovat,“ napsal jeden kritik a Barbora si ten večer představovala, jak toho chlapa mučí. Velkými zahradnickými

nůžkami, tak jak to viděla v nějakém filmu Davida Lynche. Kritikovy vzdechy v těch představách rozhodně rutinní nebyly.

„Proč mi to dělají?“ říkala si. „Moje knihy mají chyby, ale tak hrozné to přece není, když to lidé kupují.“ Uznávala, že něco těm knížkám chybí, a sama se domnívala, že by měly mít v sobě jakýsi pozitivní náboj. Dávat lidem zároveň víc chuti do života a tak.

Jenomže Barbora sama neměla už dávno moc chuti do života. Přínejmenším od té doby, co ji opustil Richard.

Její emoce spojené s Richardovým odchodem měly ještě jeden aspekt. Byly tu totiž *ty fotografie*. Nikdy si nepřestane vyčítat, že byla tak pitomá. Jenomže to do něj byla ještě zamilovaná, nebo si to aspoň myslela. Souhlasila tedy s tím, že nafotí několik *uměleckých* aktů. Pouze pro vnitřní potřebu jejich dvojice. Nebyly to pouze cudné fotografie toho typu, na nichž polonahé ženy objímají břízky, ale tady bylo vidět *všechno*.

„Musela jsem mít asi úplný zatmění nebo co,“ zuřila teď, když se jí vybavil okamžik, kdy jí Richard po rozchodu odmítl vydat fotografie i negativy.

„Nechám si je na památku,“ pravil a nenuceně se zasmál. Tehdy jí poprvé zatrnulo. Mohl teď udělat cokoliv. Poslat je do jakéhokoli bulváru, prodávat po Praze v pánských klubech, umístit na internet. Ne že by se Barbora za své tělo styděla. Mělo sice také nějaké drobné nedostatky, asi tak jako její romány, ale šlo jaksí o princip. Pokud šlo o praxi, byla Barbora vlastně velmi cudná. Navíc si myslela, že nejvíce dosáhne, když její nahota bude přístupná pouze někomu. Pro ostatní může zůstat pouze jako jakýsi příslib, nikdy nenaplněný, ale dráždivý, což mělo nezanedbatelný dopad i na komerční stránku věci. Zkrátka – jak to kdysi řekl její vizážista – její nahé tělo si lidé mohou představovat, dokonce by si je představovat měli, ale nikdo z nich by je neměl nikdy ve skutečnosti spatřit. Stejně tak to dělají moderátorky erotických show, které zůstávají oblečené i tehdy, kdy se na scéně už svlékl kdekdo.

Navíc byl Richard blázen a Barbora to dobře věděla. Je schopen její fotografie namnožit na barevném xeroxu a rozvěsit po tramvajových zastávkách. Při té představě Barbora vstala od psacího stolu. Nebyla už schopná napsat ani řádek. Jak má za takových okolností vzniknout literární dílo? Je hrozné být vydán napospas šílenci. Ještě horší je ale pomyšlení, že jste takovou dobu žili vedle něho a nepoznali to. Mohlo to dopadnout jakkoli. Možná ještě dopadne.

Barbora si na tu starou peněženku vzpomněla úplnou náhodou. Nechala ji tehdy doma u rodičů, potom zapadla kamsi za pohovku a ona si musela nechat vyrobit náhradní klíče od auta, od své garsonky a od Richardova bytu. Hodně se tehdy vztekal, ale pak na to zapomněl. Když ji o několik týdnů později našla, položila ji na knihy v knihovně a dál si jí nevšímala. Teď jí vzpomínka na celou záležitost náhle vyplula na povrch. Má klíče. I když ty staré Richardovi vrátila (vlastně mu je hodila k nohám, ještě teď se slastí celá zachvěla, když si to připomněla), má je. Pokud nevyměnil zámek. Může se dostat k němu do bytu. Pokud má někde hledat ten negativ a fotografie, tak tam.

Pravděpodobnost, že byt bude prázdný, odhadovala tak na padesát procent. Nedovedla si představit, že by Richard nechal svůj byt sto dní neobývaný a bez dozoru. Stejně tak měla ale dojem, že by její bývalý milenec nesnesl pomyšlení na to, jak se někdo *dotýká* jeho věcí, jeho nádobí, příborů, ložního prádla. Zešlel by při představě, že někdo vstupuje do *jeho* vany a močí do *jeho* záchodu. Za rozumný kompromis by považovala, kdyby si najal posluhovačku, která by jednou za týden utírala prach a zkontrolovala stav vodovodních a plynových kohoutků. Při své paranoie byl schopen opatřit byt nějakým bezpečnostním zařízením, ale v případě nouze by vždy mohla tvrdit, že je přítelkyně a že si odemkla vlastním klíčem. Nejhorší by bylo, když by v bytě narazila na novou ženskou.

Při představě Richardovy nové ženské jí naskočila husí kůže. Nenáviděla ho sice a považovala každou ze svých potenciálních nástupnic za mučednici, ale žárlivost se jí zcela utlumit nepodařilo.

Postávala nějakou dobu před břevnovským domem a sledovala, jestli se za okny Richardova bytu něco nehýbe. Bylo kolem sedmé večer a přelom března a dubna, takže případný obyvatel bytu by si musel rozsvítit. Leda by dělal něco, na co světlo nepotřebuje. Barboru na chvíli zalila slast, když si představila, jak by nachytala Richardovu novou milenkou in flagranti s nějakým zvláště ohavným mužem. Chvilku se tou myšlenkou těšila, ale pak se rozhodla přistoupit k činu.

Vklouzla do domu, chvíli tiše naslouchala u schodiště, protože nepotřebovala, aby ji kdokoli viděl, potom rychle vyšla do nejvyššího patra. V domě byla tma, jenom ve druhém patře se kdosi hádal s manželkou a odněkud bylo slyšet televizi. V posledním patře opatrně vsunula klíč do zámku. Zapadl bez problémů, také otočit jím šlo snadno. Zámek tedy nevyměnil, zřejmě byl plný sebedůvěry. Dveře si ovšem opatřil pancéřované, s bezpečnostním zámkem. Určitě si myslel, že tím nejcennějším v bytě je on sám, pomyslela si Barbora a potichu za sebou zavřela. Stejně to tlumeně bouchlo, jak těžké dveře dolehly do masivního bezpečnostního rámu.

Nechtěla rozsvěcet, aby ji nikdo neviděl z ulice nebo okolních domů. Vyndala z kabelky malou baterku (na červené rukojeti měla nápis *everyready*, což ji skoro pobavilo) a začala systematicky slídit bytem metr po metru.

Nejdřív pokoj, který Richard používal jako pracovnu. „Ne že bys někdy pracoval,“ pomyslela si. „Jenom sis jako každý snob myslel, že potřebuješ velký psací stůl z leštěného dřeva.“ Otevřela horní zásuvku a na chvíli se zamyslela. Když na vteřinku zvedla hlavu, zatrnulo jí, protože spatřila v šeru obraz lidské postavy. Ale byl to jenom její vlastní obraz v zrcadle, které si Richard umístil nad stůl. Míval zvyk vždy po několika minutách zkoumat svůj vzhled.

V horní zásuvce nebylo nic, co by potřebovala. Nějaké dokumenty, načatý balíček prezervativů, složka kancelářských papírů. Druhá zásuvka byla o něco lepší, leželo tu několik pornografických časopisů a téměř prázdná sklenička od *Gerivitu*. Richard chtěl zůstat navždy mladý a věřil v moc vitamínů. Ani poslední zásuvka nepřinesla nic nového, jenom nakupení vypsaných propisovaček a vyschlých fixů, starých diářů a podobných nesmyslů.

Knihovna odrážela stav jeho zájmů: *Justina* od markýze de Sade, pak *120 dní Sodomy*, několik velkých a drahých publikací o umění. Zde našla Barbora část toho, kvůli čemu přišla: fotografická alba. Horečně je vsedě na zemi prolisovala, až ve třetím našla, co potřebovala. Chvatně vyndala všechny její akty a nahradila je jinými fotkami, které byly jen volně zasunuty mezi listy. Takhle snad bude odhalení trvat aspoň o něco déle. Pro jistotu prošla i ostatní svazky, protože fotografie se mohly promíchat, a navíc doufala, že najde i nějaké Richardovy fotografie nebo něco jiného kompromitujícího, co by se jí mohlo hodit. Bohužel to byla jen banální změt momentek z prázdnin. Budiž. Teď ještě potřebuje ten negativ.

Znovu musela uvažovat. Negativ je malá rulička, která může být kdekoliv. Lidé ale obvykle takové věci dávají na jedno místo, kdyby je náhodou ještě potřebovali, k čemuž sice většinou nikdy nedojde, ale je dobré mít je v zásobě. U *tohoto* negativu si ale byla jistá, že tu někde bude. Prošla všechny poličky kolem knihovny, přihrádku v nočním stolku v ložnici (zde další načatý balíček prezervativů), dokonce se podívala pod polštář (tam cizí /!/ dámské kalhotky), v zoufalství zkusila i špajz v kuchyni. „Když nebudu mít negativ, jsem tu zbytečně,“ řekla si vztekle. „To bych potom mohla ty fotky rovnou vrátit, abych nevypadala jako úplná husa.“

Bezradně si sedla na botník v chodbičce. „Vida, tohle jsem ještě nezkusila,“ blesklo jí.

Úspěch se dostavil okamžitě. V papírové krabici našla asi deset filmů, které si prosvítila, a ten svůj rozeznala hned po prvních

okéncích. Uspokojilo ji to a řekla si, že není „životem nezkušená dívka s příliš velkými ambicemi“, jak to o ní napsal jistý kritik. Nepřipouštěla si myšlenku, co by dělala, kdyby jí nezůstaly ty klíče. Prostě má ve svém smolném životě právo taky na trochu štěstí. Zatím bylo všechno proti ní, tak se to teď vyrovná.

Už chtěla botník zavřít, když si všimla čehosi zvláštního. Boty v něm nebyly prakticky žádné, zato několik novodurových trubek a pár umělohmotných krabiček. Jednu otevřela. Divné, jen nějaký prášek. Asi něco na čištění bot. Nebo že by to byla sádra? Opatrně k obsahu přičichla. Bez zápachu. Snad ne nějaká droga? Richard si vždycky přál experimentovat s drogami, jenom mu vždy scházela příležitost opatřit si „něco pořádného“. Že by se mu to nakonec podařilo?

Stiskla pevně rty. Tak tohle by bylo terno! Tím by ho měla v hrsti, hajzla. Jenomže jak zjistí, co to ve skutečnosti je? Ochutnávat to nechtěla, protože to mohl být třeba taky jed na krysy nebo přípravek na čištění ucpaného odpadu. No jo, už to tak bude. Kdyby měl Richard drogu, nenechával by to v botníku, ale určitě by si opatřil nějakou snobskou schránku vykládanou želvovinou.

Málem už krabičku vrátila zpět ke dvěma dalším, když jí došlo, že ať už je to cokoli, není to v původním balení. Tohle byla krabička, jaká se používá třeba na skladování másla v ledničce nebo převážení masa na výletní svačinu. Zaváhala a potom si strčila krabičku do kapsy. Tohle si ještě zjistí.

Obhlédla byt a naposledy se ujistila, že tu po sobě nenechala nic, co by prozradilo její návštěvu dříve, než to bude nezbytně nutné. Potom vyšla na chodbu, tiše zamkla a jako víla lehce seběhla ke vchodovým dveřím. Ve druhém patře ještě pokračovala manželská hádka a počet puštěných televizorů se zvýšil. Vyběhla na ulici a zmizela za rohem.

Přítel Max zavolal Barboře hned den poté, co mu svěřila hrstku prachu z umělohmotné krabičky. Pracoval na analýzách v jisté

farmaceutické laboratoři a slíbil jí, že se na ten její prach ve volné chvíli mrkne. Ono mrknutí mu málem přivodilo trvalý oční tik.

„Ted' o tom nemůžu mluvit,“ řekl tlumeně do telefonního sluchátka. „Jenom jestli se můžu zeptat, kde tu věc skladuješ?“

„V knihovně,“ odpověděla Barbora, kterou poněkud zarazil jeho tón.

„Tak na to nesahej a přijed' do Café Louvre. O půl páté.“

Barboře se ten čas naprosto nehodil, ale v hlasu přítele bylo něco tak autoritativního, že se protentokrát podvolila. Image si sice založila na tom, že muži dělají to, co chce ona, ale v praxi to tak vždy nedopadalo. Bylo půl páté. Příliš brzo, aby už odjela, moc málo času na to, aby něco smysluplného začala. Chvilku tedy listovala *Cosmopolitanem* a *Xantypou* a potom vyrazila do ulic.

Max už seděl u stolečku pro dva v Café Louvre a zadumaně promíchával jakýsi koktejl. Když ji uviděl, protáhl oči v sloup.

„Holka nešťastná, kde jsi k tomu přišla?“

„Co to je? Extáze? Nebo něco lepšího?“

„Řekl bych, že o dost lepšího. I když stravitelné to moc snadno není. Je v tom aluminiový prášek.“

„To se dá konzumovat?“ podivila se Barbora. „Nebo je to nakonec přece jenom něco na čištění odpadů?“

„Tímhle bys odpady vyčistila přímo definitivně,“ ujistil ji Max. „Taky je tam oxidované železo, hořčík a ještě stopy čehosi, co se mi nelíbí. Vypadá to jako zbytky plastické trhaviny. Tuhle sis někde stěžovala, že tvůj mediální obraz je definitivně zbabraný. Chceš si ho vylepšit kontakty s teroristy?“

„Proboha jak jsi na tohle přišel?“

„Donesla jsi mi kus zápalné bomby. Ne moc velké, asi žádný zárazek, ale za určitých okolností by to mohlo stačit.“

Barbora se zarazila. Čekala ledacos, ale tohle byla poslední Richardova rána pod pás. Má ted' říci pravdu? Zkusila nejdříve sondovat terén.

„Může to být nebezpečné?“

Max pokrčil rameny. „V rukou nějakého blázna nebo psychopata asi ano.“ Zapálil si cigaretu. „Předpokládám, že si to nevyrobíš sama jako make up?“

„Našla jsem to v bytě přítele,“ uklouzlo jí. „Bývalého přítele,“ opravila se.

„Aspoň že tak,“ ušklíbl se Max. „Vždycky jsi měla určitou zálibu ve výbušných typech. Kde je ten člověk teďka?“

Chvilku mlčela. Pak si také zapálila cigaretu vsunutou do trubičky z třešňového dřeva.

„Sedí v televizi. Je součástí projektu OKO.“

„Vladan? Richard?“ zatipoval Max.

„Bé je správně.“

Její protějšek potlačil potřebu nahlas si hvízdnout. Oba setrvali chvilku v zamyšleném mlčení. První promluvil Max.

„K čemu to může potřebovat? Kolik toho má?“

„Čtyři nebo pět krabiček. Tak dvacetinásobek toho, co jsem ti dala na test.“

„Ach můj bože!“ povzdechl si tak hlasitě, že se po nich otočili i cizojazyční turisté. „Našla jsi tam ještě něco zajímavého?“

„Trubky z umělé hmoty. Nevím. Asi nic.“

„Můžeš se tam dostat ještě jednou?“

„Je to nutné?“

„Je to užitečné.“

Přemítala.

„Tak dobře. Ale jen jednou. A řekneš mi, co mám hledat.“

Toho podvečera dopili svou kávu poměrně bez nálady.

Druhý výlet do Richardova bytu vypadal z počátku jako demonstrace Murphyho zákonů. V podvečer začalo velmi silně pršet, takže Barbora za sebou nechávala špinavé mokré stopy, kamkoli šlápla. Před vchodem do domu se tísnil hlouček lidí, zjevně nájemníků,

kteří diskutovali o zacpané kanalizaci na ulici. Čas plynul a Barbora je sledovala ze svého úkrytu v průjezdu na druhé straně. Když konečně zmizeli do domu a ona mohla proniknout dovnitř, vynořily se ze vchodu další dvě ženy a neuvěřitelně dlouho se loučily. Protože byla na půli cesty, mohla pouze vklouznout do telefonní budky a předstírat hovor. Uvažovala, jak dlouho může její pózování se sluchátkem trvat, aniž by bylo nápadné. Kromě toho se bála, že by ji někdo mohl poznat z televize. V domě jinak nebyla příliš známá, protože Richard si své přítelkyně pouštěl do bytu jen málo, zřejmě aby mu ho neznesvětily svou přítomností. Vlastně bylo pravděpodobné, že o ní nikdo neví, takže by její aktivity kolem cizího bytu mohly vzbudit nežádoucí zájem.

Konečně ženy dokončily rituál loučení a cesta byla volná. Barbora se cítila natolik rozrušená, že ani nebyla schopná si připravit nějakou výmluvu. „A to jsem já, slavná moderátorka *Ženských tajností*,“ pomyslela si hořce. Nikdy Richardovi neodpustí, že ji donutil si takto sáhnout až *na samé dno*. (Tedy na představu toho, co tato žena světa více znalá než světa zkušená za dno pokládala.)

Na chodbě bylo při každém kroku slyšet hlasité mlasknutí mokré podrážky. Zůstávala za ní zřetelná stopa bot, asi tak, jak to bývá znázorňováno v kreslených vtipech o sledování zločinců. Pro jistotu si cestou nahoru několikrát otřela boty o rohožky Richardových sousedů.

Když se dostala do bytu, postupovala přesně podle pokynů, které jí dal Max. Byl to muž systematické mysli a věděl, co chce najít. Ačkoliv si tentokrát počínala skutečně jako zloděj, byla vlastně o hodně klidnější. Pouhá skutečnost, že měla komplice, a pocit, že je to spíše Richard, kdo tu má co skrývat, jí dodávaly určitou převahu. Jediné, čeho se mohla obávat, bylo nějaké bezpečnostní zařízení, které mohl její bývalý milenec někde ve své podezřívavosti umístit. „Nakonec může být rád,“ říkala si, „že jsem tady já a nikdo jiný.“

Po několika marných pokusech ve složkách osobních dokumentů byla nakonec úspěšná v jedné ze zásuvek sekretáře. Bylo tam to, co považoval Max za klíč k celé záležitosti.

„Seš si tím jistý?“ zeptala se, ačkoliv jí bylo jasné, že tady si nemůže být jist nikdo ničím. Existovalo pouze to, čemu se u policie snad říká důvodné podezření. V tomto případě ale hodně důvodné.

„Podívej se,“ nasadil Max didaktický tón, „jestliže u někoho v botníku najdeš dost slušnou zásobu výbušnin, lépe řečeno zbytek této zásoby, jestliže dotyčný má navíc u sebe doma kopie plánů nějakého objektu, a když k tomu přidáš určitou – jak bych to řekl – psychickou nevyváženost, můžeš očekávat jen to nejhorší.“

„Co teď můžeme dělat?“

Pokrčil rameny.

„Za normálních okolností bych ti doporučoval sdělit to naší bdělé policii.“

„Proč myslíš, že nejsou okolnosti normální?“

„Chceš jim snad podrobně líčit, že ses bývalému, rozumíš, *bývalému* příteli vloupala do bytu a hledala tam své akty?“

„Odemkla jsem si. Je to snad vloupání?“

„Ale v chodbě sis neodemkla, že? Svítí si všechny legální návštěvy baterkou? Samozřejmě, ve srovnání s tím, co ten šílenec zřejmě vymyslel, tvé činy značně blednou. Ale nepochybuji o tom, že bulvár by si tě vychutnal až do dna.“

„Vadí?“

„Nevadí?“

Znala odpověď předem. Vadilo. Známost s šílencem, teroristou, člověkem, který si ji fotil nahou. Zrovna teď, když se pokoušela měnit svůj zpackaný mediální obraz. Problém zpackaného mediálního obrazu ji zaměstnával za bezesných nocí, kvůli zpackanému mediálnímu obrazu dokonce už samou starostí, kouřením a nechutenstvím

poslední měsíc zhubla o jeden a půl kilogramu. A teď tohle. A za všechno může ta svině Richard.

Poručila si další dvě deci červeného a hodila je se značnou vehemencí do sebe.

„Máme teda nějakou možnost, jak se z téhle kaše dostat?“ prohodila nakonec.

„Především bychom si měli pro klid duše uvědomit, že to není naše kaše,“ řekl Max. „Pokud to bouchne, což je docela pravděpodobné, nám dvěma to nepřipálí ani cigaretu. Nikdo samozřejmě nechce žít do konce života s představou, že nechal po světě běhat blázna, který nakonec nějakým ohňostrojem roztrhal několik lidí. Z toho by mohl mít i agnostik a volnomyšlenkář jako já problém ve svědomí. Na druhou stranu je ale poněkud pitomé vylézt s tím jako s výsledkem našeho pololegálního počínání v cizím bytě. Všechna proti jsem ti ale řekl především z těch důvodů, abys neměla jednou pocit, že jsi o případném riziku nic nevěděla. Může se samozřejmě také stát, že tvůj takzvaně zpackaný mediální obraz, který musel mimochodem tvou nakladatelku stát dost prachů a úsilí v nějaké PR agentuře, by se tvou rolí v celém případě mohl jenom vylepšit. Stala by ses součástí pikantního příběhu, a dokonce jako kladná blondátá hrdinka. Něco takového se nepovedlo ani Ursule Andressové.“

„Komu?“ podivila se Barbora.

„To je teď jedno. Teď řešíme otázky života a smrti a tvé slávy. Myslím, že máme jedinou možnost.“

„Anonymní udání?“

„Říkejme tomu spíše řízený únik informací. Pokud se nám podaří najít někoho, na koho bychom to mohli přehrát, aniž bychom do toho sami spadli, dostala by své jak morálka, tak my.“

„Někdo z bulváru? Nebo velkých deníků?“

„Velký deník by byl lepší. Jenomže tam by to mohlo být trochu na dlouhé lokte. V bulváru zase mají větší starost o zvětšené nebo

zmenšené poprsí některé z těch naklonovaných hvězdiček. Kdyby se nám ale podařilo najít toho pravého člověka, mohlo by to mít šanci.“

„Kdo nám zaručí, že bude mlčet?“

„Nejspíš bude. Kdyby nechránil svůj zdroj, tak v branži končí. Víš sama, že většina lidí se nechá radši zavřít, než by odhalila své prameny. Z kriminálu – pokud by někomu hrozil, čemuž nikdo nevěří – se dostaneš. Zpátky do redakce ale už nikdy. Ti lidé stojí a padají s diskrétností. Ve svém vlastním zájmu.“

Barbora zaváhala, zda si dát ještě jednu dvojku. Nakonec přešla na VAT 69. Na led. Domů nějak došla. Druhý den ráno učinila předsevzetí, že už nikdy alkohol. Pak si dala z domácího baru malého vyprošťováka.

Lukáš seděl za stolem v redakci AFÉRY sužován zoufalou nudou. Několikrát ho poslední dobou napadlo, že kdyby jen tušil, jak je otravné být neustále v centru dění a nejvýznamnějších informací, stal by se raději středoškolským učitelem latiny. Takhle trávil hodiny a dny svého krátkého a pomíjivého života (čímž se jeho život nelišil od jiných životů) událostmi, jako jsou rozhovory s miss a podobnými bytostmi. Právě měl za sebou perné dopoledne, kdy musel absolvovat rozhovor s miss ČR, která se jmenovala nějak jako Denisa nebo Diana (musel se těsně před interview podívat do papírů, protože si to pořád nemohl zapamatovat). Byla vysoká, trochu blond, dlouhonohá, prsatá – jak ji měl proboha odlišit od tří jiných miss, se kterými dělal rozhovory v minulých letech? K tomu je třeba připočítat řadu rozhovorů s celou plejádou lokálních missek. Jako mělo dříve každé město a každá vesnice svou místní Madonu nebo svatou Barboru, potřebovala dnes tato místa mít své missky, které se ještě navíc vyskytovaly v mnoha kategoriích. Kromě absolutních miss tu byly ještě miss blond, miss brunet, miss black, miss internetu, potom missky vyhlašované pivovary a automobilkami, soukromými rozhlasovými stanicemi, soukromými školami a soukromými výrobci prezervativů. Lukáš už jenom čekal, až své miss začnou vyhlašovat i církve

a bezdomovci. V takovém případě navrhol, že by se mohl udělat speciální časopis věnovaný této problematice, čímž by se AFÉŘE značně odlehčilo a mohla by se věnovat i něčemu jinému.

Otrava a zase otrava.

Lukáš dovedl vzdor své orientaci ocenit ženskou krásu, ale v konfrontaci s takovým lesem dlouhých nohou mu začínalo být poněkud mdlo.

„Všeho moc škodí, synku,“ říkávala jeho babička z Vysočiny. Od doby, co slyšel tento výrok poprvé, na žádnou rozumnější zásadu nenarazil. Asi proto, že babička v podstatě opakovala to samé, na co přišel už dávno před ní Aristoteles, jenomže to zdůvodňoval nějak složitěji. I dlouhých štíhlých nohou může být někdy příliš až přespříliš.

Toho hrozného odpoledne, kdy se Lukášovi vnucoval v mysl název románu *Pod sluncem satanovým*, vešla náhle do jeho redaktorské nory Barbora Nesnídalová.

Nečekal to. Barbora byla přece hvězda, aspoň tedy taková ta blikavá hvězdička druhé velikosti.

Zatímco on byl hovno.

A myslel si, že hovno je taky ona.

Jenomže byl široko daleko jediný.

Vlastně ne. Mysleli si to všichni, nebo aspoň skoro všichni. Jenomže on jediný *vypadal*, že si to myslí. A to bylo asi něco podobného jako rouhat se svaté hostii. Protože Barbora Nesnídalová přece byla v AFÉŘE něco jako pozlacená monstrance, byť trochu menší. O stupeň víc byla Halina P. Ta byla něco jako Bůh Otec. Nebo Matka Země. Nebo taková místní Jacqueline Kennedyová. Nebo tak něco. Prostě byla víc. Docela dost, aby její příchod Lukáše právem poněkud překvapil. Bylo to něco podobného, jako když se prostým vesničánkům pasáčkům zjeví božská bytost. Tak, jako se kolem božských bytostí vznáší svatozář tajemnosti a vyšší moci, která naplňuje všechno bázní, obklopoval i Barboru Nesnídalovou její

Zpackaný Mediální Obraz. Výsledek nekonečného snažení a odříkání, trýznění sebe i druhých, plod nezměrných investic a zároveň jakési milosti – to všechno nyní přicházelo s ní. Vlastně ještě dříve, než Barbora Nesnídalová otevřela dveře do Lukášovy redaktorské jeskyně, jako by pod prahem pronikal Zpackaný Mediální Obraz, ta tajemná vůně úspěchu a lesk ze všech nejtřpytivější.

„Jsem zde,“ říkal Zpackaný Mediální Obraz Barbory Nesnídalové. „Jednou vypuštěn z láhve budu teď své paní sloužit, ať bude ona chtít či nikoli. Už nikdo mě nedostane zpět do láhve s nálepkou Zapomnění. Nikdy nebudu nahrazen jiným Mediálním Obrazem, leda by to byl opět Zpackaný Mediální Obraz, tedy já sám.“

Lukáš měl pocit, že za clonou Zpackaného Mediálního Obrazu už ani Barboru Nesnídalovou nevidí, ale to nebylo nakonec tak důležité, protože to jediné, co o ní věděl, bylo dáno jejím Zpackaným Mediálním Obrazem a kromě něj ho nenapadlo, proč by se měl o ni samotnou zajímat. Vlastně si Lukáš až do dnešního dne myslel, že nenávidí Barboru Nesnídalovou, ale v okamžiku, kdy ji uviděl tvářív v tvář, pochopil, že nenávidí její Zpackaný Mediální Obraz.

Celá dlouhá odpoledne se užíral ve své redaktorské noře a přemítal, co všechno by provedl Barboře Nesnídalové, kdyby byl v této zemi svrchovaným protektorem nebo něčím takovým. Nebyly to představy, které by bylo možno svěřit slabším povahám.

Lukáš byl nejspíš poměrně citlivý člověk, který dával občas i almužny žebrákům a kupoval si od stařečka na Václaváku rukodělné pouťové balónky na gumičce, protože mu cosi říkalo, že by měl. Ale pokud šlo o konečné zúčtování s Barborou Nesnídalovou, neznal slitování. Každý v sobě nosí nějakou třináctou komnatu a ta Lukášova nesla jméno Barbora Nesnídalová. Až do dnešního odpoledne, protože jakmile do místnosti pronikla skutečná Barbora Nesnídalová, pochopil, že část svého života věnoval chiméře. Nebyla to ona, ale její Zpackaný Mediální Obraz, co bylo ve skutečnosti už třetím rokem předmětem jeho neutuchajících negativních vášní.

Jistě, kdyby se podařilo zasáhnout ji, pohasl by i její Zpackaný Mediální Obraz, takže by se jaksi zabily dvě mouchy jednou ranou, jak trefně říká české úsloví, ale Lukáš nikdy nepředpokládal, že by se mu k tomu naskytlá příležitost. Až dnes, když se před ním zjevila jako božský avatar ze samotných pekel.

„Co pro vás mohu udělat,“ řekl hlasem, který by sám nejspíš označil za líbezný, ale běžnému pozorovateli by to asi znělo jinak. Barbora Nesnídalová byla natolik zaujata sama sebou, že si toho nevšimla. Po několika zdvořilostních úvodních větách přešla ke svému životnímu příběhu, tedy k té jeho části, která byla spojena s Richardem a potenciálním terorismem.

Lukáš se pohodlně usadil na své otáčecí židli, jediném kousku přepychu, který mu v redakci AFÉRY byl k dispozici, a pozorně poslouchal. Příkyvoval, vydával zvuky, které dávaly najevo jeho zaujetí, pokyvoval na místech, kde situace pokyvování vyžadovala, a mnul si ukazováčkem a palcem bradu, když se zdálo, že by si ji mnout měl. Barbora Nesnídalová se mu během těchto okamžiků jevila jako to, za co ji vlastně po celou dobu, kdy sledoval její dráhu, pokládal: jako nešťastnice, která je dost chytrá, aby věděla, že její život se podobá velké barevné bublině, ovšem uvnitř toho jinak už moc ke spatření není, a jako dost průměrná, aby se úspěšně dokázala živit i něčím jiným než předváděním svého duhového lesku. Aspoň při zachování svého dosavadního životního standardu.

Lukáš věděl, co je to sladkost moci. Nebyla mu dopřávána příliš často, ale když k tomu došlo, dokázal si to vychutnat. Jenom tak sám pro sebe, protože nikdy nepatřil k lidem, kteří mají potřebu demonstrovat svou moc navenek tím, že se chovají jako primitivní hrubci. Lukášovi nešlo o to, aby někdo před ním lezl po kolenou a polykal prach z koberce. Jemu záleželo na pocitech. Pocit je totiž to nejdůležitější, co člověk v životě má. Všechno ostatní jsou jenom fakta.

Chtěla únik informací, tak tomu říkala. Zamyslel se nad tím. Tohle bylo riziko. Kdyby nebylo, šla by do toho sama. Bývalý milenec,

který má u sebe možná několik kilogramů výbušnin. Tohle už není věc pro noviny. Ona to musí dobře vědět.

„Proč s tím nejdete na policii?“ zeptal se formálně.

Odpověď mu byla jasná ještě před tím, než pohnula svými poněkud výraznými rtůky. Má ji snad půl země pokládat za ženskou, která spí s teroristy, a když se s nimi rozejde, tak v jejich nepřítomnosti leze do jejich bytů a prohledává je?

„A co ty fotografie? Není to pro vás polehčující okolnost?“

„Že se nechávám fotit nahá?“

„A co má být?“ pokrčil rameny. „Není to jedno? Ostatně mám pocit, že jsem ve Zlevněných knihách viděl nějaký kalendář, kde pózujete v rouše Evině na stránce věnované měsíci dubnu.“

„Únoru,“ opravila ho. „To je ale něco jiného. Navíc to bylo pro peníze a souviselo to s vytvářením mého mediálního obrazu.“

„Na něm už není moc co pokazit,“ neodpustil si vtip, který ho vzápětí mrzel. Ona přece nemusí o jeho smýšlení vědět všechno. Sama kdysi v nějakém rozhovoru pravila, že každý muž, který se na ni podívá, se s ní chce vyspat. V tomto případě se tedy moc netrefila, ale nevěděla o tom.

„Mám snad já předstírat, že se vloupávám do cizích bytů a nacházím tam pohozené bomby a písemné přiznání: Já, Richard, chci vyhodit do vzduchu televizi AURA?“

„Ne, ale můžete říci, že jste ty informace dostal do rukou anonymně. Někdo vám je poslal v obálce bez zpáteční adresy. Osoba, která by se mohla tvářit jako dobře informovaný člověk z protějšího domu, který všechno viděl přes okno, nebo frustrovaný agent tajné služby, jemuž představení nevěří, nebo někdo z Richardových známých, který nemůže přenést přes srdce, že slavný teď díky obrazovce bude Richard, a ne on. Takový mix z toho všeho, jenž by působil dost věrohodně a přitom byl ve svém celku zavádějící.“

Lukáš musel uznat, že Barbora Nesnídalová je svým způsobem přirozeně inteligentní žena. Za jiných okolností by byla určitě

dobrou sekretářkou v nějakém podniku se zahraniční účastí, výkonnou, se znalostí cizích jazyků, schopnou reprezentovat svého šéfa na večírcích, schopnou vstoupit do konverzace větou, která by zněla bystře, a zároveň by nebylo patrné, že je předem připravena.

„Kolik na to potřebujeme času?“ zeptal se.

„Zítřka může být pozdě. Měla by se to dovědět policie. V novinách se to může objevit až potom, co ho i s tou bombou zlikvidují. Jinak to bude průser.“

„Potřebuji mít něco v ruce.“

„Mám kopie těch plánů budovy OKA, které si udělal. Kdyby to nestačilo, můžeme nabídnout i vzorek toho prachu.“

„Chtěl bych ho hned. Jinak to bude celé vypadat jako za vlasy přitažená kriminálka.“

Vyndala všechny požadované předměty z kabelky a položila je na stůl.

„Všechny ty věci jsou pečlivě otřené, takže kdyby někdo hledal nějaké otisky, nic nenajde.“

Zasmál se. „Jediné, které tam nakonec najdou, budou moje.“

„Anonymní informátor by je nejspíš také odstranil.“

Pokrčil rameny. „Asi ano. Nechte mi tu nějaký kontakt.“

Napsala mu na kus papíru svoje číslo a emailovou adresu. Uchopil papír a pečlivě ho položil před sebe. „Udělám to hned. A udělám to dobře, nemusíte mít obavy.“

Doma zašel Lukáš do sklepa a vyndal zpod hromady starých krámů kufříkový psací stroj. Měl několik předností. Zaprvé na něm sám nikdy nenapsal ani slovo. Bylo to dědictví po vzdálené příbuzné, o které neměl v jeho rodině nikdo zájem. Druhou předností bylo, že až napíše všechno, co je třeba, bude se moci stroje zbavit. K jediné nevýhodě patřilo, že se kamsi zatoulalo písmenko Z. Kdyby ho náhodou potřeboval, rozhodl se, nahradí ho nějakým jiným, třeba S.

Ve svém pokoji položil stroj na stůl, vsunul do něj čistý papír vytržený ze školního bloku, krátce se zamyslel a potom začal vytukávat text:

Vážení! Moje svědomí mi nedovoluje utajit následující okolnosti: Jeden účastník televizní soutěže OKO má u sebe asi bombu. To dokládám následujícím materiálem, jehož příložená slouží k dosvědčení této předmětné skutečnosti. Sami posnáte, že jde o pana R., který je i jinak dobře znám jako člověk pochybného charakteru. Jde mi jen o to, aby nedošlo k nějakým škodám na životech a na majetku slušných pracujících občanů. Jistě chápete, že se nepodepisuji, protože se bojím pomsty sainterosovaných kruhů.

S posdravem slušný občan.

Lukáš se ještě zamyslel a potom připsal několik dalších vět.

P. S. Jistě vás bude také interesovat, že do případu je namočena i jistá slečna B. N., jejíž telefonní číslo příkládám, která byla často vidět v bytě pana R. Také bylo slyšet, jak s ním mluví o tom, jaké to bude, až to všechno klapne. Doufám, že učiníte opatření k ochraně občanů před pochybnými akcemi tsv. slaté mládeže, svláště v této těžké době, kdy je veřejná morálka upadlá a nikdo si ničeho neváží tak jako dřív, když ještě byly hodnoty svaté.

Dopis vsunul do obálky, na kterou napsal policejní adresu, také kopie plánů budov OKA a malý igelitový sáček s několika špetkami výbušniny. Všechno pečlivě oťrel a obálku zalepil. Když ji ještě týž den vrazil do schránky, pomyslel si se značnou dávkou zadosťučnění: „Zpackaný Mediální Obraz je hrozná věc, Barboro. Už je načase, aby ti s ním někdo pomohl. Jedině v nouzi poznáš skutečného přítele.“

Lukáš si vzpomínal na ten den, na který si Barbora už nepamatovala. Bylo to asi před třemi lety, když přišel do redakce ženského měsíčníku DIANA, kam několik dní předtím zaslal svou povídku. Vyrobil ji speciálně pro publikum ženského časopisu a dost stál o to, aby vyšla. Protože finančně byl na tom poměrně bledě. Tehdy se měl setkat s redakční konzultantkou Barborou Nesnídalovou a vyslechnout si její verdikt.

Nebyla tam, protože jí do toho cosi naléhavého vlezlo, jak řekla štíhlá, krásná, mladičká atd. sekretářka. Může prý zkusit počkat, pravila a čistila si přitom nehty kancelářskou sponkou. Ale asi by čekal zbytečně. Možná by bylo lepší, kdyby si někdy odpoledne nebo snad k večeru zavolal.

Lukáš to tedy udělal. Zavolal postupně třikrát, a nikdy mocnou konzultantku nezastihl.

„Zkuste to tedy zítra nebo pozítří,“ zašvelila do sluchátka slečna sekretářka. „Já to budu urgovat.“

Ani následující dva dny nebyl úspěšný. Pomalu mu začínalo svítat, že být konzultantkou časopisu DIANA je časově tak náročná práce, že se takový jedinec ani nestačí dostavit na pracoviště. Barbora Nesnídalová možná též někde nabírala životní zkušenosti, aby mohla poskytovat konzultace zasvěcené a nikoli povrchní a laciné, jak je tomu nezřídka u konkurenčních titulů. Dnes by Lukáš zvolil takový postup, že by předmětu svého zájmu napsal e-mail, jenomže v té dávne době před třemi lety ještě nebylo tak zcela obvyklé psát e-maily.

Asi po týdnu dostal konečně prostřednictvím sekretářky zprávu, že Barbora si povídku přečetla a má pocit, že by chtěla ještě „trochu přepracovat“.

„Jak přepracovat?“ otázal se.

„No, to já nevím. Vy jste to napsal, tak si s tím budete vědět rady.“

Rady si s tím nevěděl. Nechal tedy text přečíst jednomu příteli. Ten mu řekl, že je to sice pitomost, ale pro tiskovinu jako DIANA je to pořád ještě dost dobré, ba vynikající. Lukáš tedy trochu přepracoval

závěr, vynechal několik příslovcí a zvýšil polopatičnost pointy. Text opět osobně zanesl do redakce DIANY.

„Já to rozhodně předám. Barbora je teď někde na prezentaci, takže se s ní bohužel nemůžete setkat osobně.“

Lukáš už si zvykl. Slečna mu za to věnovala starší číslo časopisu, aby si ho mohl doma prostudovat. Našel v něm několik fotografií Barbory Nesnídalové a umístil tiskovinu na záchod, aby si ji pročítal ve chvílích, kdy na obsahu přečteného tolik nezáleží. Obraz tváře Barbory Nesnídalové se mu tedy vtiskoval do mozkových závitů právě v těch vteřinách, které jinak byly spojeny spíše s fyziologickými než intelektuálními úkony. Z počátku pocítoval před sebevědomou tváří konzultantky dokonce jakýsi ostych, ale protože u studu jde hodně o zvyk, pominulo to.

Při dalším setkání ani nepředpokládal, že by mohl zaneprázdněnou konzultantku spatřit tváří v tvář. Dozvěděl se, že by to chtělo na povídce ještě trochu zapracovat, především předělat strukturu a vynechat několik cizích slov. Chtěl vědět, o jaká cizí slova jde, a sekretářka namátkou prolistovala listy papíru a označila několik slov, která Lukášovi cizí nepřípadala, například slovo iritovat. Uznal ale, že jde o jeho osobní názor, a nahradí tedy tato cizí slova slovy méně cizími.

Do příštího setkání vkládal své poslední naděje, a jak se ukázalo, bylo vskutku zlomové. Barbora Nesnídalová byla opravdu přítomna, ale právě probíhala nějaká důležitá porada, ze které nebylo možno ji vytrhovat. Že sekretářka nelže, se dalo poznat už z toho, že se z místnosti označené nápisem *šéfredaktorka* ozývalo hihňání a cinkání skla. Tím sklem byly pravděpodobně láhve nějakých nápojů navozujících dobrou pracovní atmosféru, jak to v tiskovinách bývá zvykem. Protože zvuky pronikající přes ventilační okénko do předpokoje měly tak zjevně neformální charakter, že nebylo dost dobře možné opět Lukáše odeslat pryč, šla se sekretářka s poněkud provinilým

výrazem zeptat, jak je to s rukopisem. Celý průběh následujícího rozhovoru slyšel Lukáš díky ventilačnímu okénku docela dobře.

„Už zase je tady, jo?“ ujišťoval se mladě znějící ženský hlas, který patřil s nejvyšší pravděpodobností Barboře Nesnídalové. Sekretářka, která byla zjevně obezřetnější než její šéfové, mluvila tlumeně, a tak Lukáš nic neslyšel. Potom promluvila opět konzultantka.

„Ale jak mu máme říct, že nemůžeme otisknout povídku někomu, o kom se ví, že je homouš. Proč s tím nejde do SOHO REVUE nebo tak?“

Zase tichá slova sekretářky.

„No to já nevím, něco si vymyslete. Třeba že je potřeba to zkrátit. Vono ho to časem přestane bavit.“ Potom zábava nerušeně pokračovala.

Sekretářka přišla s profesionálním výrazem a chystala se stejně profesionálně otevřít ústa. Lukáš ji předešel.

„Asi by se to mělo zkrátit, že?“

Zase ústa zavřela a uvažovala, co má odpovědět. Ale nebylo to nutné, protože Lukáš pokračoval.

„Co myslíte, jaké zkracování je ještě únosné, než dojde k úplné kastraci?“

Nebyla to hloupá žena. Vlastně si někdy pomyslela, že by mohla být lepší konzultantka než jiné konzultantky.

„Být na vašem místě,“ řekla, „asi bych se držela toho, že *každé* zkracování už je kastrace.“

Byla to jen micinka, ale v daném okamžiku pochopil, že dostal dobrou lekci kreativního psaní přímo od pramene. Další větu, kterou pronesla vzápětí, si pamatoval: „Muž si nenechává dobrovolně zkracovat, pokud nemusí.“

Policie kontaktovala vedení AURY přibližně čtyři dny poté, co Lukáš odeslal svůj dopis. Proč to byly právě čtyři dny, těžko říci. Malé zdržení padalo na vrub dobovým okolnostem. Právě totiž nastala nová módní vlna s posíláním dopisových bomb, a tak když přišla na

příslušné oddělení poměrně tlustá obálka bez uvedeného odesilatele, nechali ji pověřené osoby raději zkontrolovat. Policejní pyrotechnik nakonec sice v dopise výbušninu našel, ale pouze v množství jen o málo větším než malém, a jak bylo patrné, šlo vskutku jen o ilustrační ukázkou použitou k textu anonymního dopisu.

„Slušný občan,“ řekl otráveně kriminalista Pankrác Malina. „Jak by se nám všem šťastně žilo, kdyby bylo na světě méně slušných občanů, kteří mají pocit, že musí naslouchat imperativu svého svědomí.“

Jeho mladší podřízený nad tím vyjádřil údiv. Anonym přece může mít pravdu.

„Pokud má ten dopis pravdu, nemohlo se stát nic o mnoho horšího, než že do vzduchu vyletí několik pracovníků televize AURA, kterých beztak není škoda, a potom taky pár těch zoufalců, co se rozhodli vydělat na rychlé popularitě. Nejvíce by se ovšem proslavili, kdyby je nějaká bomba roztrhala na drobné kousičky, jako se to stalo tomu ruskému carovi, co už jsem zapomněl, jak se jmenoval.“

„Alexandr?“ navrhl podřízený.

„Tak nějak. V každém případě ale musíme chránit životy daňových poplatníků, i když jsou to v tomto případě nejspíš egoistické kreatury posedlé slavomamem. Jenom by mě zajímalo, kdo to asi budou ty *sainterované kruhy*.“

„Zvláštní pravopis,“ podotkl mladší kolega. „Ten člověk píše místo ,z' všude ,s‘“

„Někteří intelektuálové mají pocit, že je to tak lepší,“ poučil ho Pankrác Malina. „Znám několik filozofů, kteří za hlavní úkol filozofie pokládají vyřešení otázky, jestli se píše se ,s' nebo se ,z'. Na akademické půdě je dokonce zdarma distribuován časopis, který píše ,s' téměř výhradně všude tam, kde normální lidé píšou ,z', a kromě toho píše ,th' tam, kde my píšeme ,t‘“

„Proč to dělají?“

„Těžko říct. Nejspíš je to taková nemoc, která ještě nemá příslušnou klasifikaci. Ani bych se moc nedivil, kdyby potenciální pachatel zločinu, pokud jde o zločin, pocházel z nějakých takových kruhů. Víte, kolego, některé typy jsou schopné vás třeba i zabít, jenom aby byly zachovány hodnoty.“

„Jaké hodnoty?“

„Hlubší. No nic, neztrácejme čas a vydejme se do té AURY. Budou z nás mít jistě radost,“ dodal s jistým zadostiučiněním Pankrác Malina.

Výraz *radost* nebyl asi přesně to, co by mohlo vyjádřit duševní rozpoložení Lea Mausse a Průchy, když k nim dorazila policejní delegace. První schůzky se zúčastnili jen čtyři lidé, tedy pánové z televize a oba kriminalisté.

Pouhé seznámení s fakty vyvolalo u obou mužů stav, který by se dal označit jako nepokoj. Představa bomby v objektu OKA byla vskutku děsivá. Kdyby se to stalo konkurenční televizi, byli by Leo Mauss a Průcha nadšeni a okamžitě by o tom informovali veřejnost. Jejich přesvědčení, že demokratická společnost stojí a padá se zveřejňováním barvy spodního prádla ústavních činitelů a jejich manželek, bylo neotřesitelné. V tomto případě ale přílišná otevřenost znamenala jistou komplikaci.

„My samozřejmě nemůžeme s jistotou říct, že tam ta bomba je, ale nemůžeme to ani vyloučit,“ shrnul situaci Pankrác Malina.

„Ale proč by to ten člověk dělal? A navíc, který z nich to je?“ pravil Leo Mauss.

„Víme pouze, že je označen písmenem R. Tomu odpovídají jen dva lidé, kteří se momentálně nacházejí v objektu toho – jak tomu říkáte?“

„OKA,“ doplnil ho Průcha.

„Přesně tak,“ pokračoval Malina. „Tedy přesněji řečeno jde pouze o dvě jména, která připadají v úvahu. Jedno je Richard a druhé

Rajko. Pokud se mohu zeptat, máte o všech lidech, kteří jsou uvnitř toho – jak se to jmenuje?“

„Kontejneru,“ doplnil zase Průcha.

„Blbý název. No nic, tedy uvnitř toho vašeho kontejneru. Máte o nich nějaké přesnější informace? Předpokládám, že jste je museli vybírat na základě nějakých kritérií, která by nám mohla aspoň dodatečně přiblížit jejich osobnosti.“

„Jo, kritéria, ta tam samozřejmě byla, kritéria,“ řekl poněkud nepřesvědčivě Průcha a pokoušel se vzpomenout na něco, co by se dalo označit za kritérium. Bohužel všechno, co se dalo uvnitř zdí AURY označit za rozumné kritérium, znělo by uším lidí venku, především pak takovým bytostem, jako jsou policisté, nanejvýš podivně a podezřele.

„Samozřejmě prošli také psychotesty,“ řekl nakonec, protože ho nic lepšího nenapadlo.

„Mohli bychom je vidět?“ dotázal se zdvořile Malina, ačkoliv jeho výraz nepřipouštěl pochybnost, že testy uvidí tak jako tak, i kdyby byla celá AURA proti.

Donesli mu tlusté složky. Průcha v podstatě nelhal. Držel se totiž zásady, že vyložené lži říkají pouze hlupáci. Průcha nevěřil sice v moc pravdy, ale byl přesvědčen o bezmoci lži. Bylo to trpké dilema, ale nakonec ho vyřešil tím, že sice nikdy nelhal, protože lež znamená slabost a je cosi jako časovaná bomba. Nebo se podobá upírovi, který vás vysává a vyžaduje stále novou a novou stravu v podobě skutečností, které pohlcuje jako černá díra. Průcha si zvolil metodu pravdy, ovšem pravdy částečné, upravené, zamlžené, přejmenované a všelijak přibarvené. Lži se bál, protože zaváněla rizikem, a profesionál si určitá rizika nemůže dovolit. Pokud šlo o vztah Lea Mause k pravdě a lži, byl značně zjednodušen tím, že na tyhle záležitosti měl Průchu.

Pankrác Malina si dal stranou složky, které se týkaly lidí zavřených v kontejneru. Již letmý pohled na takzvané psychotesty mu prozradil, co potřeboval vědět.

„Kdo to dělal?“ zeptal se s tónem sarkasmu v hlase.

„Máme vlastní psychologické oddělení, kterému zadáváme určité úkoly. Mimo jiné i ty, které se týkají různých konkursů,“ řekl Leo Mauss.

„Pozoruhodné, vskutku pozoruhodné,“ kroutil Malina hlavou a šustil přitom svazky papírů.

„Kolik stojí provoz takového oddělení?“

„To je interní záležitost televize. Je to nějak relevantní pro tento případ?“

„Vždycky mě jenom soukromě zajímalo, kolik peněz jde v této zemi do prdele, jak v soukromém sektoru, tak ve státním. Napadlo vás někdy, že by bylo levnější házet si kostkou než zaměstnávat takové lidi?“

„Nevím, jak to souvisí s tímto případem,“ pravil ředitel, „ale jakmile jednou přistoupíte na házení kostkou, mohl by potom kdokoli požadovat, aby se kostkou házelo i o vaši židli. Je vám asi jasné, že vrcholný management AURY není něčemu takovému nakloněn. Ať už vám naše metody připadají vědecké či nikoli, podotkl bych, že by vám mohly připadat aspoň praktické.“

„Svým způsobem,“ řekl Pankrác Malina. „V každém případě se teď nevyhnete dvěma věcem. Ta první je organizační, totiž že musíme vytvořit krizový štáb, který se bude vzniklou situací zabývat. Tou druhou je fakt, že nám musíte zpřístupnit všechny informace, které se vašeho projektu týkají.“

„Jistě, jistě,“ přispěchal Leo Mauss s odpovědí.

„Čistě tak namátkou, říkají vám něco iniciály B. N.?“

Oba muži to popřeli.

První možností, která se nabízela, bylo přerušení celého projektu OKO, následné pročesání objektu a osobní prohlídka všech

zúčastněných. Při této představě vstávaly Leu Maussovi a Průchovi vlasy hrůzou na hlavě. Je pravda, že Průcha si chvíli pohrával s myšlenkou, zda by takové vyústění nepomohlo popularitě celého projektu a nezvýšilo zájem o celou AURU. Leo Mauss mu nenápadně připomněl 173 reklamních šotů, které jsou přímo spojeny s vysíláním pořadu a nasmlouvány. Další reklama se týká toho, co bylo nenápadně přítomno na obrazovce, aniž by někdo tušil, že jde rovněž o reklamu, tentokrát skrytou: sedací soupravy v místnostech OKA, používané prostředky na nádobí, koberce, hasicí přístroj, sekačka na trávu, žrádlo pro kočku, armatury v koupelně, kachličky v koupelně, dokonce i záchodová štětka. „Z hlediska AURY by snad bylo lepší, kdyby to všechno vyletělo do povětří, protože jakýkoli jiný konec by nás stavěl před značnou finanční ztrátu,“ řekl Leo Mauss Průchovi, který to musel uznat. Jeho smysl pro dramatickост tak utrpěl jistou porážku a musel se sklonit před pragmatickým řešením.

Druhou možností bylo čekat, jak to všechno dopadne. Ani policii, ani vedení AURY nepřipadala taková varianta zcela vyhovující.

„Uvědomte si,“ řekl Pankrác Malina, „že ten člověk, ten neznámý R, to může odpálit kdykoli.“

„Máme je pořád na kamerách,“ odpověděl Průcha. „V každém okamžiku víme, co dělají.“

„Ano,“ zareagoval poněkud zasmušile Pankrác Malina. „Tak si to hlavně nahrávejte. Odpálit bombu je otázkou několika vteřin. Jediné, co nám potom zbude, je pozorně se dívat. Víc nestihneme. Vy budete mít šot do večerních zpráv. Co budu ale potom já v těch samých zprávách říkat takzvané rozhořčené veřejnosti, to skutečně nevím.“

„My si to samozřejmě všechno nahráváme,“ pravil Leo Mauss. „Člověk nikdy neví.“

„Navíc nezapomeňte,“ pokračoval Pankrác Malina neúprosně, „že máme zřejmě co do činění s amatérem. Jeho bomba může explodovat i omylem. Mně to potom vytknou jako nedbalost. Co udělají

s vámi, to nechci ani domyslet. Pokud má tu věc někde pod postelí, stačí o ni možná zavazit smetákem při úklidu.“

„A co kdybychom tam někoho nasadili, aby tu věc nenápadně odstranil?“ navrhol Leo Mauss.

„To je i jedna z našich variant,“ připustil kriminalista. „Jenomže musíme postupovat opatrně. Ten člověk se nesmí v žádném případě dovědět, že o něm máme tušení. Potíží je v tom, že už zjevně existují lidé, kteří o jeho plánu vědí. Tedy pokud má nějaký plán. Kde vezmeme jistotu, že zároveň nedají něco vědět i jemu? Bod dva: jak víme, že neinformují vaši konkurenci? Pro večerní zprávy by to bylo sousto. Nebo pro takový bulvár, jako je třeba deník AFÉRA, že. Představte si ty titulky, které se mohou objevit už zítra.“

Leo Mauss a Průcha si je představili a udělalo se jim mdlo.

Pak si Průcha uvědomil další okolnost a udělalo se mu mdlo podruhé.

„Ještě tu máme to divácké hlasování,“ řekl nakonec.

„Jaké hlasování?“ zeptal se Pankrác Malina, který v televizi sledoval pouze pořady o tažných ptácích, nacistických zločinech a experimentální archeologii.

„Po třiceti dnech se má konat divácká anketa pomocí telefonního hlasování,“ vysvětloval poněkud ztuhlým jazykem. „Diváci vyberou jednoho z těch, kdo jsou v kontejneru, a pošlou ho ven.“

„Ven?“ podivil se Pankrác Malina.

„Prostě ho vyřadí ze soutěže. Když jim nebude dost sympatický. Tím ten člověk končí. Další takové hlasování se koná po šedesáti dnech. Ze šesti lidí potom zbudou čtyři. Posledního vyřadí týden před koncem. Ze zbylé trojice je potom vybrán největší sympaták, který bude obdařen různými cenami, autem od automobilky, která pořad sponzoruje, spoustou mixerů, zájezdy na různá hnusná místa, jako je Capri a tak. Honorář obnáší asi tak tři čtvrtě milionu. Ostatní si taky na něco přijdou, ale nejlépe na tom bude ten, kdo vyhraje.“

„No tak to doufám, že nevyhraje náš tajemný R,“ zasmál se suše Pankrác Malina smíchem, jehož tón v minulých letech značně zredukoval počet jeho přátel.

„Nejde o to, jestli vyhraje,“ vstoupil do hovoru Leo Mauss, kterému došlo, k čemu Průcha směřuje. „Jde o to, aby nám ho nevyhodili. Protože když prohraje, tak – hm – no tak může být problém, že?“

Všichni přítomní pocítili, že demokratické hlasování může být někdy skutečný problém. Pankráce Malinu v duchu napadlo, že by nemělo být tak těžké jedno pitomé hlasování trochu poupravit, kdyby to bylo potřeba, ale nechtělo se mu to říct nahlas. Naštěstí byl Průcha v těchto věcech obtížen méně ohledy.

„S tím nemůžeme nic dělat. Na všechno dohlíží celá legie právníků. Je to k posrání, jakou boudu jsme si na sebe ušili.“

„Tři na tři,“ zhodnotil šance Leo Mauss.

„To je horší než ruská ruleta,“ konstatoval kriminalista. „My samozřejmě nevíme, jestli by to udělal. Ale máte pravdu, že riziko se tím nepochybně jaksi zvyšuje. Budeme to muset konzultovat s psychologem. S našimi psychology,“ neodpustil si.

Nastalo další bezradné ticho. Ostatně již několikáté.

„Potřebovali bychom někoho, kdo má přístup na místo a kdo by byl ve spojení s námi. Má někdo dovnitř přístup?“

„Nemá,“ zavrtěl hlavou Leo Mauss. „Muselo by dojít k požáru, vážnému onemocnění nebo trestnému činu. Tady zatím k žádnému ještě nedošlo. Všechno ostatní je zajišťováno zvenčí pomocí otáčecích turniketů.“

„Turniketů?“ nepochopil Pankrác Malina.

„Kdysi jsem něco takového viděl v jednom španělském klášteře. Je to něco podobného jako takový ten otáčecí talířek, co ho mají slečny prodávající u přepážek místenky na Florenci. Můžete něco předat a přitom se nedostanete do osobního kontaktu s nikým zvenčí. Stejným způsobem se kdysi ve Francii do klášterů dodávaly nemanželské odložené děti.“

„Ted' bychom tam spíš potřebovali dostat někoho bezúhonného, aby zmapoval situaci,“ řekl kriminalista. „Není žádná šance, že bychom mohli někoho vystřídat?“

„Za normálních okolností ne,“ pokrčil ředitel rameny. „S náhradníky se vůbec nepočítalo. Jediné, co bychom mohli udělat, by bylo simulování nějaké havárie. Pak by dovnitř mohlo jít několik lidí, kteří by předstírali, že jsou personál. Tím bychom dost narušili tu atmosféru uzavřenosti, kvůli které to děláme.“

„Až to bouchne, budete mít takovou atmosféru, že se nebudete stačit divit,“ pravil kriminalista. „Možná vám to i krátkodobě zvýší popularitu. Dost krátkodobě.“

„Vám taky,“ odsekl Průcha. Všichni zmlkli, protože to byla pravda.

„Ještě je jedna možnost. Totiž že bychom ke spolupráci získali někoho z těch, kdo je uvnitř,“ navrhl Malinův podřízený, který až do této chvíle skromně mlčel. „Existuje nějaká možnost, jak nenápadně kontaktovat lidi uvnitř?“

„Když budeme chtít, tak ano,“ zahučel Průcha. „Nikdo si ale nemůže být jistý, že to potom zůstane jenom u dotyčného.“

„U dotyčné,“ poznamenal Malina. „Protože tu máme dva muže začínající na R. Navíc nevíme, jaké vazby mezi těmi třemi mladíky existují. Musíme se spojit s některou z těch slečen. Nemáte představu, zda některá z nich už nenavázala s některým pánem milostný poměr?“

„Nakolik jsme informováni podle našich záběrů, tak nikoli. To je vlastně škoda. My bychom větší vstřícnost v tomto směru uvítali,“ řekl Průcha. „Stále ještě doufáme, že lidé v kontejneru překonají nezdravé předsudky a dají průchod své přirozenosti.“

„Snad na to budou mít dost času. Kdo se vám pro kontakt jeví jako nejvhodnější?“

Ctihodný bratr velmistr Konrád Sabina se tvářil poněkud zachmuřeně. Seděli se ctihodným bratrem Leem Maussem v lenoškách

v klubové místnosti vedle lóže a byli zde sami, protože ostatní ctihodní bratři již odešli. Měli tedy konečně neomezené množství času, aby projednali záležitosti společného zájmu.

„Ctihodný bratře, jistě jste si všiml, že ctihodný bratr ministr vnitra je situací kolem vaší televize velmi znepokojen. Ne snad pouze jako představitel státu, ve kterém žijeme a působíme, ale také jako náš spolubratr, kterému jde stejně jako nám všem o rozvíjení myšlenky jasnosti, přesnosti a humanity. Nemyslím si, že by v tomto případě myslel především sám na sebe, ačkoliv je pochopitelné, že kdyby došlo k jakýmkoli nečekaným potížím, padne odpovědnost též na jeho hlavu. Jistě chápete, že v takovém případě by ho to mohlo stát křeslo a ani lóže ctihodných bratrů by pro něj nemohla mnoho udělat. Velmi by nás všechny mrzelo, kdyby ctihodný bratr, který může na svém místě tolik vykonat pro ideje jasnosti, přesnosti a humanity, musel odejít.“

„To by bylo velmi nemilé,“ souhlasil Leo Mauss, „ale moje postavení není o nic jednodušší než jeho. Ba dokonce bych řekl, ctihodný bratře velmistře, že je ještě o něco horší, protože lidé, jako je ctihodný bratr ministr, si vždycky nakonec něco najdou. Kdyby ale došlo k nějakému nečekanému vývoji, a já ani nevím, jaký by mohl být, protože to už by pak nebyl vývoj nečekaný, tak moje hlava by padala také. Myslím, že by padala do větší hlubiny než hlava ctihodného bratra ministra. Kromě toho se obávám, že jakýkoli vývoj bude nečekaný, protože nikdo z nás, včetně kriminalistů, kteří na věci pracují, zatím nezná východisko z této překérní situace.“

„Obávám se, že k tomuto neblahému vývoji došlo mimo jiné i proto, že nebyly přesně dodrženy všechny zásady, kterými se naše lóže a celý Řád řídí. Ctihodný bratr generální velmistr v Londýně je sice až doposud spokojen s tím, kolik AURA celému Řádu přinesla, ale při naší poslední kongregaci poukázal velmi jemně na to, že přínos AURY pro jasnost, přesnost a humanitu je především jaksi v oblasti hmotné. Není si zcela bezvýhradně jist, zda to, co z vaší

televize vychází, přesně odpovídá těm ideálům, na kterých jsme ji zamýšleli založit. Nezapomeňte, že to byli ctihodní bratři, kteří její vznik umožnili svou velkorysostí.“

Leo Mauss se nikdy necítil zcela ve své kůži, když došlo na prodávání programových záležitostí AURY. Při styku s novináři mohl argumentovat tím, že lidé dostávají to, co chtějí. Jenomže ctihodní bratři kolem Konráda Sabiny nebyli bezvýhradně přesvědčeni o tom, že by lidé měli vždy dostat to, co chtějí, nebo aspoň že by to měli dostat v míře, v jaké chtějí, nebo přinejmenším že by to měli dostat hned. Až doposud se mohl vždy poněkud schovat za velkolepé výsledky, kterých spolu s Průchou dosáhli. Průcha sice nepatřil v očích ctihodných bratří k těm spolupracovníkům Lea Mause, které rádi viděli po jeho boku, ale ředitel ho potřeboval a členové lóže tušili, že si ředitel nedrží takového člověka ve své blízkosti jen tak pro nic za nic. Průcha samozřejmě o Řádu úsvitu ani lóži nic nevěděl, takže argumentovat mu názory ctihodných bratří bylo vyloučeno. A mnoho jiných důvodů pro jakékoli změny nebylo možno uvést.

Jenomže teď přišly potíže, které hrozily smazáním všeho, co bylo dosaženo, a tím také mizela platnost jediného argumentu, jež mohl Leo Mauss uvést ve svůj prospěch: úspěchu.

„A jak jste spokojen s tím kriminalistou, který vede krizový štáb?“ zeptal se najednou velmistr.

„Přijde mi poněkud autistický,“ mínil Leo Mauss, kterého potěšilo, že se pozornost odvádí stranou od jeho osoby.

„Ctihodný bratr ministr vnitra soudí, že se jedná o schopného muže, který vyniká velkými kombinačními schopnostmi. Jak že se jmenuje? Servác?“

„Pankrác. Pankrác Malina.“

„Zajímavé jméno,“ potřásl velmistr hlavou. „Takové jsem ještě nikdy neslyšel. Jistě to neměl v dětství lehké. A co se vám na něm nezdá?“

„Někdy mám pocit, že jeho vztah k okolnímu světu je poněkud ironický. Cítím v jeho jednání určitý osten pohrdání námi, naší činností, étosem mediální práce.“

„Od člověka s takovým jménem nemůžete ohledně životního optimismu mnoho očekávat,“ konstatoval Sabina.

„Každý se nějak jmenujeme,“ zamumlal Leo Mauss. „Nikterak ale nemíním snižovat jeho kompetenci v této záležitosti. Pokud jde o výsledek, rád se nechám překvapit.“

„V tomto případě by překvapení možná nebylo tím nejlepším koncem,“ řekl ctihodný bratr velmistr.

Když dali Průcha s Leem Maussem dohromady projekt AURA, potřebovali na jeho rozjezd peníze, a to hodně peněz. Dokonce tolik, že nebyla sebemenší naděje, že by tak velký balík mohl v tak malé zemi někdo vlastnit.

„Já to zařídím,“ pravil nastávající ředitel. „Mám přátele,“ dodal. Zapomněl ovšem doplnit, že ti přátelé jsou ve skutečnosti bratři, a navíc ctihodní.

S kopiemi dokumentů se odebral na sezení lóže, a jakmile na chvíli osaměl s Konrádem Sabinou, rozložil před ním na malý stolek listy papíru a nastínil mu hlavní obrysy plánovaného projektu.

„Naskýtá se nám tu ohromná příležitost udělat něco pro ideje jasnosti, přesnosti a humanity,“ pravil s planoucím zrakem. „Nikdo jiný nemá takový projekt jako my. Stačí málo, jeden drobný impuls, a dostaneme tu věc na oběžnou dráhu.“

„Jste si jistý, že je za současných poměrů taková věc uskutečnitelná?“ zapochyboval velmistr, který byl vždy velkým realistou a měl nejasné tušení, že projekt, tak jak mu byl předložen, obsahuje četné prvky utopie.

„Ideál není nikdy konečným stavem, ale cílem, k němuž se musíme postupně přibližovat. Tohle je ale vyloženě historická šance. Po několika kulturních katastrofách, které musel tento národ absolvovat,

můžeme nyní konečně vnést světlo našich myšlenek do každé domácnosti. Je snad něco důležitějšího? Řád sám přitom zůstane v pozadí.“

„Kdo je to ten Průcha?“ zeptal se velmistr, když ještě jednou prolistoval složku papírů.

„Velice schopný a charakterní člověk,“ ujistil ho Leo Mauss. „Takových mnoho není. Postižený minulým režimem. Šli po něm, ale nezlomili ho. Skromný, dovede zůstat v pozadí. Navíc má velký smysl pro krásu.“

Jakou krásu má na mysli, už Leo Mauss raději nespécifikoval.

„Co znamená slovo AURA?“ zjišťoval Sabina.

„Je to příslib světla. Aura je světlo obklopující člověka, které nemůže vidět každý, ale pouze ten, kdo je do tohoto vidění zasvěcen. Název vyjadřuje vlastně vztah mezi touto televizí a naším Řádem.“

„Kolik by to stálo?“

Leo Mauss vyřkl sumu.

Sabina neřekl nic, ale jeho prsty zkroutily kubánský doutník tak, že málem prasknul. Několik vteřin mlčel.

„Kdyby se tento projekt měl někdy uskutečnit, neříkám, že se uskuteční, ale kdyby se náhodou za určité konstelace uskutečnil, ručíte za něj hlavou?“

„Ano,“ pravil hrdě Leo Mauss, který neuvažoval o tom, co znamená slovo hlava.

Julie začala být otrávená už koncem prvního týdne. Že budou její spolubydlíci tak otravní, to věděla. Že ale budou až tak otravní, to by jí nenapadlo ani v nejstrašnějších snech. Od mužů mnoho nečekala, ale že mohou být i ženy nasáklé takovou nicotností – to bylo přece jenom přespříliš.

Juliina mysl byla zvyklá pracovat s kartotékami. *Klasifikace, poškozené vazby, zpozdné*. To všechno se jí v životě hodilo. *Klasifikace, poškozené vazby, zpozdné*. Je snad život složen z jiných prvků? Dnes je tedy čas na klasifikace.

Předně ta strašlivá Kateřina. Holčička, která je zcela bezdůvodně depresivní. Která se chce jenom vrtat ve svých nicotnostech a která neměla nepochybně nikdy žádné životní problémy. Julie ten typ znala dobře. Tyhlety Kateřiny se vyskytují po čajovnách, kde klábosí o tibetském buddhismu a nechají za sebe zaplatit útratu pobledlé mladíky, kteří se jim chtějí dostat do kalhotek, což se jim také většinou podaří, protože Kateřiny nemají ani stopu silné vůle. Myslí si o sobě, že jsou hluboké a tajemné, a jsou přitom mělké jako louže u chodníku.

Veronika nebyla o nic méně hrozná. Navíc jí přitěžovalo i to, že byla nepochybně velmi hloupá. Zatím ji sice Julie nepřichytila při žádném zjevném omylu, to ale bylo tím, že Veronika se nikdy nepouštěla do řečí, které by měly nějaký kontrolovatelný obsah. Odpoledne na opalovacím lehátku trávila většinou tím, že listovala v drahých pestrobarevných časopisech pro ženy, tedy pro bytosti, které se *domnívají*, že jsou ženy, zatímco jsou to pouhé souložnice *domněle* úspěšných mužů a vděčné objekty reklamních kampaní. Nechají si namluvit, že něco je jejich základní životní potřebou, že cosi patří *nezbytně* k jejich tzv. osobnosti, a potom už to jede.

Tři přítomní muži též nestáli za řeč. Samci. Julii trvalo dva dny, než byla schopna je od sebe na pohled rozlišit. Na počátku pro ni bylo cennou mnemotechnickou pomůckou, že všichni zřejmě považovali za úžasné, když budou ukazovat v rozhalených košilích svou chlupatou hrud'. Protože jejich hrudě nebyly chlupaté stejně, dost to Julii pomohlo. Potom si řekla, že tomu věnovala příliš mnoho energie, protože nebylo třeba je od sebe rozlišovat. Leda by chtěla s někým z nich navázat bližší kontakt.

Ne snad že by takový Richard nebo Rajko (už si pamatovala jejich jména) byli horší než její dosavadní milenci. Možná by byli i lepší. Jenomže Julie byla realistka a nepočítala s tím, že v téhle soutěži vyhraje onen naslibovaný třičtvrtémilion, takže neměla potřebu hrát příliš velké komedie. Ani sex pod dozorem infračervených kamer nebyl tedy tím, co by případnému vítězství byla ochotna přinést

v obět'. Ne snad že by nepotřebovala sex, ale zatím si během svého pobytu v kontejneru vystačila sama. Měla dojem, že podobné je to i s jejími kolegyněmi.

I následující den, už asi desátý od jejich příchodu do kontejneru, začal jako všechny předchozí. Ráno o půl osmé se vyhrabala z postele, řekla si ahoj se spolubydlícími, vyčkala před toaletou, až se Veronika vyčůrá a vykaká (trvalo jí to dost dlouho, zřejmě měla následkem zdravé stravy a zeštíhlovacích diet nějaké zácpy), a pak odešly na snídani. Julii moc nechutnalo, protože přistihla Veroniku při podivném hygienickém úkonu. Drhla si dřevěnou špachtlí jazyk, a jak sdělila na Juliin dotaz, je to jogínská technika, která odstraňuje z povrchu jazyka vrstvu bránící skutečnému prožívání chuťového smyslu. Zato Julie měla po takovém představení chuťový smysl značně pocuchaný.

„Dneska v noci jsem měl fakt divnej sen,“ pronesl Vladan.

Zatrnulo jí. Vladan měl obsesivní potřebu neustále druhým sdělovat své sny, dojmy a postřehy. Dojmy a postřehy byly snesitelné, protože byly pořád stejné, zatímco sny se obměňovaly, a mysl nemohla tak pohodlně vypnout. Julie pozorovala své kolegy, jak reagují. Všichni projevovali okázalý a pochopitelný nezájem. Na světě není jediný rozumný důvod, proč by vás měly zajímat sny těch druhých, pokud se jejich analyzováním přímo neživíte.

Vladan líčil cosi o tom, jak šel na vlak, a ten vlak mu ujel těsně před nosem a potom šel do čekárny, kde spatřil mladou výhybkářku, a ta mu slíbila sex, ale když mělo dojít k aktu samému, tak se Vladan probudil a nebylo z toho nic.

Julie by mu ráda sdělila, že i v reálném životě musí s pohlavními akty počkat do doby, než z něj bude přijatelná mužská osobnost, tedy že se jich pravděpodobně nedočká nikdy. Ale neřekla nic.

Po snídani nastalo rozdělování pošty. Ještě před začátkem celého projektu OKO řešili spolu Průcha a Leo Mauss, nakolik je možné účastníkům odebrat jejich občanská práva. Z hlediska

psychologického účinku na diváky by bylo ideální, kdyby obyvatelé kontejneru nesměli dostávat žádné dopisy a s nikým telefonovat, posílat e-maily a vůbec jakkoli komunikovat. Tento ideál bohužel narážel na různé právní a praktické problémy. Nakonec byl tedy dohodnut jakýsi kompromis, že totiž lidé uvnitř budou moci dostávat poštu, ale nebudou moci telefonovat a emailovat. Pokud by tak učinili, stvrдили svým podpisem, že v případě výhry v soutěži obdrží pouze čtvrtinu slibované částky. Taková byla pravidla hry, všechno bylo přísně dobrovolné a nikdo nemohl protestovat, protože na milionové výhry nemá nikdo právní nárok. Následkem tohoto opatření se všichni v kontejneru vyhýbali telefonnímu sluchátku na chodbě jako zdravý malomocnému. Kdosi také opatřil přístroj samolepkou s výmluvným nápisem: MYSLÍŠ TO VÁŽNĚ?

Hovory zvenku do kontejneru šly přes ústřednu a operátoři by nespojili žádný hovor, s kterým by účastníci výslovně nesouhlasili. Nikdo ale stejně neznal číslo. Televize AURA rozdala rodinným příslušníkům poštovní obálky se zvláštním logem.

Po určité době také lidé pochopili, že zřící se komunikace s okolím není vlastně až taková ztráta. Například Kateřina, která beztak už dlouho s nikým nemluvila, ani žádný významný rozdíl nepostřehla. Pro Julii byla absence bližních přímo úlevou, současný stav jí nevyhovoval především tím, že byla obklopena lidmi, jejichž blízkost by si byla klidně odpustila. Nejvíce asi trpěla komunikačním deficitem Veronika, zvyklá na četné večírky, setkávání při kávě, hodinové telefonáty v jakoukoli denní a noční dobu a posílání desítek esemesek denně. Dopisy psala nerada, protože s tím bylo moc práce, a navíc neuměla dobře ani stylizovat, ani psát vždy správně i a y v přítčestí minulém. Muži trpěli němým telefonem též, ale jenom trochu, jak už to u mužů bývá.

Když dostala Julie obálku s logem AURY a nápisem JEN DO VLASTNÍCH RUKOU, domnívala se nejdříve, že jde o dopis některého z bývalých milenců, kterému se podařilo nějak dostat k označené

obálce. Jenom ta samotná představa ji otrávil natolik, že s otevřením dopisu váhala asi dvě hodiny. Když se k tomu konečně před obědem odhodlala, nepochopila nic. Ředitel televize Leo Mauss jí sděloval, že jí bude telefonovat v závažné věci ve tři hodiny odpoledne a že o tomto telefonátu má před ostatními mlčet. Pokud vezme telefon někdo jiný, představí se jako její strýc. Pokud rozumí tomuto dopisu, ať jej vezme do levé ruky, otočí se ke kameře umístěné nad vchodem do kuchyně a dotkne se jím na vteřinu levého spánku, jakoby v gestu zamyšlení. Pokud spolupracovat nechce, ať dopis nadvakrát přeloží a strčí do kapsy.

Julie si nejdříve pomyslela, že pánové z televize pominuli důležitý detail, totiž že dnes má na sobě sukni bez kapes, takže i kdyby chtěla, odmítavý signál dokonale simulovat nemůže. Leda by se šla převléknout.

Teď také poprvé za celou dobu pocítila, že ji sleduje něčí oko a čeká na její pohyb. Většinou se neustálým dozorem Velkého bratra příliš nezabývala, protože předpokládala, že v režii u monitorů posedává nějaký znužený technik, takže přes celý den není její soukromí narušeno o nic víc než někde v městském parku. Jenomže teď pochopila, že když má někdo zvláštní zájem ji vidět a pozorovat, může tak kdykoli učinit.

Přečetla si dopis ještě jednou. Co to může být, *závažná věc*? Zjistili snad, že někdo z účastníků OKA má AIDS? Postavili budovu z radonových cihel a hrozí jim všem otrava? Stalo se něco v její rodině? Byla obviněna z trestného činu? (Uvažovala z jakého, ale nemohla na nic přijít. V Ústavu pro jazyk český se člověk nedopouští trestných činů příliš snadno.) Do tří hodin zbývalo ještě dobrých sto osmdesát šest minut. Po obědě, při kterém si musela vyslechnout neplodnou hádku Vladana a Rajka o tom, zda cikáni jsou nebo nejsou pracovití – se pokoušela chvilku číst, ale velmi špatně se soustředila. Už dvacet minut před třetí se přemístila do

společenské místnosti k telefonu. Občas upřela pohled na nápis MYSLÍŠ TO VÁŽNĚ? a nebyla schopna na otázku odpovědět.

„Když vidí, že jsem tady, proč nezavolají hned?“ pomyslela si.

Ačkoliv tušila, že by měla před druhými předstírat nějakou činnost nebudící podezření, poslední tři minuty zírala na digitální hodiny umístěné na zdi a připadala si jako kosmonaut čekající na rampě na start. Telefon se ozval tři vteřiny po třetí. Ačkoliv si nejdříve myslela, že by ji mohlo prozradit příliš rychlé vyskočení z křesla, cítila najednou olověnou tíhu po celém těle a donutila se vstát jenom s nejvyšším vypětím vůle.

„Haló?“ ohlásila se.

„Slečna Julie?“ ozval se v odpověď suchý hlas Lea Mause. Byla to čirá formalita, protože Leo Mauss seděl v místnosti s monitory a měl před sebou všechny prostory OKA jako na dlani. Kromě něj tu byl ještě Průcha, Pankrác Malina, jeho mladší spolupracovník a technik, kterého pod strašlivými hrozbami v případě úniku informací zasvětili do problému.

„Tady, tady jsem,“ řekla zastřeným hlasem a skoro se u toho zadýchala.

Plán, který připravila operační skupina složená ze zástupců policie a vedení televize AURA, byl jednak přísně důvěrný, jednak takzvaně flexibilní, což bylo eufemistické označení skutečnosti, že nikdo nevěděl, co dělat. Proto bylo třeba vyčkat dalšího vývoje událostí, které mohly do věci vnést větší jasno. Nakonec se prosadila verze Pankráce Maliny, že totiž vytipují mezi účastníky OKA jednoho společenství, který jim podá podrobnější přehled o stavu věcí v kontejneru. Tím člověkem musela být žena, neboť mužům se v dané situaci nedalo příliš věřit.

Když probrali osobní karty všech tří žen, řekl Malina Leu Maussovi do očí, že za takový výběr by měli jít všichni sedět, i kdyby se nic nestalo. Malina pravil, že přílišná koncentrace psychopatů, nezralých

manipulovatelných osob a depresivních jedinců představuje ohrožení pro společnost i jednotlivce a že by si někteří lidé měli uvědomit, že jejich hrátky mají určité meze. Průcha se urazil a pravil, že by policie neměla frustrace z vlastní bezmocnosti a neschopnosti přeměňovat v agresivní výlevy na adresu nevinných lidí, kteří se pouze snaží zajistit dalším lidem zdravou a příjemnou zábavu, na rozdíl od policie, která nic takového neposkytuje. Kriminalista odsekl, že pokud ví, nemá policie poskytování zábavy v popisu práce, nýbrž že je tu od toho, aby předcházela trestné činnosti a vyšetřovala ji. Průcha tedy policii zastoupené Pankrácem Malinou popřál hodně štěstí a Malina nato poznamenal, že v tomto případě je úspěch policie i v zájmu televize AURA, neboť si pánové z vedení jistě dovedou představit, co by se stalo, kdyby akce úspěšná nebyla. Všichni si to dovedli představit, takže se zase rychle vrátili k praktické stránce problému.

Nejdříve omezili okruh osob, které budou do celého maléru zasvěceny. Patřil k nim z AURY pouze Leo Mauss, Průcha a dva vybraní technici, kteří byli neustále přítomni v dozorovacím centru OKA. Dále se zasvěcení týkalo pochopitelně policie a jakýchsi vysokých činitelů ministerstva vnitra a také zřejmě bezpečnostní služby. Pro zúčastněné by na jednu stranu bylo výhodné, aby o tom vědělo co nejvíc lidí, protože až to v kontejneru bouchne, bude odpovědnost neprůhledně rozdělena mezi takové množství lidí, že se těžko na někoho jednoznačně svalí vina. Na straně druhé bylo jasné, že čím více lidí o tom bude vědět, tím spíše k výbuchu dojde. Když Leo Mauss prohlásil, že je to vskutku *zapeklitá* situace, došlo Pankráci Malinovi, že toto slovo je odvozeno od slova *peklo*.

Nakonec vybrali Julii. Svým původem pracovnice z Ústavu pro jazyk český se především kriminalistům zdála být tou nejserióznější osobou. Průcha jaksi intuitivně navrhl:

„Mohla by se dostat k někomu z těch chlapů do postele a při té příležitosti se jaksi mrknout i pod ni.“

„Vy přece víte, co mají ti lidé s sebou, nebo ne?“

„Podíváme se na záznamy od prvního dne až po dnešek,“ navrhl Průcha.

„Pro začátek bude stačit první den. Podíváme se, jak hoši vybalují,“ pravil Pankrác Malina.

Podívali se tedy. Zjistili, že pouze dva muži si nechali po jednom zavazadlu nevybaleném. Shodou okolností to byli právě oba pánové od R, tedy Richard a Rajko. Richard měl velkou černou koženou tašku, kterou zasunul pod postel, a Rajko zase cestovní vak ze šedého plátna. Tvar tohoto zavazadla zaujal mladého Malinova spolupracovníka.

„Víte, co mi to připomíná? To je kabelka, do jaké se v aeroklubech dávají padáky.“

„Ale?“ podivil se Leo Mauss. „Kde by k ní přišel?“

„Takové se prodávaly v mnoha výprodejích,“ zahučel Průcha. „Sám mám doma asi dvě. Jsou velké a pevné, takže byl o ně docela zájem.“

„Je v tom ovšem cosi vojenského,“ zameditoval kriminalista. „V každém případě si zatím nic nevybalil. Musíme si to projet až do konce.“

Zaměřili se na kameru z pánské ložnice, naštěstí si mohli záznamy pustit zrychleně, takže neztratili tolik času. Opravdu se prokázalo, že ani po deseti dnech Richard a Rajko svá podezřelá zavazadla nerozbalili. Za pomoci dalšího experta pečlivě rekonstruovali, co kde muži mají uloženo, ale o obsahu tašky a výsadekárského vaku se nedověděli nic.

„Bude to prostě na té holce,“ uzavřel Malina. „Musíme jenom vymyslet způsob, jak ji kontaktovat. A potom co po ní vlastně chceme.“

V prvním okamžiku byla šílenou nabídkou, spíše pokynem, poměrně uražena. Pak si uvědomila, že se jí naskytá příležitost strávit nějak zábavně zbývající nudné chvíle v kontejneru.

Průcha po ní požadoval, aby za každou cenu pronikla do přízně některého ze dvou mužů. Preferovali Rajka. „Z dobrých důvodů,“ jak

jí řekli. Prostřednictvím důvěrného vztahu nebo jeho předstíráním měla šanci dostat se k jejich osobním věcem.

„Myslíte si, že důvěrné vztahy vznikají na pokyn?“ namítla.

„Proč ne?“ podivil se Průcha, který si pod pojmem důvěrný vztah představoval především sex, a nechápal, proč by splnit přátelsky míněný pokyn vyzývající k sexu měl být pro někoho problém. Zatím měl vždy dojem, že potíže vzbuzuje spíše sexuální deprivace způsobená pokyny opačného rázu.

„Lidé nejednají tak snadno podle toho, co jim druzí řeknou,“ soudila.

„To je věc názoru,“ opáčil zase Průcha a Julie téměř cítila, jak na druhém konci telefonního vedení udiveně vrtí hlavou. Na to už neměla co říci.

Pokud jde o to, co dělat dál, dostalo se jí několik spíše rozporných pokynů. Měla odhalit, zda nemají u sebe něco, co vypadá jako zbraň. Ne-li na první pohled, tak na druhý. Zároveň ovšem nesměla na nic příliš sahat, takže si svoje teorie nemohla ověřit. Měla vůbec pocit, že pánové venku mají poměrně přesnou představu, co hledají, ale nechtějí ji do ní příliš zasvětit.

„Jak mám poznat, že je to ono, když nevím, jak to vypadá?“ říkala tlumeným hlasem do telefonu a po očku sledovala, jestli někdo nevstupuje do místnosti. V takovém případě měla hovor ukončit nějakou přátelskou formulací a říci, že si ještě zavolají. Před ostatními měla předstírat, že volajícím je její neodbytný přítel. Tím by se také vysvětlilo, proč jí možná bude volat znovu.

„Má mě půl národa vidět v posteli s nějakým hnusným chlapem?“ protestovala ještě, aby to nevypadalo, že je ochotná ze sebe udělat úplnou loutku.

„Nic z toho nepůjde nikdy do vyslání,“ ujistil ji Průcha. „To bychom přece byli blázní.“

„Jenomže já mám někdy pocit, že ti dva pánové se otáčejí spíše po těch dvou barbínách. Nejsem zrovna modelka. To nemusí vyjít.“

„Podívejte,“ zasnul se na druhém konci Průcha do sluchátka, „nohy máte dobrý. Zadek taky. Pak záleží na tom, jestli ten indián, nebo co to je, preferuje taky prsa, ale to je vždycky sázka do loterie. Ale i po této stránce vámi chlap spíš vezme zavděk. Vy nosíte tak trojky, tipuju, a ta černovlasá holka tam nemá moc co ukazovat a tu blondátou musíte prostě předběhnout.“

Julii došlo až po skončení rozhovoru, že po celou dobu nepadlo ani slovo o obličeji, který pokládala za svůj osudový životní nedostatek. Kdyby se Průchy zeptala, možná by se dozvěděla, že u holky, kterou si vybrali na přechodný sexuální vztah, nehraje obličej až takovou roli. Nebo je taky možné, že by se nedozvěděla nic, protože po některých osobních zkušenostech byl Průcha spíše opatrný. Nerad lhal, ale jako bystrý muž se v tom naučil dobře chodit. Když se ho některé méně pohledné ženy, s nimiž právě strávil příjemnou noc, ptaly, zda mu připadají hezké (některé masochisticky založené ho dokonce přesvědčovaly o své ošklivosti a dychtily po tom, aby byly přesvědčovány o opaku), odpovídal: „Od té doby, co se miss Thajska stal transvestita za ženu pouze převlečený, je jasně prokázáno, že nehezké ženy neexistují. Jsou pouze ženy, které o sebe nepečují a které se vykašlaly na svou přirozenou ženskost. Pokud ze sebe dokáže normální chlap udělat prvotřídní ženskou, co by teprve musely dokázat samotné ženy?“

Ta myšlenka zněla mnohým jeho milenkám tak nečekaně a suggestivně, že o ní většinou začaly okamžitě přemýšlet a zapomněly loudit další vyznání. Jedna z takto inspirovaných se dokonce vrhla do budování své nové podoby s takovou vehemencí, že byla po dvou letech zvolena jako miss v jednom velkém krajském městě. Dál to sice nedotáhla, ale jistě zadostiučinění v tom bylo.

Julie se rozhodla, že si další dotazy na Průchu, kterého otipovala na mužského machistického šovinistu s určitým nepopiratelným kouzlem, nechá, až se dostanou z kontejneru ven.

„Jestli se ta ženská teď jedním velkým skokem přehoupne přes zeď a půjde všechno sdělit do redakce AFÉRY, tak se dostaneme do značných problémů,“ řekl Leo Mauss.

„Nemáme žádný zákonný důvod přesvědčovat svobodné občany, aby sdíleli bytovou jednotku s teroristy,“ pokrčil rameny Pankrác Malina. „Tohle nebezpečí tu samozřejmě stále je, ale z její reakce mám pocit, že jsme vsadili na správného koně.“

„Znal jsem jednu takovou ženskou,“ dodal Průcha, „která se na mě tak naštvála, že v iracionálním záchvatu žárlivosti hodlala podpálit můj byt, ačkoliv jí přitom hrozilo, že sama uhoří. Ženy mají vyvinutý silný smysl pro odpovědnost.“

„I tak se tomu dá říkat,“ uzavřel to Leo Mauss.

Každodenní život v kontejneru plynul dál svým nudným tempem jako líná řeka, ale Julie v něm začala odhalovat zvláštní půvab. To jenom Průcha byl poněkud nešťastný, protože se pokoušel do večerních sestřihů dát něco vzrušujícího a lidu přijatelného, přičemž se většinou nic takového nestalo. I dialogy připomínaly někdy spíše seminář filozofické fakulty než mejdan nadržené mládeže, kde nárážky víří vzduchem a vše je předzvěstí aktu svedení. Řečové hry jsou podle Průchy totiž vždy součástí přede hry. Současná mládež připadala Průchovi už dlouho dekadentní.

Rajko: Až umřu, chtěl bych se nechat rozprášit. Jak vy byste se chtěli nechat pohřbít? Já myslím, že rozprášení je nejlepší.

Kateřina: Mně je to jedno.

Rajko: To přece nemůže být nikomu jedno. To je důležitá věc. My jsme si doma vždycky říkali, jak by kdo z nás chtěl být pohřbený.

Kateřina: Člověk si někdy nevybere.

Rajko: Právě že vybere.

Julie: Nemohli bychom se bavit o něčem jiném?

Vladan: Proč? Mně to přijde docela zajímavé. Lidé se dnes smrti bojí. Všimli jste si, že pohřební vozy jezdí vždycky až po setmění? Lidé

už dnes nesnesou mrtvolu vedle sebe ani okamžik. Bojí se pohledu na rozklad.

Julie: Jestli sis nevšiml, tak jsem právě začala svačit.

Kateřina: Rozkládající se tělo vadí prakticky každému. Rozklad duše skoro nikomu.

Julie: Při představě duševního rozkladu se dá aspoň docela dobře jíst. Vždycky když večer dávají nějaký film o duševních rozkladech, tak si k tomu беру brambůrky.

Rajko: Jakých rozkladech?

Richard: Nepřipadá vám takováhle debata poněkud úchylná? Proč se o tom bavít? Když jsme my, není smrt. Když je smrt, nejsme my.

Rajko: Jakto? To nechápu!

Kateřina: Richard nám právě předvedl klasický sofistický únik. Do kavárny to není špatné. Problém nastává až na úmrtním loži.

Julie: Slovo sofistický znamená něco jako okecávačka, Rajko.

(Rajko se tváří uraženě. Nevěděl sice, co je to sofistický, ale nikdo se nad něj nemusí vyťahovat jen proto, že je dělníkem v mrazírně baleného masa.)

Richard: To není okecávačka. Najdeš v tom snad nějakou logickou chybu?

(Průcha znechuceně odchází z mixážní místnosti na toaletu, protože několik příštích minut se nepochybně nebude nic zajímavého dít.)

Kateřina: Logická chyba je v tom, že předpokládáš pouze smrtelnou duši. Pokud ale lidská existence pokračuje i po smrti, máš smůlu. Bude smrt a budeme i my. Na smrtelném loži si to ostatně lidé většinou uvědomí. Přinejmenším že by se jim to líbilo.

Richard: Někdy lidé nemají ani moc šance. Dnes se umírá mnohem rychleji než dřív.

Julie: Máš na mysli třeba ty, co je napojili na aparáty, a teď' je týrají oživovacími pokusy? To může trvat třeba měsíce nebo roky.

Rajko: Četl jsem od nějakého doktora *Život po životě*. To je fakt dobrá knížka. Tam se ukazuje, že po smrti lidi viděj takovej tunel,

kterým se letí na poslední soud. Potom ale některý vrátili, protože nebyli ještě tak mrtví, jak bylo potřeba, takže mohli zpátky. Ty taky potom mohli vyprávět, co tam viděli.

Richard: Nebyli mrtví. Jenom klinicky mrtví. Ještě jim neodumřel mozek.

Julie: Čímž se liší od některých domněle živých.

(Nikdo nevěděl, koho tím myslela, dokonce ani Průcha, který se během této scény vrátil z toalety k monitoru.)

Kateřina: Ty zážitky odpovídají kulturní tradici lidstva. Čteme o nich už v *Tibetské knize mrtvých* a *Egyptské knize mrtvých*. Odpovídá to i zážitkům mnoha mystiků.

Rajko: Četl jsem i *Animismus a spiritismus*. Tam se dokazuje, že některý z těch, co umřeli, se můžou zase vrátit na zem, když je vyvolají v mediích.

(Několik vteřin všeobecného mlčení.)

Kateřina: Nikdo se nemůže vrátit na zem, protože hranice mezi mrtvými a zemřelými je nepřekročitelná. Musel by to chtít Bůh, ale Bůh zřejmě nic takového nechce.

Richard: Moderní člověk přece nevěří na takový záležitosti, jako je Bůh a podobnej balast. To je duševní výbava středověku nebo domova důchodců.

Kateřina: To je moje duševní výbava. Tím se tvoje teze vyvrací. Pokud najdeš jednu bílou vránu, padá teze o tom, že všechny vrány jsou černé. Tomu se říká falzifikace, drahoušku.

Julie: Studuješ filozofii?

Kateřina: Sociologii. Je to pavěda, ale najde se tam pár dobrých nápadů. Živit se tím moc nedá.

Veronika: Smrt mi nepřipadá tak hrozná jako stárí. Když si člověk uvědomí, jak stárí lidem deformuje rysy, tak je to hrůza. A ta bezmocnost.

Richard: Nejlepší vlastně je, když se člověk stárí vůbec nedožije.

Kateřina: Nikdo nechce být starý, ale všichni se chtějí dožít vysokého věku.

Richard: Kdyby nás někdo odeslal na onen svět bez našeho vědomí, vlastně by udělal dobrý skutek.

Julie: Dobrý skutek, o který by se ho ale dobrovolně nikdo neprosil.

(Průcha poněkud znervózněl.)

Richard: Lidé nevědí, co je pro ně dobré. Třeba tady Veronika. Vyznává krásu a mládí, určitě nechce umřít příliš mladá, ale až na ni dolehne krize středního věku, bude se divit.

Veronika: Jsi nechutný.

Richard: Budeš si kupovat zázračné mastičky proti celulitidě, ačkoliv je vědecky prokázáno, že nic takového nefunguje. Jediným účinkem je to, že ženy si namastí zadeček a někteří lidé kapsu.

Julie: Jsi skutečně odporný. Vždyť to říkám.

Rajko: Co je to celulitida?

Kateřina: To se mužů netýká. Nepřejdeme na nějaké jiné téma?

Ve velíně, kde záznam debaty sledovaly vůdčí autority televize AURA, zavládly smíšené pocity. „Intelektuálové jsou úplně nesnesitelní. Z toho by se jeden posral,“ ulevil si Průcha technikovi.

„Proč? Mě ty věci vo posmrtným životě docela zajímaj. Nemyslíte, že na tom něco je? Moje sestřenice chodí pravidelně na takový sedánky, kde se vyvolávají duchové. Až budu mít čas, taky tam zajdu,“ svěřil se technik.

„Jednadvacáté století!“ zaúpěl šéprodukcční a prchl.

Úkol, před kterým Julie stála, nebyl pro ni zcela nový. Svádění mužů tvořilo hned po práci v Ústavu pro jazyk český její druhou či třetí nejoblíbenější činnost, spolu s četbou knih. Je pravda, že většina těch, kteří se svést nechali, byla tvořena poměrně nanicotvatými intelektuály. Julie toužila po zcela jiném typu mužů a ten byl v prostředí, kde se před příchodem do kontejneru pohybovala, velmi vzácný. Neustále narážela na neurotické a pobledlé jinochy

z filozofické fakulty, kteří chtěli diskutovat o barokní poezii, a když mělo k něčemu dojít, musela je předem opít, a ještě navíc většinu všeho obstarat sama.

Prostě byla to otrava.

Vytoužený typ muže, který vyzařoval to pravé machismo, se vyskytoval spíše v přítmí pražských barů, což bylo prostředí, které uráželo Juliino estetické cítění. Hlubokou introspekci sice zjistila, že v jádru duše touží po brutálním samci, který by se jí bezohledně zmocňoval, zároveň ale vyžadovala, aby tento samec nebyl úplný primitiv a nemusela při jeho hledání trávit nekonečné hodiny v zakouřených prostorách oslněná blikajícími světélky a ohlušená tzv. hudbou, kde jeden neslyší vlastního slova. Navíc ji odpuzovalo, že pořádní machové nosívali na ruku masivní nevkusné prsteny, na krku zlaté nebo aspoň pozlacené řetězy, měli vlasy vyztužené předraženými ztužovadly a u pasu jim místo koltu visel mobilní telefon. Od doby, kdy může mít mobil díky Oskaru už skutečně každý, tento předmět pro ni ztratil část své odíóznosti, ale to nic neměnilo na tom, že neustálé přerušování osobních hovorů telefonováním ji iritovalo. Už proto, že v podzemních barech byl většinou dosti mizerný signál a její partneri neustále vybíhali po schodech kamsi na ulici, kde křičeli do sluchátka, že si zavolají později. Julii vůbec zajímalo, kolik impulsů se zmarní na sdělení, že si lidé zavolají, až to bude technicky či časově možné.

Najít vytoužený typ muže tedy nebylo vůbec jednoduché, ba bylo to téměř nemožné. Jeden rocker odpověděl na otázku, proč chodí rockeři s modelkami, lapidárně: Protože mohou.

Julie by taky chodila s nějakým rockerem, kdyby mohla.

Tentokrát stála Julie před horším úkolem. Nemohla zvolit tutéž taktiku jako obvykle, totiž zkusit to na tři nebo čtyři přijatelné muže s tím, že u jednoho z nich – lhostejno u kterého – to nakonec vyjde. Měla před sebou jako nejžádoucnější cíl Rajka (z hlediska vedení AURY) a jedinou výhodou podniku bylo, že si mohla být jista jeho

negativním osvědčením na AIDS, protože všichni účastníci museli před vstupem do kontejneru projít podrobnou zdravotní prohlídkou. Šlo o velké peníze a Průcha nehodlal nic svěřit náhodě.

Další výhodou ale byla i přehlednost situace. Za normálních okolností venku si žádná žena nemůže být jista, kde číhá potenciální sokyně. Tou se může stát kterákoli z těch žen, které denně potkáváte, přičemž je úplně jedno, jestli je to vaše nepřítelkyně, nejlepší přítelkyně nebo zcela neznámá osoba. Rozumná žena ví, že nemůže nikdy počítat s ničím, pouze se zradou a intrikami ze strany nejbližších. Katalyzátorem těchto piklů je samozřejmě naivní mužská povaha, protože muži ze své podstaty naletí každé fince, která lascivně přimhouří oko, a také neuvěřitelná ženská věrolomnost. Muži jsou sice notoričtí lháři a zastírací pravdy, soudila Julie, ale jejich negativní vlastnosti nedosahují v tomto ohledu ani zdaleka tak oblundných rozměrů jako v případě žen. Muž totiž lže a mlží jenom tehdy, když musí, zatímco žena kdykoli, když se jí zachce.

Julie věděla, proč si to myslí. Byla totiž taky žena.

Kateřina jí připadala méně nebezpečná než Veronika. Předně se zdálo, že je stále ponořena do svých vnitřních bolestí neznámého původu, což ji obklopovalo jakousi asexuální atmosférou. Pokoušet se s ní o sex by Julii připadalo stejně neetické, jako chtít svést ženu na smrt nemocnou nebo právě ovdovělou nebo po interrupci. Veronika byla nebezpečnější, ale její chování zatím nevybočilo z běžných mezí. Měla navíc svou vlastní posedlost, totiž sebe samu. Tak jako byla Kateřina zcela zaměstnána svým nitrem, byla Veronika zaujata povrchem svého těla. Vlasy, kůže, odpařování parfémů, ochranné vrstvy neviditelných krémů, nehty, obal vytvářený sporým, leč nákladným oděvem – to všechno spotřebovalo tolik Veroničiny energie, že na mnoho vnějších výbojů neměla čas. Pokud půjde všechno jako dosud a muži budou reagovat jako muži, má Julie sedmdesátiprocentní šanci na úspěch.

Svést muže je velmi snadné, to jenom teorie, které vysvětlují mechanismus svádění a fascinace, jsou složité. Julie věděla, že chce-li žena působit neodolatelným a osudovým dojmem, měla by představovat mužovu animu, tedy měla by odpovídat jeho vnitřnímu obrazu ženy, jak se postupným ukládáním vytvořil v mužově psýché. Muž se během svého života setkal s celou řadou žen, které v jeho mysli postupně vytvářely určitý obraz. Pokud muž později ve svém životě potká ženu, která tomuto obrazu odpovídá, je ztracen, protože jeho vůle je podřátá jako strom a jeho emoce se provalí jako voda z protržené přehrady. Dokonce čím racionálnější je takový muž, tím hůř pro něj, protože jeho hlubiny jsou o to temnější, nejméně probádané, a jejich vzepětí tudíž neovladatelnější.

Pokud se v mužově psýché vytvoří archetyp ženy v podobě statné matky Země Gaii nebo naopak temné a štíhlé bohyně smrti Moriany, je takový muž při setkání s kdekterou statnou brunetkou nebo pohublou černovláskou vyřízen a odpojen od zdrojů své vůle a od svých nejsvětějších předsevzetí. V reálném životě hraje samozřejmě ještě velkou roli celá řada sociálních okolností, takže nic není tak pestré, jak se podle teorie fascinace zdá.

Julie si nebyla jista, zda je na světě muž, který by si mohl její podobu spojovat se svou animou. Věděla ale, že jsou prostředky, které mohou dlouholeté ukládání archetypálních vrstev nahradit. K takovým nástrojům patřil spolehlivě alkohol, rozverná atmosféra navozená frivolním rozhovorem a částečná nahota. Částečná pochopitelně proto, že neodhalit vše znamená dát prostor představám, kteréžto jsou účinnější než skutečnost sama. V tomto případě, pokud šlo o svádění nic netušícího Rajka, hodlala se tedy Julie spolehnout více na běžné vizuální prostředky než na nepříliš ovladatelné a poměrně nespolehlivé podvědomé síly.

Rozvrhla svůj projekt na pět dní až týden. Za normálních okolností, což znamenalo v běžném pražském prostředí, by stačilo jedno odpoledne nebo jeden večer. V situaci, kdy byly sociální vztahy

kvantitativně omezené a kvalitativně zhuštěné, bylo moudřejší počítat s delší časovou lhůtou.

V pondělí se před Rajkem jako by náhodou sklonila, aby ve výstřihu zahlédl její ňadra, nikterak nechráněná spodní prádlem. Jenom na půl vteřiny, ale to mělo stačit. V úterý dopoledne si vzala minisukni, zatímco odpoledne tepláky, aby vyvolala zklamání ze změny situace. Ve středu se o Rajka jako by náhodou otřela bokem, když se v kuchyni natahovala pro sáček s ovesnými vločkami na polici. Večer tentýž den dolévala při společném posezení víno především Rajkovi, načež ho předtím, než šli všichni spát, přátelsky bouchla dlaní do stehna. Po celý den též věnovala pozornost tomu, aby se mu dívala do očí o zlomek vteřiny déle, než je obvyklé. Je to starý psychologický trik, a přitom velmi nenápadný. Na člověka, který se vám dívá do očí o něco málo déle, než je obvyklé, si totiž častěji vzpomenete, aniž víte proč. Pokud zvolíte přesně vypočtenou délku pohledů, nepřehoupnete se přes nebezpečnou hranici, za níž druhý získá pocit, že na něj *civíte*.

Ve čtvrtek se v telefonátu Průcha dožadoval nějakých výsledků. Julie mu řekla, že dělá, co může, a jestli se mu to nelíbí, ať si najde někoho jiného. Ona ví, co dělá, takže by jí do toho neměl mluvit. Také pravila, že potřebuje přibližně tři dny času a že jsou na světě věci, které se nedají urychlit. Tentýž den pokračovala v pohledech a zároveň zdvořile naslouchala Rajkovu vyprávění o jeho práci v balírně mraženého masa. Ostatní se nenápadně vzdálili, zatímco Julie kladla nekonečné doplňovací otázky. Ke konci hovoru, který trval skoro dvě hodiny, popsal již Rajko velmi podrobně celý proces balení mraženého masa v balírně mraženého masa, takže se mohl vyjádřit k mnoha otázkám problematiky mraženého masa jako takového. Julie byla sice poněkud unavena, ale uvědomovala si, že tuto debatu navodila sama a že přerušovat muže, který hovoří o své práci, je vždy velice riskantní.

Záznam debaty o balírně mraženého masa sledoval tentýž večer Průcha ze záznamu a statečně udržoval pozornost prvních

pětadvacet minut. Potom málem usnul, a když se probрал, otočil se k Pankráci Malinovi a pravil, že nikdy netušil, že boj s terorismem je taková otrava. Kriminalista mu na to zdánlivě bez nějaké souvislosti odpověděl, že si taky myslí, že by lidé u policie měli dostat přidáno.

V pátek si Julie Rajka vůbec nevšíkala a po celý den flirtovala s Richardem a Vladanem. Kdykoli se s ní pokoušel Rajko zavést na cokoli hovor, zdvořile mu odpověděla a dál si ho nevšíkala. Po *formální stránce* jí nebylo co vytknout. Rajko tím byl možná poněkud zmaten, ale nebylo to jisté, protože nikdy nebylo jisté, co si myslel, pokud si něco myslel.

V sobotu čekala Julie dost dlouho v koupelně, až půjde ten nešťastník kolem, a když míjel poloprůhledné dveře do malé převlékárny, počala se obnažovat. Ženy většinou velmi dobře vědí, kolik čtverečních centimetrů svého těla ukazují, a každým centimetrem navíc šetří, protože nikdo nemá nic mít zadarmo. (Pokud se muži na ulicích, kteří potkávají dívky v minisukních, domnívají, že holky ukazují své nohy, protože je chtějí ukazovat, není to přesné. Holky chtějí své nohy ukázat jenom někomu, ale protože není ani praktické možné se pětkrát denně převlékat, musí je ukázat i lidem, na které zvysoka kašlou.) Když tedy Rajko přes polopropustné sklo zahlédl obrysy Juliiny postavy, viděl právě tolik, kolik mu Julie chtěla ukázat. Předpokládala, že nebohý mladík se po tomto zážitku odebere onanovat na záchod (tam nebyla kamera) nebo bude mít obtížné noční sny. Kdyby byla vševědoucí, zjistila by, že pravda byla kdesi uprostřed. Rajko bojoval s pokušením ještě část odpoledne, načež osamělé neřesti podlehl.

Teď už toho mnoho nezbyvalo, jedině to naostro zkusit. Julie jako zkušená žena předpokládala, že každý normální muž si dá za příznivých okolností říci. Příznivé okolnosti byly pochopitelně něco, co se za daných okolností navozovalo o něco hůře než v běžném životě. Nutno ale uznat, že nic jiného neměli účastníci OKA na práci, a pokud si snad mysleli, že vedení televize AURA vybralo šest

modelových mladých lidí kvůli tomu, aby spolu před tváří národa diskutovali o alternativní medicíně nebo výhodách osmiletých gymnázií, byli by na omylu.

Jak to kdysi hezky řekl Leo Mauss, smyslem projektu OKO je návrat k původním kořenům a pramenům lidství. Průcha mu neodporoval.

Pak přišla neděle, Den Nesmrtelného Slunce.

U snídaně nevěnovala Julie Rajkovi mnoho pozornosti. Potom se všichni zabývali běžnými činnostmi, které by snad bylo možno označit za rekreaci, kdyby celý jejich pobyt zde nebyl jednou velkou dovolenou. V této fázi projektu už na jeho účastnících byla patrná jistá únava, která pocházela z monotónnosti. Na tom právě Julie založila celý svůj plán. Byla si téměř jistá, že přijde doba – možná už je zde – kdy lidé udělají téměř cokoliv, aby se zbavili nudy. V pole-dne přežila obědovou konverzaci a mnoho toho nepojedla, protože kolem žaludku cítila jemné neurotické chvění, asi jako kdyby měla odjet na delší cestu a neměla ještě zabaleno. Musela počkat na podvečer, protože většina účastníků se oddávala siestě a vylézali až na odpolední svačinu.

Teď už jen potřebovala dostat Rajka někam, kde by spolu mohli být sami. Když vystihla okamžik, ve kterém oba Rajkovi spolubydlíci opustili pánskou ložnici, lehce zaklepala na dveře a po souhlasném zamručení z nitra místnosti vklouzla dovnitř.

„Nemáš opalovací krém s nějakým vysokým faktorem?“ pravila a prohlédla si důkladně postavu svého protějšku. Nebyl zjevně na dámskou návštěvu připraven, protože tu stál jenom ve slipech a tričku.

„Jo, jo, jasně,“ zamumlal a začal se prohrabovat v příručním zavazadle. Vytáhl z něj oranžovou tubičku a podal ji Julii.

„Mohla bych tě poprosit, jestli bys mi nenamazal záda?“ zeptala se a vrhla na něj pohled, o kterém doufala, že je takzvaně mnoho-slibný.

„Jo záda, tak to jo,“ pravil konsternovaně.

Otočila se k němu zády a stáhla si tričko, pod kterým měla jenom horní díl bikinek. Tento poslední výpad měla rozvržen tak, že téměř do posledního okamžiku umožňoval kdykoli vycouvat, aniž se předchozím jednáním příliš kompromitovala.

Rajko poněkud rozechvělýma rukama nabral krém a začal ho Julii rozotírat po opálené pokožce hezky tvarovaných zad. Dívka se přitom rukama opřela o stůl, takže její poloha připomínala tu, kterou prý zaujímají sekretářky, když s nimi v polední pauze souloží mladí ředitelé. Juliina pokožka už byla pokryta krémem v množství více než dostačujícím, ale Rajko na to měl zřejmě jiný názor a stále pokračoval. Julie udělala lehký úkrok dozadu a doufala, že zadkem narazí na Rajkův rozkrok; v ideálním případě by už pocítila, že jeho penis zaujal polohu, které bude nutně zapotřebí. Jenže manévr se jí nepovedl, protože muž stál o několik centimetrů dále, než předpokládala. Musela tedy zvolit jinou variantu.

„Fajn,“ řekla a otočila se. „Já tě taky namažu, jestli chceš.“

Věděla a naprostou jistotou, že na světě není muž, který by takovou nabídku odmítl.

Rajko nebyl typ člověka, kterému se chvějí ruce, když se má dotknout ženy. Pokud tomu tak v tuto chvíli bylo, tak jen proto, že kvůli okolnostem už dlouho žádnou ženu neměl a tato vstoupila na scénu příliš nečekaně. Kývl tedy a otočil se zády. Julie přitom stačila zaregistrovat, že jeho úd už zaujal aspoň částečně takovou polohu, jaké bude třeba. Stáhl si tričko a byl nyní ještě více obnažen než ona, která měla na sobě aspoň horní díl bikinek a šortky.

Natřela mu celá záda a zvláštní pozornost věnovala partiím nad hýžděmi. Pomalu se blížila k bodu, který všechno rozhodne. Piloti znají ten okamžik jako bod na startovací čáře, kdy je stále možno přerušit start a zabrzdit letadlo ještě na zemi. Za tímto bodem už vám nezbyvá nic jiného než vzlétnout, ať se děje cokoli, i kdybyste se měli zase zřítit, jak se to kdysi stalo tomu francouzskému concordu.

Pak to udělala. Přitiskla se zezadu na jeho tělo a rozetřela poslední zbytky krému Rajkovi na břicho. Nebránil se, dokonce ji rukama chytil za stehna. Julie rychle vsunula dlaň do slipů a zjistila, že všechno je tak, jak má být, a že svět funguje podle těch odvěkých zákonů, jež jsou mu dány a na které jedině je spoleh.

Venku zatím Vladan štípal dříví a Veronika hladila černého televizního kocoura.

„Měl bych někde najít brousek, s tímhle se nedá sekat,“ řekl Vladan.

„Hlavně ho nehledej u vás na pokoji,“ pravila Veronika.

„Proč?“ podivil se.

„Proto,“ odsekla a dál hladila kocoura.

Bylo už šero, pouze pod stropem svítilo červené světélko infračervené kamery.

„Vidí nás,“ řekla Julie.

„Je tu tma,“ zašeptal Rajko.

„Vidí nás infračerveně,“ chtěla říci, ale znělo by to nějak divně, takže neřekla nic.

„Pojď,“ šeptal jí do ucha a tlačil ji k patrovému lůžku. Cítila stoupající příval vzrušení, ale najednou stále nějak nemohla zapomenout na červené světélko OKA.

„Vidí nás,“ řekla potichu ještě jednou, jenomže to už jí Rajko rozepínal šortky. Nepoznal ve svém životě mnoho úžasnějších zvuků, než je ono nepojmenovatelné tiché zabzučení zipu, který jste rozepnuli na dívčím těle. Snad jenom bouchnutí láhve šampaňského nebo výkřik gól, když vítězí váš tým, nebo když šéf v mrazírně masa řekne nad výsledky vaší celodenní práce: „Jo, dost dobrý.“

Ale ne, zvuk rozepínaného zipu, po kterém následuje lehké šustnutí padajícího oděvu, nemůže nahradit nic, vůbec nic na světě. Toto poznání spojovalo poněkud přímočarého Rajka s rafinovaným hedonikem Průchou. Možná že prapůvodní zvuk, který prochází jako

základní vibrace celým vesmírem, není slabika ÓM, ale spíše jakési ZZZIIP, které možná zaznělo na samotném počátku, když velkým třeskem vznikal vesmír.

Julie vklouzla pod přikrývku, aby svět – měla nějak pocit, že je pozoruje celý svět – viděl co nejméně. Rajko zcela bez zábran shodil i slipy, poslední štít své cudnosti, a lehl si k ní. Jestliže si až doposud myslela, že není některých věcí ve svém životě schopna, pochopila, že žila čtvrt století v obludném klamu. Někdy v minulosti mívala dojem, že pocituje až přílišnou rozkoš, když vidí útržky milostných životů těch druhých, třeba za průhlednými záclonami v protějším domě nebo v temném zákoutí parku, kde se nějaká dvojice zapomněla. Věděla, že pozorovat intimity druhých není důstojné, ale omlouvala sama sebe tím, že kdo chce skutečnou intimitu, tak si ji dobře pohlídá. Teď pocítovala vnitřní potěšení z toho, že *je pozorována*.

Ještě nikdy nic takového nezažila.

Ne-li teď, tak večer ze záznamu uvidí jejich milostnou hru nějaký technik u monitoru, pravděpodobně celá směna techniků a technikůček, budou si záběry pouštět, zpomalovat, stříhat, posuzovat. Bože! Takové blaho!

Dotkla se Rajka na místě, které muži považují za dvojníka své osobnosti, ne-li přímo za jejího šéfa, a poznala, že dvojník a šéf je připraven. Chvatně pomohla Rajkovi, aby ji zbavil kalhotek, a ve chvíli, kdy dvojník a šéf našel místo přechodného pobytu, odhodila rukou pokrývku, která se okamžitě svezla na zem. Partnerovi to nijak nevadilo, buď byl příliš zaměstnán činností, která mu už drahnou dobu chyběla, nebo přesně nevěděl, co znamená slovo infračervený.

V okamžiku, kdy dospěla na vrchol – takový, jaký ve svém životě jistě nepoznal ani slavný lezec Rakoncaj – ji napadl stín znepokojivé myšlenky: Jak bude se svým novým poznáním žít dál? Jak si opatří rozkoš, pro kterou nutně potřebuje víc než druhého člověka? Výbuch tepla po celém těle ale odložil řešení problému na později.

Tentýž večer sledovali Lukáš a Barbora Nesnídalová pozorně (a pochopitelně nezávisle na sobě) večerní vysílání z kontejneru OKA. Činili tak ostatně od okamžiku, kdy byli do této výbušné záležitosti zataženi. Oba čekali, kdy se projeví účinek řízeného úniku informací. Čekali s jistým rozechvěním, protože dobře věděli, že nepostupují standardními metodami.

Z toho, co bylo vidět na obrazovce, by si mohli myslet, že jejich snaha vyšla vniveč. Postavy v sestříhaných sekvencích dál nesmyslně klábosily, hladily kocoura, sekaly dříví, listovaly barevnými časopisy a jednou byl vidět dokonce odvážný, byť poněkud rozmazaný záběr na půl ženské hýždě.

Pro Barboru bylo sledování OKA ještě větším utrpením, než by bylo pro intelektuálně laděné diváky, protože se musela neustále dívat na tvář svého bývalého milence, a ta tvář jí připadala jako ztělesnění všeho ďábelského, rozkladného a zavrženíhodného, co je jen mužský svět schopen zplodit. Jeho oči jí teď připadaly obzvláště bezbarvé, jeho nohy nechutně chlupaté a pronášené poznámky beznadějně pitomé.

A přesto byla schopná žárlit. Když viděla ty tři grácie, jak se rozvalují na leháčcích na zahradě u kontejneru OKA, věděla, že kdyby Richard chtěl, může mít každou z nich v posteli. Nebo aspoň skoro každou. A cítila se přitom najednou poněkud osamoceně. Někdy měla dokonce pocit, že ji nic horšího v životě ani potkat nemohlo.

Což se tedy mýlila.

Právě v okamžiku, kdy OKO končilo a Barbora si hodlala nalít další sklenku vína – pila ho poslední dobou o něco více než obvykle, ozvalo se zazvonění. Pomalu se zvedla a šla s nejasným tušením čehosi nepříjemného otevřít. Za dveřmi stáli dva muži, přesně tak, jak to bývávalo v komunistických filmech o odboji, kde těmi dvěma muži byli příslušníci gestapa.

„Dobrý večer,“ pravil ten starší, který poněkud připomínal donkichota, ovšem již zbaveného útěšných vizí. Ten druhý, o něco

mladší, pouze cosi zamumlal. Poté se představili jako lidé od policie a dožadovali se vstupu. Barbora byla zmatena, ačkoliv si podobnou scénu již dlouho představovala. V amerických filmech by hrdinka v podobné situaci okamžitě volala svému právníkovi, jenomže Barbora žádného právníka neměla, protože nikdy žádného nepotřebovala. Navíc zahlédla koutkem oka na chodbě susedovic botník s vyrovnanou řadou obuvi, tuto specificky českou záležitost, což ji navrátilo do reality. Vpusťla tedy oba muže dovnitř a své pocity si chtěla kompenzovat aspoň tím, že na ně bude protivná. Starší muž, což nebyl pochopitelně nikdo jiný než Pankrác Malina, ji poměrně rychle usadil.

„Nemusíte být nepříjemná. Někteří horlivci navrhovali, že by na vás mohlo naběhnout komando v černých kuklách. Chvilí trvalo, než jsme to příslušným činitelům rozmluvili.“

„Proč by na mě mělo nabíhat komando?“ podivila se.

„To nebývá v případech zásahu proti teroristům nic neobvyklého. Nakonec jsme je ale přesvědčili, že autorka takové knihy jako *Sedmipostelí* nebude teroristka a že bude možná dokonce aktivně spolupracovat.“

„Terorismus?“ podivila se ještě jednou.

„Vy byste se u divadla neuchytila,“ potrásl Malina hlavou. „Kdy jste se naposled viděla s panem Richardem?“

Roztřásla se tak, že jí i zuby drkotaly jako za nejtěžší sibiřské zimy. Protože chvějící se čelist jí bránila v jakékoli výpovědi, vstala, došla ke svému domácímu baru a nalila si panáka. Oba muži ji bedlivě sledovali, zda snad nechce uniknout spravedlnosti pozřením jedu, ale Barbořin stav se po vstřebání značné dávky alkoholu spíše viditelně zlepšil.

„Já v tom nejedu,“ pravila tónem, jako by patnáctiletá dívka popírala, že tajně kouřila marihuanu.

„Ale no tak,“ pokáral ji kriminalista. „Přece nechcete, abychom si vaše zdráhání vysvětlovali nějak negativně. Zapomeňme na to, co

jste teď řekla, a zkusme to ještě jednou. V jakém vztahu jste k panu Richardovi?“

Připustila, že k němu kdysi byla ve vztahu poněkud důvěrném, ale s tím že je nyní konec. Připustila též, že informace o bombě je od ní. Zatajila pouze to, že hledala v jeho bytě kompromitující fotografie. Vymyslela si důvod, který těžko mohli vyloučit, že jí totiž Richard nevrátil milostné dopisy, které mu kdysi ve vzplanutí vášně psala, načež si je byla vyzvednout. Rychle též dodala, že je našla a spálila, to pro případ, že by je kriminalisté chtěli vidět. Barbora přitom nikdy nepsala milostné dopisy, za celý svůj život ani jeden. Barbora totiž vůbec nerada psala. I své knihy psala jen tehdy, když se trochu napila, protože měla trauma z psaní, vlastně psaní přímo nenáviděla, jenomže se stalo součástí jejího zpackaného mediálního obrazu, a ona s tím nehodlala v dohledné době nic dělat, protože tu starou mrtvolu (míněno literaturu) ještě nevysála do poslední kapky krve.

Pankráče Malinu historka s dopisy nijak zvlášť nezajímala. Více ho zaujala další postava na scéně, totiž Lukáš. Když Barbora pochopila, že ji novinář udal, udala na oplátku zase ona jeho, a učinila tak s chutí. „Ten morální ubožák,“ neodpustila si poznamenat.

„Nebuďte nespravedlivá,“ pokrčil Malina rameny. „Ve skutečnosti jste na policii měla jít vy. Není nám jasné, proč jste to neudělala.“

Prohodila několik vět o svém zpackaném mediálním obrazu.

„Opravdu?“ podivil se její protějšek. Vytáhl z kapsy svazeček nadepsaný velkými růžovými písmeny SEDMIPOSTELÍ a začal nahlas číst:

Kamila se položila na záda a Robert si klekl nad ni.

„Miluj mě nebo mě zprzni. Dělej si se mnou, co chceš. Můžeš mě použít jako nějakou věc a potom odkopnout. Na tenhle večer jsem tvoje děvka, kterou sis koupil. Dělej!“ vykřikla a chtivě natáhla svou ruku, aby uchopila jeho varlata a začala je jemně masírovat. To bylo víc, než mohl Robert snést. Vrhł se na ni,

zmocnil se jí. Pravidelný a stále se zrychlující puls jejich soulože je oba uvedl do výšin božského sexu. Oba vyvrcholili v ten samý okamžik.

„Taková jsem já,“ řekla si Kamila. Redaktorka prestižního společenského časopisu, a měním se v obyčejnou nadrženou čubku. Ale co na tom záleží. Stálo to za to.

„Kam vy na ty nápady chodíte?“ řekl kriminalista, ale neznělo to jako otázka. „Jo, co jste to říkala o tom mediálním obrazu? Že vám zabránil oznámit pravděpodobný trestný čin policii?“

„Zatím se nic nestalo,“ bránila se, ještě poněkud zardělá, jako kdyby tu knihu sama nenapsala, spíše jako kdyby ji někdo obvinil z toho, že ji *četla*. Najednou měla dojem, že kdykoli se její text dostane do jiného prostředí, než je její časopis či uzavřená party pořádaná její nakladatelkou, zní tak nějak divně. Nevěděla, *proč to tak je*, ale měla pocit, že *to tak je*. Protože byla schopná myslet na několik věcí najednou, rozhodla se, že až uvidí Lukáše, zakroutí mu krkem.

Mezitím si Julie užívala svého nového objevu, totiž slasti, jakou přináší sex provozovaný s vědomím, že vás při tom někdo vidí. Vždycky tušila, že největší rozkoše člověku přináší vlastní tělo, ale nikdy by ji nenapadlo, že když si budou druzí užívat tím, že vás při vaší rozkoši uvidí, vaše rozkoš se tím ještě zvětší. „Vlastně je to taková forma altruismu,“ říkala si potěšeně. Plánovala si, že jakmile se dostane z téhle pitomé krabice ven, bude s tím muset něco udělat, dokud je ještě mladá. Třeba sex ve třech, nebo raději ve čtyřech. Víc očí víc vidí.

Následující dva dny po nedělním úspěchu využili oba účastníci experimentu k tomu, aby představení ještě čtyřikrát zopakovali. Julie zjistila, že hnacím motorem Rajkovy žádosti bude běžná sexuální neukojenost, a nikoli touha být viděn, protože – jak poněkud

stydlivě sdělil – není si jist, že jeho penis dosahuje dostatečných rozměrů.

„Má při vzrušení jenom šestnáct a půl centimetru,“ řekl se zřetelnými obavami v hlase, zda nebude po tomto přiznání svou novou milenkou zavržen. Věděl to přesně, protože měření provedl žlutým celuloidovým pravítkem, které mu zbylo z dob školní docházky.

„Bud' klidný, miláčku,“ konejšila ho. „Podle vědeckých výzkumů má průměrný penis při erekci asi dvanáct a půl centimetru a v klidovém stavu kolem šesti nebo sedmi centimetrů.“

„Taky nevím,“ pokračoval v rozvíjení svých teorií, „jestli podávám dostatečný výkon, protože jsem si to v pubertě často dělal sám a pak jsem někde slyšel, že to neprospívá.“

„Naopak, podle odborníků to dokonce pomáhá, protože cvičený orgán je přece mnohem výkonnější než netrénovaný. Není to logické?“

„No, zní to docela pravděpodobně,“ připustil a na tváři se mu rozlil výraz jisté úlevy. „Já když jsem začínal v balírně masa, taky jsem nestačil při prvních směnách tolik, kolik stačím teď. S tím sexem je to asi podobně jako v balírně.“

„Tak nějak,“ připustila Julie, která si nijak nezastírala, že Rajko není zrovna typ do intelektuálních salónů. Měl ale zase jiné přednosti, kterými intelektuály zastiňoval, například byl schopen činu.

„Jenomže jak je to u žen?“ pokračoval mladík v rozvíjení svých úvah. „Kdyby ženský taky takhle sexuálně trénovaly, jak se pozná, že u nich stoupá výkonnost?“

„Ženy neuvažují v kategoriích výkonnosti,“ poučila ho.

„V čem tedy uvažují?“

„V hlavě,“ ukončila debatu, protože jí došlo, že má právě tak dost času, aby Rajka přiměla k sexu za bílého dne. Bylo kolem čtvrté odpoledne a brzo se budou muset objevit na společné svačině. Vedení OKA si od rituálu společných jídel slibovalo mnoho úžasných dialogů, psychodramat a jiných dramát.

Rajko se trochu zdráhal, protože za denního světla byla kamera přece jen vidět. V noci mu nevadila, protože pojem infračervených paprsků si spojoval s tím, co kdysi viděl v dětství v nějakém dobrodružném filmu. Rozmazané postavy kdesi v buši neměly mnoho individuality a nebyly příliš rozeznatelné, takže si myslel, že technika zůstala na původní primitivní úrovni. Julii nedalo mnoho problémů přesvědčit ho – spíše skutky než činy – že je příliš ostýchavý. Možná pomohlo i to, že se konečně přestal stydět za velikost svého penisu, ačkoliv na kameru ho moc neukazoval, protože si nadějnou zprávu chtěl ještě ověřit po návratu do normálního života. Zatím aspoň zatáhl záclonky, aby bylo v ložnici větší šero.

Téměř současně s těmito příjemnými okamžiky probíhaly i okamžiky méně příjemné. V Etiopii děti trpěly hladem, v Americe čekalo několik texaských odsouzců na trest smrti, Severním mořem se šířila ropná skvrna a v Lukášově kanceláři řádil tajfun Barbora.

Objevila se půl hodiny po uzávěrce nového čísla, takže v redakci už nebylo mnoho lidí, kteří by byli svědky dramatického výstupu, jenž předčil všechno, co kdy umělkyně dokázala napsat. Důraz svým slovům, která jistě nebudou nikdy zaznamenána v Památníku národního písemnictví, dodávala princezna české prózy především cupováním papírů, rozšlapáváním disket a nakopnutím otáčivé židle. Protože byla na kolečkách, poodjela poněkud a narazila do zdi.

„Musím vás upozornit,“ řekl nevzrušeným hlasem Lukáš, „že ve večerních hodinách se tu často objevuje paranoidní majitel tohoto listu, který neoficiálně kontroluje, nakolik zaměstnanci dodržují neoficiální pracovní dobu. Součástí jeho paranoie je též přesvědčení, že zaměstnanci mrhají redakčními zdroji. Až uvidí četné hmotné škody, které jste tu způsobila, postará se o to, aby váš zpackaný mediální obraz byl ještě zpackanější.“

„Ty teploušská svině,“ křičela princezna české prózy, „víš, co s tebou udělám?“

„Nemám tušení,“ odvětil Lukáš. „Ale vím docela dobře, co udělám já, jestliže okamžitě nevyklidíte pole.“

„To jsem skutečně žádostivá,“ odsekla.

„Vyvinu veškerou snahu, a nedá to mnoho práce, aby váš zpackaný mediální obraz byl ještě zpackanější. A přestaňte mi tykat. Uráží mě to.“

Přestala ho urážet a vrhla se na něj. Odrazil její útok a utrhnul jí přitom tři knoflíky na kostýmku. Zaútočila znovu a přišla o další knoflík. Posadila se na zem a začala plakat. Chvíli tak setrvali, načež Lukáš pochopil, že Barbořin žal je nelíčený. Celá se složila pod tíhou ztráty čtyř knoflíků ze svého kostýmku a zdrtil ji její zpackaný mediální obraz. Slzy se jí koulely po tvářích a rozmazávaly nejdražší myslitelná líčidla, o kterých si jiné ženy pouze čtou v jejím časopise, rukama objala svá kolena a celá se schoulila do sebe.

Lukáš vstal konečně ze židle a sklonil se k ní.

„Ale no tak, Barboro, copak končí svět?“

Zavrtěla hlavou, ale nevypadalo to moc přesvědčivě. Lukáš ji hladil po vlasech a tiše jí domlouval. Konečně se její pláč utišil. Všechno pomalu šlo k happy endu, když se náhle otevřely dveře a do místnosti bez předchozího varování vstoupil paranoidní majitel listu AFÉRA, který hodlal zjistit, zda jeho zaměstnanci dodržují dobrovolné přesčasy a nemrhají redakčními zdroji. Spatřil svého zaměstnance, jak na zemi pokryté rozcupovaným redakčním papírem a rozdupanými redakčními disketami objímá známou televizní moderátorku a významnou představitelku ženského společenského časopisu. Chvíli ohromeně hleděl na dílo hmotné i morální zkázy, když jako první promluvil Lukáš.

„Mám pocit, že můj mediální obraz začíná být nenapravitelně zpackaný.“

Majitel listu se před časem vrátil do země z několikaleté emigrace a pořád měl pocit, že Čechům už nikdy nebude rozumět.

Průcha si musel protrpět další muka, protože nemohl použít docela zajímavé záběry z rozličných intimních sblížování, a musel se zaměřit na sestřih vysoce teoretické debaty o kráse, kterou vyvolala Veronika.

Veronika: Na tom není nic špatného, když chce být žena krásná. Ve skutečnosti muže ani nic jiného nezajímá. Znala jsem několik takových, kteří tvrdili, že je zajímavá moje povaha a moje myšlenky. Pak ale nechápu, proč moje myšlenky hledali na místech, kam se člověk dostane jenom za podmínky, že rozepne nějaký zip.

Kateřina: Oni měli na mysli svoje myšlenky, ne tvoje. A jejich myšlenky prodlévaly právě na těchto místech.

Veronika: Nezdá se mi, že by se potom věnovali především přebírání svých myšlenek.

Richard: Věnovali se jistě zcela jinému přebírání.

Julie: Tady se každá debata vždycky zvrhne.

Richard: A mohu za to já, že? Jen to klidně řekni.

(Průcha ve velině udělal nešťastnou grimasu. Stejně tak kriminalista i přidělenec z ministerstva a několik policejních psychologů. Dokud si nemohli být jisti osobou potenciálního pachatele, připadal jim jakýkoli konflikt zhoubný. „Kdy to bouchne?“ říkali si.)

Julie: Nikdy jsi nerozepínal žádný zip? Kde se toulaly tvé myšlenky? Jistě kolem svatby nebo plození dětí.

Veronika: Muži chtějí, aby ženy byly krásné. Když nejsou, tak je opouštějí, nebo si přinejmenším nacházejí ženy jiné. Pak tomu říkají záskoky. Aby mohli mít volný přístup k sexu, tak si nakonec ženy i vezmou. Jenomže ty jim zevšední. Kromě toho je opotřebují domácími pracemi a těhotenstvím. Takže si nacházejí alternativy. A tak dál a pořád dokola.

Richard: Jsou to přece ženy, které trvají na dětech a na manželství.

Julie: Chovají se ze svého hlediska racionálně.

Kateřina: Pravá krása je v očích toho, kdo se dívá, nikoli v tom, na koho se díváme.

Rajko: To je pravda. Já jsem jednou takhle za šera šel z balírny a viděl na rohu ulice prima čiču. Říkal jsem si, že by bylo dobrý ji sbalit. Chápete, jenom tak na pokec. Fakt dost dobrý nohy. Tak jsem se k ní blížil jako rozvědčik k atomový elektrárně. A hele. Co jsem uviděl? Byla to baba, který bylo nejmíň sedmdesát. Ale narvaná v džínách. To dělaly asi džíny, ten tvar. Džíny jsou takový předformovaný, a co se do nich naleje, to tam je. To je jako s formičkou na vánoční cukroví. Ale kdybyste to z tý formy zase...

Julie: Musíme to rozebírat?

Veronika: Kateřina asi myslela něco trochu jinýho. Něco na tom je, protože já když vidím, do koho se dokáže nějaká ženská zamilovat, tak valím oči. Ale stejně je tu něco jako objektivní kritéria krásy. Nikdo si například nevybere tlustou holku, když by mohl mít za stejných podmínek hubenou. Nebo se špatnou pleť nebo mastnými vlasy, když by byla na výběr holka jak alabastr.

Richard: A s ideálním porostem jako yetti.

(Tuto poznámku ženy ignorovaly.)

Rajko: Yetti existuje. Viděl ho Messner.

Vladan: Ten to ale zase popřel. To nebyl yetti, ale nějaký horal.

Richard: Třeba dalajláma.

Julie: Vtipný za každou cenu.

Veronika: Kdo je proti tomu, aby ženy usilovaly o krásu, je proti lidské přirozenosti a vlastně je pokrytec.

Kateřina: A co mají dělat ošklivé ženy?

Veronika: Musí buď udělat něco pro to, aby svou situaci změnily, nebo se s tím smířit.

Vladan: Jak může ošklivá holka změnit to, že je ošklivá?

Veronika: Jenom o malém počtu žen se dá říci, že jsou ošklivé. I takovým ale dost pomůže, když jsou aspoň zajímavé. Pro muže je přitažlivá i zajímavost. Ale ubrat pár kilo a zařídit si dekolt může většina ženských. Nakonec si každá někoho najde.

Richard: Až se někdy člověk diví, kdo si koho bere.

Kateřina: Pokud nebereme v úvahu kontext, tak je to možná pravda. Jenomže kdybychom vzali v úvahu všechny okolnosti, nakonec bychom zjistili, že se ti lidé možná chovali docela racionálně. V dané situaci bylo jejich partnerství to nejlepší, co mohli udělat.

Julie: Možná by nám mohla Kateřina objasnit, proč podle ní Bůh nechává na svět přivádět ošklivé lidi, když ti pak musí zbytečně trpět.

Richard: No ti potom přijdou do nebe a tam se nešuká. Tam se jenom hraje na harfy.

Rajko: V čem je pak nějaká spravedlnost? Dole se nepomuchlají a nahoře taky ne?

Julie: Myslím, že vás dvou jsem se zrovna neptala.

Kateřina: Jak víte, kdo je ošklivý? Podle čeho to poznáte?

Veronika: Když má žena hrb nebo nohy do o nebo dvacet kilo nad průměrnou váhu, je to objektivní vada.

Rajko: Ženský, co maj nohy do o, mě rajcujou. Jako když si o to říkaj, aby se šlo na věc.

Veronika: Silná slova. Ale většina lidí se shodne na tom, že nohy do ,o' jsou stejný malér jako nohy do ,x'.

(„Tahle pasáž je dobrá,“ pochvaloval si Průcha. „To tam dáme.“ Konečně se debata začala věnovat něčemu rozumnému.)

Kateřina: Je trochu záhada, proč vznikl takový ideál krásy, když většina lidí spadá tvarem svých nohou vždycky do jedné z těch dvou kategorií.

Veronika: Protože krása je ideál. Kdyby byli všichni krásní, nikoho by to nevzrušovalo.

Richard: Teď si začínáš odporovat. Protože před chvílí jsi tvrdila, že jenom málo lidí je ošklivých.

Julie: Mluvila o ženách, Richarde, o ženách! Muži jsou oškliví ze své přirozenosti.

Veronika: A kromě toho jsem měla na mysli schopnost vzbudit přitažlivost. I průměrná žena může být za určitých okolností přitažlivá. Teď jde jenom o to, jak navodit ty určité okolnosti. Potíž je

v tom, že většina žen neví, jak na to. Vždycky je ale lepší zachránit, co se dá.

(Julie si pomyslela, že ta Veronika asi nebude tak úplně pitomá. V každém případě ji ten hlupák Richard nedostal do úzkých ani jednou. Poprvé pocítila s těmi zdejšími holčičkami cosi jako ženskou sounáležitost.)

Richard: Kde nic není, ani smrt nebere.

Kateřina: Smrt bere nakonec vždycky.

Rajko: Už zase s tím začínáte?

Kateřina: Vlastně se dá taky říct, že smrt i dává. Každopádně smaže rozdíl mezi krásnými a ošklivými. Dva metry pod zemí a pár dní po pohřbu nastává vysoký stupeň estetické rovnováhy.

Rajko: A můžu vám říct, že když jde o maso, tak to jde všechno hodně rychle. Nám se jednou v mrazárně porouchalo zařízení a všechno maso...

Veronika: Bože!!!

(Vstává ze zahradního lehátka a odchází.)

„Začíná se nám to komplikovat,“ připustil Pankrác Malina na další strategické schůzce s vedením AURY. „Původně jsme sledovali to, čemu jsme pracovně říkali ‚balkánská stopa‘. Měli jsme dojem, že Rajko musí být nějak napojen na islámské fundamentalistické kruhy. Potom se jako pravděpodobnější ukázala další varianta, že je napojen na pravoslavné fundamentalistické kruhy. Podrobným šetřením ale vyšlo najevo, že ten člověk už tu žije od svých tří let a ani Balkán ani mešitu nebo kostel nikdy v životě nenavštívil. Pochází z rodiny nějakého zahraničního dělníka, který...“

„Ušetřete nás podrobností,“ přerušil ho Leo Mauss. „Znamená to tedy, že pravděpodobným teroristou je ten Richard?“

„To je jisté na sto procent.“

„Policie opět prokázala své nedostižné schopnosti,“ neodpustil si Průcha.

„Promiňte, ale trvalo nám asi třicet hodin, než jsme si zjistili všechny potřebné informace a našli důležité svědky. Kdyby vám třikrát denně padala počítačová síť jako nám, tak byste neodvysílali ani němý film. Ostatně my řešíme problémy, které jste vytvořili vy. Není to policie, kdo zavírá psychicky labilní jedince do kontejnerů a natáčí je nonstop na kameru.“

„Když budete chtít pomoci s počítačovou sítí, obraťte se na naše experty,“ odsekl ředitel. „Nám nic nepadá.“

„Ztrácíme čas,“ ignoroval jeho impertinenci kriminalista. „Teď když víme, kdo je skutečným majitelem pekelného stroje, musíme především pečlivě monitorovat situaci. Ideální by bylo, kdyby naše spolupracovnice – jak že se jmenuje?“

„Julie,“ napověděl Průcha, který měl dobrou paměť na ženská jména.

„Tedy kdyby Julie mohla nějakým způsobem dostat přesnější instrukce a toho chlapa zneškodnit. Je to ale velmi riskantní, protože nevíme, jestli neučinil nějaká opatření, která by mohla uvést bombu v činnost.“

„Předně si nejsem jistý, jestli ho máme zneškodňovat před zraků veřejnosti. Naši stanici by to velmi kompromitovalo,“ řekl Leo Mauss.

„A taky je tu problém toho hlasování,“ dodal Průcha.

„Jakého hlasování?“ vstoupil do hovoru poprvé Malinův mladší kolega. Leo Mauss se zatvářil útrpně.

„Blíží se termín, ve kterém budou diváci hlasováním vybírat jednoho z účastníků, aby ho vyřadili. Co když to bude Richard? Pak si počká na přímý přenos odchodu z kontejneru, tak je to totiž ve vysílacím plánu, a odpálí to přímo před kamerami. To by nám sice na tři dny zvýšilo sledovanost, ale není to přesně to, co bychom potřebovali dlouhodobě.“

„V takovém případě ho vybrat nesmíte,“ rozhodl Malina.

„Jenomže výsledek hlasování bude potvrzovat právník. Jde o velké peníze,“ protestoval Průcha.

„Jaký právník?“

„Nejspíš náš televizní. To ještě není stanoveno,“ doplnil Leo Mauss.

„Podívejte se,“ řekl s ulehčením Pankrác Malina, „to vyřešíme snadno. Právníka dodáme my. A vy dodáte hlasování. Ven prostě půjde Rajko.“

„A proč zrovna ten?“ podivil se Průcha.

„Protože potřebujeme mít slečnu Julii volnou pro dalšího partnera.“

„Ale to je podvod,“ řekl ještě Leo Mauss. Z tónu hlasu bylo ovšem patrné, že je to pouze jeho pojistka pro případ, že by se v celé záležitosti někdo někdy moc vrtal.

„Vyjděme z toho, že mezi cíli a prostředky existuje zvláštní dialektický vztah,“ uzavřel kriminalista.

Julie dostala další dopis v obálce označené logem stanice AURA.

DOSLO ZREJME K URCITEMU PREHMATU.

BUDE POTREBA ZAMERIT SVOU POZORNOST NA DRUHEHO R.

MEJTE SE HEZKY.

P.

Losování probíhalo podle plánu, který měl krycí jméno OBJEKTIVITA. Bylo otevřeno osudí, do něhož se podle telefonického hlasování vhadzovaly žetony představující jména účastníků vybraných diváky k vyřazení. Každý žeton měl jinou velikost, takže pomocí zvláštního magnetického zařízení vyrobeného sponzorskou firmou je bylo možno velmi rychle rozpočítat. Když Leo Mauss za přítomnosti právníka otevřel osudí a spustil počítačový stroj, zachovalo vedení televize na pódiu i zástupci krizového štábu ukrytí nenápadně v sále nepohnutou tvář.

Ředitel poté oznámil Rajkovo jméno. Sál plný zasloužilých kulturních i méně kulturních pracovníků začal tleskat, což vzhledem k tomu, že byl vylosován nejméně sympatický člen OKA, byla vlastně reakce dosti podivná. Jedině že by se interpretovala tak, že spravedlnost zvítězila.

Celé losování bylo přenášeno obřimi obrazovkami umístěnými na pláni kousek od kontejneru na Černém mostě, kde už se shromáždil značný dav lidí. Jinak poměrně líný národ se rád shromáždí před obřimi obrazovkami, protože má potom pocit, že se nachází u velkých historických událostí.

Vyřazení Rajka jistě významnou historickou událostí bylo, neboť vůbec poprvé v dějinách tuzemské televize někdo musel odněkud odejít na přání diváků.

Protože racionalita není v životě všechno, rozhodl se dav před kontejnerem pozdravit Rajka jako hrdinu. Kdo byl diváky skutečně vybrán, se už nikdo nikdy nedozví, protože výsledky opravdového hlasování Leo Mauss s Průchou pečlivě zlikvidovali již předchozí noci. Celý trik byl poměrně jednoduchý. Připravila se dvě zapečetěná osudí, pravé a nepravé, načež to pravé bylo v tichosti prostě odstraněno. Operátorky u telefonů zapisovaly do poslední chvíle každý hlas volajících, což byla činnost vzhledem k vyšší moci poněkud sisyfovská.

„Jde o dobrou věc,“ říkal si Průcha, když skutečné hlasovací žetony sypal kousek od Modřan nenápadně do Vltavy. „Navíc,“ podotkl k celé akci OBJEKTIVITA Leo Mauss, „je Rajko *objektivně* nejméně sympatický z celé skupiny, takže když lidé vybavení estetickým cítěním usoudí, že by měl odejít, není na takovém rozhodnutí celkem nic morálně závadného. Tím spíš, když jde jednak o dobrou věc, jednak nic jiného stejně nezbyvá. Je to vlastně objektivita vyššího řádu, která nepodléhá subjektivním názorům davu.“

„No, já bych si to tak nemaloval,“ řekl krypticky Pankrác Malina, „ale nakonec je fajn, že vždycky jednáte v souladu se svým svědomím. Já jsem takové lidi vždycky obdivoval.“

Když potom na obrazovce viděli, jak Rajko vychází z kontejneru v záři fotoblesků podoben hollywoodské hvězdě, došlo jim více než jindy, že pojem křivdy a spravedlnosti je v tomto proměnlivém světě velice relativní.

Julii uvedl nový Průchův vzkaz nejdříve do rozpaků. Ne že by Rajka musela nutně tolik litovat. Shánění nového milence ale bývá spojeno s určitými transakčními náklady. Problém se zjednodušil a zároveň zkomplikoval. Rajko byl pryč, takže nemusela řešit tu nejméně příjemnou stránku každého nepříliš perspektivního vztahu, totiž co dál. Pro tentokrát si tedy mohli ušetřit celou takovou tu rétoriku typu „nerozumíme si“ a „měli bychom si dát nějaký čas pauzu, abychom poznali...“ atd., která slouží k zamaskování toho, že přinejmenším jeden člen dvojice už nějakou dobu spí s někým jiným. Jistou potíží bylo, že v domě se najednou pohybovalo více žen než mužů, což atmosféru zásadně změnilo. Julie měla dojem, že v té samé vteřině, kdy byl oznámen výsledek hlasování, zahlédla na Veroničině obličeji na zlomek vteřiny výraz jakéhosi zadostiučinění. Záviděla jí Veronika chlapa, nebo se jí pouze ulevilo, že ona sama ven nemusí a může dál pracovat na popularitě? Zdálo se, že svedení druhého R nebude tentokrát docela bez problémů. Kromě toho Julii vadilo, že má přijít o zdroj nebývalé rozkoše tak brzo poté, co ji odhalila.

„Můj život se změní,“ přísahala si. Rozhodla se zasvětit svůj život veřejné nahotě a odhalené intimitě.

To, co prý přírodní národy konají bez ostychu před druhými, a dobře vědí proč, mělo by se stát i jejím životním programem.

Veronika se rozhodla zemřít jako mladá a krásná. Nikdy přesně nevěděla, jak tohoto náročného cíle dosáhnout, ale pro uskutečnění prvního bodu, totiž krásy, učinila všechno.

Až do svých patnácti let byla svými spolužáky považována za ošklivou. Protože si těsně před nástupem do první třídy stačila

vymknout kotník či něco podobného, šla do školy o rok později. Následkem toho začala dospívat mezi spolužačkami jako první, takže její ňadra se stala objektem poznámek pubertálních hochů o něco dříve, než byla podobnému osudu vystavena ňadra kamarádek. Protože pubertální mládež považuje za nutné veškerou odchylku od normy okamžitě označkovat jako cosi nepatřičného, stalo se i Veroničino tělo vděčným tématem probíraným od šesté do osmé třídy téměř každou přestávku. Nejhorší byly přestávky velké, protože trvaly dvacet minut, a Veronika tedy musela vyslechnout čtyřikrát více vtipných narážek na svůj pohlavní vývoj, než tomu bylo o přestávce malé. K tomu se přidaly ženské problémy, takže měsíc co měsíc chodila Veronika do školy s pocitem, že je odsouzenec k smrti označovaný šarlatovým písmenem.

Navíc byla Veronika tvarů poněkud oblejších.

Tehdy ještě nebyla známa věta Kate Winsletové: „Radši budu tlustá než vychrtlá hysterka.“ Ještě se neříkalo, že se máte spřátelit se svým tělem.

Ještě se asociace modelingu nedohodla na tom, že pohublé patnáctileté holky na předváděcích molech začínají ohrožovat zdraví ženské populace.

Ještě pořád byl moderní a žádoucí pás, jaký byl moderní a žádoucí na dvorech francouzských králů před revolucí.

Ještě pořád žila Twiggy a měla na internetu svou stránku.

Ještě pořád věřily ženy tomu, že méně znamená více.

Dívky se tedy měnily v hysterky, ale pouze v některých případech vychrtlé, protože příroda si mnoho nadiktovat nenechá. Veronika učinila celou silou své osobnosti předsevzetí, že se stane nejkrásnější ženou v zemi. Ve svých třinácti letech postupovala poněkud barbarským způsobem. Přestala snídat a večeřet, příjem kalorií z oběda snížila na polovinu.

„Ty nedojdáš,“ řekla jí učitelka, která držela službu ve školní jídelně a dohlížela na to, aby *všechny*, skutečně *všechny* děti snědly

všechny tučné řízky a zkonzumovaly plnou dávku bramborové kaše nasáklé rozpuštěným máslem.

„Já už nemůžu,“ říkala Veronika, ale učitelky věděly, že když dítě tvrdí, že nemůže, tak ještě docela dobře může. Jen ať se trochu přemáhají! V životě se jim to bude hodit. Co v moderní společnosti s lidmi, kteří už nemohou? Pro takové nebude v moderní společnosti místo. Jak vůbec někdo může vyslovit takovou větu, že „už nemůže“, když přece všichni mohou! Jenomže Veronika trvala na svém a její ocelová vůle zaměřená na jediný cíl – stát se nejkrásnější ženou v zemi, nebo zemřít – překonala i hlídací mánii učitelek.

Neustálý hlad spojený s fyzickou námahou (každé ráno týrala své tělo cvičením, které vyčetla v bratrově červené příručce pro přípravu branců) vedl nakonec ke zhroucení. Tehdy se Veronika poprvé dostala do péče psychoterapeuta. Naštěstí byla doktorka Rottová rozumná žena, která se nepokoušela dívku odvrátit od vytyčeného cíle, ale poukázala na neúčinnost dosavadního postupu.

„Dobřej nápad,“ řekla a zapálila si cigaretu, což byl sice vážný prohřešek vůči klientovi, ale v tomto případě to učinila schválně, protože chtěla zvýšit účinek svých slov. „Ale jdeš na to blbě. Pokud budeš takhle pokračovat, skončíš jako tlustá neforemná bečka, která spolyká tubu tabletek denně, aby utlumila potřebu skočit pod vlak.“

Potom s Veronikou probrala „brazilskou redukční dietu“. Brazilská redukční dieta nebylo nic jiného než běžná dieta určená pro pracující českou ženu, vystřižená ze starého časopisu Vlasta. Doktorce Rottové se ale osvědčila, proto dietu z Vlasty v tichosti přejmenovala a používala pro své problematičtější klientky ohrožené bulimií. Vytvořila pro Veroniku dokonce tabulku, kam si dívka musela barevnými tužkami zaznamenávat druhy potravin a jejich množství. Navršila před ní na stůl hory časopisů plných stehen, boků a ňader slavných modelek a jiných tzv. celebrit a probírala s dívkou podrobně každý detail slavných těl. Veronika tak získala dojem, že je v rukou odbornice, která není zaměřena pouze na duši (duše tehdy Veroniku nezajímala, ve

škole říkali, že duše neexistuje, a také nepotkala nikdy nikoho, kdo by se po ní ptal), ale že její terapeutka rozumí také tělu. To rozhodlo. Došlo k tomu, co bývá v podobných případech nepravděpodobné – Veronika si svou psycholožku zamilovala.

Souběžně s brazilskou redukční dietou probíhal kurs asertivity.

„Nestačí být pouze krásná. Nezapomeň na to, že takových ženských jsou na světě houfy. Ty musíš druhé *přesvědčit!*“

Hodiny a hodiny trénovaly spolu jazykové hry. Nejoblíbenější Veroničinou hrou byla JOP: Jak odpálit pubertáka. Stala se takovou součástí Veroničiných myšlenkových postupů, že ji hrála i s muži ozdobenými důstojnými šedinami. A účinkovalo to vždycky skvěle.

Když asi za dva roky odjela doktorka Rottová za svým milencem do Kanady, oplakala to Veronika téměř jako ztrátu matky. Poselství hrdé krásy ale vtisklo do její duše – teď už Veronika dokonce věděla, že má cosi jako duši – nesmazatelnou pečeť.

Jako šestnáctiletá už byla schopná na nechutné narážky gymnaziálního spolužáka odpovédět:

„Stojí ti péro, ušoune, přijď, až ti slehne.“ Dotyčný se odplížil a až do maturity na Veroniku nepromluvil.

Časem se Veronika naučila ještě mnoho dalších věcí. Například pochopila rozdíl mezi hubnutím jako životním stylem a turbodietou. Turbodieta totiž znamená, jak se dozvěděla a od té doby aplikovala, snadný postup, jak shodit právě ta tři kila, která vám přebývají, když se potřebujete přizpůsobit velikosti svých loňských bikinek. Strava složená z čerstvé sezónní zeleniny a ovoce, z potravin s vyšším obsahem vlákniny, dokáže rychle detoxikovat organismus. Při dodržení všech správných zásad turbodiety se bude Veronika cítit lehká a plná energie. Za týden je možno zhubnout až o tři kilogramy. Není to složité. Po probuzení musí vypít dvě sklenice přírodní nenasycené vody. Do jedné z nich si vymačká celý citrón. Pak následuje snídaneň. K ní musí Veronika sníst kousek ovoce, nejlépe jablko, hrušku nebo banán, pomeranč nebo hrozen vína. Dotyčný kousek

ovoce má být podle rady časopisu *Minibazaar* pokojové teploty. Čtvrt hodiny po konzumaci ovoce se má dát Veronika do misky vařeného prosa nebo hnědé rýže. Chuť je možno zlepšit přidáním speciálně připraveného másla se špetkou soli (vznikne smícháním 100 gramů másla s ¼ šálku kvalitního rostlinného oleje lisovaného za studena). K obědu potom následuje větší miska zeleniny vařené v páře. K večeři si potom Veronika dá to samé co k obědu. Je též nutno pamatovat na doplňkové nápoje. Připravit si je můžete tak, že do dvou šálků vody, která zůstane po uvaření zeleniny, se přidá špetka mořské soli a vzniklý nápoj se pomalu pije. Jeden šálek dopoledne kolem jedenácté a druhý odpoledne kolem třetí. Před spaním si Veronika smí dát jenom vodu nebo bylinný čaj.

Přesně tak to Veronika dělala a tak se také stala z krátkodobého i dlouhodobého hlediska krásnou, všichni se jí obdivovali a milence mohla před svým prahem překračovat.

„Jsem skutečně šťastná?“ říkávala si, když právě překračovala některého ze svých nápadníků. „Přinejmenším jsem krásná,“ odpověděla si a toto konstatování ji zpětně učinilo šťastnou.

Lukáš seděl v potměšilém pokoji svého miniaturního bytu a sledoval na obrazovce, jak Barbora Nesnídalová zpovídá hosta svého nového talk show. Nebyl jím nikdo jiný než populární Rajko, který sice (jak si aspoň většina národa myslela a hned to zapoměla) vypadl z OKA jako nejméně sympatický, ale zároveň si tím získal nehynoucí popularitu. Možná stejně nehynoucí, jako je popularita záhadného muže Sagvana Töfiho, hosta mnoha večírků, na jehož původní mediální význam si už nepamatovali ani pamětníci.

„Ježíše si vážím,“ říkal Rajko. „Ale myslím si, že proti jezuitům měl být tvrdší. Pak by ho možná neukřižovali a napsal by ještě víc knih a svět mohl vypadat jinak.“

„Ale podle posledních vědeckých výzkumů,“ oponovala mu Barbora Nesnídalová, „Ježíš ukřižován nebyl. Podařilo se mu uniknout a dožil v Indii, kde položil základy tantrické jógy.“

„Aha,“ podivil se Rajko. „No ale stejně je škoda, že už toho pak moc nenapsal. Já tedy jako nic nečtu, ale mohl se ještě natočit Jesus Superstar 2. Takhle by si to někdo musel vymyslet sám, a to už pak nikdy není vono.“

„Svatá prostoto,“ pomyslel si Lukáš. „A tohle bude zřejmě jediný člověk z celého toho jejich kontejneru, který přežije. Jestli mají příští atomovou válku přečkat v krytech právě takoví, tak se evoluce protáhne o padesát milionů let.“

Richard zatím všem Juliiným útokům statečně odolával. Navíc se do toho začala míchat Veronika, která se pravděpodobně počínala nudit. Kdyby šlo o běžný milostný zápas, tak by se na to Julie asi už vykašlala, ale vědomí bezpečnostního rizika ji udržovalo ve stavu mimořádné bdělosti. Dokonce ji napadlo, že bude po návratu do normálního života – pokud se někdy vrátí do normálního života – zřejmě potřebovat jako milence muže, u něhož bude aspoň částečná pravděpodobnost, že je to terorista ukrývající pod postelí výbušninu. Tato úchylka ji poněkud znepokojovala, ale na delší rozbory neměla čas.

„Nechceš natřít záda?“ zaslechla za sebou Veroničin jemný hlas. Původně chtěla říci, že nikoli, ale pak jí došlo, že oslovení patří jen Richardovi.

„To nevypadá dobře,“ pomyslela si.

Koutkem oka pozorovala Veroniku, jak *velmi důkladně* roztírá krém po Richardových mohutných zádech. „A ještě na veřejnosti,“ dodala v duchu, protože na chvílku zapomněla, že se z ní stala vyznavačka veřejné nahoty. Nejvíce ji pobouřilo, že blondýna zvolila přesně tytéž postupy. Byla pohoršena asi tak, jako musí být pohoršen Pánbůh, když vidí, že ďábel imituje jeho tvůrčí postupy.

„Budu muset trochu přitvrdit,“ učinila předsevzetí.

Julie vyčkala následujícího dne dalšího Veroničina útoku. Dívka se zatím nezmohla na nic lepšího než na reprízu včerejšího natírání

krémem. Jak si Julie povšimla, nezůstalo to zcela bez účinku, protože Richarda to mírně vzrušilo. Mírně, ale pro oko znalce patrně. Když byl patřičně pomazán, vstal a zcela nelogicky se odebral směrem ke vchodu do kontejneru. Julie vstala též, a protože byla u dveří dřív, vklouzla bleskově dovnitř.

„Teď dávej pozor,“ oslovila v duchu nic netušící blondýnu. Získala takový náskok, že mohla nepozorována (pomineme-li několik kamer systému OKO) vpadnout do pánského pokoje.

Richard se nemálo podivil, když ji tam objevil. To už ovšem stav jeho fyzického vzrušení kulminoval a on se odebíral na jediné místo, kde je mohl nepozorován eliminovat, totiž na toaletu pánské ložnice.

„Pst,“ řekla vzhledem k pozorovacímu systému trochu nelogicky Julie a položila mu prsty pravé ruky na ústa.

„Jsem nadržovaná čubka a podržím ti, když budeš chtít,“ pravila. Levou rukou mu zajela do slipů a osvobodila nástroj lásky, který se musel již tak dlouho zříkat rozkoší. Během několika vteřin zaujali polohu souběžnou s povrchem zemským a oddávali se prvoplánově, ale o to oblíbenější animální činnosti.

Julie si ke své nedávno objevené rozkoši veřejné nahoty přidala ještě jednu další: Jak je to sladké, dělat ze sebe prodejnou děvku! Dokonce ještě něco míň – holku, která se během okamžiku dává zadarmo.

„Tohle samozřejmě vysílat nemůžeme, ani kdybychom chtěli a směli,“ řekl potom večer Leo Mauss, když s krizovým štábem probírali záběry z uplynulého dne.

„Je to velmi nevhodné. Mládež by získala pocit, že může navazovat nezávazné intimní styky na potkání.“

„A nemůže?“ podivil se Průcha. „Nezávazné intimní styky jsou mnohem zábavnější než závazné intimní styky.“

„Přinejmenším by si to mohli lidé vysvětlit jako propagaci nechráněného pohlavního styku.“

„Julie má na nočním stolku antikoncepční tabletky,“ pronesl dobře informovaný Průcha, který měl v některých věcech smysl pro detail. „A kromě toho dobře víš, že všichni mají zdravotní osvědčení včetně testu na AIDS.“

„My to víme, ale diváci to neví.“

„Mohli bychom to dát do titulku, který by běžel pod scénou. Asi tak, jako dáváme zprávy z burzy.“

„Už vidím, jak si někdo čte nějaké naše titulky, když na obrazovce bude probíhat tohle.“

„Nejde o to, aby je někdo četl,“ poučil ho Průcha, „ale aby nám nikdo nemohl říci, že tam nejsou.“

„Pánové, nemohli bychom se věnovat podstatě problému?“ vstoupil do toho Pankrác Malina, který měl stále potíže vžít se do myšlenkového světa vedení televize AURA.

„Podařilo se naší slečně něco zjistit?“

Pustili si znovu scénu po milostném aktu, kdy se Richard odebral do koupelny a Julie, ač ještě poněkud omámená kulometnou salvou orgasmů netušené intenzity, nahlédla pod postel. Na monitoru bylo vidět, jak rukou opatrně sonduje pod lůžkem. Při pohledu na to, jak se mladá žena několik minut po orgiastickém skotačení věnuje plnění kriminalistických úkolů, přihlížejícím téměř zatrnulo.

„To je ženské“ vykřikl nadšeně Průcha. „Až vylezou ven, chci se s ní blíže seznámit.“

„Já bych nepředbíhal vývoj událostí,“ konstatoval suše kriminalista. „Navíc se zdá, že nemůže nic najít.“

„Budeme muset navázat telefonické spojení,“ poznamenal jeho mladší kolega.

Potom pozorovali Julii, jak pátrání vzdala, protože ve sprše ustalo šumění tekoucí vody a Richard se mohl kdykoli vrátit.

Na posledních záběrech z toho dne nebylo už nic zajímavého. Pouze zaregistrovali, že Veronika má při čištění zubů uplakané oči.

Nejvýznamnější událostí dne, kterou viděli večer v sestřihu diváci, bylo, že kocour Leo se vykakal těsně vedle Richardovy opalovací podložky a Vladan mu to vytkl.

Jako se třináctá komnata Lukášova života jmenovala až donedávna Barbora Nesnídalová (v psychologickém slova smyslu, jeden druhého se nikdy nehodlal dotknout ani koncem prstu), dalo by se totéž označení u Lea Mause použít pro Ilonku.

Ilona byla sedmnáctiletá servírka v baru Andorra. Měřila jeden metr šedesát pět centimetrů, vážila padesát tři kilogramů, měla modré oči, špinavé blond vlasy, nehty na rukou nalakované na růžovo, nehty na nohou nalakované na tmavě modro. Ochlupení v podbřišku si podle návodu v jednom dívčím časopise sestřihla do malého obdélníčku a trošku se přitom píchla nůžkami do svého sněhobílého bříška. Ale už to bylo dobré. Její IQ, pokud by ho někdy někdo měřil, což se ale nikdy nestalo, by kolísalo kolem hodnoty devadesát pět až sto tři body. Její sociální inteligence byla o něco vyšší, protože Ilonka měla dobrý odhad, a když si nebyla jistá, opatrně počkala.

Její hlavní životní problém nyní byl, zda by si neměla nechat udělat piercing na pupíku, protože to by ji učinilo definitivně IN (definitivně znamená do příštího vydání časopisu COSMOGIRL), možná také piercing někde jinde. Rozhodně ale ne na intimních místech, protože tak pitomá zase nebyla. Taky se obávala, že když bude dělat číšnici příliš dlouho, dostane třeba křečové žíly, a co je holka s křečovými žilami? Muži vyžadují dokonalé nohy a je třeba jim vyjít vstříc. Její nohy byly dosud nohami mladé servírky, to znamená takovými, které vzbuzují žádostivost hostů a nelibost postarších návštěvnic baru Andorra.

Postarší byl pro ni každý, komu bylo kolem třiceti. Třicátníky to může překvapit, ale je třeba uvážit, že ještě před třemi lety, což je z hlediska třicátníka jako včera, bylo hlavní Iloninou touhou mít vlastní živou želvu.

To se asi o rok později změnilo, přibližně někdy v té době, kdy na prahu šestnácti přišla o panenství s jedním čtyřicetiletým členem symfonického orchestru, který byl jako rodinný přítel na návštěvě u jejich rodičů. Rodiče se o incidentu nikdy nic nedozvěděli, jinak by učinili rozumný závěr, že ani rodinným přátelům se nedá moc důvěřovat. Ilona vzdor jistému překvapení a určité fyzické bolesti pochopila, že zdrojem vzrušení a rozkoše mohou být i jiné věci, než je čokoládová zmrzlina.

Představa, že vzplanutí vášně je záležitostí několika vteřin, je velkým omylem. Když spatřil Leo Mauss poprvé v životě Ilonu, téměř si jí ani nepovšiml. Stavil se v motorestu Zelený kříž na kávu, když se vracel z obchodního jednání s mimopražským producentem. Bylo to již v době, kdy pro něj řízení auta ztratilo půvab a měl osobního řidiče, takže by si mohl dát klidně pivo, víno nebo kterýkoli z tvrdých alkoholických nápojů. Nebyl totiž žádný, který by mu připadal příliš drahý, ani ty ne, jejichž cena se pohybovala kolem hodnoty rovné denní mzdě dělnice v malé a průměrně zprivatizované továrně. Ředitel nepil alkohol z důvodu udržování výkonnosti. Vysledoval totiž, že sklenička malého piva sníží jeho schopnost střízlivě a rychle řešit problém asi o padesát procent. Po druhé sklenici by už problém neřešil a po třetí by zjistil, že ani není nutno nějaké problémy řešit.

Ve své funkci si pochopitelně takový hazard dovolit nemohl, takže se držel hořké kávy, minerální vody Mattoni s kouskem ledu a plátkem citrónu. Totéž se týkalo i jídla. Přes den nikdy nevzal do úst nic, co by zatížilo jeho tělo a mysl více, než by bylo vhodné pro aktivního sportovce nebo profesionálního tanečníka. Život je skládačka, uvědomoval si, a člověk si nemůže dovolit to riziko, že některé kostky položí špatně. Příště už by k tomu nemusel dostat příležitost a jeho místo by rádi zaujali jiní.

V motorestu běžela televize, která byla pochopitelně naladěna na vysílání AURY, protože tehdy už lidé v zemi téměř nic jiného nesledovali. Ředitel znal jako perfekcionista jména všech lidí, kteří

se objevovali na obrazovce, měl v hlavě uloženy minutáže jednotlivých pořadů, každý den mu v mozkových závitech odklepl, že z padesáti dvou dílů venezuelské telenovely *Juanita* byl odvysílán třicátý šestý (třicátý sedmý, třicátý osmý) díl, a sledoval vnější vizáž moderátorek (i když z jiných důvodů než Průcha, který znal u moderátorek i detaily, které se na obrazovce před desátou hodinou obvykle neukazují).

Zatímco řidič podřimoval ve voze (Leo Mauss měl rád samotu), prolístoval nad kávou *Mladou frontu DNES*, *Právo*, *Lidové noviny*, *Zemské noviny* a *AFÉRU*. Letmá prohlídka ho ujistila, že svět je i dnes takový, jako byl vždycky, a zvedl se k odchodu. Když zjistil, že nikdo z personálu není na blízku, podlehl na chvíli pokušení nechat příslušný obnos za nápoje na stolku a odejít, ale jakýsi vnitřní gyroskop mu v tom zabránil. Ačkoliv byl značnou částí intelektuální veřejnosti pokládán za duchovního i materiálního upíra, Leo Mauss by nejen nikdy neodešel bez placení, ale dokonce mu proti mysli byla i představa, že by to mohlo – byť jen na půl minuty – vypadat, *jako by* tak učinil.

Vydal se tedy jakousi malou chodbičkou ke kuchyňce, kde doufal najít servírku. Přinejmenším jednou si musel splést dveře, protože se náhle ocitl před pootevřenými dveřmi dámské toalety. Koutkem oka nahlédl do umývárny.

Byla tam.

Stála do půl těla nahá před zrcadlem a v ruce držela intim sprej. Zřejmě si na chvílku odběhla vyměnit propocené tričko. Stála k němu zády, ale v zrcadle zahlédl její ňadra s výraznými rudými bradavkami. Leo Mauss okamžitě vycouval, aniž byl spatřen, a vrátil se ke svému prázdnému šálku od kávy. Když servírka za tři minuty přišla, zaplatil poněkud chvějící se rukou a odešel k vozu.

Potom se dva dny a jednu noc nedělo nic. Druhé noci měl sen, ve kterém znovu spatřil scénu z motorestu. V tom snu se dívka otočila a přistoupila k němu a řekla: „Chceš?“

Chtěl, ale dříve, než mohlo k něčemu dojít, probudil se. Bylo asi deset minut předtím, než obvykle vstával. Jeho žena ležela v hlubokém spánku vedle něj a on chvíli uvažoval, co udělá s mohutnou erekcí, která zůstala jako následek neukojené snové vášně. Nakonec zavrhl masturbaci i pokus probudit ženu a pomilovat se s ní, protože pokud mělo dojít k uspokojení, muselo to být hned a on neměl chuť na nějaké vysvětlování nebo přede hry. Místo toho tedy vstal, šel do koupelny a dal si studenou sprchu, která ho vrátila do reality.

Život se totiž neskládá z erotického snění, ale z přesné a jasně naplánované práce.

Přesto mu bylo po celý den podivně hezky, zvláště když si vzpomněl na servírku, jak snovou, tak skutečnou. Někdy k večeru si všiml, že udělal více práce a lépe než kdykoli jindy. Usoudil, že erotický náboj by mohl přispět velkou měrou k rozvoji HDP, kdyby se zjistilo, jak ho zapojit do soukolí výroby a managementu. „Celibát,“ rozvažoval cestou domů, „pomohl sublimovanou erotikou udržet moc církve a její civilizační dominanci po celé jedno tisíciletí.“ Pak si vzpomněl na Průchu, který nesublinoval nikdy nic a výkonný byl taky, a došlo mu, že by svou teorii měl ještě trochu precizovat.

Večer na něj dolehly nebyvalé erotické choutky, kterým tentokrát mohla napomoci jeho žena. Problém byl jen v tom, že by tak za hodinu potřeboval znovu, ale manželka už pokojně spala a nešlo ji budít. Za myšlenek točících se kolem starověké praxe harému naštěstí usnul.

V noci se servírka vrátila. Přišla k jeho lůžku, shodila ze sebe zástěrku, bílé tričko, černou minisukénku a stáhla si kalhotky. Strhla z jeho těla pokrývku a odhalila tak jeho nahé tělo. Uchopila jeho úd do ruky a chvíli si s ním hrála. Potom si na něj nasedla a prudkými rytmickými pohyby ho během několika vteřin přivedla k vyvrcholení. Pak se probudil a zjistil, že pokud jde o fyzickou realitu, k uvolnění napětí skutečně došlo. Pokusil se to zamaskovat papírovým kapesníkem. Pak se podíval na budíka a zjistil, že jsou teprve tři hodiny, takže všechny vlhké substance do rána uschnou.

Ráno povznesený pocit, podobný tomu z minulé noci *s ní*, chyběl. Spíše pociťoval slabou melancholii. Potom učinil zásadní poznatek svého života: Ta snová servírka přece ve skutečnosti opravdu existuje! To pochopitelně věděl odjakživa, ale tentokrát mu to teprve došlo. Je to opravdová žena z masa a kostí a on ji může vidět, kdykoli se mu zachce.

Nejdříve ten nápad zavrhl jako dětinskost a rozhodl se překonat vzednutí vnitřních sil prací.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se ho u snídaně manželka.

„Vypadáš jako po flámu,“ řekla dcera.

Stále obsesivněji se mu vracela představa, že kdyby chtěl, může dívku vyhledat a znovu se na ni podívat. Třeba je dojem, který v jeho mysli vyvolala, jenom dílem nějaké zcela iracionální souhry okolností. Možná že za jiného denního osvětlení, tlaku vzduchu, v jiném stupni vyčerpání a rozpoložení duše nebude její obraz působit tak fascinační silou. Nakonec přesvědčil sám sebe, že plán na znovu spatření servírky od Zeleného kříže je ve skutečnosti jenom pokusem její vizi vymazat ze života navždy.

Po dlouhé době zase vsedl za volant vlastního vozu a vyjel na výpadovku. K motorestu se dostal za půl hodiny, protože ho zdržela dopravní nehoda na magistrále, blokující jízdní pruh. Zdržení jenom vystupňovalo jeho nervozitu. Když přijížděl k parkovišti, uvědomil si, že tam dívka možná nebude, že může mít jinou směnu nebo to byla jenom nějaká studentka na brigádě. Představa, že mu tak neznámá zmizí navždy, ho naplňovala téměř čirým zoufalstvím.

Ještě když usedal ke stolu s červenobílým kostkovaným ubrusem, dával svému pokusu tak padesátiprocentní šanci. Slečnu vskutku nebylo nikde vidět. Místo ní tu byla nějaká banální zrzka s tetováním na rameni.

Propadl takové malomyslnosti, že skoro podlehl vnitřnímu hnutí a zeptal se, kde je ta blondátá kolegyně. Naštěstí to neučinil. Vytoužená se totiž objevila o několik minut později. Neobsluhovala

sice hosty, ale stála za barovým pultem. Leo Mauss tak byl nucen přesunout své působíště k baru. V podniku bylo téměř prázdno, takže si mohl vybrat místo podle libosti. Sedl si asi dvě barové stoličky od pokladny, aby mohl dívku pozorovat z co největší nenápadné blízkosti. Proto se mu také podařilo zhlédnout štítek se jménem, který měla servírka přišpendlen vedle levého řádku. Stálo na něm ILONA.

Takže Ilona.

Neznámá se najednou posunula do jakési důvěrnosti.

„Dáte si něco?“ pravila zastřeným hlasem, který prozrazoval dlouhodobé působení nikotinu. Leu Maussovi to znělo neobyčejně lahodně, jaksi exoticky, jako svěží závan do zatuchlého světa askeze a morálky. (Ředitelova žena se štítivě dotýkala i krabiček od cigaret, natož aby něco tak ohavného vzala do úst.)

Objednal si jakýsi koktejl. Když se k zákazníkovi otočila zády, mohl si ji celou prohlédnout. Krk, záda, boky, zadek, stehna, lýtka, kotníky. Pocítil chvění v podbřišku a tušil, že by neměl svůj pohled příliš prodlužovat, protože ženy si takových věcí okamžitě všimnou, možná je šestým smyslem postřehnou i tehdy, když jsou k vám otočeny zády.

Nemohl mnoho pít, ale přál si otupit své smysly. Domů se vracel poté, když v motorestu proseděl u baru asi hodinu, jednoznačně déle než kdokoli z ostatních zákazníků. Doma musel působit poněkud roztržitě, což manželka přičítala rozjezdu projektu OKO. V noci se mu Ilona vrátila ve snu. Svlékala se, ale dříve, než se stačila svléknout zcela, nastalo ráno a Lea Mause vytrhl ze sladkého snění budík. Chvíli uvažoval, jak zamaskovat neobyčejně silnou erekci, dokonce chvíli zvažoval ranní sex s manželkou, ale nakonec to zavrhl jako příliš namáhavé. Už proto, že by musel náhlé vzplanutí své vášně vysvětlovat, a on měl pocit, že na vysvětlování je už příliš starý. Odplížil se tedy na jednu z jejich tří toalet a tam vyřešil problém způsobem, jaký se mu od třinácti let v podobných případech osvědčoval. Představoval si při tom Ilonu, jak pomalu zvedá

okraj černé minisukénky, stahuje jí bílé krajkované kalhotky (těžko říci, proč krajkované, prostě se to tak objevilo v jeho mysli) a potom do ní několika ráznými pohyby proniká. V okamžiku vyvrcholení se za dveřmi ozvala ředitelova dcera.

„Já bych taky chtěla čurat. Musíte mi obsazovat hajzl, zrovna když spěchám do školy?“

Rád by jí odpověděl, že má v domě k dispozici ještě další dva a venku rozlehlou zahradu, ale nebyl mocen slova, protože jeho tělem ještě procházela vlna mocného tepla, které mu připomnělo vanutí pouštního větru ze Sahary.

„Jo,“ vydal ze sebe nakonec udýchaným hlasem generální ředitel televize AURA. „Běž jinam.“

Za výkřiků oznamujících, že na *tento* záchod chodí *odjakživa* po ránu *ona*, se dcera vzdálila.

Leo Mauss si opřel hlavu o růžové kachličky a nechal sebou procházet smutek, jaký se každé bytosti zmocňuje po koitu. Jenomže smutek přicházející po tomto aktu je ještě o něco intenzivnější, protože ho nejenom nemáte s kým sdílet, ale dokonce ho musíte skrývat.

Odešel do koupelny se stejnými pocity, s jakými hříšní konvertité vstupovali ve starověku do baptisterií, aby ze sebe smyli hříchy posvátnou vodou křtu. Leo Mauss měl na smytí hříchů k dispozici jenom tekuté mýdlo.

Pokud se muži domnívají, že žena nepozná, že je pozorována, tak to platí pouze u žen, které už špatně vidí. V žádném případě to neplatí o ženách, kterým vnímání dobře slouží. Vlastně je možná skutečně lepší hovořit o vnímání, protože zrak nehraje u ženy tak důležitou roli, jak je známo, protože ženy se na úsvitu lidstva věnovaly více sběračství, přípravě pokrmů a podobným věcem, při kterých oko nebylo tak významné, zatímco muž býval lovec, a tak byl orientován výrazně vizuálně. Proto také muži dají tolik na to, jak žena vypadá, zatímco žena si všímá více vlastností povahových a toho, kdy muž páchne více, než připouští společenský průměr.

Ilona tedy věděla již od druhého setkání, že ji Leo Mauss okukuje o něco intenzivněji, než by se slušelo na nezaujatého hosta. Potom také měla pocit, že už toho člověka někde viděla, ale teprve asi o dva dny později jí došlo, kde to bylo. Identifikace Lea Mause jako ředitele AURY jí tedy nezabrala zas až tolik času. Ilona nebyla sice žádnou intelektuální hvězdou, na druhou stranu oplývala značnou dávkou sociální inteligence. Proto také při třetí návštěvě Lea Mause v motorestu Zelený kříž pochopila, co od ní osud žádá, a nehodlala mu tedy v jeho záměrech nikterak bránit.

Ředitel vešel nerozhodným krokem a několikrát těkavým zrakem přeletěl šerou místnost. Jakmile zjistil, že objekt jeho touhy se znuděně opírá o barový pult, okamžitě zamířil tímto směrem. Jeho časové možnosti byly ve skutečnosti mnohem omezenější, než je tomu u běžného smrtelníka, takže neměl více času než třiadvacet minut. Nevěděl přesně, k čemu je chce využít, ale hodlal je využít maximálně.

„Four Roses,“ pravil téměř chvějícím se hlasem.

Ilona se na něj usmála téměř líbezně. Věděla, že Leo Mauss přijel svým vozem a že s ním zřejmě není řidič. Domnívala se tedy, že ředitel porušuje zákon konzumací alkoholu proto, že ho k tomu nutí jeho vnitřní psychické rozpoložení. Domnívala se též s rostoucí jistotou, že příčinou tohoto rozpoložení je ona sama. Jakkoli byla rozhodnuta ono rozpoložení ještě prohloubit, musela to učinit tak, aby nikoho nemohlo ani napadnout, že chce cokoli prohlubovat. Upustila tedy na zem plátěný ubrousek a sehnula se pro něj takovým způsobem, že si sukni vyhrnula kousek nad koleno. Leo Maussovi tento rozkochaný erotický detail samozřejmě neunikl, protože pokud šlo o objekt jeho touhy, už dlouho mu nic neunikalo, aspoň pokud byl přítomen.

„Dáte si ještě něco?“ otázala se, když ředitel brilantně vyprázdnil skleničku. Trochu při té větě zamhouřila oči, ale nikoli při pohledu do očí svému protějšku, protože to by bylo příliš koketní, a ona si nemohla dovolit vypadat koketně. Leo Mauss by si zatraceně něco

dal, ale zbytky pudu sebezáchovy mu velely, aby se od alkoholu odvrátil. Poručil si tedy velké presso bez mléka.

Věděl moc dobře, co by si ještě dal. Dal by si tuhle servírku a dával by si ji tak dlouho a tak často, jak by to jen bylo možné. Ted' nebyl schopen žádné rozumné akce, ale jeho představitost mu takových akcí malovala celou řadu. Třeba tajnou společnou dovolenou na Tahiti, kde by se oddávali sladkým hrátkám, jakým ředitelovo tělo již odvyklo, pokud jim vůbec kdy přivyklé bylo. Ilona též tušila, co by si ředitel dal, pouze její představitost jí malovala luxusní pražský byt, třeba někde na Vinohradech, protože měla odkudsi představu, že skuteční boháči žijí právě tam.

A na stěnách by byly červené tapety se zlaceným vzorem, protože tak nějak to viděla v jednom francouzském filmu o životě vyšších kruhů.

Blížila se dvaadvacátá minuta a Leo Mauss se musel pomalu zvedat k odhodu.

„Opravdu si už nic nedáte?“ prohodila, když ředitel hodlal platit. „Jste naším častým hostem,“ dodala ještě a nezaujatě leštila sklenici.

„Jezdím tady kolem na služební cesty,“ zamumlal. Měl potřebu ještě něco dodat, jako by na tom závisel celý jeho další život, ale vypadlo z něj jen: „Vás tu taky často vidím.“

Na předního ideového vůdce v zemi to nebyla zrovna velká perla, ale Leo Mauss nepočítal s tím, že ho Božská sama od sebe osloví, takže vypadl ze své domnělé role nenápadného pozorovatele.

Dívka zvažovala, zda má dát najevo, že ví, z jak vysokých sfér tento muž pochází, a rozhodla se, že ano, ale že tomu ponechá určitou volnost.

„Myslím, že jsem vás nedávno viděla v televizi. Je to možné, že ano?“

Leo Mauss se málem nadmul pýchou jako poutový balón. Konečně začal cítit pevnou půdu pod nohama. Už tedy nebyl jenom podivným mužíkem, který do sebe v motorestu hází panáky destilátů,

ale významnou osobou. Nepochyboval o tom, že i mnohem méně významné postavení by muselo holce jejího věku zaimponovat.

„Ano, trochu do toho dělám,“ připustil blahosklonně.

Vytoužená, místo aby reagovala užaslým vydechnutím nebo mdlobou, pouze neznatelně pokývla hlavou a náhle odběhla obsloužit ke stolku nového hosta. Lea Mause to trochu popudilo, protože už uplynula i šestadvacátá minuta a on neměl zapláceno. Tato časová ztráta nebyla ani kompenzována tím, že se mohl dívat Čarokrásné na stehna a do výstřihu, protože se momentálně pohybovala za jeho zády a nebylo dost dobře možné se otočit. V okamžiku však byla zpět a její pлавný krok, kterým se před ním opět zjevila za barovým pultem, mu připomínal ušlechtilou labuť nebo mýtickou vílu. Odcházel z podniku v mlhách.

V dopravní zácpě na magistrále měl dost příležitostí, aby se neustále vracel k těm několik větám, které spolu prohodili. Jeho rozpálená mysl, která každou kapku chladivé intimity nasávala jako vyprahlý troud, prožívala tyto vteřiny jako mimořádné milostné dobrodružství. Několikrát ho sice vyrušil telefonát rozzuřeného Průchy, který se dožadoval ředitelovy okamžité fyzické a duševní přítomnosti na jakési poradě, ale nic z toho nemohlo vymazat hluboký dojem, jakým se do mysli ředitelovy vtiskla zářivá osobnost servírčina.

Nezlepšilo se nic. Dokonce je možno říci, že po dalším spatření objektu své touhy na tom byl Leo Mauss ještě mnohem hůře než kdykoli předtím. V noci se probouzel s pocitem, že ho jakási neodolatelná síla žene ven do auta, aby vyrazil směrem k motorestu. Bylo to o to více ponižující, že dosud nic takového nezažil a podobné projevy považoval za příznaky pubertální fáze života. Domníval se, že když byl schopen se s podobnými záležitostmi vypořádat před desítkami let, nebudou pro něj už nikdy problémem. Leč – nestalo se tak.

Ze všeho nejvíce teď – kromě objektu své touhy jako takovém – toužil po servírčině fotografii. Kdyby ji měl, mohl by si její podobu kdykoli zpřítomňovat, nemusel by se spoléhat pouze na klamavou paměť, ale měl by ji zde a mohl by využívat každého okamžiku, aby byla s ním.

Její fotografii ale neměl.

Zavrhl nápad, že by mohl najmout soukromého detektiva, aby mu Ilonu zvěčnil, protože mu to připadalo nedůstojné. Hlavní problém ale nebyl ani tak morální. Potíž byla v tom, že Leo Mauss by dívku chtěl mít živou. S tělem a krví, s vlasy, očima, rty, bělostnou šíjí, ňadry, klínem, stehny, lýtky a kotníky, chtěl by vlastnit zvuky, které vydává, vůně, které z ní vycházejí, ochutnával by jazykem povrch jejího těla od hlavy až k patě, vlasy by si namotával na konečky svých prstů a tak podobně. Bylo prostě jisté, že se ředitel zbláznil, což se mužům tohoto věku a postavení stává docela často, pokud na to mají čas a peníze. Leo Mauss měl peníze, což znamená, že měl ve skutečnosti všechno včetně času. (Vrcholoví manažeři sice neustále skuhrají, že pracují osmnáct hodin denně, ale když podrobně prozkoumáte jejich diář, zjistíte, že do „práce“ počítají i takové položky jako „oběd s obchodním partnerem“ a „konzultace s asistentkou“, takže je každému jasné, oč běží, pokud není na hlavu padlý. Což většina lidí je.)

Neustálé noční návaly vzrušení navíc Leu Maussovi bránily v řádném vykonávání jeho práce, protože byl po ránu nevyspalý a v práci byl potom nepříjemný na většinu spolupracovníků, kteří to těžce nesli. Kromě Průchy, ten byl zvyklý.

Ředitel tedy postupně dospěl k názoru, že v zájmu národa by měl situaci s Ilonou nějak vyřešit. Pokud jde o podobné případy, není sice známo, že by někdy někdo něco vyřešil, ale Leo Mauss byl člověk staré školy a soudil, že když rozum něco pozná, vůle poručí a duše s tělem vykonají.

A ono hovno.

Leo Mauss byl člověkem kázně a povinnosti. V mládí zastával názor, že pohlavní styk patří do manželství, a to jenom občas, protože primárním cílem tohoto aktu je plození potomstva. Důsledkem takového pojetí světa bylo, že si nikdy nerozvinul žádné strategie, jak dostat do postele vytouženou nebo aspoň vyhlédnutou ženu.

Se svou manželkou spal poprvé o svatební noci a mnohé okolnosti týkající se biologické stránky věci ho poněkud překvapily, byť je nutno přiznat, že nikoli zaskočily. Manželka byla také první a poslední ženou, se kterou něco měl. Sex v manželství a právě v manželství mu připadal jako něco tak samozřejmého, že jen pouhé pomýšlení, že by to šlo také jinde a jinak, mu působilo závrať.

„To přece nemohu,“ říkal sám sobě za dlouhých bezesných nocí, kdy jeho mučivá fantazie malovala tělo nahé Ilony a temné síly ho vybízely ke spáchání činu, který z morálních a praktických příčin spáchat nechtěl.

„Je tak krásná,“ pravil vnitřní hlas, který morální námitku jako by neslyšel. „A určitě ji můžeš mít. Pokud budeš chtít.“

„Nechci,“ pravil ředitel.

„Ale chceš,“ oponoval vnitřní démon. „A nejen to, ty dokonce můžeš. Víš, kdo jsi. Ty můžeš všechno. Budeš si s ní moci dělat, co budeš chtít. Padne ti k nohám, stane se tvou otrokyní, jenom když kývneš životní šanci. Nejsi přece žádný ubožák, který se musí doprošovat. Beztak se říká, že jsi měl v posteli polovinu moderátorek AURY. A nebyla to pravda. A některé dokonce chtěly. Jenomže tys byl morální a neudělal jsi to. Ted' ale můžeš. Není to v domě. Nikdo se to nikdy nedoví. A té mladé se to taky bude líbit. Na vztahu k manželce se tím nic nemění. Naopak. Když budeš mít Ilonu, budeš šťastný, uvolněný a něco z tvého štěstí se přenese i na tvou ženu. Tak budete vlastně šťastní všichni. Když to neuděláš, tak se štěstí nikoho z vás nezvýší. Naopak. Zůstanete uvěznění ve své dosavadní šedi. Taky si vzpomeň na své dětství, na všechnu tu bídu a ponižování. Nemáš právo se aspoň trochu odměnit za léta strádání?“

„To s tím nesouvisí,“ dělo k tomu chabě nitro ředitelovo. „Nevěru nemůžeme omluvit ničím. Dokonce ani sami před sebou to učinit nemůžeme. Cožpak neříká Sokrates, že největším trestem je, když musíme být stále s pachatelem, tedy sami se sebou? Jak bych mohl při holení pohlédnout sám sobě do očí?“

„Proč bys nemohl?“ zavrtělo vnitřní já pomyslnou hlavou. „Naopak, teprve tím bys dokázal, že jsi skutečně mužem a žádným suchým technokratem, jak to o tobě roztrušují tví nepřátelé, kteří – kdyby na to přišlo – by nikdy nemohli mít tak krásnou ženu, jako je Ilona. Její ňadra a boky, stehna, lýtka a všechno to ostatní, po čem toužíš, abys to mohl hníst a laskat a líbat a opanovat, jenom ty a právě ty. Nechceš snad být skutečným mužem? Navíc možná nemáš mnoho času.“

V tom posledním, jak se Leu Maussovi zdálo, mělo jeho vnitřní já skutečně pravdu, protože nikdy nebylo jisté, kdy mu Ilona z mostorestu Zelený kříž zmizí a co potom bude dělat. Už nikdy by svou vytouženou nenašel a to by byl konec.

Jednoho rána se tedy probudil a zjistil, že je odhodlán ke všemu, přičemž slovo všechno znamenalo smilstvo.

„Takto již nemohu dále trpět,“ usoudil. „Udělám cokoli, aby utrpení vyhaslo, jak to říká Buddha. Zmizí-li plamen žádostivosti, který mě spaluje, zmizí i samo utrpení. Nemám jiné cesty. Mám stejné právo netrpět jako kdokoli jiný. Proč bych zrovna já měl být výjimkou? Jsem snad nějaký podčlověk?“

Když takto učinil o celé věci mentální průpravu, rozhodl se přikročit k činu.

Protože si z odborné literatury osvojil vědomost, že při svedení ženy hraje důležitou roli prostředí („Nenechávejte špinavá umyvadla a záchodové mísy,“ pravilo se v tom magazínu.), opatřil malý byt v centru Prahy, který měl být strategickou základnou celého plánu. Poté musel dosáhnout toho, aby mohl objekt své touhy dostat do bytu, potom do horizontální polohy (pak je prý žena už údajně bezbranná) a nakonec přistoupit k činu. Pokud šlo

o provedení celého podniku, vytvořil Leo Mauss celý harmonogram. Ten zahrnoval položky

- a) sblížení
- b) intimní sblížení psychické
- c) intimní sblížení fyzické
- d) setrvání v intimním fyzickém sblížení

Na každou položku tohoto harmonogramu vyčlenil Leo Mauss přibližně jeden týden. Zdálo se mu sice, že to není mnoho, ale domníval se, že má příliš málo času. Naštěstí nemusel řešit otázku nákladů, neboť pokud šlo o spletnost jeho bankovních kont, zatím se do jejich systému nepovedlo přes veškerou snahu proniknout ani dvěma kontrarozvědkám a jednomu celostátnímu deníku.

„Jste zajímavá žena,“ řekl Iloně při další návštěvě u Zeleného kříže, na kterou si vyčlenil celých dvaadvacet minut. Postupoval přesně podle příručky *Jak dostanete každou*, kterou měl ukrytu v kožených deskách, takže kniha nezasvěcenému pozorovateli musela připomínat přinejmenším *Epos o Gilgamešovi*.

„Opravdu?“ podivila se. Věděla o sobě, že je hezká, ale pod pojmem zajímavá si nedovedla představit nic hmatatelného. Možná ještě tak zajímavá *pro někoho*, ale zajímavá sama o sobě?

„Pokud byste měla někdy více času, bylo by mi potěšením, kdybych se o vás mohl dozvědět něco více. O vás a o vaší práci.“

V tomto okamžiku přejal Leo Mauss pokyny příručky *Jak dostanete každou* příliš doslova. Brožura sice vskutku tvrdila, že je třeba tuto otázku položit, ale český vydavatel zapomněl čtenáře upozornit, že ony sváděné ženy, které měl autor na mysli, pocházejí z vyšší střední třídy, takže sice vykonávají nějaké zaměstnání, ale takové, o kterém lze zajímavě pohovořit nad sklenkou míchaného nápoje.

Ilona věděla docela přesně, k čemu ten mužík směřuje. Po nepřilíh dlouhé úvaze se již dávno rozhodla, že mu vytoužené statky nejspíše i dopřeje, pokud to nebude spojeno s nějakým ohrožením.

Současně se však podle tezí klasické liberální ekonomie rozhodla maximalizovat svůj zisk a bylo jí jasno, že není žádný důvod, proč by svou kůži měla dát lacino. Souhlasila tedy se schůzkou někde v centru Prahy.

Než se věci dostaly k dočasnému finále, bylo zapotřebí ještě asi čtrnácti dnů a čtyř setkání. Ilona, která byla pouze prostá, ale nikoli prostoduchá, si hned poté, co slyšela od Lea Mause slovo schůzka, nechala předepsat antikoncepční pilulky a očekávala s konstruktivní otevřeností další vývoj. Taoisté tomu říkají konat nekonáním a Ilona toho vskutku mnoho konat nemusela, aniž to výsledku nějak uškodilo.

Když spolu ulehli na lůžko v konspiračním bytě, který měl od této chvíle Iloně patřit a Leo Mauss se zavázal platit nájem a veškeré provozní náklady s bydlením spojené (Ilona hodlala jejich výši vyšroubovat tak vysoko, jak to jen bude možné), došlo konečně k tomu, co bylo cílem ředitelových snah v posledních mučivých týdnech. Servírka se podivila, že tento muž, o němž soudila, že musí mít zkušenosti více než bohaté, dokáže být tak chlapecky nevinný a nezkušený. Dokonce měla pocit, že to snad musí trochu i hrát. Po tělesné stránce to sice mohlo být ještě o trošičku lepší, ale na druhou stranu, když si uvědomila, že se vše odehrává v jejím novém vlastním bytě, prožila okamžitě vyvrcholení, o jakém se autorům sexuálních rubrik tzv. společenských časopisů ani nesní.

Od této chvíle se spolu scházeli asi tak dvakrát až čtyřikrát týdně. Průchovi Leo Mauss nic nevysvětloval a Průcha se na nic neptal. Jediné, co ho znepokojovalo, bylo, že ředitel si vypíná mobil častěji než předtím. Bylo to právě v době, kdy se stupňovaly přípravy na spuštění OKA, a v některých okamžicích Průchovi chyběla ředitelova chladná racionalita. Toto období bylo ale velmi výhodné z hlediska konspirace, protože před manželkou bylo možno jakoukoli anomálii v denním rozvrhu svést právě na diskrétní záležitosti spojené s OKEM, na nečekané schůzky s levicovými italskými producenty,

lobbování v tisku, řízené úniky informací, o kterých je lépe mnoho nehovořit, a podobně.

Bylo to jedno z mála období, na které mohli aktéři později vzpomínat jako na dny, které byly aspoň relativně klidné, pokud ne přímo šťastné.

Že jsou styky mezi Julií a Richardem velmi nadstandardní, zjistila Veronika velmi brzo. Stačilo k tomu několik nahodile zaslechnutých zvuků za dveřmi pánského pokoje a potom určitý vítězoslavný výraz na Juliině obličeji, který by možná jinému pozorovateli unikl, ale ženskému pohledu nikoli. Opět jí došlo, že je až druhá v pořadí, pokud je vůbec v nějakém pořadí.

Celý svůj život zasvětila kráse a nyní poznala, že to není všechno. Nebyla hloupá, ale ani to nebylo všechno.

„V čem je problém?“ vrtalo jí hlavou. „Jsem hezká, jsem chytrá, tak v čem to je?“

Nevydržela to a počkala si na zahradě na Julii a vybalila to na ni rovnou.

„Nechci po tobě nic víc, než abys mi objasnila tohle: proč holka, která je velmi pohledná a docela inteligentní, dejme tomu já, nemám v posteli toho, koho chci mít?“

Julie se zamyslela.

„Ono to má vždycky drobný háček,“ řekla potom. „Zní to možná jako blbost, ale vezmi to teď jaksi nežensky a doslova. Můžeš mít všechny předpoklady pro postel, ale nesmíš zapomenout na jednu věc. Musíš taky rozestlat.“

Starý dům po výbuchu patron na chvíli zaváhal, jako by ještě nechtěl odejít do ráje zaniklé architektury, potom na zlomek vteřiny jako by nabobtnal a nakonec se v mraku prachu připomínajícím atomový hřib sesul k zemi. Byla to běžná pražská demolice, jedna z těch, které postupně měnily tvář města do čistší, pravoúhlejší a novodobě německé podoby.

V tom domě už žilo stejně jenom pár starých lidí a zlomit jejich odpor proti zbourání domu a výstavbě dálničního přivaděče nebyl velký problém. Vždyť nakonec dostali bydlení v *lepším*. Teplá voda stále, dokonce i z modrého kohoutku, výtahy, které většinou fungovaly, domovní telefon, kdyby náhodou někdo přišel na návštěvu (byť většinou nikdo nechodil). Bylo to dobré bydlení. Takzvané náhradní.

Paní Mazáčová prožila ve starém činžovním domě celý život. Té noci, kdy se narodil Leo Mauss, tedy v noci velkého náletu na Prahu, spala ve svém dětském pokojíku. Pak ji probudil letecký poplach. Celá její rodina už dávno nechodila do krytu.

„Děj se vůle Páně,“ pravila rezignovaně maminka při každém poplachu.

Ten den jejich dům zasáhla bomba.

Vlastně to byly dvě bomby.

Je velmi nepravděpodobné, že by blesk udeřil dvakrát do téhož stromu, ale jejich činžovní dům toto pochybné statistické štěstí potkalo. Obě prorazily v intervalu několika vteřin tašky na střeše, projely stropem, přičemž první bomba proletěla byty rodiny Hanáčovy, Kroulíkovy, bývalým bytem Bondyových, nyní Königových, bytem Mazáčových, místnůstkou pod schodištěm a skončila nevybuchlá ve sklepě.

Druhá puma proletěla taškami na střeše, stropem bytu rodiny Čapkovy, bytem Mudruňkových, bytem Kazanových, pokojíkem slečny Hrabové a bývalým bytem Epsteinových, nyní Heinricha Schellenberga, a skončila ve sklepě, kde rovněž nevybuchla.

Celá ta série byla vadná, jako vždycky, když je výroba tlačena k nadprodukcí. Tu první bombu pyrotechnici našli, na tu druhou se zapomnělo. Statika domu byla vážně narušena, skoro se uvažovalo o jeho zbourání, nikdo nevěděl, od čeho všechny ty díry, trhliny a narušené zdi vlastně jsou. Bourat vlastní silou domy nedlouho před koncem války ale nikomu nepřipadalo racionální, tak to

nechali být, jak to je. Následkem tohoto pragmatického rozhodnutí zůstala bomba ve sklepě rodiny Mazáčovy padesát pět let hluboce zabořena do hromady dřeva a starého stavebního materiálu, který tam kdosi odložil snad ještě v dobách stavění domu. Po válce se do sklepa vršily další a další krámy.

Paní Mazáčová měla těžký život, takže se nikdy nedostala k vyklizení sklepa. Před odstěhováním do náhradního bytu usoudila, že se to už nevyplatí, naopak, takže všechny staré krámy, a dokonce i odpadky vršila ve sklepě ještě intenzivněji než dosud. Tato souhra okolností způsobila, že druhá bomba byla odhalena, až když buldozer uhrabával zbytky činžáku, který se půl století po válce konečně dočkal svého doloženého osudu.

Lukáš si na ten den vzpomínal docela dobře. Bylo to úterý dopoledne. Patřil ke skupině pyrotechniků jako mladý, začínající, nadějný atd. To bylo ještě v dobách, kdy věřil v šikovnost svých prstů a ocelovost svých nervů. Právě tehdy, v úterý v 10.46, došlo k tomu, že na ocelovost čehokoli přestal spoléhat. Do jámy k bombě sestoupil jeho přítel, možná by bylo lépe říci kamarád, protože označení přítel si Lukáš vyhrazoval pro jinou kategorii lidí. K výbuchu došlo zcela nečekaně. Pravda, celý blok kolem nálezů byl vyklizen tak, jak se to rutinně dělává v podobných případech. Nikoho ale nenapadlo, že ta věc bouchne na pouhý zvuk kroků. Přes padesát let byla ve sklepení domu, teď ji několikrát převalil buldozer jako velkou leklou rybu a nic. Jako by se pomalu probírala ze spánku trvajících desítky let a najednou vydala zvuk smrtící nelibosti.

Lukáš byl velmi daleko, vlastně ve zcela bezpečné zóně, ale přesto měl pocit, že mu země zmizela pod nohama, jako když vám spolužáci podtrhnou koberec. Když přišel k sobě, pochopil, že svého kolegu už nikdy neuvidí, snad jenom v ráji, pokud je nějaký ráj, nebo v pekle, pokud je nějaké peklo.

Tehdy toho povolání nechal a uchýtil se u novin. Už mu to zůstalo. Nepříliš ocelové nervy a nepřítis pevné ruce taky. Racionální

poučení si z celé epizody odnesl jenom jedno: nikdy nevíš, kdy to vedle tebe bouchne.

Richard počítal s tím, že by něco mohlo prasknout. V jemné síti jeho plánu mohla být trhlinka, tak jako může být vždycky v každém plánu, ať ho dáte dohromady sebelépe. Od okamžiku, kdy sestavil svůj pekelný stroj, mu bylo jasné, že nemůže ani vteřinu nikomu důvěřovat. Dokonce byl přesvědčen, že někdo z lidí, kteří s ním obývají kontejner, musí být nasazený od vedení televize. Nepřišlo mu pravděpodobné, že by nechali několik lidí jenom tak bez vnějšího dozoru, bez kontroly, jenom pod dohledem kamer, ale bez možnosti okamžitě zasáhnout, kdyby bylo třeba.

Vlastně nebyl žádný rozumný důvod, proč by si měl normální člověk něco takového myslet, ale Richard byl přesvědčen, že celý svět je prolezlý konspirací tajných společností, židů, zednářů, tajných policií, rozvědek a podobných spolků, proti nimž normální člověk nemůže prakticky nic. Na tuto víru přistoupil, když mu bylo kolem šestnácti, a od té doby mu všechno, co se kolem něj dělo, tuto teorii jenom potvrzovalo. Což všechno nezapadalo až příliš do sebe? Pád Hitlera, pád komunismu, rozvoj zábavního průmyslu, podniků rychlého občerstvení a internetu – to všechno bylo příliš průzračné. Proč by z tohoto plánu na ovládnutí světa – možná ještě neuskutečněného – měla být vyjmuta nějaká televize?

„Kdo z nich by to mohl být?“ uvažoval Richard a pozoroval koutkem oka své spolubydlící.

Veronika? Přišla mu příliš hloupá. Leda by to dovedně předstírala. Julie? S tou teď jednou spal. Udělala by to, kdyby na něj byla nasazená? Možná ano. Ale tak jednoduše by na to profesionál nešel. Vladan? O něm nikdo nic neví. Rajko vypadnul. Ale ten byl od počátku mimo a bude mimo po celý svůj život Kateřina? Ta by to mohla být. Málo mluví, nikdo o ní nic neví. Ano, Kateřina. Mohla by to být Kateřina. Nebo Julie. Jenomže ta se s ním vyspala, takže

to asi nebude ona. To by profesionálka neudělala. Bude si muset na Kateřinu dávat větší pozor.

„Jsi má láska a já jsem tvůj otrok,“ řekl Leo Mauss a padl Iloně k nohám.

Byli v jejím pokoji, který nechal vyzdobit tapetami s růžově modrým podkladem a zlatými kvítky. V pokoji stálo u stěny veliké lože, místo rozkoší, o kterých si Leo Mauss myslel, že na světě dávno neexistují.

„Jsi moje holčička,“ řekl ještě jednou poněkud nenápaditě a počal jí odnímat jednotlivé části oděvu.

Servírka si vzpomněla na kreditní kartu, jejíž majitelkou se stala dnešního odpoledne, a tak ji to vzrušilo, že celý milostný akt proběhl neuvěřitelně hladce.

Stalo se to na druhý pokus. Richard odešel do sprchy a Julie se opět věnovala průzkumu terénu pod postelí. Uvažovala o tom, zda je to pro pracovníci Ústavu pro jazyk český dostatečně důstojné, lézt po milostném aktu pod postelové matrace, ale už si na podobné věci poslední dobou zvykla.

Zatímco posledně zaměřila svou pozornost na podlažní partie situované pod hlavami milenců, nyní se věnovala spíše částem v nohách lůžka. Narazila na dlouhou tašku, dlouhou černou koženou tašku.

„To by mohlo být ono,“ řekla si a volnou rukou – druhou se musela přidržovat okraje postele, jednak aby se nezřítla na zem, jednak aby se mohla kdykoli vrátit, kdyby utichlo šumění vody ze sprchy – zašátrala.

„Kdybyste tam našla cokoli,“ říkal jí tehdy tlumeným hlasem Průcha do telefonu, „za žádnou cenu se ničeho nedotýkejte! Pouze zjistěte, jak to vypadá a co by to mohlo být. Tedy – pokud bude nějak patrné, co by to mohlo být. Ale rozhodně na nic nesahejte!“

To se snadno řekne. Jenomže jak má potmě, ve které dobře vidí jedině infračervená kamera OKA pod stropem, něco vidět? Zkusí se ještě trochu naklonit. Pak má najednou pocit, že zvuk vody ze sprchy nějak utichá, tak se rychle vrací pod pokrývku. Jenomže to se jí asi jenom zdálo, tak se znovu sesouvá k podlaze, pravou ruku nepohodlně stočenou pod tělo, levou pod postelí, bílý zadek svítí do podvečerní tmy.

Kromě Richarda žádné nebezpečí zřejmě nehrozí, protože všichni v kontejneru už pochopili, co se tu odehrává, a tak neruší. Co si o tom myslí, nikdo neví. Snad lépe nevědět.

Hlavou se téměř dotýká země a vidí jakési matné obrisy. V duchu proklela celé vedení AURY za jejich nesmyslné pokyny, za to, že je dostali do téhle situace, za celý zpackaný život jako takový. Nicméně dál plní pokyn a šátrá.

Teď rukou na cosi narazila. Černá taška, aspoň si myslí, že je to ta černá, protože si ji matně pamatuje z doby, kdy do kontejneru vstupovali, je zavřená, asi na zip. Aby zjistila, co je uvnitř, musela by ji otevřít. Rozepnutí zipu, jindy zvuk plný příslibu a nastávajícího blaha, by nyní pročísnul ticho pánské ložnice jako cirkulárka.

Jenomže Richard se za chvíli vrátí a zítra nebo pozítří – je trapné na to pomyslet – se mohou dostavit její ženské problémy. Takže na týden utrum. Julie nepatřila k těm, co nerespektují přírodní cykly, dokonce je brala vážně jako jakési mystérium, a to nejen z estetických důvodů. Jenomže jde taky o život.

Skloní se ještě jednou. Mohla by v případě nouze tvrdit, že ztratila náušnici, a teď ji hledá? To by ale nesměla mít obě náušnice pevně zapíchnuty ve svých boltcích. Naklonila se tolik, až měla pocit, že jí tlak země zplošťuje vrchol lebky. Neviděla nic, ale spatřila vedle na nočním stolku malou tužkovou baterku. Bleskově po ní sáhla, odhodlána ke všemu, jenom aby tento úkol už měla za sebou.

Malý záblesk světla prozářil tmu a Julie uvolněnou pravou rukou rozepnula zip na tašce. Levou lehce sáhla dovnitř a po těle jí naběhla

husí kůže. Byl to asi podobný pocit jako namátkou pro zajímavost sahat do doupěte zmije, jestli se samičce náhodou nenarodili mladí.

Hřbetem ruky zavadila o cosi hladkého, jako by to byla trubka z umělé hmoty. Trochu ucukla, jenom o několik milimetrů. To bude ta věc, po které ti hoši venku tak horlivě pátrají. Pak se vrátila zpátky a pomalinku, kousek po kousku, centimetr po centimetru postupovala po povrchu věci. Vzpomněla si na první zážitek, když vsouvala svou dlaň do otvoru rozepnutého zipu. Bylo v té chvíli tehdy podobné napětí, ale přinejmenším nehrozil žádný výbuch.

Malíčkem našla cosi, co mohlo být provázkem. Ano, trubka s provázkem, tak nějak to říkal do telefonu vševědoucí Průcha. Asi má to, co hledají. Potěš pánbůh.

Zvuk tekoucí vody ve sprše ustal. Julie se pokusila zapnout zip tašky, ale kdesi se zadrhnul. Musela položit baterku na zem, aby pomocí obou rukou vrátila zip do původní polohy. Než se jí to podařilo, byla smáčená potem. Vrátila baterku na stůl a vklouzla pod pokrývku.

Podařilo se jí to několik vteřin předtím, než se její milenec vynořil zase v místnosti.

I v tom šeru viděla, že má na sobě šortky pokryté obrázky rozličných afrických zvířat, lvů, tygrů, hadů, papoušků a opic.

Zvířata měl Richard vždycky rád.

„Vy slečnu Nesnídalovou asi nemáte moc rád, že?“ řekl Pankrác Malina.

„Upřímně řečeno,“ zamyslel se Lukáš, „vlastně jsem si to dlouho taky myslel. Jenomže pak jsem si řekl, že ji vlastně svým způsobem rád mám.“

„To je na mě trochu složité,“ kroutil kriminalista hlavou.

Seděli ve velmi neútné místnosti, pro kterou používal Malina trochu nadnesený výraz pracovna, ačkoliv všichni ostatní jí říkali kancelář. I tak si pod pojmem kancelář na přelomu tisíciletí lidé představují něco jiného. Byla zaplněna rozviklaným nábytkem

pocházejícím z poloviny osmdesátých let. Výrony ducha, k nimž v této místnosti došlo, byly zaznamenávány na dvou mechanických psacích strojích tak ohromných, že když se na stůl ještě položilo pár šanonů přetékajících papírem, nebylo kam dát hrnek s kafem. Lukáš si těch zařízení povšiml a nedalo mu to, aby je nekomentoval.

„To je zabavená loupež z Národního technického muzea?“

„Pokus o dobrý vtip,“ řekl s nepohnutou tváří kriminalista. „Tyto stroje mají jednu nepopiratelnou přednost. Na rozdíl od počítače fungují i tehdy, když vylejete kávu do klávesnice.“

„Stává se to tu často?“

„Obden. Abych se vrátil k předmětu našeho společného zájmu, proč jste vlastně narafičil tu boudu na slečnu Nesnídalovou?“

„Víte sám, že na tom vlastně nic tak narafičeného nebylo. Vlastně jsem jenom jako občan splnil svou povinnost.“

„Začíná se mě zmocňovat dojetí. Ale obávám se, že Masarykovy řády třetího stupně jsou už pro letošek rozdány. Nemáte dojem, že jste tak učinil poněkud nestandardním způsobem?“ Malina byl dnes v relativně dobrém rozpoložení, protože se mu podařilo nasypat do kávy přesně tolik cukru, kolik vyžadovalo jeho osobní blaho. Okolí by tuto jemnou nuanci zřejmě ani nepoznalo.

„Jsem ve své podstatě bázlivý člověk,“ pravil Lukáš. „Bázlivý a bojím se publicity.“

„Zřejmě proto jste pracoval jako armádní pyrotechnik a potom přešel do novin?“

„Bázlivý jsem od té doby, co se přírodní zákony při jednom zásahu obrátily proti nám. Když se ke mně dokutálela hlava jednoho dobrého známého, považoval jsem to za výzvu osudu. A jako novinář máte jednu velkou výhodu, totiž že většinou nehrozí, že se bude psát o vás. Je to taková preventivní obrana.“

Pankrác Malina zavrtěl hlavou. Nesnášel novináře, protože je považoval za spodinu společenské spodiny. Lukáš se ale vymykal z běžného průměru.

„To byla zvláštní volba, chtít se stát pyrotechnikem, ne?“

„Já jsem rád u toho, kde se něco děje. Kromě toho jsem homosexuál a armádní prostředí mi nakonec vyhovovalo, ač jsem původně z estetických důvodů přesvědčen o opaku. Možná i policejní prostředí by nebylo k zahození, měl bych to ještě zvážit.“

Kriminalista vydal zvuk, který se obvykle zapisuje jako „ach“, ale který se ze všeho nejvíce podobal vydechnutí prasklé pneumatiky.

„Co víc víte o celé té záležitosti kolem pana Richarda?“

„Méně než vy. Jen to, co mi slečna sama ve své dívčí nerozvážnosti prozradila. Musíte sám uznat, že moje reakce byla docela korektní. Místo aby se to objevilo druhý den na titulní straně AFÉRY.“

„Aspoň pro začátek jste zabránil jednomu velkému bouchnutí. Možná by vaší – řekněme vaší pozitivní roli v případě prospělo, kdybyste ve svém hlubokém mlčení setrval.“

„Jako hrob, pane komisaři. Nebo inspektore? Jak se dneska detektivům říká?“

„Kromě toho,“ řekl Malina, jako by poslední poznámku přeslechl, „měl byste něco proti tomu, kdybychom vás podrobili drobnému psychologickému testu?“

„Asi nemám mnoho možností na výběr, že?“ zasmál se Lukáš. „Připojíte mě na detektor lži?“

„Nevíte, oč jde,“ zamítl to Malina. „Potřebujeme vás kvůli něčemu docela jinému. Myslíte, že byste v případě potřeby mohl dostat v tom vašem plátku pár dní volno?“

Leo Mauss pokládal již od dětství svět za velkou úžasnou skládačku, kterou je potřeba dávat dohromady podle přesných pravidel. Byl přesvědčen, že pokud těmto pravidlům dostojí, bude celý stroj dobře fungovat. Třetí den po svém nástupu do první třídy dostal velký sešit, ve kterém byly modré, červené a zelené linky, rozličné kolonky a pět barevných záložek. Čím více uměl psát, tím více si mohl do velkého sešitu poznamenávat své úkoly na další den, týden a měsíc.

„Život se dá úspěšně zvládnout pouze tehdy, když k němu budeme přistupovat s maximální možnou odpovědností a přesností,“ říkal mu otec. Postupem času se přesnost dařilo stále stupňovat.

Na druhém stupni byl už denní program Lea Mause rozčleněn na minuty. Vstával v šest dvacet pět. Koupelnu opouštěl v šest třicet pět. Snídani končil v šest padesát. Z domu vyrážel mezi sedm nula dva až sedm nula tři. Ve škole do lavice zasedal deset až osm minut před začátkem vyučování, takže si mohl všechny pomůcky rozložit na lavici podle systému, který během let vypracoval k dokonalosti. Sáhnutí po peru, kružítku nebo úhloměru netrvalo ani o půl vteřinu déle, než bylo nutno.

Když mu bylo šestnáct, umístil si nad svůj psací stůl zrcadlo, aby kdykoli mohl pozvednout zrak a spatřit sám sebe, jednou znaveného několikahodinovou prací, jindy zase nadšeného novou myšlenkou, tu opět zachmuřeného, když nemohl dlouho zvládnout nějaký problém. Zrcadlo nad psacím stolem znamenalo pro něj možnost a výzvu. Kdykoli se mohl ponořit do zkoumání hlubin své osobnosti, v každém okamžiku ponořit sondu do nezbadatelných krajín psýché, položit si otázku, nakolik dostal vysokým nárokům, které sám na sebe kladl.

Ženy nebyly důležité, důležitá byla mysl, jasná, krystalicky čistá, schopná jako skalpel oddělit podstatné od nepodstatného, diamanty myšlenek od balastu zbytečných vyvřelin. Kdyby znal Comtovu cerebrální hygienu, která mysliteli velela nečíst jiná díla než svá vlastní, aby se neznečistil zbytečnými idejemi druhých lidí, jistě by na podobnou disciplínu sám přistoupil, brzděn pouze ohledem na povinnost, která mu přikazovala osvojit si celé klasické vzdělání, hovořit ve správně vázaných větách, použít přechodník vždy jen ve vhodný okamžik a ve správném tvaru, citovat přesně a vyhnout se banalitám.

Vzdělání a lidství, to byla dvě slova, která pro Lea Mause představovala vrchol jeho snah. Chlapec se nehodil do dob, ve kterých

žil. Promeškal čas příhodného narození asi tak o dvě stovky let. Mohl být velkým filozofem, encyklopedistou, vyrýt ne-li brázdu do evropských dějin, tedy aspoň zabrat pro sebe několik řádek historie. Osudy ale neznají žádné kdyby.

Možná se všechno mohlo vyvíjet jinak, kdyby se ho v jeho osmnácti letech nepokoušela svést Agnes. Ta špatná žena, jak jí říkala maminka Lea Mause, která bydlela o jedno patro výš a z jejíhož bytu se dlouho do noci ozývalo bouchání dveří, zvuky taneční hudby a ještě mnoho dalších zvuků, které maminka nemohla přerušit nijak jinak, než že synovi ukládala dodatečná klavírní cvičení nebo z desek pouštěla Wagnerovy opery. Horní byt slečny Agnes měl pro Lea Mause vždy příchut' čehosi tajemného a zakázaného, bylo to jakési morální předeklí, kterému se jinoch musí vyhýbat obloukem.

Někdy týden předtím, než byl spáchán atentát na Kennedyho, potkala slečna Agnes mladíka na chodbě domu. Rodiče tehdy odjeli „na hroby“, jak sami říkali, a protože hrobů měli v rodině hodně, věnovali jejich objížďení celý listopad. Leu Maussovi připomínali touto činností trochu poznávací zájezd Společnosti přátel žehu. Agnes musela o rodičovské absenci vědět, a ať už bylo setkání obou na chodbě náhodné či zinscenované, vyzvala mladíka k návštěvě. Nedobytný hrad mladíkových morálních zásad se během několika vteřin zhroutil a on ji následoval podoben psíkovi neschopnému neuposlechnout svého pána hlas.

Tušil, co bude následovat. Vemlouvavá slova, hudba z gramofonu, alkohol, doteky a svádění k nepravostem. Přesně tak to také bylo, vemlouvavá slova, hudba z gramofonu, alkohol, doteky (jenom ze strany Agnes a jenom vískání ve vlasech) a svádění k nepravostem. Pod průhlednou záminkou, že má v ložnici krásnou reprodukci jakéhosi obrazu, zatáhla ženština mladíka do své komnaty neřesti a pokoušela se ho obnažovat, což matně odmítal. Začala tedy obnažovat sebe. Během několika vteřin dostalo se tak mládenci výhledu

na tzv. PODVAZKY, které znal do té doby především z nemravných fotografií, jež si potajmu ve škole ukazovali spolužáci. Pohled na PODVAZKY ho tak vyděsil, že pokud měl ještě před chvílí nějaké morální pochybnosti, nyní se vzmužil (v morálním smyslu slova) a z místnosti slečny Agnes prchnul. Ostatně ji nedlouho potom zavřeli za příživnictví nebo něco takového. Následkem tohoto zážitku zůstal Leo Mauss až do svatby panic a potom své ženě po čtvrt století dodržoval bezpodmínečnou věrnost.

Přišlo mu to jako správné, racionální a nejjednodušší řešení.

Kateřina sledovala dění v kontejneru pouze zdánlivě nezájemně. Věděla od samého počátku, jak se rozvíjejí vztahy mezi dvojicemi i uvnitř trojúhelníků. Jenomže vnější svět pro ni ztratil dávno svou přitažlivost a i její účast na celé akci OKO byl spíše odkladem konečného zúčtování.

Přijala smrt jako nutnost, jako to, co má přijít, a pokud to přijde dříve než později, tím lépe. Svou zásobu léků – musela se v duchu pousmát, když si uvědomila ten paradox, léky mají přece léčit, nikoli dopravit člověka na onen svět – měla s sebou. Zatímco krizový štáb hledal zavazadlo s bombou, ona měla svou soukromou bombu, chemickou, pečlivě zabalenou v krabici převázané modrou stužkou. Dávka, kterou si vypočítala, by měla stačit na zlikvidování asi tak sedmi Kateřin, takže ta jedna by mohla být docela spokojena.

Celé dny mlčky trávil poleháváním na slunci nebo hrou v šachy. Vedení AURY, kdyby nemělo jiné starosti a nezačalo na dramaturgii pořadu kašlat, bylo by z ní zoufalé. Za normálních okolností by se buď Průcha, nebo diváci postarali o to, aby zmizela. Protože k čemu jsou světu mlčenlivé tmavovlásky?

Od okamžiku, kdy se TO stalo, ta věc, která její život definitivně obrátila v nic, neměla ráda nikoho, ani sebe ne. Kdyby mohla, zničila by celý svět, ale na to její malé síly nestačily. A i kdyby toho byla schopna, byla by to jen malá pomsta za to, čím si musela poslední měsíce svého života projít. Když TO tenkrát přišlo, nepochopila

hned dosah celé té události, ale postupně se to do ní zakouslo jako horký nůž do hromady vosku. Od té doby už nikdy nemůže být všechno tak jako předtím.

„Co byste řekl tomuhle? Připomíná vám to něco?“

Pankrác Malina ukázal Lukášovi umělohmotnou trubku utěsněnou z obou stran tuhým papírem. Z jednoho konce vyčníval malý provázek. Byli spolu v policejní laboratoři a Malina předmět vyňal z velké pancéřové skříně.

„Může to být cestovní obal na salámovou šišku,“ řekl nakonec.

„Ale no tak,“ zavrtěl kriminalista nesouhlasně hlavou.

„No tak dobře, je to podomácku vyrobená bomba, když chcete,“ pokračoval Lukáš.

Vzal věc do ruky, potěžkal ji, poťukal zlehka na obal, přiřichl k jednomu konci.

„Předpokládám, že roznětku jste už vyndali. Byl to budík, nebo zápalník ze staré pistole?“

„Ani jedno ani druhé. Vyrobil si to sám. Velmi šikovný člověk. Jak dlouho by někomu, jako jste vy, trvalo, než by takovouhle věc zneškodnil?“

„Člověku, jako jsem já, který se musel dívat, jak se mu kamarádova hlava kutálí k nohám, a který se již delší dobu místo téhle práce věnuje psaní článků o nohatých holkách, by to mohlo zabrat i několik měsíců.“

„To je čas, za jaký by se i dyslektik naučil číst.“

„Mám na mysli dobu, kterou by zabral samotný fakt odvážit se k té věci jenom přiblížit. Pak by to chtělo už asi třicet vteřin čistého času, než bych obsah vysypal do záchoda.“

„Jste si jistý?“

„Řekl jsem čistého času. Jak můžete vědět, že v tom, co dotyčný má někde pod postelí, není ještě nějaká jiná mrcha? Dvě stejné bomby nemusí být nikdy úplně stejné.“

„Potřebujeme někoho, kdo by tu věc vyřídil přímo na místě. Někoho, o kom není známo, že má několik let pracovní poměr u policie. Dotyčný pán se nesmí nic dozvědět předem.“

Lukáš se zasmál.

„Víte stejně jako já, že nejjednodušší by bylo, kdyby mu někdo do zadku střelil takovou tu uspávací stříkačku, s jakou se honí po vesnici vzteklá zvěř. Potom si můžete kolem jeho postele postavit třeba pyrotechnický tábor a nimrat se v tom až do Vánoc. Času budete mít fůru.“

„A večer řekneme divákům v televizi co? Že jsme jednoho z hrdinů oblíbeného seriálu trefili stříkačkou a oded'ka budou sledovat jenom odjišťování bomby?“

„Přesně to byste měli udělat.“

„Televizi by to asi dostalo do vážných problémů,“ řekl kriminlista.

„To není váš problém. Jste snad jejich zaměstnanec? Kdo má v téhle zemi na starosti sledování zločinu? Vy, nebo snad pan Leo Mauss?“

„Nevím, jak bych vám to řekl,“ zachmuřil se Pankrác Malina. „Dejme tomu, že pan ministr vnitra má poněkud nadstandardní vztahy s panem ředitelem. A dejme tomu, že má pocit, že by celé akci prospěla maximální diskrétnost a že bude lepší a bezpečnější a tak dále, když se nikdo nikdy nic nedozví.“

„Nemá pan ministr také pocit, že by se snad jeho ušlechtilý obličej přestal hojně objevovat na obrazovce této ušlechtilé stanice? To by byla pro národ vsutku ohromná škoda. Jak jistě víte, já dokážu ocenit hezké mužské obličej. V tomhle případě to jde sice poněkud mimo můj vkus, ale vzato kolem a kolem, byla by to fakt škoda, kdyby se tak milý chlapík dostal do problémů. No, ještě štěstí, že to není můj problém.“

„No, on to je váš problém. Víte, já to nerad říkám a osobně se mi takové metody skutečně velmi nelíbí, ale pan ředitel Leo Mauss má nadstandardní vztahy rovněž s majitelem listu AFÉRA. Jak se

mi doneslo, nemáte se svým zaměstnavatelem vždycky zrovna harmonické vztahy.“

„Svět je tak plný sviní,“ řekl Lukáš, „že v něm člověk každou chvíli zakopává o nějaká koryta.“

„Takový je život. Měl byste to brát z té pozitivní stránky. Potřebujeme vás.“

„Živého, nebo mrtvého? A co kdyby se do akce dal sám pan ministr vnitra? Neprospělo by to úžasně jeho popularitě? Slyšel jsem o jednom ministerském předsedovi, co dokonce skočil z letadla padákem. A tohle by bylo ještě víc. Vlastně skoro v přímém přenosu.“

„Pan ministr je velmi skromný, takže část popularity přenechá rád druhým. Navíc, pokud by se akce zdařila, můžete pomýšlet na jisté ohodnocení,“ řekl s poněkud neurčitým výrazem tváře Pankrác Malina.

„Já vím. Takovým lidem se dávají hodinky. Mohou se přitom nechat s ministrem vyfotografovat. Jenom není nikde řečeno, že jim ještě vždycky zůstanou ruce, na které se hodinky dají navlékat a kterými se dá ve světle fotoblesků potřásat.“

„Podívejte se, kolego,“ ztišil Malina hlas téměř do důvěrného tónu, „oba víme, jak se věci mají. Jste svobodný člověk a nikdo na světě vás nemůže nutit, abyste lezl do toho jejich kontejneru a nasažoval život za lidi, co jsou vám ukradení, a za papaláše, kteří si honí kariéru. Jenomže na druhou stranu jde koneckonců o pár lidí, co spadli do problému, a vy pro ně můžete něco udělat. Kromě toho si tím můžete vylepšit svou poněkud pochroumanou pověst u vlastního šéfa. Jemu se zřejmě nezdá, že přední české moderátorky se svíjí v rohu vaší redakční místnosti na zemi a pláčí.“

„Slavné moderátorky,“ opravil ho Lukáš. „Nikoli přední, ale slavné. To je rozdíl.“

„Každá svíjející se moderátorka vzbuzuje jisté podezření,“ pokrčil rameny kriminalista. „Zvažte to. Já být na vašem místě, beru to jako šanci. Já ovšem nejsem na vašem místě.“

„A kdybyste byl,“ pozvedl k němu Lukáš pohled, „šel byste do toho?“

„Ne,“ zasmál se suše Malina. „Nejsem blázen.“

„No jo, tak jo. Tak já to teda беру. Ale musíte mi něco slíbit.“

„Ano?“

„Jestli mě to roztrhá na kousky, vezmete ten nejzachovalejší a donesete ho zabalený ve vánočním celofánu Barboře Nesnídalové a řeknete jí: Barboro, tohle je muž roku. Ten byl vždycky k nakousnutí.“

„Pokud mi nějaký váš kousek z laborky vydají, tak to udělám,“ řekl Malina. Lukáš šestým smyslem vycítil jisté vzájemné souznění, které už dlouho s žádným policistou nezažil.

„Vždycky mě udivovalo, jakou vynalézavost lidé dokáží vyvinout, aby si vyrobili bombu nebo nějaký podobný nesmysl. Asi v tom bude i něco z tradice českého kutilství,“ řekl Pankrác Malina.

„Když víte jak na to, nemáte s tím mnoho potíží. Stačí znát několik základních pravidel a sehnat si příslušné ingredience,“ zasmál se Lukáš. „Většinu z těch věcí si můžete koupit v drogerii. Víte třeba, jak se vyrábí slavný Molotovův koktejl?“

„Nemám tušení, já jsem si jako mladík stavěl lodě v láhvi.“

„No tak to zhruba odpovídáte typologii lidí, kteří o něco později vyrábějí technicky náročnější výbušniny. Tedy molotova vyrobíte tak, že smícháte benzín a motorový olej.“

„K čemu olej? To nestačí benzín?“ podivil se kriminalista, do jehož kompetence nikdy nepatřily věci týkající se pouličního terorismu.

„Potřebujete něco, co dodá směsi patřičnou přilnavost. Znalci ale doporučují používat místo motorového oleje dehet. Vzniklá ingredience se dá do skleněné láhve, asi tak do poloviny, a její hrdlo se zacpe hadříkem. Neboli klůckem, jak říkávaly naše babičky. Hadřík je napuštěn benzínem. Před vrhnutím láhve na policistu nebo kapitalistu hadr pochopitelně zapálíte.“

„Poněkud morbidní,“ oťrásl se Malina, jemuž nevadil pohled na mrtvoly zavražděné běžným způsobem, ale stále ho znepokojovaly novinky, které si na sebe lidé dokáží vymyslet.

„Molotov je ovšem primitivní záležitost,“ pokračoval nelítostně Lukáš. „Znalci mají raději napalm, protože je výhodnější pro nasazení proti autům a budovám. K jeho výrobě potřebujete jenom benzín, mýdlové vločky, někdy se může též použít kombinace benzínu s polystyrénem. Nevýhodou je, že už sama výroba, která připomíná vaření pudinku, je poněkud životu nebezpečná. Kdyby vaše ratolest vařila doma na plynovém vařiči něco, co bude cítit jako benzín s mýdlem, či ve studené verzi s polystyrénem, nejspíš se chystá na nedělní anarchistický výlet.“

„Mé děti si s takovými věcmi nehrají,“ řekl nepřesvědčivě kriminalista.

„Možná si hrají s takzvaným tenisákem, návod na jeho výrobu koluje mezi pražskými školáky. K jeho vytvoření potřebujete jenom tenisový míček, do kterého uděláte díрку a vycpete ho seškrábanými hlavičkami od sirek a popřípadě ještě kamínky.“

„A co potom?“

„Jo potom...,“ zasnul se Lukáš, takže se Pankrác Malina raději na nic neptal.

„A takhle bychom mohli pokračovat. Když chcete, seženete všechno. Všechny složky si koupíte, návod vám dá kamarád z chemické průmyslovky nebo si ho najdete na internetu. Tam najdete i návody na domácí atomovku, u nich je to naštěstí s přísadami složitější. To taková bomba z umělého hnojiva je něco jiného. Potřebujete příslušné hnojivo obsahující KNO_3 , naftu, vatu, noviny, nejlépe *Haló noviny* nebo *Právo*. Noviny neslouží ideologickému rozníčení, ale jsou určeny k vytvoření obalu.“

„Zajímavé.“

„Ne, tohle je poměrně nezajímavé. Zajímavější je to až od dalšího patra výše. Kdyby si třeba vaše děti chtěly vyrobit střelný prach. Není to složité. Potřebují na to jenom dusičnan draselný, KNO_3 , síru a dřevěné uhlí. Máte doma gril?“

„Ano,“ zašeptal kriminalista.

„Tak vidíte. Nic nestojí kutění v cestě. Každou ze jmenovaných přísad musíte rozemlít na jemný prášek a potom smíchat. Chcete vědět, jak se zvyšuje hořlavost?“

„Ale radši ne. Mně to stačí tak, jak to je.“

„A teď přichází zlatý hřeb programu, totiž výroba trinitrotoluenu neboli TNT. Vezmete dva kyblíčky, do jednoho dejte roztok kyseliny sírové, kyseliny dusičné a něco málo vody. Zajímá vás to procentní složení?“

„Zatím ne,“ odpověděl kriminalista. „Ale kdyby na to došlo, tak se vás zeptám.“

„Dobře, tak později. Té vody se dává docela maličko. V té druhé nádobě si připravíte další roztok z kyseliny dusičné a sírové v určitém váhovém poměru. Vážně to nechcete vědět?“

Malina pouze zavrtěl hlavou.

„Potom vezmete přesně určené množství z prvního roztoku a nalejete do prázdné nádoby a tu pak dáte do ledové lázně. Přidáte určité přesně dané množství toluenu a několik minut mícháte. Vyndáte nádobu z ledu a pomalu ohříváte na přesně danou teplotu. Během ohřívání neustále mícháte, zase podobně jako pudink. Pár minut. Přidáte pár gramů kyseliny z první nádoby a udržujete danou teplotu. Asi deset minut. Pak se na hladině vytvoří tekutina připomínající olej. Po několika dalších minutách roztok vložíte zase do ledu a ochladíte ho na přesně danou teplotu. Chcete vědět na kolik?“

„Snad až jindy. Trvá ta výroba ještě dlouho?“

„Ale kdepak. Teď jenom počkáte, až si ta olejová hmota začne klesat na dno nádoby. Zbylou kapalinu nabere do injekční stříkačky. Rodiče dětí narkomanů tu mají určitou výhodu. Pokud tedy před nimi děti stříkačky neskrývají. Do té mastné kapaliny potom přidáte přesně dané množství kyseliny z prvního kastrólku, pozvolna zahříváte na danou teplotu a po nějakou dobu udržujete.“

„Jak dlouho?“ vstoupil do toho Pankrác Malina, který si začal připadat poněkud pasivní.

„No, když vám to řeknu, tak budete vážně schopný si to vyrobit. Vlastně ani nevím, jestli to není trestné vám takovéhle věci vykládat. Ale když jste od policie...“

„To byla spíš jen taková řečnická otázka,“ řekl hned Pankrác Malina.

„Potom dáte nádobu s roztokem zase k ledu, chladíte, stříkačkou opět odeberete a...“

„Já myslím, že pro základní představu by to mohlo stačit,“ skočil mu opět do řeči kriminalista. „Kdybych to někdy potřeboval, tak si budu dělat podrobné poznámky.“

„Jak myslíte,“ řekl trochu zklamaně Lukáš. „Ještě znám perfektní návod na výrobu třaskavé rtuti. Potřebujete jenom šedesátipětiprocentní kyselinu dusičnou, devadesátiprocentní líh, pochopitelně rtuť. Prima záležitost je taky tetramethylendiperoxiddikarbamid, dále těž hexamethylentriperoxodiamin neboli HMTD a mnoho dalších věcí. Skutečně, a za to vám ručím, není takový problém stát se v této zemi teroristou a nakupovat přitom v obchodě na rohu. Jediné, co až doposud brání katastrofě, je podle mého lenost naší mládeže, která už nemá žádné velké ideály. To je snad v tomto případě štěstí, protože kdyby je měla, tak by za ně snad i bojovala. A potom bych nechtěl být ve vaší kůži.“

„Občas jsem si přál, aby mládež byla idealističtější,“ řekl Malina. „Neříkají Číňané, že když chtějí nebesa někoho potrestat, splní mu všechna jeho přání?“

„To je snad lepší si nic nepřát.“

„Já to tak většinou dělám,“ uzavřel to poněkud zasmušile kriminalista.

„Někdy si říkám, že bych potřebovala auto,“ zasnila se Ilona a zaklonila hlavu. „Mně by úplně stačilo nějaké menší, ani by nemuselo být úplně nové.“

„Auto říkáš,“ řekl obdivně Leo Mauss. „Jak je úžasná,“ napadlo ho. „S jakou suverenitou si dokáže říci o všechno, po čem zatouží! Je to

přímo sama kvintesence živoucí přírody, která si také neklade žádné překážky. Je představitelkou pravého dionýského přístupu ke světu.“

Ta představa, že má totiž blízko sebe polobohyni či téměř bohyni, ho natolik vzrušila, že ze sebe i z ní okamžitě strhal veškerý oděv, a byl by se jí zmocnil ještě na koberci, kdyby dívka, která měla ještě dosti zdravého rozumu, nedala kývnutím hlavou najevo, že má být dobytá na lůžku.

V té samé době se na kominické lávce na střeše protějščího domu choulila ve večerním chladu postava mladého muže. V ruce svíral fotoaparát s objektivem a pozorně sledoval triedrem situaci v osvětleném okně pod sebou.

„Je to práce jako každá jiná,“ říkal sám sobě. „Když nechcete, aby se to o vás říkalo, tak to nedělejte,“ přesvědčoval sám sebe. „Ano, jsem kosmopolitní liberál a pouze moje snaha obstarat si živobytí vede mě k tomu, že běhám takto po nocích podoben nočnímu ptáku a zvěčňuji okamžiky, které by v očích aktérů snad ani zvěčněny být neměly. Možná je to špína,“ pokračoval mladý muž ve vnitřním monologu na požární lávce, „ale špína tvrdě vydržená. Ve chvílích, kdy manželé s manželkami usedají k rodinnému sledování televize a milenci líbají své milované pod rozkvetlými stromy, já zde, na kluzké střeše, s rizikem svého nicotného života pronikám do intimní druzích. Těch, kteří možná na své intimity mají psychologické právo, snad i morální, nikoli však z hlediska svých partnerů, kteří jsou podváděni. Možná je to vlastně morální posláním, posláním o to bolestnější, že za odhalování pravdy, které by mělo být prvním a nezištným úkolem myslící bytosti zvané člověk, jsem placen.“

Když tak k sobě hovořil, učinil několik fotografií souložící dvojice. Milostný pár byl naštěstí velmi kreativní, pokud šlo o vynalézání nových a nových poloh, takže identifikace obou účastníků nemohla později činit žádné problémy.

„Možná že ten, kdo se cítí být podváděn, je ve skutečnosti větší podvodník. Třeba lže svým životem, svými gesty, svými

předstíranými city, zatímco ten druhý se provinil pouhou vášní, omluvitelnou stejně snadno jako pochopitelnou v té vyprahlé poušti otrávených studní, kterým obvykle říkáme život.“

Mladý muž s aparátem většinou před lidmi nepoužíval obraty tohoto typu, ale za dlouhých večerů, kdy si musel na vezdejší chléb přivydělávat tímto způsobem, býval někdy přepaden téměř shakespeareovskou touhou pronášet hluboké monology. Kromě jiného to byl také způsob, jak se udržet v bdělosti. Někdy ho napadlo, že možná soukromí detektivové mívají mnohem hlubší duchovní život než kněží, kteří rozjímají před obrazem Umučeného, protože nájemní muži parciální a privátní spravedlnosti medituji nad krvavými ranami skutečného světa, a nikoli nad pomyslným životem postav pouze mytologických.

Ještě několikrát cvakla spoušť.

„Kdybych chtěl, mohl bych psát lidské příběhy. Plné vášně, ale místo krve často spíše plné potu, tedy často i ledového potu, a též chvění rukou a kajících přiznání a klopotného jazyka chtějícího vysvětlit nevysvětlitelné.“

Další cvakání spouště.

„A takový je náš svět,“ uvažovalo malé soukromé očko na požární lávce. „Silnější požívají slabé. A kdo je silný a kdo slabý, to je spíše výsledkem metaného losu, který vrhla Štěstěna, než dáno výrokem nějaké božské instance vyššího řádu.“

Když došel film, sbalil mladý muž své náradí a šel domů. Nemyslel, že by snad v bytě naproti došlo k nějakým jevům, které by ze své praxe už neznal.

Navíc musel doma nakrmit kocoura.

Juliiny snahy se po odhalení bomby pod Richardovou postelí dostaly poněkud do slepé uličky. Problém byl v tom, že si zvykla na tak silné emoce dané mimořádnými podmínkami (sledování kamerou, puma pod postelí), že jsou v běžném životě zřejmě nenapodobitelné.

„Jak se mám vrátit do běžného banálního světa, kde budu pouze obklopena šedým davem?“ říkala si, když pozorovala strop pánské-
ho pokoje. Měla v tu chvíli pocit, že výbušnina je úplně všude. „Mám
se snad vrátit do Ústavu pro jazyk český? Po TOMHLE všem?“

Navenek by nikdo nepoznal, že se děje něco mimořádného. Poslední, kdo by něco zjistil, by byli diváci televize AURA. A úplně poslední v řadě byli psychologové a sociologové, kteří se na celé akci přizívali tím, že se účastnili debat pořádaných konkurenčními stanicemi a vyslovovali se k aspektům celého projektu OKO.

„Vstoupili jsme do kvalitativně nové fáze vývoje západní civilizace,“ pravil v debatě na veřejnoprávní televizi sociolog Vokoun. „Tu bychom mohli charakterizovat jako voyeurské stadium.“

„Já bych k tomu ale dodal,“ skočil mu do řeči populární psycholog Hrubý, „že charakteristikou doby je relativní snadnost, s jakou se lidé dostanou k obrázkům. Ještě v devatenáctém století, když chtěl člověk spatřit cokoli ze skrytých intimit svých bližních, musel pro to vyvinout určité nezanedbatelné úsilí. Například musel vyšplhat na strom nebo požární lávku na střeše protějšního domu. Dnes stačí zmáčknout knoflík a jste v cizím pokoji.“

„No, pokud jde o toto hledisko, tak jsme toho v OKU zatím mnoho neviděli,“ poznamenal moderátor.

„Jistě,“ souhlasil psycholog, „ale je rozdíl, alespoň podle vnímání moderního člověka, jestliže spatříte celou hýždi bližního zcela legálně na nudistické pláži, nebo jaksi ilegálně pouhou čtvrtinu hýždě. V tom druhém případě je to pro pozorovatele mnohem zajímavější. Vezměte si například, že na plovárně, kde jsou lidé téměř nahí, nevzbuzuje pohled na nahé ženské nohy mužům tolik potěšení jako polonahé nohy vyčuhující z minisukně. Lidé potřebují ke svému vzrušení též určitou míru zahalenosti. Vedení komerční televize tohle moc dobře ví, a tak to, co nám předkládá, je vlastně vysoce cenzurovaná intimita, která nemá s realitou nic společného.“

„Úplně jsme tady ale pominuli prvek psychodramatu, který je podle mého soudu stěžejním bodem programů tohoto typu,“ vpadl do toho zase sociolog Vokoun. „Autenticita neznamená odhalené údy, ale odhalené myšlenky, řekněme jakýsi striptýz mozkových závitů. Pokud jsou pořady tohoto typu něčím pozoruhodné, tak právě netušenými interakcemi v uzavřeném prostředí. Bylo by samozřejmě zajímavé vědět, podle jakého klíče potom AURA dělá selekci natočených sekvencí a co skutečně pouští do éteru.“

Pokud šlo o poslední Vokounovu poznámku, možná by se podivil, co bylo v oněch dnech hlavním klíčem k selekci. Průcha a Lea Mause, kteří měli neustále pocit, že jim na krk dýchá Pankrác Malina a jeho ponurý mladší spolupracovník, zajímalo hlavně odstraňování všeho, co nějak souviselo s bombami a výbušností. Jaksi podvědomě též vyřazovali vše, co by se mohlo týkat Julie, Richarda a sexu. Kdyby obyvatelé kontejneru mohli sestřih vidět (což vzhledem k pravidlům experimentu nemohli), pokládali by jej zřejmě za zpravodajství o životě zcela jiné skupiny.

Nutno přiznat, že po počátečním boomu sledovanosti začala pozornost poněkud upadat, jak o tom svědčil i obsah řady dopisů, které dorazily do AURY.

Opravdu si myslíte, že mě zajímá, kolika různými způsoby je možno hladit kocoura? napsal Jiří Čivrný z Bačetína.

Ta příšerná blondýna zatím neřekla nic, co by prokázalo, že má inteligenci vyšší než akvarijní rybička. Podle čeho jste ty zoufalce vybírali? To už ten Rajko byl lepší, a toho jste vyhodili, psala Helena Moudrá z Kolína, které nedošlo, že Rajka – aspoň oficiálně – vyhodili z projektu sami diváci.

Nebylo to úplně spravedlivé, protože dva dny předtím pronesla Veronika delší souvislou řeč o psychologii mezinárodního terorismu. Když Průcha viděl večer záznam, vstaly mu vlasy hrůzou na hlavě a zařval: „Tohle musí ven!“

Leo Mauss se ho pokoušel přesvědčit, že Richard OKO v kontejneru sledovat nemůže, ale nepřesvědčil. Průcha měl v poslední

době sklon vidět za vším rozsáhlé a tajemné spiknutí a nevyklučoval ani to, že Richard je vybaven miniaturní vysílačkou a je zlovolnými silami podrobně zpraven o všem, co se děje.

„Jsi paranoický,“ řekl nepřesvědčivým tónem Leo Mauss. „Svět není plný spiknutí. Máme pouze malé přechodné problémy, které musíme zvládnout.“

Průcha si pro čisté svědomí pustil ještě jednou Veroničino vyprávění o psychologii terorismu, zaúpěl a kategoricky nařídil ho s definitivní platností vyřadit.

„Praxe je víc než teorie,“ pravil. „Však ještě všichni dostanou příležitost.“

Lukáš byl vskutku jiný než ostatní muži. Na rozdíl od unavených a demotivovaných českých mužů, kteří padali pod sladkým jhem manželství, uchoval si Lukáš jasnou představu, že cílem veškerého jeho snažení je blaho vlastní osoby. Toho chtěl ovšem dosáhnout pokud možno zákonnou cestou a v rámci morálky, byť pojímané poměrně široce.

„Uvážím-li, že vlastně mám riskovat svůj život možná po dobu několika týdnů, bylo by dobré každý den mého života v takovém ohrožení ocenit na deset až dvacet tisíc korun. Řekněme tedy spíše dvacet.“

„To nemyslíte vážně,“ rozhořčil se Průcha. „V kontejneru je řada lidí v nebezpečí života a nepobírají nic.“

„Ti lidé ale nevědí, že jsou v nebezpečí života. Kdyby to věděli, tak by už dávno vzali roha. Protože to ale nevědí, nehrozí jim žádná duševní újma, jenom smrt nebo vážná zranění. Já ale vím, do čeho jdu. Je to asi podobný případ, jako porovnávat lidi v hořícím domě s požárníky. Už jste někdy slyšeli, že by lidé ze zapáleného domu dostali zaplacen honorář za pouhý fakt, že byli v době požáru uvnitř?“

Leo Mauss chtěl na to cosi namítnout, ale Lukáš ho nepustil ke slovu.

„Kromě toho já přece netrvám na tom, že tam musím jít. Pouze zcela korektně vyjednávám o honoráři pro případ, že byste o mé služby měli zájem. A to se jako slušný člověk ani neptám, kolik inkasuje AURA za reklamu, která běží na obrazovce těch sedm vteřin před každodenním spuštěním OKA. Vlastně mě napadá, že ani nechci příliš. Tak to nechme za těch dvacet tisíc denně jako paušál. Bídna almužna, ale co se dá dělat.“

„Kde máme záruku, že se pokusíte tu záležitost vyřešit co nejdřív?“ otázal se Leo Mauss.

„To vám garantuje docela obyčejný lidský pud sebezáchovy. Pro mě je výhodnější přežít a potom o celé věci napsat paměti.“

„Nevím, jestli je to úplně dobrý nápad psát o tom paměti,“ zavrčel Průcha.

„Já myslím, že to je docela dobrý nápad. Leda by mi to někdo za výhodných podmínek rozmluvil.“

„Svět je plný pyrotechniků,“ zkusil to Průcha tónem předstírajícím odhodlání nenechat se vydírat.

„Není. A kromě toho nezapomeňte, že kromě běžných pumových explozí existují ještě informační exploze. Pošlete si do kontejneru, koho chcete, třeba Barboru Nesnídalovou. Ať zalehne bombu vlastním tělem. Už vidím ty titulky v AFÉŘE: *Sexbomba přemohla bombu!!!* Já si zatím napíšu, co budu chtít. A musím vás upozornit, že ohledně některých záležitostí nemám velké výčitky svědomí. Když navíc vezmu v úvahu, že mám slabou vůli, neudržím dlouho jazyk za zuby a jsem zatížen na peníze. Kdybyste jen věděli, jak já zbožňuju prachy!“

„Všimli jsme si,“ řekl Průcha a chtěl říci ještě něco, když do horu zasáhl Pankrác Malina.

„Bylo by dobré si uvědomit, pánové, že tady kolega hodlá dobrovolně podstoupit určité riziko, a navíc je za určitých podmínek ochoten být diskrétní. Není pravděpodobné, že bychom za daných okolností mohli sehnat někoho kvalifikovanějšího. Čím dřív celou záležitost uzavřeme, tím lépe.“

„Nějak se nám to celé vymyká z rukou,“ poznamenal Průcha.

„Bývaly doby, že jste to měli celé v rukou, a o mnoho líp to nefungovalo.“

Průcha to nekomentoval.

Vstup nového aktéra do kontejneru byl veřejností přijat poněkud rozporuplně. Oddělení pro mapování sledovanosti zjistilo, že příchod relativně známého redaktora deníku AFÉRA zvýšil sledovanost o několik procent, takže kdyby nebyl Lukášův vstup do projektu veden zcela jinými záměry, mohli by si Leo Mauss a Průcha blahopřát. Někteří diváci vyjadřovali svou pochybnost o vhodnosti takové změny, především si nebyli jisti, jestli proběhlo nějaké korektní výběrové řízení, a ptali se, kde vlastně na Lukáše přišli. Leo Mauss trpělivě na obrazovce vysvětlil, že vše, co se děje, děje se k větší spokojenosti a zábavě diváků AURY. Většina diváků to po tomto vysvětlení vzala jako jasnou věc a přestala blbě žvanit. Dopisy těch ostatních ve vysílání AURY už prostě neuvedli a na stránkách AFÉRY se věnovali Lukášovu vstupu na scénu s podobnou horlivostí, jaká se kdysi věnovala kosmonautům, když bylo ještě kosmonautské řemeslo pokládáno za riskantní a odvážnou práci.

Jediný, koho příchod nového člena bezvýhradně nadchl, byla Veronika.

Konečně normální muž, zapsala si do svého deníku, který si začala psát ihned od prvního dne pobytu, protože jej hodlala časem zveřejnit a využít pro svou popularitu. Potom poněkud zaváhala a připsala větu: *Mohla bych ho dostat do postele?*

Zauvažovala, jestli to není příliš brutální, ale pak si řekla, že před zveřejněním probere celý text stejně s nějakým spisovatelem, který dodá zápiskům definitivní tvar, takže na jednotlivostech tolik nezáleží. Tento kompromis byl poněkud zhoubný, protože jeho následkem si Veronika začala do deníku zapisovat i věci, jež nebyly určeny očím množiny čtenářů ženských časopisů, kteří (a hlavně

keré) byli též ideálními a zamýšlenými čtenáři jejího beletrizovaného deníku.

Má hezký zadek, vepsala do kostičkovaného sešitu. Potom musela sama uznat, že to není příliš použitelné, přinejmenším pokud by to stálo takto izolovaně od jiných faktů, takže ještě připsala: *Zdá se také být dost inteligentní.*

Ale pořád tomu ještě něco chybělo.

Zauvažovala, co všechno se dočetla o mužích v ženských časopisech, které pravidelně studovala se stejnou vášnivostí jako bretonská selka katechismus. V mysli se jí vynořovaly pouze nadpisy článků jako: *Jak dostanete každého.* Nebo: *Omotáte si ho kolem prstu.* Ještě tak nejlepší bylo: *Jejich milostná tajemství.* Těmi byl míněn fakt, že muži mají prý rádi, když je ženy před milostným aktem hladí po vnitřní straně stehen. Touto informací si ale nebyla příliš jista, neboť prakticky všichni muži, s kterými se dostala do situace, že je mohla hladit po vnitřní straně stehen, nic takového nevyžadovali, ba dokonce jevíli známky jisté netrpělivosti. Asi tak třicet procent mužů ztratilo při aplikaci rad z časopisu *Cosmopolitan* erekci, protože byli buď lechtiví, nedočkaví, nervózní, nebo měli pocit, že jim partnerka dává najevo, že o ně intimně nestojí, zdráhá se, má nějaký problém, psychický nebo měsíční, nebo že z toho prostě stejně nic nebude.

Veronika tehdy ještě nevěděla, že většina článků v podobných periodických je psána lidmi písíciími stylem „wie es sich es kleiner Moritz vorstellt“, zkrátka česky řečeno, co je právě napadne podle momentální nálady a bídných znalostí o psychologii druhého pohlaví. Později část této pravdy nahlédla, ba dokonce zjistila, že podle stejné metodiky se řídí nejenom intimní vztahy, ale také ekonomická a branná politika státu. Jak Veronice prozradil kdysi na lůžku jeden poslanec, výsledná podoba novely jednoho zákona byla významně ovlivněna tím, že sekretářka měla menstruační tenze, takže ztratila z návrhu stranu sedm. Protože naneštěstí strana šest končila

odstavcem a strana osm odstavcem začínala, vypadlo mnoho důležitých odstavců, aniž si toho někdo všiml. Výsledek potom významně (byť negativně) ovlivnil život lidí v jistém odvětví, ale sekretářce se nikdo neodvážil nic říci, protože koneckonců byla jinak velmi snaživá.

Lukáš se ale Veronice líbil, i když přesně neodpovídal ideálům z ženských časopisů. Měla totiž pocit, že je v něčem jiný než všichni ostatní muži.

Průcha si kromě situace s bombou zoufal nad tím, že nemůže využít celou řadu záběrů, které by jinak pikantně okořenily rozmáhající se nudu v kontejneru. Leo Mauss vydal striktní embargo na všechno, co se týkalo Juliiných milostných vztahů. Stále ještě nemohl nikdo vyloučit, že je Richard ve spojení s „venkem“. Nikdo nevěděl jak, ale ta možnost tu byla. Ačkoliv členové krizového štábu pečlivě prohlíželi všechny záběry, na kterých se Richard vyskytoval, nebylo tam ani stopy po žádných spojeních, kromě sexuálních. V zoufalství nad tím, že nemůže použít to, kvůli čemu se celé OKO dělalo, totiž pikantérie z ložnic, sáhl Průcha nakonec k deklarovanému cíli a ukazoval divákům AURY jakési psychodrama, totiž sestříhané hovory účastníků o čemkoli, co slibovalo jen zdání myšlenky nebo konfliktu. Tak se také do vysílání dostal hovor mezi Kateřinou a Lukášem o sebevraždě. Za všech jiných okolností by něco takového muselo jít z programu okamžitě ven, ale scény mytí nádobí a sekání trávy na zahrádce kontejneru se už omrzely i skalním příznivcům pořadu.

„Vždycky jsem si myslela, že spáchat sebevraždu je něco zcela mimořádného, co vyžaduje zvláštní rozhodnutí a těžký konflikt,“ říkala Kateřina a vystavovala své bělostné tělo v plavkách na umělohmotném lehátku letnímu slunci. Její dlouhé tmavé vlasy jí splývaly po ramenou na záda a působivě kontrastovaly s pokožkou, kterou už dlouho nepohladilo ani slunce (zjevně), ani muž (to nikdo netušil).

„A není?“ podivil se Lukáš, který se rovněž pokoušel zmobilizovat svůj netečný pigment. „Kdyby byla sebevražda něco běžného,

tak by se jí většina lidí dopouštěla," pokračoval. Kateřina zavrtěla hlavou.

„Nejde o to, jestli se jí většina lidí dopouští, ale jestli si ji připouští. Jako možnost. Jestli je totiž napadne, že by to vlastně nebylo tak docela špatné. Jako úleva. Řešení.“

„Nejsem katolík," řekl Lukáš, „takže nemohu argumentovat metafyzicky.“ (Průcha byl nešťastný, když jeho svěřenci v kontejneru používali cizí slova, kterým většina diváků AURY nemohla rozumět. Varoval účastníky předem, a stejně to dělali.) „Ale mám pocit, že sáhnout si na život znamená problém vlastně nevyřešit.“

„Nejde o řešení," protáhla své údy Kateřina, která si přeležela levou pěstku zad. „Jde o odstranění problému. Asi jako když si někdo neví rady s obtížným sousedem, tak ho zabije, tělo zatíží pytlím dlažebních kostek a hodí do přehrad. Na stavu jeho nitra, totiž že je třeba neurotik, se tím pochopitelně nezmění nic, ale pokud jde o aktuální potíže s hlučnými nájemníky, tak ty se tím vyřešit mohou.“

„Naposledy mě myšlenky na sebevraždu napadly v sedmnácti, když jsem definitivně zjistil, že se mi víc líbí kluci než holky.“

„Vážně?" podivila se Kateřina. „To bych do tebe neřekla.“

„Necháme si to pro sebe," pravil Lukáš, který věděl, že ho sledují přinejmenším tři kamery a mikrofon má připnutý půl metru od hlavy. „Nemusí to tady vědět úplně všichni.“

(Průcha pookřál. Konečně je řeč o něčem intimním. Už si dovedl představit titulky ze zítřejšího vydání AFÉRY a SKANDÁLU: *Účastník OKA se přiznal k homosexualitě. Pokusí se o Richarda? Nebo spíš o Vladana?* Podtitulek: *Vladan má jemnější postavu.*)

„Normální heterosexuál si nedovede ani představit, jak má člověk odlišné orientace ztíženou možnost výběru," pokračoval Lukáš, který si v posledních letech udělal z příležitostných coming outů skoro hobby. „V době dospívání trpí neukojeností každý mladý muž, protože holky mají zájem o starší pány, což je pro šestnácti a sedmnáctileté

velké trauma. Jenomže mají aspoň nějakou šanci. Mladistvý homosexuál má ale výběr v průměru dvacetkrát horší. Je to spravedlivé?“

„Tento svět není o spravedlnosti,“ použila Kateřina jednu z novodobých zločinných frází.

Lukášovi taková nahrávka jako redaktorovi vskutku nedala: „Svět je o orálním sexu, jak říká Barbora Nesnídalová.“

„Kdože?“ podivila se Kateřina, která žádné stěžejní dílo populární spisovatelky nikdy nečetla ani neviděla.

„To je taková dáma, která mě namočila do dost velkého průseru,“ řekl Lukáš.

Julie dostala pokyn spolupracovat s Lukášem na likvidaci nebezpečného předmětu pod Richardovou postelí. Největším úskalím celého plánu bylo jak získat potřebný čas.

„Za normálních okolností,“ řekl Lukáš Julii, když se uchýlili do diskrétního koutku zahrady, „by policie omotala celý dům červenobílými igelitovými pruhy, za které by nikdo nesměl. Potom by pyrotechnik nejspíš malou náloží podezřelý předmět odpálil. To ale podle názorů našich šéfů a dobrodinců nepřipadá v úvahu.“

„Byl by to až takový průšvih, kdyby Ríšovi střelili do zadku uspávací injekci? Já sama bych byla ochotná se k tomu propůjčit. Pokud bych se tedy trefila. Ale mám dojem, že v poslední době jeho pozornost v mé přítomnosti občas otupuje, takže by se mi to mohlo povést.“

„Obávám se, že ti lidé jsou stejní, ne-li ještě větší blázni než Richard sám. Trpí utkvělou představou, že kdyby odhalili před veřejností, do jaké bryndy se dostali, tak by je to nenávratně kompromitovalo,“ zasmál se Lukáš.

„Ale časem to přece stejně musí prasknout. I kdyby se ti podařilo tu pekelnou mašinu zneškodnit, co potom? Chtějí Richarda dostat ven pomocí nějakého falešného hlasování diváků a potom ho nenápadně přejet autem? To si myslí, že si celou věc necháme pro sebe

a budeme skromně mlčet, zatímco oni zinkasují prachy za reklamu? A proč v tom jede i policie?“

Lukáš pokrčil rameny. „Možná je za tím nějaký takzvaný vyšší zájem, o něž se s námi nechtějí podělit. Další možností ale je, že se bojí, že má náš milý atentátník u sebe dálkové ovládání, kterým se dá bomba odpálit. Při sebemenším podezření by to mohl spustit.“

„Blbost. Když se mnou souloží, tak určitě žádné dálkové ovládání nemá. Na to vem jed, agente.“

„Je to bohužel o něco složitější,“ odporoval Lukáš. „Existují i dálková ovládání, kterými se dá bomba odpálit i jinak. Některá z nich fungují na takzvaném principu mrtvého muže.“

„To zní dost hrozivě,“ potřásla Julie hlavou.

„Tak se říká knoflíku, který mají na řídicí desce strojvůdci lokomotiv. Pokud jednou za čas nezmáčknou tlačítko, přístroj se domnívá, že strojvůdce zřejmě usnul, omdlel nebo vypadl z vlaku, a automaticky spustí brzdy. Pumu je možno odpálit i tak, že tlačítko prostě v nějakém nastaveném intervalu *nezmáčkneš*. Takové opatření je výhodné například tam, kde teroristovi hrozí odhalení a upadnutí do zajetí. Nebohá policie se domnívá, že chlápka vyřídila tím, že mu nasadila želízka, zatímco je tomu právě naopak. Je to lepší metoda než časová spoušť, která znemožňuje operaci přesně řídit.“

„Není něco takového na Ríšu příliš složitě?“ zapochybovala slečna.

„Nemusí být. Pan Richard měl doma bohatou knihovnu plnou odborné literatury. Vyučil se v oboru chemie a potom udělal průmyslovku. Ještě jako student dostal cenu za velmi rafinovaný model vlakového kolejiště, kde všechno řídily časové spínače a fotobuňky a podobné hračky. Tohle dokázal ještě jako kluk. V jedné knížce z jeho knihovny byl spouštěč typu mrtvého muže přesně popsán. Policie tedy ví, že byl schopen něco takového sestavit. Zda to zároveň udělat chtěl, nikdo neví. Nedá se to ale vyloučit. Ty stránky

s nákresy měly ohnuté růžky, což je metoda, jak si založit zajímavé stránky bez záložky.“

„Ale kde by měl nějaké ovládání schované? Vždyť my tady nesmíme mít ani mobil. Něco takového by muselo být vidět.“

„Pozoroval jsem ho pečlivě, ale ničeho jsem si nevšiml. Teoreticky vzato by stačilo něco docela malého, třeba hodinky. Víš dobře, jak mrňavou záležitostí je dálkové ovládání na odemykání auta.“

Oba se na chvíli odmlčeli. Připadali si jako před vstupem do labyrintu a nebylo jim jasné, kterým směrem po vstupu pokračovat.

„Co budeme dělat?“ přerušila nakonec ticho Julie.

„Potřeboval bych si na chvíli pod tu postel vlézt. Mít aspoň čtvrt hodinky nebo dvacet minut na obhlídku terénu.“

„Nikdo nemůže zaručit, že se Richard kdykoli nerozhodne vlézt do pokoje. Nehrozí taky, že ta věc bouchne, sotva se na ni sáhne?“

„Jistotu mít nemůžeme. Ale osobně to pokládám za nepravděpodobné. S tou taškou může kdokoli nahodile pohnout třeba při zametání podlahy. Richard je sice šílenec, ale důsledný šílenec, který by vyvrcholení svého díla neoponechal cizím rukám a hloupé náhodě. Podle psychologického portréту vyrobeného kriminálkou je to slaboch, který potřebuje sám sobě dokazovat svou naprostou suverenitu, chce mít neustále ze všech stran potvrzováno, že je pá-nem situace. Takový člověk si nedá pod postel bombu, kdyby přitom hrozilo, že mu ji kdokoli odpálí smetákem.“

„Proč to ale neudělal už dávno sám?“

„Kdybychom to věděli, věděli bychom možná i to, co je jeho motivem.“

„Proč nás nenechají se prostě v noci z baráku vytrazit a nechat ho tu samotného? Pak si může se svým mrtvým mužem a bombičkami dělat, co se mu zlíbí.“

„Tak za prvé,“ poučil ji Lukáš, „nikde není řečeno, že ti budou kolegové věřit. Třeba by si ještě mysleli, že je chceme připravit o naději na výhru. Za druhé nezapomeň na náš výchozí axiom, že

vedení nezvolí žádnou taktiku, která by projekt OKO diskreditovala v očích diváků. Opravdu nevím, co by si počali, kdyby se jim najednou většina účastníků vytratila.“

„Však on by si takový Průcha už něco vymyslel,“ zasmála se Julie. „Měli bychom se vrátit k ostatním, ještě by na tebe Ríša mohl začít žárřit.“

„Usilovat o krásu je lidskou povinností. Základní lidskou povinností,“ opakovala Veronika svou tezi.

Seděli v umělohmotných sedačkách na zahradě kontejneru, výjimečně všichni, protože v ubytovně zlobila klimatizace a nedalo se tam dýchat. Nad jejich hlavami přeletěl vrtulník, buď policejní, nebo najatý AFÉROU či SKANDÁLEM nebo jiným bulvárním listem.

„Blbost,“ zasmál se Richard. „To vám vtloukly do hlavy ženské barevné časopisy. Jak se dá poznat krása od toho, co hezké není?“

„Chceš říct, že nerozeznáš hezkou ženskou od ošklivý?“ protestoval Vladan.

„Ale nojo, to víš že jo. Ale kvůli tomu není nutný se mrzačit a držet diety až do samý smrti hladem,“ odporoval Richard, kterému vždycky dělalo potěšení odporovat, ať byla řeč o čemkoliv. Až bude večer Průcha bdít nad sestřihem denních sekvencí, pomyslí si, že by takoví Richardové byli za normálních okolností pro pořad tohoto typu požehnáním. Lepší už byl jenom Rajko, u něj názory neměly vůbec žádný vztah ke skutečnosti a o to byly pro publikum zajímavější.

„Kdo se tady mrzačí?“ vykřikla Veronika. „Ostatně pokud ženský dělaj šílený věci, dělaj to jenom kvůli vám, chlapům, protože pro vás je kilo nadváhy horší než slabomyslnost.“

„Snad nakonec nebudeme provozovat feministický školení,“ zívnu Richard.

„Veronika tím zřejmě chtěla naznačit,“ vstoupil do toho Lukáš, „že ve světě je už tak jako tak dost ošklivosti, takže by každý měl

udělat něco pro to, aby se druhým při pohledu na něj nedělalo vyloženě zle.“

„Má to znamenat, že bych si měl začít holit nohy?“ namítl Richard.

„To by snad bylo méně vhodné,“ vyděsila se Julie, která holé muže nesnášela a měla za to, že když už se musí v zájmu televize AURA stávat děvkou, má aspoň jakési základní lidské právo tak činit s mužem, který nebude ohavnější, než je nutno. Ve skutečnosti jí Richard vlastně ohavný nepřipadal, protože v něm bylo cosi, co jejím dosavadním intelektuálním milencům chybělo. Teď, když mohla ve velmi krátkém časovém intervalu poznat Rajka a Richarda, zjistila, že se několik posledních let orientovala na špatný typ mužů. „Pokud tohle přežiju,“ říkala si v duchu a rozšiřovala si tak okruh svých dobrých předsevzetí, „je s intelektuály v posteli konec. Už žádný nedomrlý sex s trapnými pokusy o korektní a citlivou předehru.“ Nahlas ale neříkala nic.

Kateřina mlčela a vzpomínala na Patrika.

Vladan se nenápadně podíval na své nohy vyčuhující z šortek a zjistil, že by si je vlastně ani moc holit nemusel. Vlastně se asi má říkat depilovat.

„Možná by pro začátek stačilo, kdyby se muži o něco více myli a používali deodoranty, aspoň v horkých letních dnech. Jednou jsem jela sedmnáctkou a u divadla jsem málem omdlela, protože tam přistoupili tři chlapi a zapáchali takovým způsobem, že jsem si musela přestoupit do druhého vozu,“ pravila Veronika.

Podobným stylem debata pokračovala až do pozdního odpoledne.

„To o tom zapáchání v tramvajích tam dejme,“ řekl večer ve střížně Pankrác Malina. „Mně to osobně taky vadí.“

„Já myslím, že jste tu na bezpečnostní problematiku, a ne na otázky hygieny,“ neodpustil si Průcha.

„Pan Malina má pravdu,“ řekl Leo Mauss. „Já jsem sice tramvají nejel už několik let, ale minulý týden se mi udělalo lehce nevolno v jednom pražském antikvariátě, kde jsem si chtěl koupit jistý

vzácný starý tisk, a musel jsem od tohoto záměru upustit, protože přišla skupina mladých mužů a jejich hygienické návyky nebyly jaksi – jak bych to tak řekl – pro tuto společnost paradigmatické.“

„Třeba se Veronika jednou uchytí v nějaké reklamě na speed stick,“ poznamenal Průcha. „Pokud tu záležitost přečká se zdravou kůží, aby si měla vonítka na co nanášet.“

„Nemáme šanci najít jediný okamžik, kdy je možné vlézt pod Richardovu postel a chvíli si tam v klidu pracovat,“ postěžoval si následujícího dne Lukáš Julii, když se opět uchýlili do odlehlého koutu zahrady. Veronika to zdáli sledovala a začala Julii považovat za totální bezcharakterní děvku.

„Kdokoliv může vstoupit. Pokud to nebude přímo Richard, tak Vladan. Nebylo by možné ty dva chlapy nějak zaměstnat, abych mohl tu věc v klidu rozmontovat?“

„Vím o jedné jediné chvíli, kdy je Richard zcela bezpečně mimo.“

„Sem s tím.“

„Když je se mnou na lůžku.“

Lukáš se zatvářil svrchovaně otráveně. „Jde o život. Nemáme čas na hloupé vtípky. Ten chlapík má možná nějaké datum, ke kterému to směřuje, a my nevíme jaké. Třeba narozeniny své matky nebo datum podmíněného vyloučení ze školy nebo cokoli jiného. A může to být třeba právě zítra.“

„Ty mi nerozumíš,“ potřásla hlavou Julie. „Když bude Richard se mnou na posteli, ty můžeš být docela dobře pod ní. Povlečení sahá až na zem a žádný normální člověk se před sexem pod postel nedívá.“

„Chceš říct, že vy dva budete na posteli dovádět a já mám pod vámi zneškodňovat bombu?“

„A je na tom něco technicky nemožného?“ opáčila Julie. „Domnívala jsem se, že pyrotechnici jsou schopní pracovat i v mimořádných podmínkách.“

„Možná mimořádní pyrotechnici, já jsem navíc pyrotechnik bývalý.“

„Nebud' svázaný konvencemi. Dnes odpoledne, řekněme tak kolem půl čtvrté, zalezeš pod postel. Všichni už dávno vědí, že tam mívám s Richardem intimní odpoledne, takže nikdo jiný tam nepoleze. My dorazíme asi o deset minut později. Během půl hodiny zvládneme všechno včetně milostného spočívání. Potom odchází Richard do koupelny jako první. To se mi jeví jako nejpříhodnější chvíle, abys zase zmizel. Co je na tom absurdního? Pod tu postel musíš vlézt tak jako tak.“

„Co když mě uslyší?“ vyděsil se Lukáš, kterému se stále celá akce zdála poněkud přitažená za vlasy.

„Pokusím se být co nejméně hlučná a budu odvádět jeho pozornost. Pustím ostatně hudbu.“

Lukáš si znaveně promnul vlasy.

„A navíc jsi sám před chvílí říkal, že možná nemáme mnoho času. Nestojí to za to riziko?“

Oslovený rezignovaně mávnul rukou.

„A co třeba elementární lidský stud?“ zkusil to ještě.

„My? Zač bychom se MY měli stydět?“ podivila se Julie.

Musel jí dát za pravdu.

Přišel na pokoj přesně o půl čtvrté a okamžitě vklouzl pod postel. Podezřelé zavazadlo měl asi patnáct centimetrů před svým obličejem. Na čele měl připevněnu bodovou lampičku, která vydávala sice velmi tlumené, ale pro daný účel dostačující světlo. Pokusí se zavazadlo otevřít. Pokud zůstalo všechno tak, jak to Julie popsala (při popisu jejího amatérského pátrání mu běhal mráz po zádech), měla by být bomba (či bomby) někde nvrchu.

Zip rozeplnul poměrně snadno, v této fázi ani žádné velké problémy nečekal. Vzhledem k situaci se mu neustále vnucovala vzpomínka, jak kdysi jednomu krásnému klukovi poprvé rozeplnul

zip u džínsů. Byl to jeden z nejpěknějších okamžiků jeho života a Lukášovi nebylo jasné, proč se mu ta scéna vybavuje právě nyní. Právě ve chvíli, kdy se chtěl podrobněji podívat na obsah tašky, zaslechl na chodbě tlumené hlasy. Milenci se blížili. Vzhledem k tomu, že zbytek osazenstva přebývajících momentálně na zahradě věděl své a v místnosti již nedočkavě čekaly infračervené kamery, bylo ztišení hlasu záležitostí spíše symbolickou.

Oba vklouzli do místnosti a Lukáš sice slyšel, že Julie něco říká, ale nemohl nic rozeznat. Richard mlčel. Poznatelné bylo pouze šustění šatstva, které zřejmě dvojice odhazovala na zem. Tupé žuchnutí deset centimetrů nad Lukášovou hlavou bylo jasným znamením, že milenci jsou tam, kde mají být. Počkal ještě několik vteřin a potom si znovu rozsvítil bodové světlo. Dvěma prsty lehce rozhrnul obal tašky. Nejdříve zahlédl cosi jako kus hadru. Byla to ponožka a na místě, kde obvykle bývá palec, vězela velká díra.

„Tak dělej!“ vzkřikla teď zcela Julie.

„Tady se fakt nedá pracovat,“ mihlo se Lukášovi hlavou. Julie splnila aspoň svůj slib a pustila hudbu, která zněla o něco hlasitěji, než by odpovídalo intimitě okamžiku. Přesto Lukáš zaslechl jakýsi tlumený dvojitý výkřik; nahoře zřejmě všechno probíhalo podle plánu a zákonů přírody. Postel se rozezněla vrzavými zvuky.

Lukášovi se podařilo nahmátnout umělohmotnou trubku a na hřbetě ruky ucítil dotek druhé.

„Pěkně velký macek,“ pomyslel si. V průměru mohla mít každá tak osm centimetrů a na délku asi třicet.

Právě v okamžiku, kdy hodlal přistoupit k bližšímu ohledání případného rozněcovacího mechanismu, spadl mu následkem rytmického pohybu mileneckého lože do ucha kousek čehosi, co ho tam začalo nesnesitelně svědit. Možná pilina dřeva, štětina z matrace nebo mrtvá muška. Při té představě se Lukášovi udělalo poněkud nevolno, protože byl v jádru duše estét. Co kdyby ta muška ani nebyla moc mrtvá? Co když poleze uchem dál a pronikne až

někam k Eustachově trubici? Možná může živočich dostatečně malý proniknout ještě hlouběji, třeba až někam k mozkovým závitům.

S maximálním vypětím vůle se přinutil vrátit zpět k práci. Na obalu obou předmětů nebylo patrné nic, co by prozrazovalo způsob, jak se uvádějí v činnost. Původně předpokládal, že z nich bude něco vyčuhovat, ale nic neviděl. Nic, nikde nic.

Postel nad jeho hlavou se začala povážlivě třást.

„Nepřestávej! Nepřestávej!“ křičela Julie.

„Taky si myslím,“ řekl si Lukáš.

Přesně v okamžiku, kdy na svůj úkol znaveně rezignoval, dospěli milenci na lůžku téměř současně k triumfálnímu vyvrcholení.

„Jsem neschopný, nesplnil jsem úkol, nemohu pro vás nic udělat,“ řekl Lukáš tlumeným hlasem. Průcha na druhém konci u sluchátka jen zalapal po dechu.

„Vy to *nemůžete* pustit, rozumíte? Nemůžete!“

„Ale můžu. Mám snad nějaký důvod tady zůstat? Nejsem policista. Nejsem hrdina. Nemohu tu nic udělat. Když mě nepustíte ven po dobrém, ukradnu požární žebřík, co tu leží na zahradě, a převezu plot. Můžete si to nafilmovat. Kamer tu máte dost.“

„Máte se kam vrátit? Myslíte, že na vás v AFÉŘE čekají s otevřenou náručí?“ Průchův hlas rozhodně nebyl přívětivý.

„Nezaměstnanost je samozřejmě problém. Ale třeba si něco přivydělám psaním těch pamětí, co jsme o nich už kdysi mluvili. A nevím toho málo. Pokud spolu skončíme ve vazbě, třeba mi pak doplníte nějaké drobné údaje. Budeme mít na cele dost času. Myslím, že vy o něco déle než já. Protože já to vysvětlím a půjdu domů. Vy to vysvětlíte a zůstanete uvnitř.“

„Dnes jste ohromně vtipný.“

„Blahodárný vliv vaší televize. Musím uznat, že je to poprvé, kdy se s ní nenudím. Měli byste takovéhle pořady natáčet častěji. Jenom příště postavte kontejner v nějakém bezpečnějším terénu. Třeba

v hnědouhelné mostecké pánvi. Tady až to bouchne, budou kusy nebohých obětí létat až na parkoviště hypermarketu. Ti vás budou taká žalovat. Za ušlý zisk, protože krev lidí demotivuje a brání jim v pohodových nedělních nákupech.“

Průcha si otřel zpocené čelo a krizový štáb ho starostlivě pozo- roval. Pankrác Malina naléhavě gestikuloval a ukazoval si rukou na srdce.

„Na city, hrome, na city máte apelovat,“ šeptal.

„Vám není líto těch případných obětí?“ zkusil to znovu Průcha.

„Těch je mi tedy fakt líto,“ pravil bývalý pyrotechnik. „To jo. Vážně je mi to moc líto, že kvůli vám všichni nejspíš zemřou. Život je těžký.“

„Ty krásné mladé ženy,“ pokračoval Průcha. „Život mají před sebou.“

„Možná,“ připustil Lukáš.

„Těch vám není líto? Zmařených mladých životů?“

„Je tu málo mladých krásných mužů. Nechcete si najít člověka, který vám bude po všech stránkách vyhovovat? Já na to prostě nestačím.“

„Znám řadu perfektních mladých moderátorů,“ mlel Průcha z posledního, ale tak nějak cítil, že to není úplně ono. „Nechcete být naším moderátorem? My si vážíme menšinu.“

„Já ne,“ zavrtěl Lukáš hlavou. „Menšiny se mi vlastně hnusí. Je-li někdo příslušníkem menšiny, zřejmě není úplně normální. Normální člověk je přece takový, který je jako většina. Já nejsem normální. Proto ode mne ani nemůžete normální chování očekávat.“

„Tak buďte kurva aspoň jednou v životě nenormální,“ zařval Průcha, který se přestal ovládat. Lidem z krizového štábu zatrnulo, protože jim jeho zvolání připomínalo výbuch. Na výbuchy byli poslední dobou citliví.

„To je zajímavá nabídka. To mi ještě nikdo nikdy neřekl. Mohl byste poslední větu opakovat?“ vyzval ho Lukáš a omotával si šňůru telefonního aparátu kolem loktu levé ruky.

„Buďte aspoň jednou v životě nenormální,“ opakoval poslušně Průcha, ale už to nemělo tu razanci.

Následovalo několik vteřin ticha.

„Já to zvážím,“ ozvalo se nakonec z druhé strany a potom Lukáš zavěsil.

„To je kurva fakt problém, kurva,“ řekl Průcha, když po nějakou dobu naslouchal ze sluchátka přerušovanému tónu.

Přítomní považovali takové konstatování za poměrně výstižné.

(Následující pasáž Průcha do vysílání zařadil, protože nebyla nic proti ničemu.)

Vladan: Myslím, že dnes si nikdo nedovede představit, jakou změnu do života planety vnese setkání s mimozemskou inteligencí.

Julie: Setkání s inteligencí bohužel většinou k žádným změnám nevede. Ani když je to inteligence pozemská.

Vladan: Je skoro jisté, že nás mimozemské inteligence sledují a vědí o každém našem kroku.

Richard: Proč by to dělaly, když jsou tak inteligentní? Pozorováním lidí k žádnému rozumnému závěru nedojdou.

Vladan: Nás přece taky sledují kamery.

Richard: Ale jenom proto, že když horník vyfárá z šachty, nemá už na filmovou adaptaci Franze Kafky jaksi chuť.

Julie: A na nás mají chuť? To bych se dost divila.

Veronika: Proč? Jsme přece docela milá skupinka relativně sympatických lidí.

(Lukáš se zasmál.)

Vladan: Stopy mimozemských civilizací dokázal už von Däniken. Ale teď se našla celá řada dalších záhadných předmětů, jejichž původ si nedovede nikdo vysvětlit.

Richard: Tak když nikdo neví, co to je a k čemu to je, jak se ví, že to vytvořila vyšší inteligence?

Vladan: Ty předměty jsou záhadné. Například v Jižní Americe v nějakém státě, myslím, že v Peru, existuje celá sbírka kamenů, na kterých jsou namalované létající lodě a postavy ve skafandrech.

Lukáš: Jenomže ty kameny vyrábí doma jeden zneuznaný archeolog, který si na tom založil docela slušný obchod. Ten podvod se odhalil pomocí skryté kamery. Ten pán měl totiž ve skladišti celou řadu artefaktů překreslených z uměleckých děl pocházejících z mnohem pozdějších epoch. Například různé omalovánky Poslední večere Kristovy a tak dál.

Vladan: A co kresby na náhorní planině v Nazca? Vypadají jako symboly, které mají pomoci přistát létajícím strojům.

Julie: Musí to být zvláštní létající stroj, když k přistání potřebuje kresbičky na skálách.

Vladan: Létající stroje mimozemšťanů budou založené na úplně jiných principech. Těm my nemůžeme rozumět.

Lukáš: Já si vzpomínám – a byl bych rád, kdyby to pan Průcha nechal ze záznamu kvůli mému zaměstnavateli vystříhnout – jak jsme každé léto v AFĚŘE kvůli nedostatku materiálu přinášeli informace o mimozemšťanech. Kruhy v obilí, stavby v Stonehenge, taky průlet záhadných světél pozorovaný očitými svědky nad psychiatrickou léčebnou v Havlíčkově Brodě. Jednou jsme měli připravený v zásobě materiál o nějaké planetce, která se možná někdy v budoucnu srazí se zemí a způsobí stejnou pohromu, po jaké kdysi vyhynuli dinosauři. Jenomže pak si našťěstí nějaká zpěvačka zlomila nohu, takže jsme to mohli odložit o několik týdnů.

Veronika: Docela by mě zajímalo, jak by takoví mimozemšťani vypadali.

Richard: Určitě budou strašně oškliví. Budou chlupatí a budou mít žábry, taky anténky a chapadla. Oči budou mít kolem celé hlavy. Ale pozemšťanky se jim budou líbit. Až tady přistanou a nastolí diktaturu, seženou si od kolaborantů seznamy všech miss za posledních deset let, protože to ještě miss nebývají tak opotřebované, a zabaví si je pro vlastní potřeby.

Lukáš: Nejvíc ceněná bude miss internet, protože bude vyhovovat všem kritériím vyšší inteligence.

Veronika: Já jsem to myslela vážně. Vy si ze mě pořád děláte srandu.

Julie: Naopak. Vlastně je to od nich skrytá poklona. Oni se tě jen snaží uchránit před možnými budoucími problémy. Představ si, jak to musely mít těžké krásné Francouzky za nacistické okupace. Nemí divu, že zrovna ve Francii vzniklo tak silné hnutí odporu.

Lukáš: Chceš říct, že u nás nevzniklo jen proto, že tu nejsou krásné ženy?

Veronika: Chce tím zřejmě říci, že na rozdíl od Francouzů, nedokáží Češi krásu žen vůbec docenit, a proto jim ženy za žádný odboj ani nestojí.

Vladan: Proti vyšší mimozemské civilizaci se bojovat nedá. Mají nejspíš zbraně úplně nečekaných kvalit.

Richard. My bychom mohli také nasadit zcela nečekané zbraně. Třeba Veroniku.

Veronika: Nasad' sám sebe, chytráku.

(„Tady to asi stříhneme,“ řekl Průcha technikovi. „Dnes se to ale docela vydařilo. Kurva, kdyby byl každej den takovej!“)

„Mám pro vás dvě zprávy,“ řekl na zasedání krizového štábu Pankrác Malina.

„Dobrou a špatnou,“ pokusil se o žert Průcha. Nikdo se nesmál.

„V podstatě,“ souhlasil kriminalista.

„Začněte tou špatnou,“ vybídl ho Leo Mauss. „Ať to máme za sebou.“

„Musím bohužel začít tou dobrou, protože z té se ta špatná odvozuje. Podařilo se nám sestavit věrohodný psychologický portrét pana Richarda. Víme tedy, s kým máme tu čest.“

„S cvokem,“ neudržel se Průcha, který ještě stále nemohl Malinovi odpustit opovržení, kterým kriminalista stíhal psychologické testy prováděné AUROU.

„Samozřejmě, to by nebylo nic nového, zvláště ne v těchto souvislostech,“ pokračoval suše Pankrác Malina. „Ale zajímavé je, jaké nové okolnosti nám vyvstaly. A to je právě ta horší stránka věci. Ze zkoumání našich psychologů, a můžu vás ujistit, že na rozdíl od celé řady šarlatánů se jedná o skutečné odborníky, vychází najevo, že Richard je postižen zvláštní formou rozpolcení osobnosti.“

„Tím jsem postižen od narození,“ mávl rukou Průcha. „Nic víc jste se nedověděli? Jinak by to byla škoda peněz.“

„Nejsou to vaše peníze,“ usadil ho kriminalista. „Přinejmenším zatím ne. Anomálie, o které mluvím, se týká pozoruhodného nesouladu mezi – jak bych to tak řekl – no on vám asi řekne pan doktor sám.“

Pan doktor byl pozoruhodnou postavíčkou, která se dostavila sice v civilním oděvu, ale všichni přítomní měli jakýsi nutkavý pocit, že pod sakem musí ukrývat bílý plášť jako odznak neklamné příslušnosti k nějakému tajnému bratrstvu vseznaných psychonautů.

„Tedy, jak už bylo předesláno,“ pravil ten malý mužík, který se při řeči poněkud zadýchával a nervózně si klouby pravé ruky bušil do kulatého břicha, „máme co do činění se zvláštní formou odchylky od normy, která spočívá v tom, že u jedince jsou odděleny schopnosti kognitivní od mohutností čili schopností takzvaně emocionálních. Jinými slovy řečeno, někteří lidé sice poznávají určité činnosti jako společensky nepřijatelné, třeba vraždy, že, ale přesto je páchají. To by samo o sobě ještě nezavdávalo příčinu k nějakému velkému údivu, protože takové věci se dějí poměrně běžně. Vždyť celá řada lidí, pravděpodobně možná většina, se oddává činnostem, které nejsou společensky akceptovány, třeba manželské nevěře, pohlavnímu styku s hospodářskými zvířaty nebo jízdě prostředky městské hromadné dopravy načerno.“

Průcha se v jednom okamžiku nadechl, jako by chtěl do projevu vstoupit, ale pak si to rozmyslel.

„Pozoruhodné je, že velmi malá část takových lidí neprožívá při svém jednání vůbec žádné emoce. To jsou třeba ti, kdo mohou dopoledne zabít osamělou důchodkyni, oloupit ji o šedesát pět korun, a potom tyto

peníze s nepohnutou myslí utratí za rohem v hostinci. Jinak může jít dokonce o lidi inteligentní, ba velmi inteligentní, oddané jemné kultuře a tak všelijak podobně. V jednom člověku mohou totiž přebývat dva lidé, kteří – snad zdánlivě, snad skutečně – spolu nemají nic společného.“

„Jakto?“ otázal se Leo Mauss, kterého toto téma nějak zaujalo.

„Toto rozštěpení osobnosti je dokumentováno ve světové literatuře. Nejde pouze o klasický a řekl bych archetypální případ pana Jekylla a pana Hyde, ale například se o něm můžete dočíst v knize *Chladnokrevně*, jejímž autorem je Truman Capote. Vrah dosahuje svého, třeba poměrně malého obnosu peněz, ale nepocituje žádné výčitky svědomí. Takoví lidé jsou jistě schopni i citu, jako je třeba sentiment, lítost a především sebelítost, ale nikdy nelitují své oběti.“

„To jsou knihy,“ namítl Průcha.

„Přesně tak,“ pokračoval doktor, který nepovažoval toto sdělení za protirečící čemukoli z toho, co pravil.

„Máme ale i bohatou literaturu faktu, která podrobně popisuje mnoho takových případů na příkladech válečných zločinců, třeba Gilbertův *Norimberský deník* nebo knihy Frommova. Tam najde další podrobnosti ten, kdo by se nespokojil třeba s portrétem nacistického válečného zločince a masového vraha, jak ho podává třeba Styronova *Sophiina volba*. U nás jsou takovým typem pachatele třeba známí vrazi, kteří své oběti házeli v sudech zalité žíravým louhem do orlické přehrady.“

„Chcete říci, že ten Richard je cosi jako nacistický válečný zločinec?“ pochopil konečně Leo Mauss. „Proč si to myslíte?“

„Podařilo se nám sebrat velmi mnoho svědectví, která se týkala jeho chování v dětství ke spolužákům, k rodičům, zvířátkům, analyzovali jsme jeho rukopis, našli jsme dokonce i jakousi sbírku básní, které pocházejí z jeho pera. Navenek velmi lyrické, ve skutečnosti kruté. Ke čtení to moc není, ale psychologický materiál prvního řádu to je. Myslím, že jednou zařadím některé ukázky do mé chystané učebnice klinické psychologie,“ zasnul se.

„Chcete nám namluvit, že všechno, co ten člověk dělá, má něco společného s jeho dětstvím?“ nesouhlasil Průcha. „Všichni jsme přece byli někdy děti. A nakonec z nás vyrostli slušní lidé.“

„To se samozřejmě ukáže vždycky až po nějaké době,“ řekl doktor. „Nicméně i kromě beletrie, kterou nemáte zřejmě příliš v oblibě, je tu ještě celá řada historických materiálů, které líčí něco podobného. Kdysi se v Německu proslavil paranoik jménem Ernst Wagner. Byl to jinak spořádaný člověk, ale jednoho rána roku 1913 omráčil svoji manželku a pak ji ubodal dýkou. Potom totéž učinil svým synům Robertovi a Richardovi. U toho nezůstalo, zavraždil také své dcery Elsu a Kláru. Potom si vzal tři bouchačky, poslouchejte dobře, tři, a vydal se na sever. Jeho cesta mířila do rodiště Eglosheimu. Chtěl zajít za svým bratrem a jeho rodinou, jenomže ten nebyl doma, takže pohovořil jenom se švagrovou a dětmi. Pokračoval tedy v cestě, až se dostal do Mühlhausenu. Tam zapálil několik stodol. Vesničané je pochopitelně chtěli hasit, v čemž jim Wagner bránil střelbou. Zabil tehdy asi devět lidí a další zranil.“

„To je horší než akční film,“ řekl poněkud netrpělivě Průcha. Ne že by ho příběh nezaujal, ale měl dojem, že skutečnost může být již brzo mnohem zajímavější.

„A to se mu ani nepodařilo uskutečnit celý plán. Chtěl totiž postřílet úplně všechny muže ze vsi. Měl ale smůlu, vrhlo se na něj několik sedláků a přemohli ho. Protože měl na obličej masku, sundali mu ji. Zjistili, že zabijákem není nikdo jiný než jejich bývalý učitel.“

„Značně společensky trapné. I když nevím, jestli teď máme čas na lekce z dějin psychiatrie,“ řekl Leo Mauss.

„Jistě, nemáme,“ souhlasil lékař. „Ale je škoda přijít o tu pointu. Jenom ještě dodám, že původně chtěl Wagner vyvraždit ještě i bratrovu rodinu a nakonec se odebrat před královský zámek v Ludwigsburgu, zničit jej ohněm a sám spáchat sebevraždu.“

„Pověsili ho?“ zajímal se Průcha.

„Nikoli. Psychiatrie mu zachránila život. Byl totiž prohlášen za nepříčetného. To mimochodem potvrdil později i tím, že se v ústavu stal nacistou, ale to už odbíhám. Víte, jak došlo k tomu, že se u Wagnera začala rozvíjet taková duševní porucha?“

Nikdo netušil.

„Dvanáct let před osudným dnem se Wagner opil v hospodě a při návratu zašel do stáje a pohlavně tam obcoval s krávou.“

„Ale ne,“ zatvářil se znechuceně Leo Mauss.

„To je historická skutečnost. Ale o to tady nejde. Někdo o tom musel vědět, protože Wagner časem získal pocit, že to o něm vědí všichni. Je možné, že ho někdo viděl. Také ale mohlo dojít k tomu, že ve své chorobné podezřívavosti už potom všude viděl samé narážky a výsměch. Přestěhoval se, ale pokračovalo to. Několik let se tak připravoval na pomstu, kterou nakonec vykonal. Vedl si dokonce záznamy, v nichž své plány podrobně popsal.“

„A to všechno mu prošlo, i když dostal papír od psychiatra?“ podivil se Průcha.

„Veřejnost pochopitelně toužila po krvi. Toužila po ní víc než sám Wagner, ale nakonec museli zůstat zklamáni.“

„Není ale pravděpodobné, že by náš dotyčný měl něco společného se zvířaty, že ne?“ zeptal se s nádechem obav v hlase Leo Mauss. Už si představoval, jaké titulky by se mohly objevit v deníku AFÉRA, a dělalo se mu z toho lehce nevolno.

„Nemusíte se obávat,“ uklidnil ho psychiatr. „Pokud jde o traumatické zážitky, narazili jsme zatím jenom na lidi.“

„Co tedy můžeme čekat?“ zeptal se Průcha.

„Ten člověk udělá přesně to, co bude chtít. Nemá pravděpodobně velkou úctu ani ke svému vlastnímu životu, tím méně ho potom bude mít k životu druhých.“

„Jenomže jak se to potom srovnává s tím, že má být podle vás v zajetí sebelítosti? Kdyby to tak bylo, nehodlal by přece vyhodit do povětří i sám sebe,“ namítl ředitel.

„A v tom je právě ta rozpolcenost!“ zajásal psycholog, jako by oznamoval nějakou radostnou zvěst. „Lítost a sebelítost je rozdělena do oddělených segmentů. Takový jedinec, který se třeba snadno stane nájemným vrahem, může mít něžnou náklonnost ke své staříčkové matce, ale nikterak to nedává do souvislostí s tím, že až skončí pod šibenicí nebo bude doživotně hnít v cele, bude ji to nejspíš mrzet. Richard je natolik jat pocitem lítosti nad sebou samým, že chce své týrané bytí osvobodit odchodem z tohoto světa.“

„To ať laskavě udělá, a co nejdřív,“ zahučel Průcha. „Proč si k tomu ale musel vybrat zrovna nás, aby nám s tím dělal problémy?“

„Ale to je přece velmi logické,“ zakroutil doktor hlavou, jako by nemohl pochopit, že takovou triviálnost někdo nechápe. „Jsou lidé, kteří rádi dělají velká kola. Pokud trpí pocitem, že jejich božskou velikost někdo přehlíží, sáhnou k velmi zoufalým činům. Někdy skutečně krajním. Demonstrativní akt, kterým před očima národa zahubí nejen sebe, ale dokonce i několik dalších lidí, musí plně vyhovovat jejich sebepojetí. Oni jsou přece bohové nebo něco jako padlí andělé.“

Doktor při poslední větě učinil pohyb dlaní, jako by chtěl naznačit útok střemhlavého letadla.

„Jaké z tohoto rozkladu máme vyvodit závěry pro řešení naší situace?“ otázal se Leo Mauss.

„Bohužel především jeden, který čím je obecnější, tím je hroživější. Počítat můžete s čímkoli. Pokud se rozhodl někoho zabít, včetně sebe, neustoupí od tohoto záměru z jiného důvodu, než že se sám zase chladně rozhodne jinak. Žádná lítost, pochybnosti, výčitky svědomí. Nic z toho pro něj nehraje velkou roli.“

„Kurva proč ale zrovna my?“ zanaříkal znovu Průcha. „Proč to nezkusil třeba s Národním divadlem nebo na nějakém rockovém koncertě?“

„Tuto otázku jsem si také položil,“ usmál se chápavě psycholog. „Jenomže pak mě napadlo, že kromě prvku náhody, který nemůžeme

pominout, neboť si vskutku mohl vybrat někoho jiného, tu do hry vstoupila i jistá specifická aureola obklopující vaši stanici. Trochu nepřesně bych to pojmenoval oparem narcismu.“

„Snad byste to mohl trochu upřesnit,“ přerušil ho Leo Mauss, který právě natočil hlavu tak, že se skla jeho brýlí stala neprůhlednými a nikdo mu nemohl pohlédnout do očí.

„Vezměte si například kult vašich moderátorů a moderátorek. Lidé, kteří ještě včera neznamenal nic, jsou dnes hvězdy. Zítřka nebudou pochopitelně znamenat zase nic, ale mezitím zazáří jako meteory. Kolem celého vašeho vysílání se vznáší cosi, co bych nazval ‚zápachem rychlého úspěchu.‘ V takové atmosféře není divu, když se objeví lidé, kteří se pokouší využít vaši továrnu na zábavu a úspěch ve svůj vlastní prospěch. Vy poskytnete technické zázemí a dotyčný předvede své představení. Jak snadné.“

„Navíc se teď můžeme domnívat s ještě větší jistotou než dřív,“ vstoupil do toho Pankrác Malina, „že kdykoli by Richard zjistil, že je jeho show ohrožena, nebude dlouho váhat a odpálí to.“

„Určitě by se pokusil aspoň o nějakou náhradní variantu představení,“ řekl psycholog. „Místo velkého tyátru takové představení malých forem. Rozhodně si však nemyslím, že by odešel ze světa bez velkého gesta. Jen tak, jako by se nic nestalo. Nezapomeňte na ten narcismus.“

„Můžeme alespoň vyloučit, že má nějaké komplice venku, kteří by mu mapovali situaci?“ otázal se Leo Mauss.

„Vyloučit nemůžeme nikdy nic,“ pokrčil rameny kriminalista. „Nezdá se nám to ale pravděpodobné. Nepodařilo se nám zatím najít nikoho, kdo by s ním byl v poslední době v nějakém příliš těsném vztahu. Kromě slečny Nesnídalové pochopitelně. Konstrukce bomby a nashromážděné materiály ukazují na činnost dobře poučeného amatéra samotáře. Myslím, že pokud je uvnitř, můžeme doufat, že se nikdy nedoví, že ho sledujeme. Teď už jsme na něj nasadili dva lidi, takže by nějaký miniaturní televizor zřejmě neunikl naší

pozornosti. Navíc za vaší ctěné spolupráce cenzurujeme OKO, jak se dá. Z toho by nikdo nic nepoznal. Pokud jde o hodnotu informací ve večerním sestřihu, je zcela nulová.“

Průcha i Leo Mauss se zatvářili poněkud kysele, ale v podstatě neměli proti takovému hodnocení faktických námitek.

„Pokud jde o přísun informací zvenku, nemáme zatím důvod se ničeho obávat,“ uzavřel nakonec Malina odpolední sezení.

To byl ovšem velký omyl.

„Mám pocit, že nás někdo sleduje,“ svěřila se Ilona jednoho dne Leu Maussovi právě v okamžiku, když se k ní chystal intimně přiblížit.

„Kdo by nás sledoval?“ řekl poněkud rozmrzele ředitel, který právě hodlal celodenní stresy nakumulované kolem OKA odstranit v očištné lázni milostného aktu. To poslední, po čem toužil, byly potíže jakéhokoli druhu. Hledal zapomnění, a místo toho byl brutálně vržen zpět do reality.

„K čemu jsou milenky,“ napadlo ho, „když i ony vyžadují, aby muž neustále řešil nějaké spleť úkolů? Proč neposkytují aspoň ony poklidné splynutí těl, zatímco duch je vypnut a nezatížen skutečností?“

„Jela jsem dnes autem po městě a pověsil se za mne bílý fiat. Schválně jsem projela i jedním zákazem vjezdu, a on pořád za mnou. Setřásla jsem ho potom na nábřeží u Mánesa, ale stejně se za mnou potom zase vynořil na Karláku. Vůbec nevím, jak to zvládnul.“

„Tak vidíš,“ konejšil ji. „To byl nějaký jiný. Nelam si s tím hlavu.“

„Co když to jsou nějaký mafiáni,“ prohodila starostlivě. „Třeba po tobě jdou a budou tě chtít vydírat. Nebo mě dokonce unesou a potom budou chtít výkupné,“ otřásla se. „Tuhle jsem měla pocit, že se někdo motá na střeše sousedního domu. Co má asi někdo na práci na střeše v devět večer?“

„Třeba astronom amatér,“ řekl Leo Mauss, který byl zoufalý, když své teorie nemohl opřít o žádná fakta.

Ilona ho ale vůbec neposlouchala a dál rozváděla své vize.

„Viděla jsem na tvý televizi v jednom filmu, jak takovou holku únosci chytli a potom jí uřezávali postupně prsty na noze a posílali nějakému podnikateli, aby z něj dostali výkupný. A když prachy pořád nikde, tak jí uřízli levý ňadro.“

„Ale no tak,“ řekl znechuceně Leo Mauss. „To je přece jenom film.“

„Chceš říct, že na světě nejsou žádný zločinci? Nebo psychopati?“

„Není jich určitě zas tak moc,“ pravil nepřiliš přesvědčivým tónem.

Zatímco mezi Lukášem a Julií se vyvinul vztah určitého porozumění, které vycházelo z podobného pohledu na svět, mezi Lukášem a Kateřinou vznikl vztah citového souznění. Nebylo v něm mnoho erotického, ale nelze popřít, že jejich hovory nepostrádaly jistou důvěrnou něžnost. Intimita takových okamžiků by byla dokonalá, kdyby je neustále neprovázelo vědomí, že jsou sledováni nejméně třemi kamerami a neměli u boku zavěšen přístroj vysílající do velína OKA ihned všechno, co si řekli. Pro Průchu byly většinou nahrávky takových hovorů bezcenné, protože prostému lidu by byl jejich obsah nesrozumitelný. Kateřina měla jakousi bilanční potřebu hovořit o těch životních kapitolách, které pokládala za významné, a Lukáš, který soudil, že všechny kapitoly života jsou významné, jí trpělivě naslouchal.

Jak vyšlo najevo, Kateřina byla pozdní a jediné dítě, které se v pokročilém věku narodilo rodičům ze smíšeného manželství. Smíšeného po všech stránkách. Otec byl Rus, matka Češka, otec byl ortodoxní křesťan, matka katolička, otec bral své náboženství vážně a bylo pro něj smyslem života, matka neměla sebemenší potuchy, k čemu ji její vyznání zavazuje, takže se necítila být vázána ničím.

Poslední významný rozdíl byl i v tom, že když byly Kateřině čtyři roky, matka náhle zemřela a dcera zůstala s otcem sama. Na matku měla několik velmi jednoduchých a nejasných vzpomínek, které možná byly do značné míry pouze plodem fantazie.

„Vlastně ani nevím, jestli jsem si to všechno nevymyslela,“ řekla a sevřela rty.

Zůstal tedy otec, který se celý život nemohl plně vyrovnat s tím, že se nestal mnichem na hoře Athos, a pokoušel se tento deficit vyrovnat rozličnými úkony a vedl k tomu i své blízké. Následkem toho mu pak zůstal pouze jeden jediný blízký, totiž jeho vlastní dcera, která neměla před jeho spirituálním vyzařováním kam uniknout.

„Slyšel jsi někdy o modlitbě ruského poutníka?“ otázala se Lukáše.

„Mám o tom jakousi matnou představu. Nepíše o tom někde Salinger?“

„*Franny a Zooey*, samozřejmě. Tak už je ti trochu jasné, jak probíhalo moje dětství.“

„Už jsem zapomněl, v čem je podstata věci.“

„Existuje jedna stará kniha, která se jmenuje *Vypravování ruského poutníka*. Vypráví ji sedlák, který se pokouší uskutečnit slova svatého Pavla z listu Tesalonickým. Pavel tam říká: ‚Modlete se neustále.‘ To samozřejmě není technicky možné, protože člověk musí taky někdy pracovat, jíst, chodit na záchod a podobně. Ten sedlák, což asi nebyl sedlák, ale nějaký spisovatel skrytý za touhle maskou, hledal vysvětlení. Obíhal tedy ruské starce, čili duchovní učitele, a ptal se jich na radu. Konečně narazil na jednoho, který ho vyzval, aby neustále opakoval větu ‚Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným.‘“

„To stačí?“

„On po něm chtěl, aby to opakoval pořád. Vymyslel pro něj postupné zvyšování počtu. Nejdřív to měl opakovat tři tisíckrát denně. Potom mu to zvýšil na šest tisíc. Nakonec to bylo dvanáct tisíc modliteb denně.“

„To se nedá vydržet,“ usoudil Lukáš.

„Z počátku to není ono, ale jde jenom o zvyk. Nakonec je to docela návykové.“

„Chceš říct, že jsi to skutečně dělala dvanáct tisíckrát denně?“

„Ještě víckrát. Potom totiž dojde k tomu, že rytmus modlitby spojuje s rytmem dechu. ‚Pane Ježíši Kriste, Synu Boží‘ – nádech, ‚smiluj se nade mnou hříšným‘ – výdech. Později se doporučuje doplnit rytmus dechu o rytmus chůze a nakonec i tlukot srdce.“

„Tomu nerozumím.“

„Musíš pomalu kráčet, v duchu nebo polohlasem odříkáváš modlitbu, je to vlastně princip mantry, a všechno sladuješ se srdcem.“

„Ale proč to?“

„Kdo to nezažil, neví, oč přichází. Kdyby se ve školách místo nesmyslů a periodické soustavy prvků učila modlitba Ježíšova, nemusela by většina středoškoláků tolik fetovat. Měli by to zadarmo a bez zplodin.“

„V neustálém odříkávání nevidím žádnou velkou rozkoš.“

„Ta také neplyne z odříkávání, stejně jako rozkoš z hudby neplyne z tahání smyčce po kovových strunách. To všechno dohromady totiž vytvoří zvláštní pocit rytmu a harmonie, který vzbuzuje v nitru pozoruhodný pocit světla a tepla. Vychází ze srdce, nebo aspoň z místa, které lidé pokládají za střed srdce, a zaplavuje je až do stadia nejvyšší blaženosti.“

„Takže hyperventilace,“ řekl trochu zklamaně Lukáš.

„To není hyperventilace,“ namítla uraženě Kateřina. „Nesmíš totiž dýchat příliš zhluboka. Jde o rytmus. Pokud dýcháš silněji, tak jen proto, aby sis dech uvědomil.“

„Takže uvedení do stavu transu. Autohypnóza. Nebo náhražka sexu?“

„A co kdybys svůj racionalismus obrátil naruby a považoval třeba sex za náhražku modlitby Ježíšovy? Je nějaký důvod, proč se nedívat na svět třeba zrovna takhle?“

„Jeden velmi významný. Musel bych k tomu přibrat všechnen ten náboženský balast.“

„Mluvíš skoro jako Richard. Kdybych přistoupila na tvůj obraz světa, musela bych k tomu přidat všechnen ten ateistický balast. Ten navíc postrádá veškerý půvab. Kvůli němu ostatně otec mého otce musel z Ruska utéct. To ještě netušil, že ho to všechno dostihne i tady.“

Hádali se, ale v zásadě pro sebe měli pochopení. Lidé si nebývají blízcí tím, že se shodují v názorech, ale v tématech.

„Otec mě to učil ještě dřív, než jsem uměla číst a psát. Nechtěl, abych první fáze musela absolvovat v době, než začnu chodit do školy, protože lidé by si všimli, že něco mumlám, a pravděpodobně by na nás poslali pár státních pohůnků. Mě by potom otci odebrali a poslali do dětského domova. Naštěstí jsem to zvládla tak rychle, že na mně potom už nikdo nic nepoznal.“

Lukášovi připadalo fascinující, že se mezi normálními lidmi pohybuje někdo, kdo v duchu odříkává dvanáct či více tisíc modliteb denně, a nikdo o tom neví. V metru, na ulici, na poště, ve škole – a nikdo nic neví.

„Ale jak potom můžeš něco pořádného ještě dělat? To se přece už nemůžeš soustředit na nic jiného.“

„To není žádný problém,“ pokrčila Kateřina rameny. „Pak už to neděláš ty. Ono se to v tobě modlí samo. Od tebe to nevyžaduje žádnou činnost. Jsi něco jako chodící kostel. Co se děje uvnitř, obstarají jiní.“

„A vůbec,“ napadlo ho, „děláš to ještě pořád?“ Zavrtěla hlavou. „Přestalo to.“

„Kdy? Jen tak, samo od sebe?“

„Nic není samo od sebe. Nejdřív bylo všechno normální. Až tak do puberty nebo dospívání. Tehdy už jsem byla tak daleko, že jsem prožívala to, čemu se někdy říká ‚světlo z hory Athos‘. Slyšel jsi někdy o Řehořovi z Palamy?“

„Ne.“

„No to je jedno. Zkrátka to fungovalo docela dobře. Každý člověk má nějaké ty těžké chvíle, ale ty moje netrvaly nikdy tak dlouho. Prostě se stačilo ‚napojit‘, a bylo to hned mnohem lepší. Nebo potíže zmizely úplně. Kdyby to lidé znali, nic jiného by nedělali.“

„Lidé si vymyslí kdeco, aby nemuseli vidět svět takový, jaký je,“ zavrtěl hlavou Lukáš.

„To je věc názoru, jaký je svět.“

„Jsou různé formy úniku, tak jsem to chtěl říct. Lidé si snaží udělat věci jednodušší.“

„Nebo složitější. Slyšel jsi někdy o hesychastickém hnutí?“

„Ne.“

„To právě souvisí s tím pánem, kterého jsem před chvílí jmenovala. Byl mnichem na Athosů a arcibiskupem kdesi, to už jsem zapoměla. Řecké slovo hesychia znamená něco jako klid. Podle něj se má člověk zříci myšlenek na to, co je nízké, a obrátit se k myšlenkám na to, co je vysoké. Právě to praktikovali otcové na poušti nebo mniši v kláštorech. Nemyslím si, že odchod na poušť je zrovna příznakem pohodlnosti nebo únikem. Rozhodně mi to nepřijde víc k smíchu než třeba odjezd na prázdniny do Bibione.“

„Nemám nic proti Bibione.“

„Ale máš něco proti poušti.“

„Nemám nic proti poušti.“

„Nezdá se ti, že by lidé měli experimentovat se svým nitrem. Máš pocit, že ten, kdo dvanáct tisícrát denně odříkává nějakou modlitbu, je blázen. Přitom ti nepřijde nijak zvláštní, že někteří lidé opakují stejně často věty jako: ‚Jistě, pane řediteli; nepochybně, pane šéfredaktore.‘ Přijde ti směšné, když Barbora Nesnídalová opakuje tisíckrát denně ‚ach můj zpackaný mediální obraz, ach můj zpackaný mediální obraz‘, dokud z toho nedostane žaludeční vředy, ale říkat ‚smiluj se nade mnou hříšným‘ je pro tebe ujetost, protože proč by se měl někdo zabývat tím, že je hříšník. Myslet na hřích a smrt je podle dnešních lidí blbost, zatímco meditovat hodiny o tom, jestli zvolit ranní, odpolední nebo večerní šminky, je legitimní. Klanět se ikonám je hodné posměchu. Klanět se lidem jako Leo Mauss nebo Rajko se smí, protože to dělají všichni.“

„Já ne.“

„Protože jsi na to příliš chytrý. Klaníš se jiným věcem.“

„Docela se mi daří.“

„Kdyby se ti dařilo, nebyl bys tady. Nikdo z těch, co jsou tady, není normální. Hledají tady něco, co venku nemají. Nebo utíkají před něčím, co jim venku vadí.“

„Tak proč jsi tady ty? Když máš v sobě světlo z hory Athos? K čemu potom sedět pod infračervenými kamerami?“

„Dobrá otázka. Možná jsem o to světlo nějak přišla.“

„To je možné?“

„Samozřejmě. Když člověk něco udělá blbě.“

„To bude taky můj případ. Já jsem v sobě sice venku žádné božské světlo neměl, ale jinak mi bylo docela fajn. Pak jsem spadl do průšvihů.“

„Zajímavé, velmi zajímavé,“ pravila pomalu Kateřina. „O tom bychom si mohli popovídat.“

Jenomže v tu chvíli se k nim přiloudal Vladan, takže bylo jasné, že z intimního duchovního rozhovoru už nebude nic.

Barbora Nesnídalová si hosty do svého pořadu v televizi BETA vybírala velmi pečlivě. Umělci, mladí politici, politici středního věku, politici postarší, leč šarmantní, zasloužilí kardiochirurgové, miss republiky, modelky, herečky a podobná sorta lidí se v její talk show střídali jako na běžícím páse a potom se zase propadali do nicotnosti svých běžných hvězdných životů. Pouze ona sama zůstávala. Jediná, neměnná, sloup jistoty v tomto měnícím se světě.

Zlom v tomto zaběhaném pořádku všech věcí nastal až tehdy, když se s ní objevil na obrazovce Rajko.

Mohutná postava bývalého pracovníka balírny mraženého masa působila vedle moderátorčina pěstěného těla sice nejdříve poněkud neotesaně, ale to všechno se hned změnilo, jakmile diváci televize BETA pronikli do skrytých záhybů Rajkova neotřelého intelektu.

„Ne, myslím, že nevím, kdo to byl ten Šekspír,“ pravil upřímně. „A ani mi není jasné, proč bych měl vědět všechno. Dnes je těch herců přece tolik, že ani člověk, co rád chodí do kina, se v tom už nemůže vyznat. Ale myslím, že s ním nedávno něco běželo.“

Divácké ohlasy byly tak spontánní, že Rajka musela pozvat do dalšího pokračování. Barbora byla z celé záležitosti nejdřív poměrně nešťastná, ale potom si řekla, že vyšší sledovanost znamená, že více lidí bude sledovat i ji osobně, což by mohlo napomoci při zlepšování jejího zpackaného mediálního obrazu. Toto odhodlání naráželo především na problémy technického charakteru. Barbora nikdy ve své show netrousila mnoho poznámek, kterým by nemohla porozumět většina většinového diváctva. Rajko ale zdaleka překonal veškeré očekávání.

„Myslím, že by cikáni neměli mít právo chodit volit, protože nepocházejí z této země. Četl jsem v nějakém magazínu, že pocházejí z Indie, takže by asi bylo lepší, kdyby chodili volit tam. Už kvůli tomu, že asi líp znají tamní jazyk, když jsou odtamtud,“ pronášel do publika, které se na natáčení pravidelně scházelo do pražského klubu Marilyn.

„Já fakt nevím, jestli je to úplně únosné,“ řekla Barbora řediteli BETY, když se s ním setkala na nějaké party. „Mohlo by se nám to vymknout z rukou.“

„Lidem se to líbí. Sledovanost šla prudce nahoru,“ mínil ředitel. „Navíc když si pomyslím, že jsme ho přetáhli AURE, pocítuji jistý hřejivý pocit u srdce. Ten chlap v sobě musí mít něco, co na lidi působí.“

Když jí to vykládal, pokrčila Barbora pouze rameny, ale cestou z party si v taxíku uvědomila, že na tom něco bude.

Když v dalším pokračování Rajko sděloval, že za vznik ozonové díry mohou odpadky vyhazované z kosmických lodí, sledovala bdělým zrakem více Rajkovu mohutnou postavu a neotřelý profil než význam slov. V noci po natáčení pak měla velmi živý erotický sen, který končil tím, že se jí Rajko zmocňuje na sedadle nákladního automobilu značky Tatra v nějakém kamenolomu. Probudila se celá zpcená.

„Jsem intelektuálka,“ říkala si. „Nemohu propadat takovýmto primitivním živočišným atavismům. Dovedu reflektovat všechno, co se se mnou děje. Mám IQ 159, aspoň mi ho tak v pubertě naměřili, takže pro mě nemůže být problém situaci zvládnout. Jsem nad

věcí. Sex je pro mě součástí řešení, nikoli součástí problému. Jsem autorka románu *Sedmipostelí*.“

„To taky,“ odporoval jí neumlčitelný vnitřní hlas. „Jenomže kromě toho víš moc dobře, co všechno ještě jsi.“

Třetí večer byl naprostým úspěchem. Pro Rajka. Barbora měla pocit, že přebral moderování za ni.

„Mým vzorem je Barbar Conan,“ řekl během natáčení a Barbora ztratila na několik vteřin vědomí souvislostí. Byla sice vykřičenou autorkou brakové literatury, ale pokud šlo o jiné sféry, které přesahují oblast literárně zpracovaného sexu a společenských večírků za účasti celebrit, byla jaksi nepolíbena. Opravdu nevěděla, kdo je to Barbar Conan, a nemohla si to během vysílání nikterak zjistit. Pokoušela se tedy odvést řeč stranou.

„A co intimní tabu?“ zkoušela to.

„Jakže si to říkala?“ podivil se. „Co je to tabu?“

Znovu ji to mírně vykolejilo. Pak se to pokoušela obrátit v žert.

„Tabu je prostě to, co se nesmí. Jako když se to ve škole napíše na tabuli.“

Hodně pitomý vtíp, říkala si. Asi tak na úrovni druhé třídy. Strašlivé.

„A co se nesmí?“ podivil se Rajko. Jeho údiv byl zjevně zcela upřímný.

„Někteří lidé mají třeba problémy přiznat se k tomu, že pravidelně masturbují.“

Opět následoval nevinný Rajkův úsměv. Barbora pochopila, že opět použila cizí slovo a její host prostě neví, opravdu neví, co to sloveso znamená.

„Prostě se málokdo dokáže přiznat k tomu, že dosahuje sexuální rozkoše vlastní silou,“ zkoušela to převést do jiné češtiny.

„Ale to se přece vždycky musí udělat vlastní silou,“ podivil se host.

Barbora kdysi četla v nějaké knize, že člověk nemá dělat nic, co by nebyl schopen zodpovědně vysvětlit malým dětem. Teprve teď jí došlo, že mnoho věcí, kdyby bylo třeba je vysvětlovat dětem, se změní v takovou pitomost, že se nevyplatí je ani dělat, ani o nich mluvit.

„Jako třeba když si to někdo udělá sám?“ zkoušel to mladý muž.

„Přesně to jsem měla na mysli.“

„A co jako má být?“ zajímal se dál.

Moderátorce v ten okamžik došlo, že zapomněla, na co se ptala. Polil ji ledový pot, ale vybruslila z toho.

„Obrátme list. V kolika letech jsi měl svou první sexuální zkušenost?“

„No to je teda fakt dobrý,“ zasmál se. „Tak na to se mě ještě nikdo nezeptal. Vono po tom asi taky nikomu nic není, že jo?“

„Možná je škoda nepodělit se s diváky o své zkušenosti.“

„Kdyby to byla škoda, bylo by asi lepší, kdyby si taky nějaký zkušenosti udělali, ne?“

Barboře se obličej orosil potem tak, že přímo cítila, jak jí oční stín stéká po tváři k ústům. Nebyla si jistá, zda tomu tak je, ale stále v ní narůstal pocit, že by tomu tak být mohlo. Pokud měla nyní polovinu obličejě namodralou, muselo to vypadat nesmírně trapně. Kdyby měla jistotu, mohla k tomu přistoupit radikálně a otřít si tvář papírovým kapesníkem. Takhle ale netušila, kam by mohla katastrofa dostoupit. Třeba je všechno zcela v pořádku a stresuje se zbytečně. Zoufale se podívala na elektronické nástěnné hodiny. Do konce jejího utrpení zbývalo ještě dvacet tři minut.

„Vezmu tě domů taxíkem,“ navrhla, když vyšli před klub, kde natáčení probíhalo. Za normálních okolností chodívala ještě s těmi příjemnějšími hosty do baru vedle, ale tentokrát se cítila poněkud indisponována.

„To je dobrý,“ zavrtěl hlavou, „já to dojedu noční tramvají.“

„Ne ne,“ protestovala. „To není vůbec žádný problém.“

Počkali tedy na taxíka. Ještě během jízdy se ukázalo, že je to blíže do jejího bytu než do jeho.

„Tak já to dojedu,“ řekl ještě jednou. „Tady dole jezdí jedenáctka, možná ještě něco pojede.“

„Co takhle zajít na skleničku?“ zeptala se.

„Jo skleničku, to já si vždycky dám,“ rozjasnila se jeho tvář. „Já jsem dřív chodíval s klukama z balírný, vždycky když jsme namrazili denní dávku masa, ale od té doby, co jsem slavnej, tak už tam nedělám.“

„A co budeš dělat?“ jala Barboru lítost.

„Dost mi zaplatili z AURY,“ připustil Rajko. „Taky teď budu natáčet tu desku.“

„Desku?“

„Takový céděčko. Už na ně mám smlouvu. Já už jsem celý roky nezpíval, ale teď mám pocit, že to jde zase docela perfektně. Ale oni asi stejně budou chtít, aby to za mě udělal na playback někdo jinej. To není tak docela fér, protože je to vlastně podvod. Kdyby to byl videoklip, tak je aspoň vidět, jak tam třeba tancuju. Ale takhle, když jde jenom o zpěv a vlastně to nazpívá nějaký maník místo mě, tak toho mnoho nezůstane.“

„To víš, že jo,“ zašeptala. „Musí to vyjít,“ řekla si potom sama pro sebe. Neměla přitom na mysli Rajkovo céděčko. „Dnes to musí vyjít. Čekám na to tolik let. Mám na to právo. Teď už mi to nesmí uniknout. Teď už ne.“ Nahlas neřekla ovšem nic.

Hladina alkoholu v krvi stoupala. S určitým znepokojením pozorovala, že v Rajkových útrokách zmizel skoro půllitr tvrdého alkoholu, a stále to na něm nebylo znát.

„Můj otec si dával vždycky denně tak litřík,“ poznamenal, když se ho Barbora netakticky zeptala, zda má nějakou hranici. „Díky tomu se dožil v plném zdraví osmdesátky. Ten je nasáklý lihem jako ještěrka v láhvi. Bude tu věčně. S náma už budou dávno sypat chodníky, aby fotr nespád cestou z knajpy domů na zamrzlý cestě, ale von bude v pohodě.“

„Já nejsem v pohodě,“ řekla a opřela si hlavu o jeho rameno. „Pojď ke mně.“

„Ale já musím,“ protestoval.

„Musíš. Ale něco jinýho, než si myslíš.“

Vlekla ho za sebou ztemnělou vinohradskou ulicí, až došli ke vchodu domu, kde Barbora v posledních letech žila.

„Nevím, jestli bych neměl...“ zkusil to ještě jednou, když ho táhla po schodišti nahoru. Zábradlí končilo v každém patře mosaznou hlavičkou dráčka. Po celé délce pak bylo pokryto výčnělky, které měly lidem zabránit, aby se po zábradlí vozili. Barbora těm výčnělkům říkala masturbační a stávaly se součástí jejich masturbačních fantazií, což neopomněla využít i v jednom svém televizním večeru.

„Nevím, jestli bych přece jenom neměl...“ zkusil to ještě jednou.

„To bys teda měl,“ zasyčela a roztržitě hledala po kapsách klíč od bytu. Dospěli totiž mezitím až nahoru. Odemkla a vtačila ho dovnitř.

„Co budeš pít?“

„Nemáš pivo?“ zkusil to. Myslel to zcela upřímně, měl totiž žízeň a mattonkou, kterou nabízeli v televizi, hluboce pohrdal.

Barbora mu namíchala bavoráka, protože soudila, že pivo asi tak nejméně připomíná.

„Většina mých dosavadních vztahů byla spíš o orálním sexu,“ prohodila nenuceně, když mu namíchala nápoj. Fernetem nešetřila.

„Co je to orální?“ zajímal se.

„No přece orál. Ty nevíš, co je to orál? Jako že to někomu děláš pusou.“

Připadala si trochu jako čtrnáctiletá školačka, která vysvětluje mladší spolužačce tajemství pohlavního života.

„Pusou?“ žasnul Rajko. „Ale to chceš říct, že jako...? Ale no fuj!“ Jeho zhnusení bylo nelíčené. Při představě, že by někdo *takové věci* – a pusou! Zvrácenost! Napil se nápoje, který mu Barbora připravila, a zjistil, že to není pivo.

„To asi nebude pivo,“ řekl.

„To je bavorské pivo.“

„To je v Německu, ne? To je stejně divnej národ. A takový pivo tu bude časem určitě povinný. Až nás obsadí ta unie. Ty se s nikým nebudou mazlit. Psali to v novinách.“

„A ty nemáš chuť se teď s někým pomazlit?“ pravila a pokoušela se o svůdný tón, ale hlasivky jí selhaly a znělo to trochu jako ze sudu. Aspoň se tedy přitulila.

„Měli jsme doma psa, jmenoval se Žoffik. S tím jsme se často mazlili,“ odpověděl. Jeho vnitřní zrak přelétl přes hluboký výstřih a vrátil se do hlubin dávného dětství.

Barbora do sebe vyklopila jakýsi míchaný nápoj, sama nevěděla, co to bylo. Stoupalo to ale do hlavy jako rychlozdviž.

„Zprzni mě!“ vykřikla náhle moderátorka, jata jakousi inspirací.

„No jo, ale jak?“ upadl Rajko do rozpaků.

„Nemluv a jednej! Ať si mě tvůj úd podrobí. Chci být otrokyní jeho kategorického imperativu!“

„Imperativ?“ zamyslel se. Měl pocit, že to má něco společného s vyvražďováním Židů. Ale proč by po něm tahle žena chtěla něco takového? Vůbec mu připadala trochu divná. Před chvílí mluvila o nějakých nechutnostech, které se týkaly pusy, a teď zase něco, co má asi cosi společného s válečnými zločiny. Vážně divná. Měl by si na ni dát pozor, aby se nedostal do problémů. A to si kluci v balírně mraženého masa určitě myslí, že od té doby, co vystupuje v televizi, to má jednoduchý. Jenomže kdyby jenom věděli, kolik neuvěřitelných úchylů se kolem toho všeho motá.

Opatrně se k ní přiblížil, jako kdyby otvíral dvířka klece s divou zvěří. Mezitím stačila slečna strhat ze sebe téměř veškerý oděv, až na zeleně pruhované kalhotky.

„Pojď!“ vykřikla poté Barbora a zaujala pózu, kterou pokládala za neodolatelnou.

„No když já pořád nevím,“ špitl rozpačitě.

„Čeho se můžeš bát? Ty, který ses stal novým sex symbolem naší doby?“ podivila se. Nutno přiznat, že čekala od tak statného muže poněkud větší razanci. Tohle nebyl zrovna jasný tah na cíl.

„Čák sem já nějakej sex symbol?“ zarděl se. „To seš přece vodjakživa ty, ne? Určitě bys po mně chtěla nějaký ty úkony, co se vo nich píše v těch vašich časopisech. Já se nechci ztrapnit.“

„To sou všechno blbosti,“ zasyčela Barbora a zavlnila se na lůžku. „Nemusíš se bát. Já jsem obyčejná a nezkušená holka.“

„Jo, to se říká vždycky. Však jsem vo tom čet v jedný příručce. Hra na nevinnou školačku. Prej to má bejt vzrušující. Mně to přišlo úchylný. Já jsem sice vobyčejnej kluk, ale pokud jde vo takovýhle věci, tak je potřeba si dát pozor. Já se nechci dostat do plnění nějaký skutkový podstaty.“

„Čehože?“ podivila se Barbora a poněkud si přitáhla prostěradlo přes lýtka.

„Když budu plnit skutkovou podstatu nějakýho trestnýho činu, třeba něco, co se týká nezkušenejch školaček, tak mě můžou klidně zavřít a nikdo mě z toho nedostane.“

„Nech těch řečí a pojď na věc,“ řekla, ale nedařilo se jí ovládat tón hlasu. „V AFÉŘE o tobě psali, že klátíš do postele jednu za druhou. Co to bylo s tou herečkou minulý týden?“

„No jo, vono se toho moc napovídá,“ pravil a posadil se ztěžka na okraj postele. „Vzato kolem a kolem jsem vlastně žádnou ženskou pořádně neměl. To voni mi jenom vždycky tak vobecně řeknou, jestli nemám mnoho proti, a potom z toho ta agentura, jak se tomu říká? Pijár agentura udělá ten článek. Ta herečka byla taky pro. Vona potřebuje získat tlačenu do nějakýho muzikálu. Ted' se bude dělat muzikál Malostranský povídky, nebo tak nějak, a ta chudák holka moc chtěla tu roli, tak voni to takhle udělali, ale já s ní fakt nic neměl a můžu to dokázat. Já sem v tý době, kdy jsme měli bejt v posteli, byl s kámošema z balírny v nějaký putyce. Ty rozmazaný fotky, jak spolu jdeme z toho baru, ty se dělaly den předtím a dalo jim to moc práce, aby to vypadalo rozmazaně, protože to musí bejt autentický, nebo tak nějak to říkali.“

„Nevěřím ti ani slovo,“ zařvala Barbora plna zoufalství, protože jí začínalo docházet, že její životní cíl se začíná rozplývat jako mráček nad pouští.

„Potřebuju to,“ zašeptala. „Udělej mi to. Budeš první.“

„Cože, jakže?“ podivil se.

„Je to tak,“ řekla se sklopenou hlavou. „Já jsem panna, PANNA! Rozumíš?“

„Ne,“ přiznal se upřímně. „To je teda fakt zajímavý. A co ten božskej sex, co se vo něm tuhle psalo v AFÉŘE, jak jsi ho měla mít s nějakým chlápkiem z toho, jak se to jmenuje?“

„Je to hlavní krajský hygienik,“ zašeptala.

„I propána,“ vyděsil se Rajko. „A zůstalo to bez následků?“

„Vždyť jsem ti teď přece jasně řekla, že nic takovýho nikdy *nebylo!*“

„No, jsou nabídky, který je vlastně docela blbý asi vodmítat, že jo?“ usoudil nakonec a sundal si sako. Barbora spatřila, že pod ním současný sex symbol českých dívek nosí široké gumové šle.

S určitým hekáním si rozepjal kalhoty. Když si je stahoval, vysypaly se mu z kapsy klíče a spousta drobných mincí.

„Já jsem vždycky myslel, že jsi něco měla s tím maňasem, jak je teďka v našem kontejneru,“ pokračoval v monologu, když si sundával ponožky. „S tím jsi přece taky měla božskej sex, ne?“

„Měl poruchu erekce,“ povzddechla si Barbora. „Já jsem se vždycky předtím chtěla jí osprchovat a on mezitím ztratil erekci. Náš vztah byl navíc hlavně o orálním sexu.“

„To jako že von ho tam nikdy...“ pokračoval v okamžiku, kdy balancoval na pravé noze a sundával si levou ponožku.

„Nezabíhej do detailů,“ ušklíbbla se Barbora, kterou celá věc přestávala bavit, ale už neměla sílu, aby to zastavila. Rozhodla se být na své vlastní popravě nezúčastněným divákem.

„No to je fakt boží,“ konstatoval a stáhl si velké červené trenýrky se žlutými lampasy. Barbora mohla konstatovat, že pokud mají české dívky bujně představy o technické výbavě českého sex symbolu, jejich fantazie má určitý základ v realitě.

„Vždycky jsem si myslel, že ženám vyhovuje spíš velká velikost než malá,“ pokračoval ve svých filozofických úvahách Rajko. „Ale prý je to někdy naopak.“

„Ono záleží spíše na tom, co muž dělá, než s čím to dělá.“

„Tomu jsem teda fakt nerozuměl,“ zasmál se a přilehl si k ní do postele.

„Dělej si se mnou, co chceš,“ řekla s výrazem křesťanské mučednice. Zkoušela si vybavit polohu, o které se dočetla, že je vhodná pro defloraci, ale nemohla si na to vzpomenout. Mihlo se jí hlavou, že si celý život tu chvíli představovala jinak. Mohlo to být drsné, ale mělo to být zároveň trochu romantické.

Na zemi zahlédla Rajkovy ponožky a trenýrky se žlutými lampasy.

„Bože, ať už je to za mnou,“ pomyslela si. „Ztráta panenství má jedinou výhodu, že ji člověk prožije jenom jednou.“

Až do tohoto dne trpěla hroznou představou, že někdy ve svých třiceti či jednatřiceti letech zahyne při autonehodě a pitva potom odhalí, že byla až do poslední vteřiny života *virgo intacta*. To by byla definitivní tečka za jejím zpackaným mediálním obrazem.

Jenomže právě v okamžiku, kdy se jí hlavou honily temné varianty jejího životního osudu, na ni Rajko nalehl a se slovy „s chutí do toho a půl je hotovo“ jí splnil dávné životní přání.

Rozplakala se. Rozesmála se. Rozplakala se.

A tak byl všude pot, slzy a krev.

„Když můj otec ležel v nemocnici a bylo jasné, že se už nikdy nevrátí domů,“ pokračovala Kateřina, „chtěl po mně slib, že budu pokračovat ve cvičení, v neustálém opakování. Že neudělám nikdy nic, co by mi bránilo v přístupu k tomu vnitřnímu světlu, o kterém mluvil Řehoř z Palamy a ostatní otcové. Myslela jsem, že to nebude nikdy v životě problém, tak jsem mu to slíbila. On potom do dvou dnů umřel a mně bylo osmnáct. Celý život před sebou a všechno jasné, nalinkované jako čára na dálnici.“

„Byl to světec?“ zeptal se Lukáš. Nikdy nepřikládal tomu slovu žádný význam, ale v tuto chvíli ho nenapadlo žádné příhodnější.

Kateřina chvilku mlčela. „Možná. Tady na Západě znamená to slovo něco trochu jiného, než jak ho chápou na Východě. Ano, možná to byl svým způsobem světec. V něčem dosáhl takové dokonalosti, že už nebylo možno myslet na nic vyššího.“

„Modlil se, postil, bičoval? Odřítal se žen a vína?“

„To všechno. Ale v tom to není. Byl prostě jiný než všichni ostatní. Je pravda, že někdy zapomněl, že bych měla dostat něco k večeři, nebo že se několik týdnů nezeptal, co bylo ve škole. To asi nejsou příznaky svatosti, že? Ale svatost, jak jsem si ji vždycky představovala já, nespočívá v dobré organizaci, v uspořádanosti vlastního života. Je v tom, že člověk je jiný než ti ostatní, kteří žijí v obyčejném světě. On byl takový disident posvátna ve světě, který o takových věcech nemá ani tušení.“

„Nedat dítěti najíst, vlastnímu dítěti, co je na tom svatého?“

„Dát dětem najíst, vykrmit je jako husy před zaříznutím, co je na tom svatého?“ opáčila.

„Ted' ho bráníš. Ale stejně mám pocit, že mu něco vyčítáš. Bráníš ho, protože na něj útočím. Ale něco tě na něm muselo rozhořčovat. Něco, co jsi mu možná nikdy neodpustila.“

„Nenechal mi žádný návod, co dělat v případě, že se všechno zhroutí, ve chvíli, kdy nic nefunguje podle receptů, které jsme dostali.“

„Co bylo potom?“

„Nejdřív nic zvláštního. Nějací muži. Vlastně docela hodně mužů, protože jsem si připadala trochu osamělá a mylně jsem se domnívala, že přítomnost mužů na tom může něco změnit.“

„Ani trochu ne?“

Zasmála se.

„Ten první byl docela přijatelný, ale byl moc mladý. Představoval si, že mě může mít jako jeden bod programu vedle kanoistiky a paraglidingu. Ten další jedl česnek. Jinak to byl docela hodný kluk, ale trval na tom, že když nebude jíst česnek, nemá pro něj život smysl. Musel tedy život trávit beze mne. Pak jsem znala jednoho,

který byl také docela ucházející, ale měl manželku a nevypadalo to, že by se jí chtěl vzdát.“

„Tlačila bys ho k tomu?“

„Netlačila. Já jsem doufala, že by ho to mohlo napadnout spontánně. Musí si ženy pořád o všechno říkat?“

„Nemusí. Ale pak riskují, že na to muži nepřijdou.“

A kdo přišel potom?“

Kateřina vyprávěla, kdo přišel potom. Byl to jediný muž, který si zasloužil to označení. Vystoupil z dívčího románu, přinejmenším to budilo takový dojem. Vlasy husté, oči tmavé, ruce a nohy pokryté příslušným množstvím svalové hmoty. Dobře situovaný architekt. Svobodný. Ráj pro spočinutí dívčího srdce. Přístav jistoty. A tak dál.

Byli spolu asi pět šest měsíců, když zjistila, že není na scéně sama.

To se pozná.

Pozná se to především podle časových mezer, které nezapadají do oficiálního mužova programu. Bude argumentovat tím, že má moc práce. Že má kamarádky. Že má přítelkyně. Dávné. Že to tak vždycky bylo.

„Věrnost spočívá v tom, že mi můžeš věřit. Že tě nikdy neopustím,“ říkal Patrik.

Co to ale znamená, že někdo může někomu věřit? Znamená to, že říká všechno, nebo že nelže?

Nikdy se nedozvěděla, kolik jich bylo.

„Mezi námi se nic nemění. Nemůžeš být sobecká. Ve skutečnosti je tvoje žárlivost jenom důkaz, že si sama sebou nejsi příliš jistá. Je to tvůj problém, který by sis měla vyřešit.“

Cítila z něj cizí parfémy.

„Samozřejmě že se kolem mě pohybuje celá řada žen. No jistě, také mladých žen. Nemá smysl to dramatizovat. To je příznakem nezralé mysli.“

Na límci košile mu našla cosi, co připomínalo stopu rtěnky. Ale mohla to být také kapka krve, protože se škrábl při holení. Nedalo se to už poznat.

„Nikdo si nemůže nárokovat druhého jako výlučné vlastnictví. Jsme svobodní lidé. Naše vzájemné vztahy musí být založeny na svobodě. Jedině tak můžeme být spokojení.“

Nikdy nepoužíval slovo šťastní. Podle něj totiž žádné štěstí na světě neexistovalo. Jediné, čeho je možno dosáhnout, byla *spokojenost*. A také ona byla jen relativní, protože v tomto světě je všechno jen relativní. S tím by Kateřina mohla docela dobře souhlasit, neboť tak byla vlastně vychovaná. Svět je plný pomíjivosti.

Dokonce i duchovní pomíjivosti.

Rytmický hlas, který v ní vždy pronášel modlitbu „Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným“, utichl. Dříve mu nemusela věnovat pozornost, protože od fáze vědomého odříkávání se dostala už tak daleko, že v ní mechanismus meditace probíhal sám od sebe. Jednoho rána se probudila, Patrik byl kdesi na služební cestě, takže byla doma sama, a překvapilo ji podivné ticho. Vnitřní ticho. Nejdříve jí nedošlo, co se stalo, protože kolem ní bylo všechno v pořádku. Pak to pochopila. Hlas, který v ní tiše, tak tiše, jako když našlapuje mravenec, zněl po tolik let a nevnímala ho tedy, asi tak jako člověk nevnímá tikot hodinek, najednou přestal. Nejdřív ji to vyděsilo, potom se pokusila „motor znovu nastartovat“ (tak to popisovala Lukášovi), ale nepovedlo se. Nic.

Potom to zkoušela ještě několikrát, a nakonec tomu přestala věnovat pozornost.

Když mu dva dny nato brala sako, aby ho pověsila ve skříni, vypadla mu z kapsy krabička prezervativů. Spolu je nikdy nepoužívali.

„To jsem koupil pro osvěžení našeho erotického života.“

Znepokojilo ji to nadvakrát. Předně neměla pocit, že by jejich erotický život upadal. Spíše se jí zdálo, že to je to jediné, co v jejich vztahu ještě tolik neupadá. Za druhé se prezervativy balí po třech, a v krabičce byly jenom dva.

Vteřinu mlčel.

„To bude vadný výrobek. Dnes není na nic spolehnoutí. Ale jistě chápeš, že reklamovat to nemůžu.“

Dobry žert, že.

Večer ji tedy donutil, aby prostředek k osvěžení erotiky použili. Nepřipadala si toho večera příliš osvěžena. Ale změna to byla, to ano.

Uplynuly další čtyři dny. Služební cesta. Volala mu do práce. Nikdo o žádné služební cestě nic nevěděl, ale potom si nějaký kolega rychle vzpomněl. Ale kam Patrik jel, to nikdo nevěděl.

„Prý jsi mě hledala,“ pravil ještě ve dveřích. „V psychiatrii se tomu říká paranoia. Jak dlouho tě mám přesvědčovat, že je všechno v pořádku? Ten problém existuje pouze ve tvé hlavě. Tam ho také musíš řešit.“

Začínala se ho téměř štítit. Měla dojem, že z něj cítí cizí tělo. Možná ne jenom jedno. Jako kdyby od ní odcházel do zvířecí klece a tam načichnul pachem velkých dravých koček, které neberou na nic ohled, které si vezmou, co chtějí, a on jim podléhá jako oběť. Možná by ho měla zachránit, napadalo ji někdy. Možná potřebuje pomoc. Třeba se nevyzná sám v sobě. Není to její poslání? Znepokojovalo ji i to, že vnitřní rytmický hlas se stále nevracel. Třeba tam někde je, utěšovala se. Možná není jenom slyšet, protože ho překryl hluk všedního dne, je udušen každodenními problémy, umlčel ho prach, který musíme polykat hodinu po hodině v tomhle šíleném obrovském městě, jež zavírá ústa každému, kdo by chtěl říci něco tichého a jemného. Vrátil se a zase ji uvede tam, kde byla od dětství. Tam, kde přebývá i její otec. Do světa, kde všechno voní jako ortodoxní klášter, kadidlem, vodou provoněnou napadanými plátky růží, olivovým olejem a pachem desítek rezavých koček, které milují povalování na klášterních dvoranách.

Jednou si u Kateřiny Patrik zapomněl mobilní telefon. Než se pro něj stačil za půl hodiny vrátit, opsala si z displeje všechna čísla, na která v poslední době volal. Z telefonní budky je potom vytáčela a naslouchala, jaký hlas se ozve. Ze dvou třetin to byly hlasy ženské.

Nejčastěji v poslední době volával komusi, kdo se jmenoval Hanka. Vytočila to číslo dokonce dvakrát, protože se nemohla onoho „prosím“ vysloveného do druhého sluchátka nasytit.

„Tak to je tedy ona,“ řekla si.

„Napadlo tě někdy, že by ti bylo lépe s jinou ženou?“ zeptala se ho.

„To je čistě teoretická otázka. Ted' jsem přece s tebou.“

Nebylo to sdělení, které by ji uspokojilo.

„Všechny ženy na světě chtějí být předmětem jedinečného vztahu, mají pocit, že vztahy spočívají v romantickém nadšení a pocittech,“ poučil ji.

„Jaké všechny ženy?“ zaječela. „Zajímej se taky někdy o mě!“

„Jsi hysterická. Udělalo by ti dobře, kdyby sis našla nějakého doktora. Potřebuješ terapii. Mohl bych ti někoho sehnat.“

Místo terapie se Kateřina začala věnovat sledování. Věděla, že nemůže svého přítele špehovat pořád, ale považovala za pravděpodobné, že smilnění s Hankou (či kdo to byl) se dopouští nejspíše při takzvaných služebních cestách nebo při pracovních večerech. Protože končil v práci mezi sedmou a osmou večer, nemělo by dát tolik práce ho stopovat. Hned první večer byla úspěšná tak nečekaně, že se jí odhalilo vše, co potřebovala – byť nechtěla – vědět.

Byl si tak jistý, že se s dotyčnou sešel bez jakéhokoli skrývání hned po práci. Zašel s ní na večerku do podniku U Supa v Celetné a potom si ji odvedl k sobě domů. To bylo hodinu před půlnocí. Kateřina se rozhodla přejít do protiofenzívy.

„Nikdo takový neexistuje,“ řekl jí. „To všechno je pouze výplod tvé mysli. Horečnaté fantazie. Bloumáš po nocích ulicemi a máš z toho vidiny.“

„Viděla jsem vás. Strávil jsi s ní noc.“

„S nikým jsem nebyl.“

Kdyby se pokoušel něco vysvětlovat, mělo by smysl mu racionálně oponovat. Proti tak pusté a absolutní lži ale veškerá slova ztrácela smysl.

„Je to tak.“

„Není to tak.“

Jako mezi malými dětmi.

„Vím, že existuje. Jmenuje se Hanka.“

„Neznám žádnou Hanku.“

„To je lež. Na světě neexistuje nikdo, kdo by neznal nějakou Hanku. Je to ženská, se kterou spíš.“

„Měla by ses léčit.“

„Ty by ses měl léčit. Jsi erotoman, kterému není pomoci.“

„Tak proč bych se měl léčit?“

Po dobrém to nešlo. Jak to udělat po zlém, nebylo jasné.

„Umírám, kdykoli jsi s ní, umírám strachy, že se už nikdy nevrátíš,“ řekla mu a začala plakat.

Nenáviděl ženské slzy. Především její slzy, protože ona ze všech jeho žen plakala nejvíc. Pak připustil, že se jeho životem občas může *mihnout* nějaká ta cizí žena.

Kateřina představovala problém. Všechny ostatní vždy dokázaly přijmout místo, které jim ve svém životě určil. Tedy téměř všechny. Vždy když si našel další krátkodobé *rozptýlení*, jak tomu říkal, opakovaly se vždy znovu a znovu tytéž hysterické scény.

Někdy si říkal, proč se jí už dávno nezbavil.

Potoky slz. „Krev, pot a slzy,“ říkal jí a neviděl, že nepochopila jeho narážku. „Do krve okousané rty, ledový pot žárlivosti a slzy zbytečného nářku. A to je všechno? Všechno, co může žena dát muži?“

„Co mám dělat? Co víc pro tebe můžu udělat, když jsem ti už dala všechno? Proč pořád potřebuješ další a další ženské?“

„Tomu nerozumíš,“ zavrtěl hlavou. „Není v tom nic osobního. Nejde o duši, jde o tělo. Potřebuji to. Obohacuje to můj vnitřní život.“

„Tak proč se se mnou nerozejdeš? Proč mě týráš?“

„Já tě netýrá. Proč ty jsi se mnou?“

„Myslela jsem, že bychom spolu mohli být napořád.“

„Ale to přece můžeme.“

Kateřina nechtěla slyšet „můžeme“. Chtěla slyšet slovo „budeme“. Byla si téměř jistá, že pro něj neznamena nic, vůbec nic, a nemohla ho opustit, protože pro něj chtěla znamenat všechno. Několik dní se zdálo, že se vrací do starých kolejí. Nikoli do stavu, který by byl příjemný, ale aspoň do takového, který by byl snesitelný. Ale potom přicházela nová a nová Patrikova „osvěžení“.

„Jsi duševně nemocný,“ vmetla mu jednou do tváře. „Nikdo nepotřebuje tolik ženských.“

„Tobě by vadila jedna jediná,“ namítl.

„Odvádíš řeč jinam,“ odsekla mu. „Nejsi schopen navázat jediný normální vztah.“

„Tak proč jsi se mnou?“ vyzvídal.

„Protože si pořád myslím, že my dva k sobě patříme.“ To už se zase schylovalo k dalšímu prolévání slz.

„Každý muž touží po tom, aby měl mnoho žen. Většině z nich v tom brání jenom to, že nemají dostatek příležitosti. Kdyby ji měli, taky by spali s každou. Některým v tom brání jejich psychické zábrany. To je někdy horší, než kdyby neměli nohu nebo penis.“

„Někdy mě napadá, že bych ti v noci mohla ten tvůj uříznout a hodit přes plot psům.“

Patrikova tvář ztuhla hrůzou. Pak se nepřesvědčivě zasmál.

„To by přece moje holčička neudělala.“

„Kdo ví. Radši si na něj v noci dávej zvoneček, abys hned poznal, kdybych na tebe chystala nějaké úklady.“

Té noci měl Patrik neklidné spaní. Ne snad že by bral podobné poznámky vážně, ale již pouhá představa takového aktu, a že ho nastínila právě Kateřina, to ho uvádělo do rozpaků.

Někdy potkávala jeho „holčiny“, jak jim říkal. Občas jí je dokonce představoval, když se náhodou potkali někde na ulici. Prohlížela si je podrobně.

Kdyby mohla, každý centimetr jejich těla by vložila pod elektronový mikroskop, aby vyzkoumala, v čem má být tato žena tak *úžasná*,

v čem je *jiná* a proč jí dává přednost před ní. Kdyby mohla, oddělila by všechny jejich údy od trupu. Nikoli z pomstychtivosti, ale aby mohla prozkoumat jejich křivky. Stáhla by jim kůži ze svalů. Nikoli aby jim způsobila bolest, ale aby mohla odhalit, v čem je tajemství jejich hebkosti. Vyrvala by jim oči a zabývala se jejich leskem, skalpovala vlasy a pozorovala, jak jsou poddajné a měkké. Jenomže nic z toho učinit nemohla. Možná kdyby jí bylo dáno vyříznout jim jazyk a hodit na váhu, snad by pochopila, proč je jejich slovo *sladší* než její. Kdyby vyňala jejich mozek a učinila příčný řez pitevním nožem, mohla by jí něco říci hustota a počet buněk šedé kůry mozkové. Ale nemohla tento pokus provést. Jedině snad pitva *zaživa* by přinesla ten účinek, který si od takového zkoumání slibovala. Nebylo v tom nic osobního, prostě chtěla vědět, jaký je to druh, ony ženy, kterým se někdy říká přítelkyně a jindy milenky, ženy, které se životy mužů spíše *míhají*, než že by jimi procházely. Snad kdyby oddělila nehty od jejich lůžka nebo vytrhla hlasivky z hrdla, poskytlo by to částečně uspokojivou odpověď na otázku, proč se hlas *cizí* ženy zdá být melodičtější a nehty barevnější, než je tomu u ženy vlastní.

Nemilosrdný Bůh jí ale nikdy žádnou z těchto žen nedal k dispozici, takže odpověď na tyto odvěké otázky zůstanou lidem skryty.

„Kolikrát ti mám vysvětlovat, že nikomu nedávám přednost před tebou. Pouze moje mysl touží po tom, abych poznal *nové* křivky nových těl, abych nasál *nové* vůně ženského těla, abych poznal *nový* dotek cizí kůže. Ty se nikdy nebojíš zevšednění?“

Nevěděla, o čem mluví. Pochopitelně tušila, že v každém vztahu musí zevšednění přijít, bylo to stejně nevyhnutelné, jako že po jaru přijde léto a podzim. Jenomže proč se na jaře chovat jako na podzim? Kateřina soudila, že Patrik nemá vůbec právo, aby ho některé myšlenky napadly. Přinejmenším ho nemají napadat teď, a když už tomu tak je, nemá je vyslovovat nahlas.

„Přece nechceš, abych před tebou něco tajil. Cožpak ženy nechtějí vědět všechno?“ ptal se jí téměř škádlivým tónem.

„Chtějí, ale to neznamená, že jim všechno musíte říkat.“

„No a to je právě ten rozpor, před který nás pořád stavíte. Proč to neřeknete rovnou, o co vám jde?“

„Ale to já přece vždycky dělám,“ podivila se Kateřina.

„Chceš být přesně informovaná o všech mých vztazích, kterým eufemisticky říkáš nevěry a zároveň o nich nechceš nic vědět.“

„Ale to je přece docela pochopitelné; v čem je podle tebe ten rozpor?“

Chvilí pobíhal po místnosti sem a tam a Kateřina ho sledovala, jako by její zrak pozoroval pouhý tenisový míček.

„Něvěra,“ pustil se Patrik do jazykového výkladu, „znamená, že si lidé nemohou věřit. Ale ty mi můžeš věřit. Nic před tebou netajím. Předevčím jsem byl s Erikou. Dělali jsme to spolu dvakrát. Chceš slyšet, jaké jsme přitom aplikovali polohy?“

„Nechci slyšet, jaké jste *aplikovali* polohy!“ zavřískla. „Nechci slyšet nic o tom, co jsi dělal s nějakou děvkou! *Aplikuj* si ode dneška, co chceš. Já končím.“

Patrik se domníval, že takovéto sdělení znamená, že když končí, tak skutečně končí. Tak tomu samozřejmě nebylo. Pokračovala ještě dvouhodinová hádka. Spát šli o půl třetí, takže ráno se probouzel s pocitem Lazara vzkříšeného z hrobu, ovšem vzkříšeného proti své vůli.

„Jak můžeš říct, že ti mohu věřit?“ pokračovala neúprosně u snídani. „Kde mám jistotu, že mi jednou s některou z těch filfen nezdrhneš?“

„Člověk nemá v tomto světě nic jisté,“ odpověděl znechuceně. V duchu přemýšlel, proč ženy dělají všechno přesně naopak. Kdyby mu pořád nevyčítala těch pár koček, které občas pohladí po bříšku, byl by jejich vztah zcela harmonický a bezvadný. Kateřina byla krásná. Obdivoval především její štíhlé nohy, lascivně vykroužené boky a slastné prsní bradavky. Někdy uvažoval, co by na jejím těle změnil, kdyby mohl. Možná ten nos. Je trošinku – jenom trošinku, ale přece jen – rozplácly. Vlastně to ani není znát. Dokonce by se dalo říci, že je to nesmírně originální. Kdyby byla Kateřina jeho

milenkou a nikoli přítelkyní, připadal by mu nos takového tvaru vzrušující. U vlastní přítelkyně to bral tak, jak to je. Jinak neměla Kateřina žádnou chybu. Až na to třeštění kolem jeho holčin. Bože!

Kateřina Patrika obdivovala. Nebylo na něm nic, co by si zasloužilo výtku. Už od prvního okamžiku, kdy ho uviděla – bylo to na nějakém školním večírku – jí připadal úžasný. Všechno na něm bylo „tak akorát“. Jeho hlas byl melodický, postava souměrná, ovšem nikoli atletická, ale kdyby chtěl, měl by k dobré kondici předpoklady. Inteligence nadprůměrná.

S takovým člověkem se dá možná vydržet až do smrti, napadlo ji. Ani netušila, že má vlastně svým způsobem pravdu.

Byl to architekt a slovo domov pro něj znamenalo přesně narýsované čáry na papíře. Zato život byl pro něj maximalizací slasti a minimalizací strasti. Kdyby se někdy v životě setkal s Průchou, k čemuž nikdy nedošlo, teoreticky by si oba muži porozuměli. Rozdíl byl jenom v tom, že Průcha svůj život slasti instinktivně žil, zatímco Patrik ho především projektoval. Průcha ženy také týral, ale ony samy měly pocit, že se tak děje laskavě, a odpouštěly. Průchovi totiž ženy odpustily téměř všechno.

Patrik projektoval. Ten objektivismus při dosahování slasti mu ženy nebyly schopny odpustit prakticky nikdy. Ani Kateřina mu ho nikdy neodpustila.

„Asi se k sobě nehodíme,“ řekl klidným hlasem před jednou ze svých dalších, tentokrát skutečných služebních cest.

„Proklínám tě,“ řekla. „Přeji ti smrt. Co nejhorší, nejpotupnější, aby tě zastihla nepřipraveného a ty jsi skončil v pekle. Budeš celé věky hořet a nikdy neodčiníš, co jsi způsobil mně nebo ostatním.“

„Snad nechceš dokonce pomstu za své sokyně?“ řekl a nebylo úplně jasné, zda to myslí posměšně, nebo je to spíše výraz jeho údivu.

„Tebe by mohl zachránit jenom oheň,“ pokračovala. „Takový, který by spálil všechno maso, co ještě máš na svých kostech.“

„To je nějaká pasáž z ortodoxních kostelních písní?“

„Ne. Tak to na světě chodí.“

Mávl jenom rukou a odešel. Druhý den ráno odjel na letiště, nechal si zvážit svá zavazadla, prošel celní kontrolou, zrentgenovali ho a vydali palubní vstupenku.

„Proklínám tě,“ říkala mu. Když vstupoval do letadla a usedal na sedadlo 26 C, tak si na tu větu vzpomněl.

„Ženy všechno dramatizují,“ řekl si a začel se do seznamu zboží, které je možné bezcelně nakoupit na palubě. Teď na to ještě nebude mít čas, ale na zpáteční cestě tomu určitě věnuje nějakou tu minutu.

„Myslím, že mému duševnímu rozhledu hodně chybí, že jsem málo cestovala,“ pravila Ilona, když se zase příště s Leem Maussem setkala. „A taky mám pocit, že to sledování pokračuje.“

„Že by někdo z bulváru?“ zamyslel se ředitel, kterého taková představa skutečně znepokojila. Měl v posledních letech mnoho nepřátel a žádné přátele, takže jakýkoli další náznak nepřízně ho nenechával klidným. Vždycky miloval jasnost a přehlednost. Teď se dostával stále častěji do situací, které neměl pod kontrolou. Celý případ kolem OKA byl jenom vrcholkem ledovce. Čím více protivníků se mu podařilo zlikvidovat, tím víc se jich kolem něj hemžilo. Chvillemi si připadal jako nějaký francouzský revolucionář, obklopený zrádci na všech stranách.

„Ale to se ti asi jenom zdá,“ uzavřel to nakonec.

Když bylo po všem, a ještě následující den a ještě několik následujících dní, nevěděla Barbora, zda je šťastná, nebo nešťastná. Pociťovala ovšem určitou lehkost, protože TO měla za sebou, a teď už se jí nemůže stát, že by byla odhalena jako nedospělá, nezralá, nezkušená atd. I kdyby Rajko mluvil, a bylo nutno počítat s tím, že ten hlupák bude jednou mluvit, protože hlupáci vždycky nakonec promluví, a to nejen jednou, může všechno odmítnout jako žvást

a všichni by jí to věřili, protože v některých věcech, především těch veřejně intimních, má autoritu a může se zaštitit takovými institucemi, jako je její magazín nebo talk show v televizi BETA, a jinými neochvějnými sloupy jistoty a pravdy.

Měla před sebou asi tak dvacet let, kdy ještě nebude pokládána za starou a „kdysi krásnou“. Sama pro sebe si stanovila hranici, že konec přijde kolem pětáctyřiceti. Nevěděla přesně proč, ale ten dojem měla. Do třiceti bude mladá, do pětácti dost mladá, pak to začne jít z kopce. Bude bojovat, pokusí se porazit celulitidu, následky těhotenství a vrásky. Bude-li někdy těhotná a přežije-li konzumaci toho ohromného množství alkoholických nápojů, kterých pije hodně, a čím bude úspěšnější, tím víc jich bude muset vypít. To je neměnný osud a nedá se s tím tedy nic dělat.

Dvacet let je 630 720 000 vteřin a Barbora se rozhodla si každou z nich užít, než přijde konec. „Třeba se to jednou všechno zvrátí,“ říkala jednou Richardovi. „Možná objeví něco, co zastaví proces stárnutí.“

„A k čemu by to bylo dobré?“ podivil se.

„Aby ženy byly pořád krásné.“

„Ženy budou vždycky krásné,“ pravil. „Nebudou to sice pořád ty samé ženy, ale pokud jde o muže, ten si vždycky najde.“

„Ty zřejmě věříš tomu, že muži nestárnou, že?“ řekla našťavaně, protože jí došlo, že jestli věda nepokročí zatraceně rychle v zatraceně krátké době, visí nad ní stále tentýž temný mrak: samota, nová naděje, opouštění, samota, nová naděje, opouštění...

„Stárnou, ale mládí si mohou zaplatit. Tedy mládí těch druhých,“ zasmál se oním způsobem, který v Barboře vzbuzoval neodolatelnou touhu dát mu ihned do zubů, aby k položkám za nákup mládí musel připočítat i umělé zuby a skleničku, do níž si je bude ukládat.

Konečně se zbavila břemene, které jí nebyl schopen sejmout ani Richard, chlapec trpící ustavičnou poruchou erekce, muž, jehož jediné sexuální uspokojení pocházelo z masturbace, kterou pravidelně provozoval sám a jejíž výkon vyžadoval i od partnerek.

Dlouho jí vrtalo hlavou, zda je její partner ještě panic, a nechtěla tomu věřit. Nakonec dospěla k názoru, a byla blízko pravdě, že zdrojem této poruchy je ona sama. Richard toho nebyl schopen s ní. Bylo to pro ni ponižující, a přestože se několikrát pokoušela ověřit si, zda působí stejně i na druhé muže, dlouho se to nedařilo. Nebýt Rajka, který se vynořil z balírny mraženého masa a z kontejneru OKA jako princ přinášející záchranu, byla by na tom zle dosud.

„Jsem normální,“ říkala si nyní s ulehčením. Podle všech románových předloh by teď ještě měla poznamenat: „A to je všechno?“ Jenomže její očekávání bylo po dosavadních zkušenostech tak nízké, že to nakonec dopadlo ještě docela dobře.

„Vím všechno,“ pravila ředitelova manželka a z jejího výrazu Leo Mauss pochopil, že *všechno* znamená skutečně *všechno*.

„Víš všechno,“ řekl tentýž den večer Iloně. „Najala si na mě soukromého detektiva. Má fotografie pořízené ze střechy protějšího domu. A můžu ti říct, že je na nich vidět hodně, skutečně hodně.“

Ilona pokrčila rameny a Leo Mauss si uvědomil, že jediný, kdo je v překérní situaci, je on sám. Ranní scéna, kdy mu manželka pohrozila rozvodem, skandálem a nakonec s výrazem mučednice opustila dům, ho uvedla do stavu zoufalství. Jakmile se naskytla první možná příležitost opustit kanceláře AURY, zmizel a zanechal Průchu v podobně trudných myšlenkách, které se ale pro změnu týkaly neblaze se rozvíjejících okolností projektu OKO.

„Proč by se měla rozvádět? Co by tím proboha získala?“ zeptala se slečna s kyselým výrazem, který prozrazoval, že už tak dost nízké mínění o ředitelově manželce kleslo někam k absolutnímu bodu mrazu.

„Peníze sotva,“ připustil Leo Mauss, který ani v záchvatu největšího altruismu nezapomněl na to, aby byl pro případ rozpadu svého manželství právně zabezpečen více než dobře. „Ona je poněkud na nervy,“ dodal nakonec. „Dělá jí dobře, když může dělat dramatické scény.“

„Vidíš,“ řekla Ilona. „To by se ti se mnou, miláčku, nemohlo stát. Tak si prostě budeme muset dát víc pozor.“

„Jak – pozor?“ vyděsil se ředitel, kterému došlo, že Ilona nehodlá na jejich dosavadním způsobu soužití mnoho měnit. „Když nás vypátrala teď, udělá to kdykoli znova. Bude kontrolovat každou vteřinu mého života. Nemá to sebemenší šanci.“

„Ona se časem unaví,“ řekla nevzrušeně dívka. „Stačí malá pauza a potom její ostražitost poklesne. Nejsi snad se mnou šťastný, miláčku?“

Po těchto slovech se mu stulila do klína, jako by skutečně byla malou nevinnou kočičkou, která se chce pouze zahřát teplem svého pána a majitele.

„Ale jistě, jistě,“ pravil Leo Mauss zmateně, neboť opět pocítil fyzické vzrušení, což ho začalo připravovat o schopnost jednoznačného a racionálního řešení. Z posledních sil ještě dodal: „Ale bohužel nám asi nezbude nic jiného, než se – tak nějak asi načas – spíš tedy napořád – od sebe oddělit.“

„To by asi nešlo,“ mínila Ilona. „Já bych byla hrozně moc smutná. Fakt hrozně moc. Asi by mě to dost vzalo. Já bych pak nejspíš vůbec nevěděla, co dělám.“

Leo Mauss se vyděsil. Začínal tušit nějakou další temnou hrozbu. Jeho život mu poslední dobou připadal jako boj s drakem. Čím více hlav se snažil odetnout, tím více jich z těla obludy vyrůstalo. Ještě chvíle takového boje, a bude přemožen a padne v krvi. Své vlastní krvi.

„Jak – nevěděla?“ pronesl dutým hlasem.

„No to víš, já když jsem hrozně moc smutná, tak nevím, co dělám. A teď si představ, že by kolem mě začal třeba slídit někdo od novin. Znáš je, oni jsou skoro jako gestapo, dostanou z tebe i to, co nevíš. Co když nás spolu někdy někdo viděl? A to je docela pravděpodobné. Pak na mě začnou dorážet a útočit a něco mi může uklouznout. Já když jsem ve stresu, tak za sebe fakt moc neručím.“

Pocítil neodolatelnou touhu tu děvku udeřit. Rozbít jí obličej do krve, aby před ním musela klesnout na kolena a prosit ho o slitování. Toho by se jí nedostalo. Možná by ji měl zabít a její tělo potom zabalit do koberce a v noci pak balík – omotaný ocelovým drátem a zatížený kusy olova – shodit někam do přehrady.

Místo toho jenom řekl: „Blázníš.“

„Ty si hned všechno nějak divně vysvětluješ,“ zavrtěla hlavou, kterou měla stále položenou v klíně, a tento pohyb vyvolal v Leu Maussovi další vlnu nepřekonatelného vzrušení. „Já na tebe přece s ničím nespěchám, jenom bych potřebovala, aby ses na mě nevykašlal. Teď, když tady mám tenhle byt a všechno. Vždyť bych skončila na ulici. Uznej, co může potom holka jako já dělat? Mnoho šancí nemám,“ ocenila se a Leo Mauss měl dojem, že všichni kolem něj jsou vlastně chudáci, jenom on na tom má být skvěle.

Potom Ilona najednou vstala, svlékla se a posadila se mu na klín. Ještě než došlo k nevyhnutelnému, zašilhal ředitel směrem k oknu. Tentokrát ale byly závěsy zataženy.

Třetí den po iniciačním aktu provedeném Rajkem na Barboře Nesnídalové přišla do kanceláře ředitele televize BETA. Ráno našla v e-mailu stručné sdělení, že se má dostavit a že jde o důležité záležitosti, které se týkají změn vysílacího schématu.

Ředitel BETY byl posedlý změnami vysílacího schématu a domníval se, že je to jeden ze způsobů, jak zvýšit sledovanost. Transakční náklady takových experimentů byly vysoké a nic to obvykle nepřineslo, ale vedení na podobnou magii věřilo, takže dopřávalo sluchu rozličným šarlatánům, kteří se živilí vymyšlením vysílacích schémat.

Barbora se usadila do otáčecí židle před ředitelovým psacím stolem. Byla připravena na několik variant vývoje. Buď se bude pokoušet přesunout její talk show do lepšího vysílacího času a ona bude muset dát najevo patřičné nadšení, nebo naopak bude usilovat o jeho převedení na takovou dobu, že ho odsoudí k postupné

zkáze. Možná jí také navrhne pořad zcela nový, s čímž by bylo víc práce, ale i to by se dalo zvládnout.

„Jistě víte, Barboro,“ začal svůj monolog obvyklými slovy, „že jsme tu všichni proto, abychom poskytovali lidem to, co chtějí. Každý člověk se chce bavit, a dobře bavit.“

Dotázaná jenom pokyvovala, protože sotva mohla tvrdit opak.

„Naštěstí jsme na tom dnes už tak, že můžeme docela citlivě zjistit reakce na sebemenší výkyvy divácké přízně – nebo taky nepřízně.“

To poslední řekl takovým tónem, že ji poněkud zamrazilo.

„Díval jsem se na poslední čísla, která se týkají vašeho talk show. Během posledních několika týdnů stoupla sledovanost těch, kteří se na pořad běžně dívají, asi o třetinu.“

Trochu se jí ulevilo.

„Když jsme pátrali po příčinách, došlo nám, že je to přesně ta doba, kdy do pořadu vstoupil pan Rajko.“

Zase znejistěla. Ředitel se začal přehrabovat papíry na stole.

„Potom jsme se podívali na sledovanost pořadů, kde vystupoval pan Rajko samostatně. Jistě jste některé z nich viděla?“

Kývla, ačkoliv neviděla ani jeden. Pořady televize BETA Barboře ve skutečnosti připadaly nekonečně otravné, ale nemohla to nikdy říci nahlas. Tušila vskutku, že Rajko v čemsi kdesi vystupoval, ale to bylo všechno, po detailech nikdy nepátrala.

„Proto jsme si řekli, že by to byla zajímavá příležitost pro malý experiment. Máte pocit, že by pan Rajko mohl nějaké svoje show zvládnout trvale?“

Lehce pokrčila rameny. „Jistě má určitou přirozenou přitažlivost, která může na některé věkové skupiny působit,“ připustila. „Nemá ale příliš velké zkušenosti. Možná by s tím byl ještě nějaký problém.“

„Je to vitální mladý muž,“ mávl ředitel rukou, jako by odháněl námitky a problémy v podobě nějakého imaginárního obtížného hmyzu. „V naší televizi navíc stále ještě vládne kolektivní duch, takže bude-li třeba, jistě mu všichni rádi pomůžeme.“

Tady se poněkud zarazil a napil se sodovky, kterou si předtím s velkým zasyčením stříkl ze sifonu do sklenice.

„Najít volný prostor ve schématu bude ovšem asi problém,“ řekla Barbora, aby vůbec něco řekla.

„To jsem rád, že o tom sama začínáte,“ rozjasnil se ředitel. „My jsme si tady totiž říkali, že by nebylo úplně marné, kdybychom to otestovali na vašem pořadu. Jakýsi způsob alternace.“

Nevěřila svým uším.

„To jako že by to jednou měl on a jednou já? Obávám se, že by to nedělalo dobrotu.“

„No, my jsme si to taky říkali. Vlastně jste to vyjádřila velmi přesně. V takovém případě bude jistě lepší, když se toho ujme sám. Jsem rád, že ten návrh vzešel takhle spontánně přímo od vás.“

Oněměla a ředitel byl rád, že nemusí bojovat s žádnými připomínkami.

„Pochopitelně že takovou věc nelze rozjet okamžitě. Příští týden to ještě zvládnete spolu s ním. Bude vlastně dobře, když ten přechod bude pozvolný, diváci si na to takhle jaksi přirozeněji zvyknou.“

„Mám smlouvu,“ řekla.

„Pochopitelně, pochopitelně,“ řekl rychle a znovu se začal probírat množstvím papírů. „Díval jsem se na to. V té smlouvě je, že v případě potřeby je možno nahradit moderování tohoto pořadu pořadem jiným, pokud bude podobného rázu. Když jsem hledal ve schématu něco, co by odpovídalo, našel jsem tam náš *Ranní receptář*. Naši právníci si také myslí, že je to pořad podobného typu. To je prima pořad. Moje žena to ráda sleduje. Trpí totiž po ránu určitou nespavostí a živě vysílání věcí, které se týkají kuchyně, jí tak kolem šesté ráno dělá dobře.“

„Kolem šesté ráno?“ vyděsila se Barbora, která až dosud netušila, že se v takovou dobu dá něco vysílat živě. Samo pomyšlení jí naplňovalo děsem. Když si představila, že by se podobná činnost týkala její osoby, propadala čirému zoufalství.

„Myslím,“ řekla s posledním vypětím sil, „že by to nebyl přesně ten pořad, jaký bych dělala s plným nasazením.“

„No jo, to tak trochu chápu,“ pravil poněkud konejšivým tónem ředitel. „Každý jsme nějaký.“

Měla chuť ho zabít. Vrazit vidle či jiný vhodně ostrý nástroj do jeho přečnívajícího břicha, mačetou nebo dlouhým nožem ho zbavit mužství, potom zohavit jeho výsměšný obličej, vyrvat mu vnitřnosti a nacpat mu je do chřtánu, aby si aspoň několik vteřin před smrtí užil něco ze svého odporného nitra. Nechutné ostatky této příšery by rozporcovala a naházela supům na poušti, tak jako to dělají Tibetané. Kosti by spálila a rozdrtila na prach a ten by v zimě používala na sypání chodníků.

Neučinila nic z toho.

„Děkuji vám tedy za dosavadní spolupráci,“ řekla a odešla. Měla pocit, že na tváři sekretářky v předpokoji zahlédla potměšilý úsměv, takový, jaký dovedou pouze ženy, když se za zády vysmívají jiné ženě.

Opustila okamžitě budovu a pomalu se sunula ulicí.

ONA, nenahraditelná Barbora Nesnídalová, dívka z kulturních kruhů, intelektuálka, autorka románu *Sedmipostelí*, má být nyní ponížena tím, že její místo zaujme nějaký negramot, který se doposud nezmoohl na nic jiného, než je práce v balírně mraženého masa. ONA, která dokáže přiblížit složitý svět moderní mladé ženy tolika čtenářům a divákům, přece nemůže zmizet jen tak ze dne na den. Všichni o ní vědí, její fotografie se pravidelně objevují ve společenské rubrice časopisu AFÉRA, kterou kdosi nazval *U Koryta*, což byl vtip poněkud laciný, ale kdo se neobjevil nějakou dobu v *Korytu*, mohl si být jistý, že začíná být společenskou nulou.

A teď – konec.

Samozřejmě bude ještě nějakou dobu poměrně slavná a poměrně úspěšná. Ale bez televize nebude brzo nic. A ONI to vycítí. Neúspěch je jako mor, jako AIDS, šíří kolem sebe puch, který odrazuje všechny ty motýlky z redakcí dámských a pánských magazínů, kteří slídí po

tzv. zajímavostech. A potom ONI pochopí, že její zpackaný mediální obraz je skutečně zpackaný, a začnou se jí stranit, nebo budou její fotografie dávat do svých časopisů se stejným záměrem, jako se uveřejňují fotografie zestárlé Liz Taylorové. Jako kuriozitu.

A může za to především Richard. To on v ní stále potlačoval pravé ženství, to on jí nedával, na co měla právo. Ona se mohla rozdat, rozkrájet na mikroskopické kousíčky, ale on nikdy nic. Kdyby ten ubožák za něco stál, nebo kdyby narazila na někoho jiného, mohl se celý její další život odehrávat úplně jinak, říkala si Barbora Nesnídalová, která mezitím zamířila do nejbližšího baru. Posadila se na stoličku k pultu a dala si míchaný nápoj. Měla ráda všechno, co bylo sladké a opojné. Kdyby měla náladu, poznamenala by si i tuto větu a použila by ji v nějaké knize nebo v nějakém rozhovoru.

„Už je to tak,“ říkala si zděšeně. „Ted' už se nebude moje fotografie objevovat v AFÉŘE v *Korytu*. Bože, přestávám existovat! Jaké je to utrpení, když člověk přestává existovat!“

Dala si pro jistotu ještě jeden koktejl. Její existenciální utrpení bylo tak velké a tak nesmírně hluboké, že „vzniklou propast mohla zalít pouze slzami a alkoholem“. (To by mohl být citát z její nové knihy, pokud by ještě měla energii nějakou napsat. A pokud by i tuhle větu nezapomněla, stejně jako zapomněla mnoho jiných.)

Jak ted' bude moci psát, jak překoná všechny ty zlovolné útoky na svou tvorbu, jak uhne všem závistivým plivancům z nevymáchaných úst literárních kritiků, když nebude napojena na životodárný zdroj energie tryskající z televizního publika? Chtějí ji zničit. Právě ted', v okamžiku, kdy skutečně může využít své nové zkušenosti, přinejmenším té jedné, kterou učinila v noci s Rajkem. Až do této chvíle musela všechny své znalosti o sexu a erotice čerpat z příruček, erotických filmů, jež vysílala AURA po půlnoci, mládežnických sexuálních okének v časopise *Leo* a ze spisů markýze de Sada. Ted' nadešel ten vhodný okamžik, aby vnesla do svého vyprávění, které už tak bylo poslední dobou poněkud klopotné, něco nového. A právě

v této fázi rozletu měla být zlovolně zastavena a stržena do pekla přízemnosti a všednosti. Má snad dělat takzvané umění jako oni domnělí umělci, outsideři (pocítila chvění kolem žaludku), kteří se nikdy v životě neocitli ani na spodním místě žebříčku prodávaných knih (udělalo se jí vyloženě špatně)?

Pokračovala v konzumaci míchaných nápojů, a to v množství větším než malém. Molekuly alkoholu pilně stoupaly až do mozkových buněk a postupně vypínaly všechny oblasti, které měly něco společného se sebekontrolou.

„Ne, já se nenechám zastrašit,“ říkala si. „Tak jako se nenechal Karel Havlíček Borovský, Salman Rushdie a...“ – tady se trochu zarazila a uvažovala, kdo jí podobný (svým údělem) se ještě nenechal zastrašit – „třeba Solženicyn,“ dodala v duchu. „Budu bojovat za své právo o místo na slunci. Nikdo nemá právo smést mě ze scény jen proto, že sám je nicotný a průměrný. Jde jim všem jenom o kšeft. Mě mají lidé rádi. Já vyjadřuji pravdivě jejich pocity a tím, že mě chtěli oddělit od lidí, kterým na mně záleží, kteří mě rádi viděli a poslouchali, mě jenom chtějí odsunout na vedlejší kolej.“

„Lidé mě potřebují,“ řekla si pro sebe ještě jednou. Pomyslela na svou knihu *Orgasmus na prodej*, kterou se pokoušela neúspěšně dopsat už několik měsíců. Večer co večer usínala s výčitkami svědomí, že nepokročila ani o řádek. Její vydavatelka už začínala být poněkud nervózní, protože kniha (tedy spisek mající asi tak sto normostran řídkého textu) se stále neobjevovala. Jenomže Barboře nepomáhaly ani dosavadní osvědčené recepty, například popíjení červeného vína, povinných třicet řádek každý den a vyvolávání masturbačních fantazií, které stačilo pouze převést do psané formy.

Nic. Prostě nic.

„A kdo je viníkem?“ položila si znovu tutéž otázku. A hned si na ni odpověděla: „Richard. To on stojí u kořene všech problémů. On v ní zasypal všechny prameny tvůrčího vzepjetí, zarazil ji na vzestupu. Tím, že jí upíral, na co má jako žena právo. Vnitřně ji vysával jako upír.“

Zvedla se z barové stoličky tak prudce, že se personál nejdříve domníval, že slečna chce utéci bez placení, a všichni se napjali jako běžci před startem, aby ji stačili případně polapit na útěku a odebrat příslušný peněžitý obnos.

Pochopila to, zastavila se a hodila na pult bankovku takové hodnoty, že to temné obavy profesionálních nalévačů rozptýlilo.

Klopýtala temnou ulicí k nejbližšímu telefonnímu automatu. Pokoušela se do otvoru přístroje vsunout několik mincí. Nakonec měla pocit – viděla všechno poněkud jako v mlze – že se jí to podařilo. Vyzváněcí tón se ale stále neozýval. Zbytkem kritického rozumu postřehla, že to ani nemohlo dopadnout jinak, protože mince nacpala do otvoru, kam ve skutečnosti patří telefonní karta. Proklela tedy telekomunikace a nechala sluchátko viset na šňůře. Vydávalo vycítavý tón.

Udělal se jí špatně a musela se odebrat v parku do křoví, kde ze sebe nechala zlobu celého světa uniknout všemi tělesnými otvory. V této klíčové situaci si vzpomněla, že má mobil.

Nemohla ho nalézt. Z kabelky jí na trávník vypadla líčidla, kleštičky na nehty a fotografie oblíbeného morčete z dětství, kterou s sebou nosila od dětství. Morče zase sebrala a strčila si ho do záňadří.

„Hřej, Kulíšku,“ řekla papírovému zvířátku něžně.

Mobil potom v nějakém náhlém osvětlení našla připoutaný u pasu. Potom si zoufale uvědomila, že číslo, které potřebuje, měla na nějakém papírku. I kdyby ji mučilo gestapo, nebyla by schopna říci, kde ten cár papíru teď je. Měla pouze nutkavý pocit, že na jeho nalezení teď závisí její osud. Musela, prostě *musela* ten hovor uskutečnit. Pokud to neudělá, její osobnost se rozpadne jako jádro zvláště těžce bombardovaného atomu. A ten výbuch by byl veliký a zamořil by smrtí celé okolí.

Prošacovala se podobným způsobem, jako to ve filmech činí v duchu nulové tolerance američtí policisté s řidiči, kteří překročili

povolenu rychlost. Papírek nakonec našla v kapsičce vestičky. Sedla si na obrubník a vytukala číslo. Bylo kolem deváté hodiny večer, ještě poměrně brzo, ale na volání tohoto čísla bylo už možná pozdě.

Vyzvánění trvalo dlouho. Barbora by to už málem vážně vzdala, když se na druhém konci ozval mladý ženský hlas.

„Haló?“

„Haló?“ řekla taky Barbora nejhorší odpověď, jaká je při navazování telefonátu možná. „Potřebuji pana Richarda. Mohu s ním mluvit?“ říkala do sluchátka a měla pocit, že se zřejmě uduší. Najednou bylo kolem nějak málo kyslíku.

„Já to zkusím, jestli si to vezme. Kdo volá?“

„Řekněte mu, že mu volá přítelkyně. Jeho dobrá přítelkyně. Mám pro něj důležitý vzkaz.“

„No tak já to zkusím,“ pravil hlas na druhém konci.

Pak se dlouho nic nedělo, aspoň Barboře to tak připadalo. Kolem chodníku, na jehož obrubníku seděla, projelo několik aut a ona si stiskla telefon silněji k uchu, aby nepromeškala okamžik, až si ho na druhém konci Richard převezme. Mlčení trvalo tak dlouho, že už to málem vzdala. Pak se někdo ozval.

„Haló?“

Poznala jeho hlas a stiskla sluchátko ještě silněji.

„Haló?“ opakoval ještě jednou.

„Jsem tady,“ zašeptala.

„Kdo je tam?“

„Já.“

„Kdo já?“

„Musíš být naprostý idiot, pokud nevíš, kdo s tebou mluví. A to bude tím, že ty jsi naprostý idiot, vymaštěnej kretén, zsranej hajzl, kterej si nezaslouží nic jinýho, než aby ho někdo zkopal do koulí.“

„To seš ty, Barbie?“ došlo mu to konečně.

Vztek ji ovládl natolik, že nebyla schopna jediného slova.

„Jak jsi sehnala číslo?“ zeptal se přesně v tom okamžiku, kdy dech už málem znovu popadla a mohla pokračovat.

„Jestli mi nechceš říct nic nového, tak to raději ukončíme. Mám tu ještě nějakou práci a byl bych rád...“

„Ty už nikdy žádnou práci nedokončíš, ty zrůdo,“ vjela do Barbory nová energie. „A teď mě poslouchej, ty ubožáku, něco ti řeknu, jestli si myslíš, že nikdo neví o tom, co chystáš, tak jsi plně vedle, ty břídilskéj Arafate. Zasloužíš si jenom pohrdání a nic jinýho než pohrdání.“

„Myslím, že ti úplně nerozumím.“

„Samozřejmě že ničemu nerozumíš. Jak bys mohl s tvým mozečkem o několika málo závitech cokoli pochopit.“

„Asi už budu muset končit.“

„To teda budeš končit,“ zasyčela. „A tu svou směšnou bombu si vezmi s sebou na hajzl, a až to bouchne, tak ať se rozmázneš na stěně uprostřed svejch hoven.“

Chtěla ještě pokračovat, protože cítila, jak s každou další větou se jí vrací schopnost žít.

Jenomže Richard telefon položil.

„Proč to udělala?“ zeptal se zničeně Průcha, když kolem desáté večer svolali mimořádné zasedání krizového štábu.

Pankrác Malina pokrčil rameny. „Podle našich psychologů...“

„Vaši šarlatáni mě nezajímají, mě zajímá, proč to udělala doopravdy.“

„Nejsem věštec,“ odsekl Malina. „Pokud chcete k věci slyšet nějaký názor, budete se muset spokojit s tím, který vyprodukují naši šarlatáni. Zřejmě si na ně budete muset zvyknout. Pokud věci nevezmou rychlý spád.“

„Asi jsme podcenili možnost internovat slečnu na psychiatrii hned poté, co se ukázalo, že je do toho zapletena,“ poznamenal Leo Mauss.

„To by ulice zely prázdnotou,“ řekl káravě Malina. „Teď bychom spíše měli řešit, co bude dál. Otázky možných minulých scénářů si necháme, až z toho vyvážneme.“

„Copak my,“ poznamenal Malinův podřízený. „Zatím k ničemu nedošlo? Žádné náznaky?“

„Nic,“ zavrtěl hlavou muž sedící celou dobu před řadou obrazovek, monitorů, na kterých bylo vidět vždy deset vybraných pohledů do areálu OKA: „Zatím je tam klid.“

Kateřina seděla v pokoji, kterému by se v normálním bytě říkalo obývací. Zde patřil k nejméně oblíbeným částem objektu, takže mu tak nikdo neříkal. Architekti, pokud obytné buňky mají architekty, zřejmě nepředpokládali, že by v podobných prostorách chtěl někdo trávit delší dobu, než je nutná k překonání vzdálenosti od stěny ke stěně středně rychlou chůzí. Okna byla zbytečně velká a závěsy příliš malé, takže tepelná izolace byla mizerná. Ve dne tu bylo nesnesitelné horko a v noci tu táhlo spárami mezi deskami, ze kterých byla konstrukce smontována. Elektrické vedení bylo provizorní a jističe slabé, takže každou chvíli vypadával proud. Jediný, komu to nevadilo, byli lidé obsluhující infračervené kamery OKA, protože ty měly vlastní zdroj.

V jednom rohu se usídlil cvrček a vydával odporné denervující zvuky.

Závěsy na oknech a ve dveřích byly z jakési umělé hmoty, která dokázala při sebemenším tření vybudit elektrostatické pole, takže nebylo nic zvláštního dostat zanedlouho po zatažení nebo roztažení závěsů či průchodu dveřmi elektrickou ránu od nějakého kovového předmětu. Ve srovnání s tím byli všudypřítomní potravinoví moli v kuchyni spíš příjemné oživení.

Akustika této malé místnosti byla děsivá. Stěny pohlcovaly tolik zvuku, že když někdo hovořil na jednom konci, slyšel člověk na konci druhém sotva polovinu řečeného. Byla to prostě místnost tak pozoruhodných parametrů, že kdyby se nacházela ve starém

venkovském domě, považoval by náhodný obyvatel za samozřejmé, že tu bude i strašit.

Právě do této místnosti si všechny svolal Richard, aby k nim pronesl svou rozsáhlejší a poměrně souvislou řeč. Vůbec to dělalo dojem, že ji má promyšlenou už delší dobu a teď pouze nastal okamžik jejího slavnostního předvedení. Přítomní z počátku nechápali, o co jde, a docházelo jim to teprve postupně. Proto si také byli už po několika chvílích schopni vybavit pouze některé úryvky z tohoto veledíla, za které by se jistě nemusel stydět ani Fidel Castro nebo Savonarola.

„V lidském životě přicházejí okamžiky seznámení a loučení. Pro nás všechny, jak jsme zde, přichází právě okamžik loučení.“

„Chceš nás opustit?“ vpadla do toho Veronika, která pochopitelně neměla zatím o ničem, co OKO obestíralo, ani potuchy. Lukáš a Julie zato strnuli a oba svorně pocítovali značné mrazení v zádech a svírání žaludku. Viděli totiž, že si Richard s sebou přinesl svou velkou tašku, právě tu, o kterou jevíli takový zájem.

„Takto bych to snad ani neřekl,“ usmál se Richard. „Spíše si myslím, že je nám souzeno zůstat pohromadě až do konce našich životů.“

„No potěš pánbůh,“ uletělo Veronice. Lukášovi s Julií takový výrok přišel bohužel docela případný.

Richardův obličej se zkřivil, jako by ho někdo píchl jehlou. Zmlkl, jedním pohybem zatáhl za poutko zipu a otevřel tašku. Vylovil z ní podlouhlou trubku, kterou už Lukáš důvěrně znal. Richard ji laskavě pohladil a potom se obrátil ke svému publiku.

„Jestlipak někdo z vás ví, co to je?“

Veronika se zamyslela tak snaživě, až se jí na čele udělaly vrásky.

„Mohl by to být astronomický dalekohled. Nebo pouzdro na diplom. Ale ty bývají menší.“

„Samá voda. Má někdo lepší řešení?“

Ticho v sále. Kateřina si pomyslela, že to vypadá jako kus odpadní roury, ale nechala si to pro sebe, protože jí to přišlo málo

nápadité. V ten okamžik se Lukáš rozhodl vsadit všechno na jednu kartu.

„Vypadá to jako amatérsky vyrobená bomba. Nemáš ještě jednu?“

Později se hodně diskutovalo, proč to vlastně bývalý pyrotechnik udělal. Někteří psychologové soudili, že šlo o intuici, která mu napověděla, že když předběhne svého protivníka s odhalením, zbaví ho výsadního postavení jedince, který má situaci pod kontrolou. Tím se narušil diktát jeho plánu a bylo možno vytvořit prostor pro improvizaci a vyjednávání. Richard totiž nemohl tušit, co všechno o něm ještě vědí a kdo všechno to ví. Najednou musel počítat s neznámou silou. Možným vysvětlením je ale také to, že tísnivá atmosféra okamžiku dohnala Lukáše k tomu, že chtěl učinit nervy drásajícím chvílím konec. V každém případě se – aspoň pro první okamžiky – tato intervence ukázala být správnou.

Richard strnul. Potom jeho ruka s bombou pomalu klesla.

„Jak jsi to řekl?“ vydal ze sebe sípavým hlasem, zcela nepodobným tónem, na jaký u něj byli všichni doposud zvyklí.

„Bomba. Amatérsky vyrobená bomba.“

„Profesionálně,“ zařval najednou Richard. „Profesionálně. A o tom se brzy přesvědčíte. Hodně brzy. Uvidíte takový ohňostroj, že na něj do smrti nezapomenete.“

„Do smrti?“ podivila se Kateřina, které stále ještě plně nedocházelo, co se tu děje, a nepřestala proto lpět na elementární logice. „Pokud spustíš nějaký ohňostroj, tak si ho dlouho neužijeme.“

„No to si piš, holčičko. Ale užijí si ho ti druzí. A já si užiju to očekávání.“

„Nebylo by rozumnější, kdybys tu věc opatrně položil, aby se fakt něco nestalo?“ pravil chvějícím se hlasem Vladan. „Ale opatrně, ať se nic nestane.“

„Drž hubu!“ okřikl ho majitel pumy. „Škoda že neuvidím, až tvoje hlava a koule poletějí ven tady tím stropem.“

„O co ti jde?“ vmísila se do toho Julie. „Máš snad pocit, že proti tobě někdo něco má?“

Místo toho, aby nějak odpověděl, chytil do náruče tašku i bombu a začal couvat směrem k rohu místnosti. Oči mu planuly téměř nepříčetně. Přítomní měli pocit, že pokud tu věc odpálí, stane se tak právě teď.

„Všichni!“ vyrazil ze sebe. „Všichni proti mně něco mají! Všichni, odjakživa a všude! Ale s tím je konec. Teď už nikdo nic takového dělat nebude. S tím je konec. A nikdo ať se ani nehne!“ zařval, když viděl, že se Veronika pokusila vstát z křesla.

Nikdo se tedy nehýbal.

„Tak to jsme v prdeli,“ ohodnotil to Průcha, který se všemi členy krizového štábu sledoval celou scénu na několika monitorech. V místnosti bylo asi patnáct lidí, kromě Lea Mausse ještě Pankrác Malina, jeho mladší spolupracovník, tři policejní psychologové, několik specialistů na bomby, osobní zástupce ministra vnitra a několik dalších lidí, o jejichž specializaci sice nikdo nic nevěděl, ale pravděpodobně patřili k některé z mnoha zpravodajských služeb, kterými země oplývala.

„Co teď udělá?“ otázal se Leo Mauss. Nebylo jasné, jestli je to řečnická otázka, nebo zda je směřována k domnělým specialistům, kteří by snad mohli prorokovat nějakou odpověď.

„Je v defenzívě,“ soudil první psycholog. „Přinejmenším v prvním okamžiku neudělá nic.“

„Kdy nastane druhý okamžik?“ otázal se Leo Mauss ironicky.

„Možná za dvacet minut, nebo tak za dvě hodiny. Těžko říci,“ nenechal se vyvést z míry druhý psycholog. „Pokud samozřejmě do hry nevstoupí nějaké další vnější vlivy.“

„Asi bychom měli nechat těch žvástů a něco udělat,“ ozval se znovu Průcha.

„Krizový štáb má k dispozici několik variant. Předně nesmí nic proniknout do kontejneru a pochopitelně ani ven. Pokud budeme

mít štěstí a ta věc se protáhne, musíme pokračovat navenek tak, jako by se nic nedělo. Máme přece připravené sestřihy materiálů z minulých dní. Ty se budou vysílat, jako by byly pořízeny v přítomnosti. To je bod jedna. Bod dva je, že celý objekt je od této chvíle střežen příslušníky policie. Nikdo se k němu nemůže přiblížit více než na dvě stě metrů.“

„Jak to vysvětlíme veřejnosti?“ zajímal se Leo Mauss.

Pankrác Malina se zatvářil profesionálně.

„Policisté jsou přestrojeni za pracovníky soukromé bezpečnostní agentury. Těch se – na rozdíl od policistů – neodvážívá nikdo na nic ptát, takže bezpečnost občanů kolem objektu je relativně zajištěna. Pokud víme, není v objektu, aspoň podle vašich dřívějších vyjádření, žádná výbušná látka, která by mohla účinek těch dvou bomb nějak potencovat.“

„A dál?“ pokračoval ředitel.

„Třetím bodem je pochopitelně vyjednávání. Musíme se co nejdříve spojit s teroristou a získat čas. Pokud to půjde dobře, mohl by se nám nakonec vzdát. To je optimální varianta.“

„A ta nejhorší?“ zeptal se Průcha.

„Tou je výbuch a smrt všech přítomných. Následně pak určité potíže pro vás.“

„Co když bude mluvit ta šílená moderátorka z BETY?“ odvedl pozornost stranou Leo Mauss.

„Tu už jsme zadrželi. Zatím nevíme, z čeho ji máme obvinít. Možná z veřejného ohrožení nebo nějakého maření něčeho. To se ještě uvidí. V každém případě uznávám, že bylo velkou chybou, že není pod zámek už dávno. Je to psychicky labilní osoba. Pokud to bude nutné a nepůjde ji z ničeho obvinít, mohli bychom ji na nějakou dobu ukliďit na psychiatrii. Nebo ji přesvědčíme, že by měla být pod policejní ochranou jako třeba Salman Rushdie. To by jí mohlo imponovat. Je to koneckonců docela sebestředná spisovatelka. Z té televize ji už vyhodili, jak jsme zjistili. Možná to spustilo naše současné potíže.“

„Jak dlouho jsme schopni hrát tu hru na aktuální záznamy z konjeyneru?“ zajímal se jeden z méně známých členů vedení AURY.

„Třeba až do samého konce projektu,“ řekl hned Průcha. „To je ten nejmenší problém. Pokud tam něco nebouchne. To by pak naše vysílání asi nebylo už úplně důvěryhodné. Otázkou spíše je, co uděláme, když k žádnému výbuchu nedojde. Pak bude velice trapné, jak veřejnosti vysvětlíme, že Richard je grázl a že jsme je celou dobu vodili za nos.“

„Tedy vaše starosti bych chtěl fakt mít,“ poznamenal k tomu Pankrác Malina.

Nadešel okamžik, kdy muselo dojít k prvnímu kontaktu s Richardem. Jako mluvčí byl vybrán jeden z policejních psychologů, ale nakonec – po značné hádce ve velině – připadla tato úloha Průchovi, kterého měl v případě potřeby doplňovat nebo vystřídat Pankrác Malina. Podle původní představy měl fakt, že se jako první ozve někdo z vedení televize, a nikoli policista, působit na Richarda uklidňujícím dojmem.

Telefon v obývací místnosti OKA zvonil poměrně dlouho, než se ho Richard odvážil zvednout. Držet sluchátko znamenalo zablokovat si jednu ruku, kterou nemohl použít k případnému odpálení bomby. Dosud nikdo netušil, jaký je její odpalovací mechanismus, a proto se nikdo v místnosti neodvážil jakýmkoli způsobem využít chvíle k rozptýlení.

„No to mám fakt radost, že vás slyším,“ řekl Richard, když poznal Průchův hlas.

„Já taky,“ řekl nepřesvědčivě Průcha.

„Kdybys nežvanil, chytráku,“ odsekl Richard a na tváři se mu dokonce objevil náznak úsměvu.

„Máme pocit, že máte nějaký problém. Mohli bychom nějak přispět k jeho vyřešení?“ zkusil to jeho protějšek neutrálním tónem.

„Přispějete tím, že se budete dobře dívat, až to všechno poleťtí. Řekněte taky lidem, co nakupují v hypermarketu, ať vyjedou se svejma nákupníma vozejkama ven a čekají, co spadne z nebe.“

A kdyby jim náhodou nic zajímavého nespadlo, tak budou mít aspoň hezkou podívanou. Já jsem to chtěl původně udělat o Vánocích, aby to bylo víc stylový, ale co se dá dělat. Tak ať si to aspoň natočí na video, aby si to mohli potom doma pouštět.“

„Zajímavá myšlenka,“ připustil Průcha. „Nejsem si ale jistý, jestli je potřeba jít až k takovým krajním řešením. Určitě by se dal najít i nějaký jiný způsob seberealizace.“

„Čeho?“ podivil se Richard.

„Seberealizace. Mladý člověk má mnoho možností, jak se – jak se rozvinout.“

„To jo, to určitě,“ připustil Richard. „Za určitejch okolností. Třeba když má hodný rodiče a tak, že jo. To má potom fakt spoustu možností k seberozvíjení.“

Průcha si to klamně vysvětlil jako začátek dialogu. Jeho optimismus ale netrval dlouho, protože Richard pokračoval.

„No ale ze všech těch možností mi jako úplně nejlepší připadá, udělat kolem sebe pořádněj bugr.“

„Asi není úplně dobrý nápad zatahovat do toho tolik dalších lidí. Myslím, že mnoho problémů bychom mohli vyřešit třeba tak, že bychom si o nich pohovořili.“

„To víš, že jo, ty mluvko,“ zasmál se Richard. „To si vykládej svejm parchantům. Budeš jich mít po celým světě dost a dost.“

Průcha sevřel prsty v pěst tak intenzivně, že si toho všiml i Leo Mauss, a nenápadně Průchu pod stolem kopl.

„Máte snad nějaká přání, která bychom vám mohli splnit? Můžeme pro vás něco udělat?“ dotázal se tedy sladce a Richard našťestí nemohl vidět jeho tvář, která výrazem připomínala mýtickou Medúzu.

„Nemusíte se namáhat,“ přešel Richard opět do spisovnějši češtiny. „Teď máme tak kolem jedenácté večer, takže někdy zítra touhle dobou bych mohl spustit ten ohňostroj. Bude to určitě moc hezká akce a především v barvě by se mohla dost dobře vydařit. Asi bych byl rád, kdybyste to vysílali v přímém přenosu. Pokud to neuděláte

vy, budu muset zavolat do jiné televize. Třeba do BETY, Barborka Nesnídalová by si to mohla ráda odmoderovat. Třeba by si tím vylepšila svůj zpackaný mediální obraz.“

„Obávám se, že s tím telefonátem to nebude tak horké. V celém domě nemáte jediný mobil a tahle linka je už dávno odstřižená od veřejné sítě. Hovořit teď můžeme maximálně spolu.“

„Ale stejně se vám bude výbuch v zítřejších zprávách dost blbě vysvětlovat, co? Taková skvrna na tváři televize AURA!“

„Tak podívej se, ty blbečku,“ zařval Průcha, který se přestal ovládat. Dva psychologové vystartovali ze svých míst, ale už bylo pozdě. „Jestli si myslíš, že tímhle někoho ohromíš, tak jsi pěkně vedle. My vždycky řekneme, že došlo k havárii plynu, ty kreténe, nebo že neznámý pachatel spáchal atentát na naši televizi. Ale ty v žádném přímém přenosu nebudeš, pitomečku!“ Potom bouchnul sluchátkem do přístroje tak silně, až sebou všichni přítomní trhli.

Lidé v kontejneru se podle výrazu Richardovy tváře museli nejdříve domnívat, že konec jejich života se značně přiblížil. Jeho obličej nabyl totiž barvy, která ze všech odstínů připomínala nejvíce vybledlý vojenský stan. Nikdo z nich nemohl tušit, že citlivá Richardova duše dostala velmi silný úder, který způsobil Průcha. Jeho spontánní výbuch totiž atentátníka zcela zmaťl. Toužil po divadle, představení, které by ho naposled vyvýšilo před očima nesčetných diváků. Teď hrozilo, že velká show se pro diváky smrskne v banální nehodu. Mediálně sice zajímavou, ale jinak banální.

Překonal tedy pokušení odpálit nálož ihned a pokoušel se poskládat v hlavě nějaký plán. Bylo mu jasné, že dlouho tu nemůže vydržet. Předpokládal, že dříve či později přijdou jeho protivníci na něco, co ho donutí k ústupu. A právě to ho dovedlo k náhradnímu řešení.

Lidé před monitory ve velíně projektu OKO strnuli, ale když viděli, že se nic moc neděje, opět se poněkud uvolnili.

„Tak to byla taková spontánní psychologická intervence,“ přerušil mlčení Pankrác Malina. „Zatím snad bez následků.“

„Zaskočil jste ho,“ pravil jeden z psychologů. „To může vést k pozitivnímu i negativnímu vyústění.“

„Děkujeme,“ pravil Leo Mauss. „To bychom jinak nevěděli.“

„Určitou dobu teď bude uvažovat, jak se vyrovná s faktem, že ho nerespektujeme jako všemocnou démonickou bytost, která si bude klást podmínky. Je ale velice pravděpodobné, že potom si vymyslí nějaké náhradní řešení.“

„Kdy to bude?“ zeptal se Průcha, který se pomalu vzpamatovával ze svého výbuchu.

„Máme několik scénářů, které se velmi liší,“ řekl třetí psycholog.

„Dnes jsem přímo zahlcen informacemi,“ povzdychl si Leo Mauss. „Příště se obrátíme na věštce. V Tibetu prý ještě nějací zbyli.“

Všichni sice hovořili, ale současně sledovali monitory. Zatím to vypadalo, že se Richard a jeho rukojmí mlčky sledují.

„Máme v podstatě jen několik málo možností,“ vstoupil do toho Pankrác Malina. „Můžeme se znovu pokusit o vyjednávání, nebo vsadíme na útok z vnějšku. Útok už ale nespadá pod mou kompetenci. To je záležitostí tady pana přidělence z ministerstva.“

Přidělenec, který zamumlal své jméno velmi nezřetelně a který vypadal tak, že ho všichni dosud považovali za řidiče ministerského vozu před důchodem, se lehce předklonil a sotva slyšitelným hlasem začal vykládat.

„Musíme dát pochopitelně přednost nenásilnému řešení. Naše jednotky mohou sice kdykoli vniknout dovnitř, ale to by si vyžádalo aspoň pětadvacet až třicet vteřin. Na likvidaci člověka, který drží v ruce pumy, je to příliš mnoho.“

„Jiná možnost není?“ zeptal se Leo Mauss.

„Máme připravené policejní ostřelovače. Aby mohli zasáhnout, potřebovali bychom je vyzdvihnout na zvedací plošině. Jinak nemají potřebný výhled. Můžeme to udělat, ale hluk by mohl našeho

muže upozornit, že se něco děje. Kdyby to šlo udělat potichu, mohli bychom ho odstřelit oknem.“

„To sotva,“ ušklíbl se Průcha.

„Proč?“

„Protože v celém objektu jsou neprůstředná okna. Sám jsem na to dohlížel. Ti lidé jsou pojištěni na hrozně moc peněz. A navíc firma, která to vyrábí, je jedním ze sponzorů celého projektu.“

„To je asi poprvé, co neprůstředná skla někoho *ohrožují*,“ zafilozofoval si přidělenec.

„Copak nemáte opravdu nic v záloze? Co třeba uspávací plyn? Mohli bychom ho vpustit do objektu nenápadně větrací šachtou,“ navrhl Průcha, který k tomuto tématu viděl na vlastní stanici včera večer americký akční film.

„Slzného plynu máme dost,“ upadl přidělenec do rozpaků. „S uspávacím jsme pro naše akce nikdy nepočítali. Možná z toho vyvodíme nějakou zkušenost pro příště. Ted’ musíme přijít na něco jiného.“

„Ach tak,“ protáhl obličej Průcha. „To teda včas. Tak až budete o něčem vědět, tak řekněte, abychom to nepřeslechli.“

Patrik měl romantickou smrt, pomyslela si Kateřina, když hleděla na bombu v Richardových rukou. Rychlou a nečekanou. Možná i bezbolestnou. I když v tom se názory odborníků rozcházely. Kdyby bylo možno někomu smrt závidět, byl by to tenhle případ.

Fakt *na úrovni*, říkala si v těch dnech Kateřina pořád dokola. Určitě by si to tak nějak vybral, kdyby si lidé smrt vybírali. Smrt jako ze stránek časopisu *Quo*, kdyby časopisy jako *Quo* znaly smrt. Smrt jako z *Cosmopolitanu* nebo *Harper’s Bazaar*. Smrt jako z rubriky *Žito* Haliny Pawlowské. Perfektní a dokonalá.

Letadlo společnosti TNA se zřítilo do moře kousek před břehy Floridy, což několika plážovým povalečům poskytlo pět minut slávy, když mohli v CNN popisovat ohnivou kouli, která se prý náhle objevila na obloze. Jiní svědci ale tvrdili, že to nebyla žádná ohnivá

koule, ale jenom bílá kouřová stopa, vlastně dvě kouřové stopy, ba snad i tři kouřové stopy, z čehož další svědci a po nich media a po nich pozůstalí a po nich jejich právníci a po nich Noam Chomski nebo snad někdo takový a po těch všech i televize AURA usoudili, že se letadlo stalo obětí rakety vypálené z letounu F-16 nebo možná přímo ze střechy Pentagonu. Arabská komunita se domnívala, že za útokem stojí Mossad, protože na palubě bylo i několik arabských podnikatelů. To byla zřejmě mediální odvěta za výroky židovských organizací, které za útokem viděly islámské extremisty. K útoku se postupně přihlásilo třicet šest extremistických skupin, ale nikdo z jejich představitelů se o tu čest nešel hlásit vyšetřovacím úřadům osobně.

A potom ještě media sdělila, co všechno padalo z oblohy, že padala sedadla, plovací vesty, zásoby potravin, které už cestující nesnědli a nikdy nesnědí, kabelky s kosmetikou a osobními doklady, plyšové medvídci na hraní, plyšové myši v roli talismanů pro štěstí, plyšové potahy sedadel, ohořelé kusy alumina, ohořelé kusy reklamních katalogů TNA, také jedna ohořelá bota s vysokým podpatkem, rovněž lidé, a to jak v celku, tak po částech, kontejnery s domácím zvířectvem, balíky pošty, notebooky, deky pro zimomřivé cestující, vozíky na servírování jídla a mnoho dalších věcí.

Kateřina se o nehodě dozvěděla v době, kdy ještě netušila, že s ní má tato událost něco společného. Nemohla ani vědět, že Patrik měl letět s touto společností, protože názvy leteckých společností jí nic neříkaly a leteckých katastrof je na světě mnoho. Že byl mezi cestujícími, to zjistila až druhý den odpoledne z novin, protože na seznamu cestujících našli novináři několik cizinců. Čech, kterého si původně americké úřady spletly s Čečencem a pokládaly ho několik hodin za případného sebevražedného atentátníka, byl záhy českou stranou identifikován a vzápětí se jeho jméno objevilo v novinových článcích. Největší bulvární deník v zemi přinesl úvahu na téma, zda

Patrik spíše uhořel, nebo byl polomrtvý či položivý sežrán floridskými žraloky. Titulky hýřily nenucenou nápaditostí.

Strašné! Těla obětí rozsápána žraloky! Byli ještě živí?

Podtitulek se spokojil s relativně věcným tónem: *Kdo zaplatí odškodné?*

Vývoj situace dohnal Kateřinu k ambulantní psychiatrické léčbě.

Možná by bylo svým způsobem lepší, kdyby ji zavřeli do blázince, protože takto se musela potácet kdesi v šedé zóně mezi běžným životem a šílenstvím.

„Proklela jsem ho,“ řekla doktorce. „Přála jsem mu smrt.“

„Ti, kdo přežijí smrt svých blízkých, mají často tendenci dávat si vlastní přežití za vinu.“

„Nekladu si vlastní přežití za vinu. Jsem naživu, protože nikam nelétám. Ale jeho jsem proklela.“

„Mezi lidmi se neshody objevují. Ale ve vypjatých situacích je později můžeme prožívat jako vážný konflikt, dokonce snad – jak vy to říkáte – jako určitou formu prokletí.“

Kateřinu to příliš neuklidnilo.

„I kdybych s tím neměla nic společného, jak se dá žít ve světě, kde lidé mohou přijít o život kdykoli?“

„Na to nemám odpověď,“ přiznala doktorka. „Jediné, co můžeme udělat, je žít v tom světě, který tu je. Nic jiného mě nenapadá.“

Ted' tedy měla Kateřina šanci, že během několika vteřin se ocitne tam, kde je Patrik, ať je to kdekoli.

Všichni kolem ní seděli strnule, jako by se báli, že sebemenším pohybem spustí nějaký mechanismus, který všechno uvede do zkázy. Vladan se rytmicky chvěl a Kateřině se z něj udělalo téměř fyzicky nevolno. Cítila totiž zápach jeho potu a měla pocit, že je to pach zbabělosti. Julie měla zavřené oči, a když má někdo zavřené oči, málokdy můžete z něčeho jiného poznat, co si myslí. Lukáš měl oči otevřené a výraz odevzdaný.

Vlastně má výhodu v tom, napadlo ji, že už v životě nějaké ty bomby viděl. Vlastně i nějaké ty výbuchy už zažil. Taky smrt. Zblízka.

Smrt nebyla pro Kateřinu stará ošklivá žena. Měla pro ni dvě podoby. Jednou z nich byla Moriana, čerňovlasá bohyně, která srazila letadlo s Patrikem z oblohy. Moriana pak uchopila Patrika za ruku a vyzdvihla ho k sobě, kamsi do výše, kde přebývají zemřelí.

Smrt byla mladá, krásná a tmavá žena. Protože jenom takové přebírají muže jejich partnerkám.

Smrt byla také mužem. Vysokým, silným a tmavým. Tím, který – až jednou Kateřina učiní to gesto – uchopí její bezvládnou bytost do náruče a odnese ji pryč. Pryč ze světa, kde člověka bolí téměř každý krok, každé slovo, každé nadechnutí. Smrt bude něco jako polibek, dotyk úst nasycený takovou hořkostí, až se duše oddělí od těla.

Kateřina chtěla smrt přivítat, těšila se na ni a zároveň se jí bála. Měla strach z nicoty, z posmrtné existence, ze znovuzrození.

Nedávno měla k ránu sen, kdy klečela na kolenou pod schodištěm, jehož vrchol se ztrácel kdesi v mracích. Když vystoupá několik schodů sama, bůh smrti už sestoupí sám až k ní a odvede ji. Potom na ni bude čekat dvačtyřicet soudců, kteří budou vážit dny jejího života. A shledají je čistými, stejně jako její krev a maso a vlasy a dech a ji celou. Před každého z nich předstoupí nahá a pocítí na sobě žhavý dech pouště. Bude jí cuchat vlasy, vysuší jí ústa a skoro jí tak znemožní obhajobu. Ale Kateřina bude křičet tak, že její život bude shledán plným a protrpěným. Tak, jak to má být.

Krev a maso a vlasy a dech a ona celá.

Ale to bylo tehdy.

„Myslím, že bychom si měli o celé věci trochu promluvit,“ řekl Lukáš.

„Nejsem zvědavý na žádné řeči,“ řekl Richard a pozvedl v ruce předmět, na který se obsesivně soustřeďovala pozornost všech v místnosti. Za normálních okolností by už dávno spali, protože bylo kolem půl jedenácté nebo možná o půl hodiny později, ale teď

se jim do krve vyplavilo tolik povzbuzujících látek, že na spánek nebylo pomýšlení.

„Je zbytečné, aby tady byli riziku a nepohodlí vystaveni všichni. Ať už máš plán jakýkoli, bude pro všechny zúčastněné včetně tebe jistě lepší, když tu bude co nejméně lidí. Proto si myslím, že by bylo ideální, kdyby ženy tento prostor opustily a šly z kontejneru ven. Zbytek už si vyřešíme mezi sebou. Jistě uznáš, že by bylo lepší, kdybys měl na hlídání jenom dva lidi, a ne pět.“

„Nebo třeba jenom jednoho,“ řekl okamžitě Vladan.

„Hlásíš se jako dobrovolník?“ promluvila poprvé Julie. „Jsi obětavý člověk.“

Vladan pouze cosi zachroptěl.

„Jeden člověk by ti stačil. Bylo by to pro tebe lepší. Jestli chceš mít nějaké rukojmí, čím méně lidí tady bude, tím lépe se ti bude – se ti bude pracovat,“ dokončil to Lukáš.

(„Je dobrý,“ napadlo Průchu, který dialog sledoval na monitoru. Neměl jinak rád homosexuály a každého mladého muže pokládal za potenciálního soka, ale musel uznat, že aspoň někdo v kontejneru je schopen akce.)

„Nepřipadá v úvahu,“ zamítl to Richard. „Potřebuji vás tu všechny.“

„Jak dlouho může vydržet?“ otázal se Leo Mauss Pankráče Maliny.

„Asi tak dlouho, jako byste vydržel vy. Můžete k tomu několik hodin přidat. Je mladší a nemusí se moc šetřit. Tedy pokud svůj úmysl myslí vážně. Až bude příliš unavený, aby hlídal docela velkou skupinu lidí, možná to odpálí ze zoufalství. Zatím si ale myslíme, že bude chtít získat publicitu. Myslím, že přijde s nějakým požadavkem na veřejné vystoupení ve vaší televizi.“

„Teď je před půlnocí a on musí taky někdy spát. Kolik hodin může člověk vydržet bez spánku?“

„Podle osobní dispozice. Jestli se dočkáme rána, může na něj během dne přijít několik mikrosnánek. Sotva ale upadne do takového

stavu, aby úplně ztratil převahu. Nikdo zatím netušíme, jak chce mít celou věc pod kontrolou. Je na tom z tohoto hlediska mnohem hůře než třeba skupina lidí, která unesla letadlo. Nemá se s kým střídat. Je na všechno sám.“

Richard vyndal ze své tašky dlouhý provaz a hodil ho Vladanovi k nohám.

„Vezmi to a svaž je. Jestli to neuděláš dobře, podřežu tě jako králíka.“

Protože vyndal též dlouhý lovecký nůž, Vladan bez jakéhokoli projevu odporu vstal a začal plnit rozkaz.

Lukáš napnul všechny svaly na rukou, aby i po silném stažení provazu zůstala na jeho zápěstích dostatečně silná mezera umožňující jakýsi pohyb.

„On se brání,“ hlásil ihned Vladan žalobnickým hlasem.

„Kryso,“ zašeptala Julie.

„Bože,“ vypustila z úst Kateřina.

„Utahuj pořádně, slabochu,“ řekl Lukáš.

Nebylo třeba ho příliš pobízet. Nejdříve je spoutal na zápěstích a potom jim zápěstí pevně připoutal ke kotníkům. Když byl se všemi hotov, vybídl ho Richard: „Teď si svaž nohy.“

„Proč?“ podivil se mladík.

„Aby ses nemohl hejbat, blbečku,“ nevydržela to Veronika, která až doposud mlčela.

„Mohl bych ti třeba s něčím pomáhat,“ zkusil to a podíval se na Richarda s výrazem králíčka před popravou.

„Já všechno zvládnou sám. Nebude to tak složité.“

„Možná bude potřeba, aby někdo dělal prostředníka. Mohu třeba doručit nějaké zprávy.“

„Kreténe, pokud ti to nedošlo, máš kolem sebe několik kamer a mikrofon ti visí u pasu,“ nevydržela to Julie, která ležela polovinou těla pod stolem, což bylo velmi nepohodlné.

„Co teď budeš dělat?“ vyzvídala zase Vladan, který si začal neochotně omotávat provaz kolem kotníků. Tentokrát mu to už tak rychle nešlo.

„Utáhni to pěkně silou,“ odpověděl mu Richard. „Pak se to dovíš.“

Vladan poslechl a námahou při sebesvazování mu na čele vystoupil pot. Ruce už mu svázal věznitel sám. Poté pečlivě překontroloval všechny ležící a ujistil se, že bezprostřední nebezpečí nehrozí.

„Možná teď přijde s nějakým ultimátem, když má situaci pod kontrolou,“ zadoufal Průcha.

„To je ta lepší varianta,“ řekl Pankrác Malina. „Jinak se můžeme dočkat nejhoršího.“

Jako by je mohl předmět jejich zájmu slyšet, viděli na monitorech, jak Richard přistoupil k telefonu a vytáčí číslo. Vzápětí u Průchovy levé ruky zazvonil přístroj.

Průcha chtěl zvednout sluchátko, ale předběhl ho přidělenec, chopil se ho sám a po půl vteřině váhání ho předal Leu Maussovi. Do místnosti byl zapojen hlasitý odposlech, takže hovor mohli slyšet všichni.

„Tady Leo Mauss,“ pravil poněkud pohřebním hlasem.

„Ahoj, ty stará liško, jak se pořád máš?“ zaznělo po velíně.

Všichni poněkud strnuli. Měli asi takový pocit, jako by ředitele přistihli ve spodním prádle uprostřed Václavského náměstí.

„Ujde to,“ odvětil tázaný.

„Co by ne, ty kožeňáku. Co dělají tvoje emoce? Už se kapánek rozhýbaly? No jestli ne, tak ještě budou mít v brzké době dost příležitosti.“

„Co pro vás můžeme udělat?“ otázal se ředitel strojeně.

„Vlastně toho ani mnoho nechci. Jenom maličkost. Přepojení do přímého přenosu. O náplň programu se postarám už sám.“

„Nejsem si úplně jistý...“ začal Leo Mauss, ale než stačil větu dokončit, Richard sluchátko položil. Na několika obrazovkách pak mohli vidět, jak se obrátil k postavám spoutaným na zemi a oslovil je:

„Sami jste to slyšeli. On si není jistý! Tak sebejistý člověk to kdy-
si býval, a teď si není jistý! Co pro něho budeme moci udělat? Co
myslíš, Vlado?“

„Něco bychom určitě měli udělat, určitě!“ drmolil mládenec rych-
le a zuby mu drkotaly. „Nějak ho ujistit, ano, to bychom rozhodně
měli udělat.“

„A o čem bychom ho měli ujistit? Co myslíš?“

„O všem, úplně o všem bychom ho měli ujistit. O tom. Co bude
potřeba.“

„To je velmi výstižně řečeno,“ pochválil ho Richard. „A myslíš, že
je lepší někoho přesvědčovat činem, nebo slovy?“

„Určitě činem. Totiž slovy. Totiž možná určitě asi činy.“

„Mnoho jsem se od tebe nedozvěděl, ale na to už jsem si během
našeho pobytu zde musel zvyknout. Ale částečně máš pravdu.
Budeme muset přikročit k činům. Ničím jiným asi pana ředitele
nepřesvědčíme, že ne?“

„To asi nepřesvědčíme,“ pokyvoval hlavou Vladan, což – vzhle-
dem k tomu, že ležel spoután bokem na zemi, vypadalo dost komic-
ky. Nesmál se ale nikdo.

„Chápavost ředitelů bývá většinou velmi omezená. Existují ale
mocné prostředky, jak se dá inteligence podobných lidí velmi rychle
zvýšit, a to řádově o desítky bodů. Například mám na to takový elixír.“

Jak to říkal, sáhl opět do své kabely – bombu držel přitom ne-
ustále v ruce – a vyňal plastickou láhev.

„Protože to většina z vás vzhledem ke své poloze nemůže teď
dost dobře vidět, popíši vám, co teď držím v ruce. Je to docela oby-
čejná láhev kyseliny sírové. Jak jistě víte, tato kapalina dokáže při
styku s mnoha látkami napáchat poměrně hodně škody. Především
jde-li o látky organické. Třeba takové, z jakých se skládá lidské tělo.“

Tentokrát nic neříkal ani Vladan. Richard si to vyložil jako napja-
tou pozornost, v čemž ostatně nebyl daleko od pravdy, a pokračoval
v projevu:

„Při styku s pokožkou dochází u tak koncentrované kyseliny, jako je tato, k vážnému poškození, které se nedá napravit. Kdyby byla zasažena většina povrchu lidského těla, mohlo by to znamenat i smrt. Pro naše účely ale není nutné sahat k tak drastickým postupům. Ve skutečnosti stačí pro dosažení potřebného účinku mnohem méně.“

Během své řeči pokročil směrem ke středu místnosti, kde ležely spoutány jeho oběti.

Došel až k Veronice a zastavil se nad ní.

„Vezměme si třeba tuto jakž takž hezkou dívenku. Její takzvaná krása je takového druhu, že jistě mnoho mužů zatoužilo, aby si mohli s touto dámou něco začít. Ale proč? Odpovíte mi někdo na otázku, proč jeden člověk je tak neodolatelně přitahován ke druhému? Vždyť když muži uvidí takovouto ženu, spíše holčičku, která ještě ani moc nedozrála, co vědí o její osobnosti? Nic. Vůbec nic. A přesto jsou schopni různých nepředložeností, jenom aby mohli dotýčnou získat. Stačí jim k tomu cosi tak pomíjivého, jako je povrch těla. O duši, má-li taková žena duši, většinou nejde.“

Trochu se zamyslel a potom do ticha pokračoval.

„Co kdyby se náhodou stalo – a takové věci se někdy stávají – že by se tato slečna nachomýtla k nehodě. Třeba že by přišla o nohu nebo o ruku. Jak by se zachovali všichni ti, co se až dosud pokrytecky tvářili, že jim jde jenom o její duševno? A i kdyby překonali něco takového, jak by se asi zachovali, kdyby přišla třeba nikoli o některou z končetin, ale třeba o svou tvář?“

Veronika se začala na zemi chvět a z očí jí začaly téct slzy. Až do tohoto okamžiku nikdy ve svém životě nepoznala jiná ohrožení než ta, za něž si mohla sama. Richard nevěnoval jejímu stavu sebemenší pozornost, nebo to alespoň na sobě nenechal znát.

„Naše malá Veronika plánovala kariéru modelky, pokud si dobře vzpomínám. Bylo pro mě velkým potěšením naslouchat těm plánům, o kterých jsem si říkal, že se nejspíš nikdy neuskuteční. Je to trochu jako poslouchat pohádky. Jenomže nikoho věčně nebaví

žít jenom v pohádkách. Protože pan ředitel odmítl rozmnožit naši slávu v přímém přenosu, což je fakt velmi politováníhodný, budu muset přikročit k tomu, co se vám asi nebude líbit, ale co je bohužel nutné.“

Odšrouboval víčko uzávěru a zašklebil se.

„Už teď ta věc hrozně zapáchá. Já ten smrad vyloženě nesnáším. To bude asi tím, že si dovedu představit, co taková věc s člověkem udělá. Teď tedy ukápnu něco málo této kapaliny na tváře naší drahé Veroniky. Potom už nikdy nebudou takové jako předtím. Z kariéry modelky nebude nejspíš nic, ale možná se pro naši přítelkyni najde nějaké místo třeba v klášteře milosrdných sester, které budou několik desítek let předstírat, že jim nevadí, jak jejich spolusestra vypadá. Ale při obědě si budou chtít sednout vedle někoho jiného.“

„To nemyslíš vážně! Jsi blázen!“ vykřikla Veronika. Pokoušela se odkutálet někam do úkrytu, ale nepodařilo se jí to. Richard stál nad ní a s lehkým výrazem shovívavosti se usmíval.

„Proč bych to nemyslel vážně? Stačilo by ale málo. Třeba kdyby pan ředitel měl rozum. Pak jsme mohli všichni společně vystupovat v televizi. Proč bych neměl toužit po tom, po čem touží všichni od svých dětských let. Jsem snad horší než ostatní? Řekni, jsem snad horší?“

„Ne, nejsi!“ vykřikl najednou Vladan, ačkoli jeho se nikdo na nic neptal. Asi i proto mu Richard nevěnoval žádnou pozornost.

„Už jsi byl v televizi mockrát. Jsi v ní každý den,“ vložil se do toho Lukáš, který sice vůči sobě cítil jistou Richardovu averzi, ale měl pocit, že je třeba získat aspoň několik vteřin navíc.

„Ach ne, tomu ty nerozumíš,“ zavrtěl oslovený hlavou. „Já nechci nějaký hloupý sestřih, kde mi prokáží milost tím, že mě natočí, jak klepu koberce tady na dvorku. Má snad tohle být nějaká velká seberealizace? Já chci mít ten čas jenom sám pro sebe. A oni mi ho nechtějí dát. To je přece nespravedlnost. Veliká nespravedlnost.“

Původně všichni doufali, že to myslí jako žert. Podivný sice, ale přece jenom žert. On to však myslel zcela vážně.

„A teď tedy budeme pokračovat. Je mi to opravdu velice líto, že budu muset tuhle sněhobílou pleť znehodnotit tak ošklivou kapalinou. Navíc není vyloučeno, že to s sebou vezme i pár vlasů. Možná skoro všechny.“

Veronika byla hrůzou celá němá. Přece se celý její život a všechno, na čem pracovala tolik let, nemůže zhroutit během několika málo vteřin jen proto, že se dostala do rukou totálního psychopata. Proč s tím nikdo nic nedělá?

Přesně totéž napadlo v ten okamžik i všechny ostatní. Proč nezvedne Leo Mauss telefon a nepokusí se toho šílence nějak zastavit?

Leo Mauss v tom byl výjimečně nevinně. Sluchátko totiž zvedl, načež zjistil, že v něm nezní žádný tón. Nejdříve to pokládal za cosi běžného, co se odstraní pouhým poklepáním na přístroj, jenomže nic nezabíralo.

„Nic neslyším,“ pravil k technikům, kteří stáli kolem.

„Nemáte žádný signál,“ zjistil technik, který se na cosi podíval na monitor počítače. „Spojení je přerušené.“

„Znamená to, že přerušil signál?“ nechápal ředitel.

„Ne. To bude nějaká porucha na trase. Něco se muselo stát s kabelem nebo radiostanicí. Tohle je kabelové spojení k vysílači, ve kterém se signál kóduje, aby se na nás nikdo nemohl napojit.“

„My nemáme žádnou jinou možnost se s ním spojit?“ zjišťoval Pankrác Malina.

„Museli bychom vědět, co se stalo. Třeba je to mechanická porucha na přípojce,“ pokrčil rameny druhý technik. „V takovém případě může oprava trvat tak den.“

„Tak to vám teda děkujeme,“ hlesl přidělenec, který napjatě sledoval dění na monitorech. Bylo to právě v situaci, kdy Vladan svázal sám sebe a Richard začínal svou řeč.

„Ještě je tu nouzové spojení přes radiotelefon,“ vzpomněl si Průcha. „Jenomže to je zaheslované v počítači a já neznám heslo.“

„Kdo je zná?“ zeptal se kriminalista.

„Znala je produkční, která je zajišťovala. Ale tu jsme už vyhodili pro neschopnost. Navíc to bylo asi dvanáctimístné číslo. To si nebude pamatovat, ani kdybychom ji našli a ona nám z čirého altruismu chtěla pomoci.“

Na několika obrazovkách mohli všichni sledovat, jak Richard odšrouboval uzávěr lahvičky s kyselinou.

„Zastavte to přece nějak!“ zakřičel Malinův spolupracovník na ředitele. Ten pouze rezignovaně zíral před sebe.

Lukáš se vzchopil jako první. Zřejmě proto, že byl na nebezpečí zvyklý.

„Pokud chceš mluvit s ředitelem, zavolej mu sám.“

Richard se celý otrásl. „Ne, ne, ne. To nepůjde. Oni na mě byli moc oškliví. Moc oškliví na mě byli. Nebylo by spravedlivé, abych se já, zrovna já musel před nimi plazit jako nějaké malé dítě, které se dožaduje bonbónu. Ted' se přece dívají a vidí, co bude. Jestli to budu muset udělat, je to jejich vina, ne moje. Oni to přece mohou zastavit. Když to neudělají, nesou odpovědnost. Není to logické?“

Kateřina si pomyslela, že není. Litovala, že nemá dar předvídání budoucnosti. Kdyby ho měla, mohla by všechny své tabletky nasypat Richardovi do čaje a všem by ted' bylo lépe. Zároveň pocítovala určitou hanbu, protože měla radost, že není na Veroničině místě. Věděla moc dobře, že na ni také může dojít, že je pouze otázkou času, kdy ten idiot provede něco hrozného i všem ostatním. Ale každá vteřina byla dobrá. Ted' ještě ne, ted' se to ještě neděje, aspoň ne mně. Krátkozraké, uvědomovala si zbytky rozumu. Ale nemohla si pomoci.

„Podívej,“ zkusil to znovu Lukáš, který měl pocit, jako by odjíš-ťoval starý, rezavý válečný granát. „Nic tě to nestojí. Máš čas. Stačí, když zvedneš telefon a řekneš, že jim dáváš ještě jednu šanci. Třeba tam na druhé straně ředitel ani není. Možná ho někdo odstranil

z vedení nebo už dostal infarkt. Musíš v takové situaci počítat se vším. Co když je ten starý kožeňák už dávno na intenzivce pod kapčkama a rozhoduje někdo jiný?“

„Všichni byli velmi nepříjemní,“ stál Richard umíněně na svém.

„Ale ne,“ konejšil ho bývalý pyrotechnik, který by přemlouval i atomovku, kdyby měl procento naděje na úspěch. „Co ti vlastně řekl?“

„Že si není jistý. Čím by si měl být jistý? Ví přece jasně, co chci. Není potřeba, aby si byl něčím jistý.“

Když si nebude jistý, já mu řeknu, co má dělat. Jenomže jeho přesvědčí pouze čin.“

Veronika už jen křičela, aniž bylo možno rozeznat nějaká slova. Vlastně to ani nebyl křik, pouze zvuky, které už netvořily slabiky a netvořily slova. O to jasnější bylo poselství těchto zvuků, totiž čiré zoufalství.

„Uzavřeme sázku,“ řekl Lukáš. „Když zavoláš a nebudeš úspěšný, můžeš to vylít na mě.“

Richard se zarazil a potom se suše zasmál.

„Dobře,“ řekl nakonec.

Pomalou došel ke sluchátku, zvedl ho a přiložil k uchu.

„Není nic slyšet,“ konstatoval překvapeně.

Ve sluchátku nebylo slyšet vůbec nic. Ani šumění, ani praskání, žádný tón. Nic.

„Přerušili spojení,“ řekl vztekle.

„Nebo porucha,“ navrhla Julie, která měla pocit, že byla až doposud málo solidární.

„Porucha,“ opakoval Richard. „To je potom ale skutečně těžké.“

Mezitím se krizovému štábu podařilo dovolat bezpečnostní službě na Černý most a dozvěděli se nepříjemnou novinku, totiž že za přerušené spojení může firma AGROSTAV, která začala bagrovací práce na přilehlých pozemcích. Jeden z bagristů si spletl vyměřenou trasu a přerušil kabel svým strojem v tu nejméně vhodnou dobu.

Právě ve chvíli, kdy napětí houstlo a vzduch se dýchal stejně těžko jako blok betonu, zazvonil Leu Maussovi v kapse mobilní telefon. Bleskově ho vyndal, protože si byl téměř jist, že volá Richard.

„Miláčku, to jsem já, Ilona,“ uslyšel. „Chtěla bych s tebou vážně mluvit.“

„Já teď nemůžu, opravdu nemůžu. Mám tu důležité jednání,“ vydechl a musel zklamání překonávat ze všech sil.

„Ale to je opravdu velmi důležité! Jde přece o život. O náš život.“

„Ano?“ řekl neurčitě a zoufale sledoval monitor, na němž se pophupovala Richardova postava s láhví kyseliny v ruce. Něco mu na té situaci připadalo jiné, ale nemohl si hned vybavit co.

„Rozhodla jsem se, že tě chci pro sebe celého. Já se ti přece také odevzdávám celá.“

Nezmohl se ani na slovo. Pochopil totiž, v čem spočívá ta změna. *Nebylo slyšet žádný zvuk.* Jindy měli příjem ze všech kapesních mikrofonů připjatých u pasu účastníků, ale najednou místo změti hlasů doprovázené mírnou ozvěnou neslyšeli vůbec nic.

„Před chvílí jsem mluvila s tvou manželkou...“

„Leo! Nic neslyšíme!“ vykřikl Průcha. Ředitel si zoufale uvědomil, že dvě a dvě mozkové polokoule jsou člověku k ničemu, když nemůže poslouchat a řešit dvě věci najednou.

„Proč?“ řekl Leo Mauss, což si obě strany vysvětlily jako otázku určenou právě jí.

„Řekla jsem jí, že si tě chci vzít.“

„Buď je to omyl, nebo hodně velký průšvih.“

„Co teď budeme dělat?“ pokračoval Leo Mauss.

„Rozvedeš se s ní a budeš žít se mnou. Nemusíš si mě brát hned, to může chvílku počkat, aby to nevypadalo trapně. I když jsem četla v novinách, že v Anglii to ministr zahraničí udělal taky tak, a potom taky primátor.“

„Měli bychom přepnout na nějaký jiný mikrofon,“ konstatoval přidělenec.

„Jak to technicky uděláme?“ pravil Leo Mauss. „Nevím, jestli se taková věc dá udělat dost rychle.“

„Rozvod, to je přece hned. Já jsem za ní totiž byla osobně. Kdybys viděl, jak ta tvoje čarodějnice řádila. Budu se dost divit, jestli už nemáš kufry za dveřmi. A ta tvoje nesympatická dcera si taky přisadila. Teď už jsi ale volný. Já vím, že se hrozně těžko rozhoduješ, tak jsem to vyřešila za tebe. Že jsem to udělala dobře, ne?“

„Někde tam musí být mikrofon na kameře,“ plácl se do čela jeden z techniků.

„Výborně,“ zamumlal Leo Mauss. „Dochází mi baterie, já zavolám.“

„Krizová situace ve výrobě,“ vysvětlil hned kolemstojícím. „Ale s námi to nesouvisí.“

„Navíc tady máme požární linku, kterou je možné použít pro vyhlášení poplachu. Nikoho nikdy nenapadlo, že se bude doopravdy používat, protože tohle je pár stavebních buněk, a ne mrakodrap. Takhle bychom mohli navázat spojení.“

„Tak to přece pusťte!“ vykřikl zase Průcha.

„Hned najdu ten knoflík, někde tady musí být,“ omlouval se technik.

Klasická morální poučka říká, že nemáme povinnost milovat druhé více než sebe. Budeme-li na člunu uprostřed oceánu a ten člun uveze pouze jednoho člověka, nemáme povinnost brát na palubu dalšího trosečníka a sami pak zahynout. Heroismus je totiž dobrovolný. Proto se vyskytuje tak zřídka. Právě to Richard dobře věděl, když se na své oběti ležící spoutané na podlaze obrátil s otázkou.

„Můžete si to se slečnou někdo dobrovolně vyměnit, jestli chcete.“

Nikdo se neozval. Lukáš byl ochoten jít až na hranici možného rizika, tedy nabídnout sám sebe, pokud se něco nestane, třeba pokud selže vyjednávání s vedením AURY, ale nikdy se mu nechtělo obětovat sám sebe jen tak. Kateřina si pomyslela, že by mohla nabídnout sama sebe a potom spolknout všechny své tabletky.

Jenomže ležela jako paralyzovaná a najednou jí smrt nepřipadala jako krásná tmavovlasá dívka, ale jako černá jáma pokrytá na dně vybělenými kostmi. Začala nenávidět smrt a zachtělo se jí zůstat naživu. I kdyby za to musela zaplatit vysokou cenu. Julie pocítovala k Richardovi silný fyzický odpor a pouhá představa, že by měl nad ní stát, i kdyby v ruce držel svazek květin, a ne láhev kyseliny, ji naprosto znechucovala.

„Dobrovolnost není na nejvyšší úrovni,“ zasmál se Richard. Ukápl trochu tekutiny na koberec. Místností se rozšířil silný zápach a ve tkanině se objevila zvětšující se díra.

„Účinná,“ pravil radostně.

„Pokud tohle přežiju,“ pomyslela si Kateřina, „tak...“ Chtěla vymyslet nějaký veliký slib, kterým by si zavázala nebesa. Jenomže nebylo nic, čím by mohla vykoupit svůj život. Mohla by naslibovat život plný obětí a odříkání, klášter nebo askezi (pak ale nebylo jasné, proč by měla žít dál), možná by mohla slíbit nebi, že zvýší míru svých modliteb, což by ostatně nebyl žádný problém, protože se už dávno nemodlila vůbec, zkrátka mohla by slíbit prakticky cokoli, jenomže nic z toho jí nepřipadalo natolik cenné, aby to vykoupilo předchozí měsíce opovrhování, kdy proklínala každou vteřinu své pozemské existence.

Nakonec na to přišla.

„Pokud tohle přežiju,“ přísahala sama sobě a zároveň jakési skryté vyšší moci, „už nikdy nevěnuju ani chvilku oplakávání Patrika. Jestli je v pekle nebo kdekoli jinde, ať zůstane tam, kde je, a ať mi jeho mršina už nezasahuje do života.“

Cosí se v ní uvolnilo a musela se přemoci vší silou, aby nepropukla v smích.

„Altruismus má zřejmě své meze,“ konstatoval Richard.

„Všechno má své meze, ty hlupáku,“ ozval se najednou hlas odkudsi z nebe. Jenomže to byl Průchův hlas. Ačkoliv krizový štáb chtěl původně k mikrofonu postavit někoho z psychologů nebo

aspoň samotného Lea Mause, vyhrála nakonec varianta drsného přístupu.

„Koukej položit tu flašku, sráči, nebo ti ustřelíme hlavu, pokud nějakou máš. Za chvíli bude půlnoc, takže se nedožiješ příštího dne.“

Richarda zmátlo, že nebylo jasné, jakým směrem se otočit. Proto se jaksi instinktivně nasměřoval k oknu a zasyčel: „Vidím, že to všechno tady budu muset odpálit. Pak pochopíte, že to myslím vážně.“

„Pokud chceš zemřít v anonymitě, tak to udělej. Zapišeš se do světových dějin jako oběť výbuchu plynu na vaření. Nebudeš ani první, ani poslední. Pokud chceš trochu víc slávy, tak mě dobře poslouvej. Když propustíš rukojmí, dáme ti pět minut v přímém přenosu, ani o minutu víc, ani o minutu míň. Dobře si to rozmysli. Každý má právo na svých pět minut slávy. V tomto směru jsme pro tebe sice už udělali víc, než si zasloužíš, ale pořád ještě není naše dobročinnost vyčerpaná. Co bude potom, záleží jenom na tobě.“

„Jak vám můžu věřit, že jsem v přímém přenosu? Nemáme tady jedinou televizi.“

„Musíš nám věřit.“

„Proč bych to měl dělat?“

„Protože ti nic jiného nezbývá.“

Chvilku bylo ticho.

„Chci, aby tady zůstali všichni se mnou. Až do konce vysílání.“

„Ty jsi vůbec nepochopil, oč běží, ty hovado,“ řekl Průcha. I když ho Richard nemohl vidět, bylo přímo cítit, jak šéfproducent se strojeným údivem kroutí hlavou.

„Dobře,“ připustil nakonec. „Dohodneme se na kompromisu. Vy mi dáte pět minut, a já tu zůstanu jenom s jedním jediným člověkem. Míň už neberu.“

Přidělenec, policejní psychologové i Pankrác Malina zuřivě gestikulovali na Průchu, aby s tímto řešením souhlasil.

„Dobře. A do té doby žádnou hloupost.“

„Chci to hned. To pro vás nemůže být žádný problém.“

„Je to technický problém. Potřebujeme aspoň čtyřicet minut.“

„Blbost. Vysílání můžete přerušit, kdykoli se vám zachce.“

„Přesně tak. A zachce se nám za čtyřicet minut. Mezitím pusť lidi.“

Poté bylo spojení přerušeno. Jednostranně, pochopitelně, protože Průcha vypnul mikrofon.

„Vážně mu chcete dát prostor?“ vyděsil se přidělenec. „Musíte vzít v úvahu bezpečnostní rizika, která byste tím mohl způsobit. Kompromitoval byste bezpečnostní politiku státu. Vytvoří se nebezpečný precedent. Od této chvíle by mohl každý terorista kdykoli požadovat něco podobného.“

„Samozřejmě že nic takového neuděláme,“ vmísil se do toho Leo Mauss. „Kolega Průcha má nepochybně na mysli únikový manévr, který nám umožní konsolidovat situaci.“

Průcha na to chtěl něco odpovědět, když Leu Maussovi opět zavonil mobil.

„Ano?“ řekl do sluchátka se strachem, že to bude terorista, velmistr Řádu nebo Ilona. Byla to ale jeho žena.

„Ty svině, ty podvodníku,“ křičela tak, že to bylo slyšet téměř na celou místnost „Ty si myslíš, že tentokrát z toho jen tak vyvázneš? Skončíš jako žebrák, to ti zaručuju!“

Víc toho neřekla, protože Leo Mauss spojení přerušil.

„Samozřejmě že mu nedáme šanci,“ řekl Průcha. „Přímý přenos budeme jenom fingovat. On si bude pouze myslet, že ho sleduje ta půlka národa, co v tuto nekřesťanskou dobu ještě nespí. Mezitím ale bude většina rukojmích v bezpečí. Potom se možná něco stane, ale můžeme mít čisté svědomí, že jsme pro zmenšení rizika učinili všechno, co je v našich silách.“

„Co když si to bude chtít ověřit?“ namítl přidělenec.

„To možná bude. Ale to vyřešíme snadno. Přepneme kamery na kabelový příjem a vytvoříme virtuální přenos do jednoho jediného

přijímače, totiž do toho, o který si pravděpodobně řekne. Sežeňte mi jednu spolehlivou moderátorku, nebo radši moderátora, který nebude nikdy v budoucnu moc žvanit. Někoho, na koho něco víme, třeba Korbenu. Ten má na svědomí spoustu daňových úniků, ten mluvit nebude.“

„Zajímavé, velmi zajímavé,“ podivil se Pankrác Malina.

„Zapomeňte, co jste slyšel,“ řekl přidělenec. „Ted' jde o vyšší zájem.“ Poté vybídl Průchu, aby pokračoval.

„Moderátor odhlásí přerušování vysílání, pak se na obrazovce objeví Richard a bude chvíli žvanit. Jediný, kdo to bude sledovat, bude ovšem on sám. Do éteru půjde normální program. Pokud potom bombu odpálí, řekneme, že došlo k teroristickému útoku a nepodařilo se nám včas všechny evakuovat, nebo to svedeme na nešťastnou náhodu. Dal bych přednost teroristickému útoku, protože je to nejbližší pravdě, a naše stanice v tom bude nevinně, což koneckonců je tak jako tak.“

Potom se nechal znovu připojit na kontejner.

„Kolik mu máme dát času?“ otázal se přidělenec.

„Dejte mu deset minut na propuštění rukojmích. On bude chtít víc, tak mu pět minut po určitém zdráhání přidejte. Nezdráhejte se ale moc, mohlo by se nám to příliš rozjet.“

„Tak poslouchej, hošánku,“ naladil si Průcha hlas do mrazivého pohrdání. „Pokud chceš být dnes večer hvězda, pustíš všechny lidi až na jednoho do deseti minut.“

„Nestíhám.“

„To musíš stíhat.“

„Na jejich částečné rozvázání a odchod ven potřebuju aspoň dvacet minut. Já nemám důvod riskovat. Já ne.“

Aby jeho slova byla důraznější, zamával trubkou, kterou stále třímal v ruce, a všem, kteří ho na monitorech pozorovali, se udělalo nevolno.

„Dobře. Tak patnáct minut.“

„A chci sem dopravit televizi. Až vyjde ven poslední z lidí, vezme televizi a donese mi ji sem nazpátek. Teprve potom bude moci odejít. Nevěřím vám ani slovo. Jste jenom banda šejdřířů a podvodníků.“

„Za svou službu veřejnosti si nezasloužíme, aby s námi někdo takto jednal,“ cedil Průcha mezi zuby. „Bude nám ale chvíli trvat, než se nám podaří dopravit televizi na místo.“

Ve skutečnosti již před chvílí policejní přidělenec zařídil transport příslušného televizoru ze sídla televize AURA do Horních Počernic policejním vrtulníkem. Dva technici mezitím televizi vybavenou zařízením na příjem speciálního kanálu nesli na střechu AURY a další technik dával světelné znamení helikoptěře, která se blížila. Asi za pět minut poté spustí posádka dolů speciální klec, do níž bude toto důležité zavazadlo uloženo a převezeno do Počernic, kde ho předají posádce policejního mikrobusu maskovaného jako pekařská dodávka. Tento vůz potom pronikne kordónem až ke kontejneru a tam potom předají kouzelnou skříňku Richardovi, který se v ní bude dívat sám na sebe, podoben Narcisovi moderního věku.

Protože nic na světě neprobíhá podle plánu, měla i tato akce zpoždění.

„Proč se pořád ještě nic neděje?“ vyzvídal vzteklý Richard.

„Pokud si myslíte, mladý muži, že je tak strašně snadné sehnat o půlnoci v Praze volný televizor, tak jste na omylu. Zkoušel jste to někdy? Všichni sedí jako přilepení k vysílání naší stanice u některého z erotických filmů. Dnes dáváme *Nahou večeři* s Elizabeth Gordyovou v roli Lilliany.“

„Nedělejte na mě dojem. Dám vám maximálně pět minut navíc a potom to odpálím.“

„Já bych se neukvapoval. Nemáte co ztratit. Proč potom nějaký spěch?“

„Co když to žádná bomba není?“ poznamenal mimo mikrofon expert z ministerstva. „Ani ten bývalý pyrotechnik nenašel nic, co by vypadalo jako ovládnání.“

„Výbušninu měl doma ve skříni. Taky plány. Víme, že byl schopný to udělat. Je to úchyl.“ To řekl jakýsi další člověk dodaný ministerstvem.

„Nebudeme riskovat. Viděli jste, co dělal s tou kyselinou. Na koberci zůstala díra jako po granátu,“ řekl Průcha.

Z dodávky vystoupilo pět mužů v montérkách. Richard mezitím rozvázel Vladana a poslal ho vyzvednout přístroj. Nedovolil mu pochopitelně vyjít ven, protože tušil, že při první příležitosti by mladík zmizel jako pára nad řekou, ale nechal ho dojít pouze k turniketů, kterým jim dodávali potraviny, papírové ručníky, zubní pasty a další životní potřeby. Po chvilce se Vladan vrátil a v rukou třímal přenosný televizor. Richard se ho ani nedotkl, protože jeho podezřívavá mysl předpokládala, že by mohl být omráčen elektrickým proudem, omámen uspávacím plynem nebo zraněn miniaturní náloží. Nebyl ostatně v situaci, kdy by mohl předpokládat, že ho druzí budou mít spontánně rádi.

„Pusť to,“ přikázal a postavil se do bezpečné vzdálenosti. Po několika pokusech se na obrazovce opravdu objevily scény *Nahé večere*. V tu chvíli se také shůry ozval Průchův hlas.

„My jsme své podmínky splnili. Teď je načase propustit rukojmí.“

Richard pokynul hlavou svému služebníkově a nechal vždy sejmout provazy z nohou toho, na koho ukázal. Vždycky počkal, až osvobozený rukojmí zmizí za vraty ve zdi kolem OKA, a teprve poté nechal rozvázet dalšího. Jako první odcházela Julie, která si náhle vzpomněla, že si v ložnici nechala svou oblíbenou knihu od spisovatele Vrány a adresář s většinou svých důležitých kontaktů. Skoro byla v pokušení si pro ty věci dojít, ale nakonec dala přednost jistotě přežití. Když odcházel Lukáš, pokoušel se na zbylé dva aspoň trochu povzbudivě usmát, ale ani on už neovládal svou mimiku natolik, aby to dokázal.

Když na podlaze zůstaly pouze dva živé balíky, ukázal Richard bradou na Kateřinu a řekl: „A teď tuhle.“

Vladan ji začal příčinlivě chvějícíma se rukama rozvazovat a Veronika se rozbřečela. Už hodinu byla živým terčem a podivné dobrodružství nebralo konce.

Kateřina se zastavila na půlce cesty ke dveřím místnosti a poněkud přiškrceným hlasem řekla: „Myslím, že by bylo lepší, kdybych tady zůstala já.“

„Ale copak?“ podivil se Richard.

„Veronika je už unavená. Bude lepší, když ji někdo vystřídá.“

„Pokus o nějaký náboženský úkon? To by ale dokázal každý. A co takhle neriskovat rychlou a slavnou smrt, ale třeba zohavení? Doživotní stigma? Zmrzačení?“

Kateřina zaváhala. Jak se pokoušela odpovědět, nadechla se zhluboka a v ten okamžik pocítila kdesi v srdci zvláštní rytmus. Ten, o kterém si dávno myslela, že se už nikdy nevrátí a nikdy neozve. Ten, který byl pohřben kdesi s jejím otcem a v postelích nesčetných milenců a s Patrikem na mořském dně. Najednou se vrátil. Srdce zase tlouklo, z místa kdesi v hrudi vycházelo zase světlo a teplo a Kateřina věděla, že to tak už zůstane, ať se kolem bude dít cokoli.

„O čem jsi to mluvil? Já jsem neslyšela.“

„Zohavení. Ošklivost. Kyselina.“ Poskakoval při těch slovech, jako kdyby nabízel skvělé zboží v poutové boudě.

„Zajímavé,“ odpověděla. „Velmi zajímavé,“ a udělala krok k němu. „A jak to všechno spolu souvisí?“

„Už ani krok!“ zaječel. „Nebo to tady všechno odpálím!“

„A co potom?“

„Potom už nic, rozumíš, potom už nic.“

„Opravdu nic?“

„Nic, nic nic!“ křičel znova.

„Nic,“ opakovala. „No to není zrovna velký výsledek. A to je všechno?“

„Běž ven, okamžitě ven. Nebo to odpálím.“

„To není zrovna bohatý repertoár,“ pokývala hlavou. „Snad by bylo přece jenom lepší, kdybychom se s Veronikou vyměnily.“

„Nepřipadá v úvahu.“

Couval před ní, jako by v ruce měla bombu ona, a ne on. Sledoval ji neklidným zrakem, asi jako když kocour sleduje řeznického psa. Pohodila hlavou a pokračovala pomalými krůčky k němu.

„Co jsi to říkal? Já jsem špatně slyšela. Já poslední dobou vůbec tak špatně všechno slyšela. Mám co dohánět. Co jsi to říkal?“

„Nepřipadá v úvahu, nikdy, běž okamžitě pryč,“ syčel. „Nebo ji máš na svědomí.“ Podíval se na Veroniku.

„To je ale opravdu smutný konec,“ poznamenala. „Máš poslední možnost si to rozmyslet. Zůstanu tu místo ní.“

„Nikdy. Nenechám si ztrpčovat zbytek života nějakými náboženskými kecy.“

„Kdybychom se už neviděli, pozdravuj v pekle všechny sobě podobné.“

„Kdybych chtěl,“ zařval, „mohl bych si tě nechat jako děvku a musela bys mi podržet, kdykoli bych si vzpomněl.“

„To je pubertální představa,“ odvětila. „Největší problém je v tom, když člověk nemůže chtít, aby něco chtěl.“

„Vypadni,“ zašeptal a bylo znát, že jakmile přestane zbytek jeho rozumu kontrolovat situaci, může se stát už skutečně cokoli.

„Tak sbohem,“ řekla Kateřina a pomalu vyšla z místnosti.

„To je ženská,“ řekl Průcha, který sledoval scénu s Kateřinou na monitoru a zapomněl, že už totéž říkal o Julii. „Jeden neví, jestli chce takovou mít v posteli, nebo si na ni má dát zatracenej pozor.“

Ostatní členové krizového štábu jeho vnitřní pohnutí nesdíleli. Všechny účastníky experimentu mezitím posadili do mikrobusu a přítomný lékař se je pokoušel prohlédnout, což všichni odmítli. Bylo to považováno za příznak šoku.

„Tak začneme,“ řekl Průcha, který se vracel do své role mediálního šéfa.

Technik přepnul na náhradní kanál. Na jednom z monitorů, který přinášel fingované vysílání, se objevila postava moderátora. Tu také viděl Richard, když v tentýž okamžik zapnul v kontejneru OKA přenosný televizor.

„Vážení diváci,“ děl ten najatý muž, „bohužel teď musíme na okamžik přerušit vysílání filmu *Nahá večeře*, abychom vás seznámili s důležitými skutečnostmi, které se týkají našeho a vašeho oblíbeného pořadu OKO. Dnes v odpoledních hodinách se jeden z účastníků projektu rozhodl, že chce vystoupit se svým sdělením. Po zralém uvážení všech okolností se vedení naší stanice rozhodlo, že mu tuto možnost dá. Zřejmě po několika okamžicích pochopíte, že jsme učinili to, co bylo v zájmu účastníků projektu i vás jako diváků.“

Potom se chvíli nic nedělo a pak se na obrazovce objevilo logo OKA a zazněla známá znělka.

Průcha zmáčkl tlačítko, jako by vstupoval do vysílání, a řekl: „Máte do začátku deset vteřin. Otočte se k té kameře, která je nad vchodem. Ta a jenom ta vás bude celou dobu zabírat. Budete mít k dispozici pět minut. Pochopitelně si to můžete zkrátit, budete-li chtít. Potom propustíte rukojmí. Máte tři vteřiny.“

Richard se obrátil ke vchodu a levou rukou si instinktivně přihladil vlasy, což ve velíně vyvolalo dokonce zdrženlivý smích.

„Teď,“ zavelel Průcha.

Richard si postavil televizi tak, aby viděl současně kameru i svůj vlastní obraz v přenosném přijímači. Nejdříve trochu zaváhal, protože si nestačil připravit žádné oslovení. Jediné, které znal z dávných televizních časů, bylo „milí diváci“, což mu přišlo v dané souvislosti hodně pitomé. Nakonec ze sebe vydal: „Tak jsem tady a všichni mě můžete vidět.“

Průcha zavrtěl hlavou a Leo Mauss zkřivil levý koutek rtů.

„Možná by vás zajímalo, proč jsem přerušil váš úžasný pořad, v němž jste se až dosud mohli dívat na souložení a vzdychání různých

umělohmotných figurín, které se tváří jako skuteční lidé. Udělal jsem to proto, abyste se vrátili do reality a do života, jaký je.“

Průcha se pohodlně usadil do křesla a blažil ho pocit, že i když není vůbec jasné, jak tohle dopadne, nejde v tento okamžik do éteru ani zlomek z toho, co ze sebe Richard souká. „Ať se hezky snaží,“ pomyslel si. „Většinu rukojmích máme už venku, a i kdyby tam ta holka zařvala, nikdo nemůže říct, že jsme se nesnažili. Na zavření to nebude a za pár let, i kdyby to byl hodně velký průšvih, i kdyby celá AURA zanikla, budeme mít své jméno v dějinách jisté. Přinejmenším v dějinách televizních stanic. Staneme se postavami v literatuře faktu, a tak tomu bude navždy. Máme štěstí.“

„Když jsem byl malé dítě,“ pokračoval Richard, „musel jsem spát v místnosti, kde neustále běžela puštěná televize. Jestli si myslíte, že malé dítě zajímají vtipy Vladimíra Menšíka nebo Ein Kessel Bunes, tak jste vedle. Už tehdy jsem začal tohleto šílené medium nesnášet. Vysává člověka jako upír. Tváří se jako oko do světa pravdy, ale přitom je to všechno jenom lež. A já jsem se teď rozhodl, že vás všechny probudím. Poprvé uvidíte něco, co nebude jenom jako, ale co bude doopravdy. Tady u sebe mám dvě bomby. Vyrobil jsem si je sám. Původně jsem si říkal, že je odpálím v okamžiku, až to tady bude slavnostně končit. Jenomže pak jsem zjistil, že už o mně vědí. Ten opelichaný ředitel i ten alkoholický šéfproduční, co spí s moderátorkama a vrhá se po každé sukni, která se kolem jeho televize mihne.“

(„Jen si vykládej,“ řekl si Průcha. „Skončíš v nejlepším případě v Bohnicích. Tam ti střelí injekci do prdele a sukni neuvidíš, jak je rok dlouhej, protože tam všichni budou v teplákách.“ Jenom Leo Mauss nervózně zamrkal.)

„Ale teď konečně k tomu, proč jsem tady. Mě svědomí mi už nedovoluje mlčet k tomu, jak je pomocí této televize a pomocí mnoha dalších ničeno všechno zdravé, co ještě zůstalo v národě. Když jsem viděl, že už tu není nikdo, kdo by byl schopen a ochoten zasáhnout,

rozhodl jsem se vzít spravedlnost do vlastních rukou. Nadešel den morální očisty a já přinesu znamení ohně, které bude světlem pro všechny, kdo přijdou po mně.“

(„To sou kecy,“ podivoval se Průcha. „On to ale myslí vážně,“ namítl kriminalista.)

„S prohnitou civilizací,“ pokračoval Richard, „která sama sebe uvrhla do bahna pohodlí a jejímž jediným božstvem je vlastní břicho, musíme skoncovat. Na počátku všeho musí být čin. Vzal jsem to na sebe a rozhodl se, že budu Prométheem nového věku. Na mém osobním životě nezáleží. Chci se stát jenom malým kamínkem, který bude zabudován do monumentu budoucího věku.“

(„Mesiášský blud, megalomanství, manická fáze,“ pobrukovali si psychologové. „Držte hubu,“ okřikl je Průcha. Následně si tedy dělali už jenom písemné poznámky. „Napoleonský blud, hypertrofie ega, narcismus, thanatos.“)

„Ale od té doby, co jsem pochopil, že mohu vzít osud svůj i druhých do vlastních rukou, co mi došlo, že když jde o poslání, nacházím se mimo dobro a zlo a záleží jenom na tom, zda dojdou k cíli, prožil jsem opravdovou svobodu. Je-li cíl dobrý, jsou i prostředky dobré. Můj oheň bude jen prvním plamínkem toho, co uvidíte už brzo. Přijdou další a z malé jiskry vzejde velký oheň. Uvrhněte vše v plameny, tak zní moje poselství.“

Unaveně si otřel čelo, pak se jeho výraz náhle změnil a znovu začal vypadat spíše jako laický moderátor než jako prorok.

„Tak by bylo škoda, kdybyste o ten zážitek přišli. Takže tímto dávám na vědomí, že začíná můj vlastní program. Ted' už o mně víte a nepochybně o mně bude za chvíli vědět i konkurence. Začínám velkou jízdu Prahou. Ted' si ještě požádám o vůz. Rád bych nějaký pěkný automobil, do něhož vlezou s hezkou slečnou, která až do dnešního dne chtěla být modelkou, ale to se ted' změní. Stane se televizní hvězdou a její scénář jsem napsal já. Tímto bych chtěl zároveň oznámit panu Průchovi a dalším chytrákům, že chci auto,

dobré auto, a to během půl hodiny, načež se vydám do centra Prahy. Co bude potom, to je takové moje malé programové překvapení.“

(„Blbečku,“ řekl polohlasem Průcha. „Překvapení bude, to si piš. Ale úplně jiné, než si myslíš.“)

„Máme tam nějaké auto?“ zeptal se Pankrác Malina přidělenec.

„Máme připravená dvě auta,“ odpověděl dotázaný. „Čekali jsme takový požadavek od počátku. Budeme ho v případě potřeby lokalizovat pomocí radiostanice, která je zabudovaná v konstrukci. To kdyby se ztratil vizuálnímu sledování, což je nepravděpodobné. Máme v akci vrtulník a hlídkové vozy policejní i civilní. Máme ho v hrsti.“

„Co ta holka?“

„To je právě ten problém,“ řekl přidělenec. „Uděláme všechno, co bude možné. Zatím jenom nevíme, co všechno bude možné. Algoritmus naší akce je dialekticky spjat s vývojem situace.“

„Jo tak to jo,“ pokýval hlavou kriminalista.

„Ted' bych ještě rád něco řekl o konstrukci mých pumiček,“ pronesl samolibě Richard. „Možná si mnoho hochů láme hlavu s tím, jak se asi odpalují, když na nich není vidět žádný spouštěcí mechanismus. Není to tak složité. Na těle totiž nosím poměrně primitivní elektromagnetický spouštěč. Jakmile by se bomba vzdálila dále než dva až tři metry od mého těla, dojde k explozi. Stačí ji tedy odhodit lehkým pohybem ruky. Nebo se nějaký naivní policista může pokusit mi bombu odebrat. Mohu vás ujistit, že by stačila zlikvidovat celou tuhle ošklivou budovu včetně všech ošklivých policistů, kteří hlídkují v okolí.“

Průcha pohlédl na náramkové hodinky.

„Nějak se nám rozkecal. Za půl minuty ho zastavíme. Tohle už mohlo stačit.“

„Nemůžeme ho podráždit,“ namítl Pankrác Malina.

„Přesně tak,“ souhlasil přidělenec.

„Jeho vnímání času může být poněkud deformováno rozrušením,“ soudil jeden z psychologů.

„Zavezte to auto těsně před vchod,“ přikázal přidělenec. „Kde jsou sanitní vozy?“ zeptal se kohosi ze svých pobočníků.

„Zatím parkují za hypermarketem na parkovišti. Mají už vyrazit?“

„Už tam dávno měly být. Ať si udržují odstup takových tři sta metrů. Nejdřív první a potom druhý, asi o dvě stě metrů dál. Helikoptéra připravená na transport raněných ať ještě čeká. Dáme jim pokyn, jakmile se ten chlap pokusí vyrazit.“

„Tím bych prozatím téměř končil,“ řekl Richard.

„Bylo načase,“ zahučel Průcha.

„Co když bude vážně chtít do centra?“ zeptal se Pankrác Malina.

Přidělenec se nenechal vyvést z míry.

„Nepřipadá v úvahu. V tom mu samozřejmě zabráníme. Takhle by mohl vyhodit do povětří třeba i Národní muzeum nebo Svobodnou Evropu. Za chvíli zastavíme provoz mezi Černým mostem a Hloubětínem. Před odbočkou na Hloubětín stojí naši střelci. Tam jak je takový ten travnatý úsek před jedním billboardem. Pokud by došlo k výbuchu, na tom místě napáchá nejméně škody. Pro jistotu jsme informovali dopravní podnik a necháme zastavit i provoz metra podél celého úseku.“

„Teď ještě takovou malou zkoušku na závěr,“ řekl najednou Richard. „Protože jak vím, nedá se lidem, jako jsou pánové Průcha a jemu podobní, důvěřovat.“

Z kapsy vytáhl mobilní telefon a vytukal na něm číslo.

„Co to dělá?“ nechápal Průcha. „Kde vzal telefon? Nic takového tam nikdo neměl mít! Jak mu tohle prošlo?“

„Máme to stopnout?“ chtěl vědět přidělenec.

„Není třeba. Vždyť ten obraz nejde ven. V tom bude právě ten problém. Komu volá?“

Na monitoru bylo vidět, že se Richard pousmál. „Ahoj Barbie,“ řekl. „Kde jsi?“

Potom se jeho tvář zachmuřila.

„V blázinci? Oni tě strčili do blázince? To od nich teda není pěkné. Můžeš pro mě něco udělat?“

Průcha celý zkameněl. Pankrác Malina také. Oběma došlo během jedné vteřiny, komu Richard volá a proč.

„Vy jste jí nechali telefon?“ zaúpěl kriminalista. „Tady si každý grázl volá, kdy chce a kam chce, a nikdo s tím nic nedělá!“

„Já o tom nic nevím,“ omlouval se přidělenec.

„Okamžitě jí někdo zavolejte, ať nic neříká!“ zakřičel Leo Mauss, ale nikdo se ani nehnul.

„Tak vy máte televizi. No to je fakt prima. Mohla bys prosím tě jít do té vaší společenské místnosti a podívat se, co právě běží? Já vím, že jsem k tobě nebyl vždycky milý, ale tohle bys pro mě mohla udělat. Oni k tobě také nejsou zrovna milí, a tak jsme oba na jedné lodi.“

„On to zjistí,“ zamumlal Průcha. „To je teda fakt průser. Kdo mohl tohle čekat.“

Pak bylo na monitoru vidět, jak se Richard otočil směrem ke kameře a řekl: „Já vám samozřejmě věřím, ale jistě chápete, že není nad to, když si všechno prověříme.“

Nikdo nebyl schopen nijak reagovat. Kdosi z krizového štábu hledal ve Zlatých stránkách číslo psychiatrické léčebny, kam byla umístěna Barbora Nesnídalová, ale nemohl ho nalézt. Byla to ostatně soukromá klinika, takže by cizímu člověku po telefonu stejně v ničem nevyhověli. Odpověď od Barbory Nesnídalové přišla asi během minuty.

„Takže ty říkáš, že tam běží nějaký erotický film. Prošla jsi skutečně všechny kanály? Seš si jistá, že je to AURA?“

Pak pokýval hlavou a přerušil hovor.

„To je mi opravdu líto, pane Průcha. Vy nejste čestný člověk. Vy jste mě podvedl. Já jsem v mládí chodil do pionýrského oddílu, takže vím, co je pravdomluvnost. Vy to nevíte. Takhle byste své děti tedy vychovávat nemohl. Za takové provinění by měl přijít nějaký trest. Jaký trest byste sám pro sebe navrhoval?“

Neozvalo se nic. Průcha marně uvažoval, jaký trest by sám pro sebe navrhl, ale celý život si připadal tak bytostně nevinný, že slovo trest se svou osobou nikdy nespojoval.

Přidělenec nechal nastartovat motor policejní helikoptéry ve Kbelích a helikoptéry záchranné služby v Krči. Pankrác Malina si kousal spodní ret.

„Chci tady mít do pěti minut auto s plnou nádrží. Jinak to odpálím okamžitě.“

„Slovo odpálím je teď zřejmě módní,“ řekl přidělenec. „Oslovte ho někdo. Snad by to měl být někdo jiný než pan Průcha. Zkuste to vy, pane řediteli. Ujistěte ho, že všechny jeho podmínky budou bezvýhradně splněny.“

„Tady ředitel,“ ohlásil se Leo Mauss, který stále ještě nestrávil pachut, jakou v něm vyvolalo Richardovo pohrdání. „Všechny vaše podmínky splníme. Ničeho se neobávejte. Během několika minut dostanete automobil. Máte ještě nějaké další požadavky?“

Poslední věta vyvolala nesouhlas v táboře policejních psychologů, protože ti se domnívali, že se tím před teroristou příliš kapituje a jeho drzost by mohla narůstat.

„Zatím žádné, plesnivý dědku,“ řekl Richard. „Tuhle anorektickou blondýnu vezmu s sebou, takže žádné hlouposti.“

„Kam chcete jet?“ zeptal se ještě ředitel, ačkoliv přidělenec dával najevo, že už nemá v komunikaci pokračovat.

„Po tom je ti hovno,“ uzavřel to Richard.

Barbora Nesnídalová, která trávila už nějaký čas na psychiatrickém oddělení, pocítila náhle potřebu vstoupit do dění. Místo svého nynějšího pobytu považovala za vazbu nebo vězení, což nebylo daleko od pravdy. Zdálo se jí, že to, jak s ní zacházejí, není přiměřené a zákonné. V tom prvním neměla pravdu, v tom druhém možná ano. V každém případě jí ale pocit křivdy (pocit, ze kterého dokázala ve svém životě vždy hodně vytěžit) dodal novou energii. Vytukala na mobilu číslo.

„Tady Bára. Jo, Bára. Měla bych docela zajímavou informaci.“ O několik minut později vyrážel přenosový vůz televize BETA do terénu.

Richard s Veronikou vklouzli do Škody Felicie. V případě Veroniky se jednalo o pohyb nedobrovolný, a proto poněkud zdráhavější. Na rukou byla stále ještě spoutaná, pouze nohy měla trochu uvolněné, takže se mohla pohybovat buď podobně jako klokani, když hupkají po australských pláních, nebo pomalými krůčky, které připomínají člověka, jemuž praskl pásek u kalhot a oděv na něm drží už jen silou vůle. Richard ji posadil vedle sebe.

„Žádné hlouposti, kočko,“ nabádal ji. „Stačí jedna pitomost a jsi na pravdě Boží.“

„Nic nedělej, prosím tě nic nedělej!“ zavzlykala.

„No uvidíme,“ řekl.

Lidé od policie i televize dodrželi podmínky a kolem budovy OKA nebylo v okruhu dvou set metrů nikoho vidět.

„Kam jedeme?“ zeptala se.

„Uvažovala jsi někdy o tom, jakým způsobem chceš zemřít?“

„Já nechci umřít.“

„To je běžný klam moderních lidí. Myslí si, že nikdy nezemřou.“

Vyjeli na silnici vedoucí podél trasy metra. Ani jim nejdřív nebylo nápadné, že kolem není žádný provoz.

„Lidé umírají, když jsou staří. Většinou.“

„No vidíš. A ty zemřeš mladá.“

Znovu se rozbřečela.

„Ale proč? Já jsem nikomu nic neudělala.“

„Ale ano. Udělala. Jsi pitomá blondýna. Týrala jsi mnoho lidí. Chtěli tě a nemohli tě mít. To teď skončí.“

„Ale já...“ nemohla pokračovat, protože debata byla tak nesmyslná, že ji nic nenapadlo. Všechno, co prožívala, se natolik vymykalo dosavadním životním zkušenostem, že ji ani nic napadnout nemohlo. Jela autem nocí, vedle ní seděl šílenec, kterého ještě včera

považovala za podivína, ale jinak normálního člověka, a z ní je teď rukojmí a má zemřít. Ne proto, že by něco provedla, ne proto, že někde selhala nějaká technika.

Jenom tak. Náhodou. Pokud zemře, nebude její smrt mít vůbec žádný smysl.

„Nemůžeš mě přece jen tak z ničeho nic zabít,“ namítla.

„Ale můžu. Proč bych nemohl? Já přece také zemřu. Proč by mi na tobě mělo záležet víc než na mně? Nebud' sobecká. Aspoň jednou v životě mysli na někoho jiného než jenom na sebe.“

„Ale proč já?“

„Máš někoho místo sebe?“

„A když chtěla Kateřina, proč jsi ji nevzal místo mě?“

Zasmál se. „Protože ta je náboženský fanatik. Věří tomu, že přijde do nebe. Ty nevěříš ničemu. Kdyby bomba roztrhala Kateřinu, myslela by si do poslední vteřiny, že se obětuje. Já ale nechci, aby se někdo obětoval. Na světě nemá nic smysl a dělá mi dobře, když to ví i ten, kdo zemře se mnou.“

Špatně přeřadil a auto zaprotestovalo chrčivým zvukem. Richard nikdy neuměl moc řídit, protože mu bídne finanční poměry nikdy neumožnily koupit si vůz.

Míjeli policejní hlídku kousek před odbočkou na Hloubětín. Střelci si začali připravovat zbraně.

„Proč se nezabiješ sám? Proč do toho taháš mě?“

„Když bomba roztrhá ženskou, nadělá se kolem toho mnohem víc cavyků. Chci, aby to, co dělám, zasáhlo co nejvíc lidí. Kdybych tu byl sám, nemělo by to takový efekt.“

Střelci zaujali pozice. Do pokynu k palbě zbývaly asi čtyři vteřiny. Chtěli zasáhnout řidiče a obě pravé pneumatiky, aby zvýšili šanci, že vůz nepřejede do protějšího pruhu a nepoškodí nadpovrchový tunel metra.

„Já nechci,“ řekla ještě jednou.

„Ale já ano,“ odpověděl jí.

Přesně v okamžiku, kdy střelci zamířili na vůz, objevilo se v jejich zorném poli druhé auto. Jelo v protisměru, ale když zahlédlo felicii, jedním manévrem se téměř smykem protáhlo mezerou mezi plastikovými bloky oddělujícími od sebe jízdní pruhy a zavěsilo se za škodovku. Velitel střelců rozhodil bezmocně rukama.

„Nestřílet!“ vyštěkl.

Na boku bílého vozu zahlédl nápis BETA TV.

„Co to má znamenat?“ vyjekl přidělenec, kterému velitel přerývaně vysvětloval situaci.

„To znamená, že jsme v prdeli,“ poznamenal Průcha.

„Sledujte je,“ křiknul přidělenec do vysílačky. Několik vteřin poté přistoupil k rozrušené skupince jeden z techniků. „Jestli chcete mít dokonalý přehled, pusťte si BETU.“

Všichni jako na povel otočili hlavy, jako to dělávají diváci na tenise. Na jednom z nespočetných televizorů v místnosti právě běželo mimořádné vysílání konkurenční stanice. Přítomní tak mohli zcela beze všech pochyb rozeznat Poděbradskou ulici, kterou ujížděl automobil s Richardem, Veronikou a bombami. Obraz byl sice značně roztřesený a rozmazaný, ale bylo zcela jasné, že konkurence se dostala k materiálu, který jí seslalo samo nebe.

„To má na svědomí ta píča Nesnídalová,“ procedil mezi zuby Průcha. „Nedá se nic dělat. Musíme vyslat vlastní vůz.“

„To ať vás ani nenapadne,“ zvolal přidělenec zděšeně a čelo se mu orosilo potem.

„Už se stalo,“ opáčil Průcha a mačkal tlačítka na telefonu.

Leu Maussovi zazvonil v kapse mobil.

„Prosím,“ řekl.

„Právě vidím v televizi, že máte velké problémy,“ pravil hlas ve sluchátku.

Ředitel ztuhl.

„Myslím, že oba chápeme, že se jedná o poslední kapku. To, co právě vidíme, rozhodně nesvědčí o tom, že by ideje jasnosti,

přesnosti a humanity dostaly prostřednictvím vaší osoby nějakou zvláštní prioritu.“

„Jak – jak to myslíte?“ bylo jediné, na co se ředitel zmohl.

„Můžete mi, dříve než se rozloučíme navždy, prozradit, co je na této scéně jasného, přesného a humánního? Já sleduji pouze chaos, neschopnost a celé mi to připomíná závěr špatné francouzské veselohry. Měl jste šanci uskutečnit velké věci. Místo toho vidíme honičku v ulicích, mluví se o bombách, únosech, sexu. Mám pocit, že naše cesty se rozcházejí.“

„Dovolte, abych vám to vysvětlil,“ pokusil se Leo Mauss.

„Nedovolím. Nejenom že projekt, na kterém nám záleželo, je v troskách, což je samo o sobě neodpuštělné, ale i vaše osobní poměry se nám zdají značně neurovnané. Naše společenství, jež snad nemusím po telefonu jmenovat, nemá ve svých řadách rádo členy, které opouštějí jejich manželky kvůli nevěře a jejichž dcery berou drogy.“

„Jaké drogy?“ vyděsil se ředitel, který teď skutečně nevěděl, o čem je řeč.

„Možná že skutečně nevíte všechno,“ připustil hlas. „Tak berte tuto informaci jako naši poslední službu bývalému členovi.“

„Počkejte...“ zakřičel Leo Mauss tak hlasitě, že se přítomní dokonce odvrátili od fascinovaného zírání na přímý přenos z pražských ulic. Slyšel už jenom přerušovaný tón.

Auta proletěla Poděbradskou. Na křižovatce Richard pokračoval rovně, takže bylo jasné, že směřuje do centra. Provoz tu byl navzdory pokročilé hodině poměrně čilý a riskantní jízda obou vozů vzbuzovala u ostatních řidičů značnou nevoli. Povrch vozovky byl v této části Prahy tradičně tak mizerný, že Veronika s hrůzou pozorovala bombu, kterou si Richard položil do klína. Potom podjeli železniční viadukt, minuli McDonalda a po prudké levé zatáčce zastavili před budovou, ve které sídlila AURA. Byli kousek od Florence, jak Veronika

poznala podle stavebních buněk za plotem z vlnitého plechu na levé straně a velké prosklené budovy napravo. Kdysi v ní sídlil největší deník v zemi, teď mnoho menších institucí včetně AURY. Vozidlo konkurenční stanice zastavilo několik desítek metrů za nimi.

„Tady jsme u konce,“ řekl Richard.

„Ano,“ řekla Veronika.

„Za chvíli zemřeme,“ řekl.

„Nechci umřít,“ protestovala opět.

„To už jsem slyšel.“

„Nechci umřít.“

„Opakuješ se.“

„Nechci umřít!“

„Neumíš nic jiného? Něco nového? Proč pořád jenom ,nechci umřít, nechci umřít?‘“

„Protože nechci umřít!“

Rozčílilo ho to, měl chuť vyrazit jí její bělostné zoubky, jako by jí to mohlo přivést na jiné myšlenky. On používal slovo zemřít, zatímco ona umřít. Nechápala velikost této chvíle.

„Nechápeš velikost této chvíle.“

„Nechápu,“ souhlasila a chvěla se.

„Je to veliký okamžik.“

„Možná. Nechci umřít.“

„Ničemu nerozumíš. Smrt se může stát znamením. Uvažuješ přízemně. Je potřeba se obětovat pro velikou věc. Větší, než jsme my dva.“

„Ano, ano,“ souhlasila. „Ale nechci umřít.“

„Pořád meleš jenom jedno a to samé. Možná kdybych s sebou vzal tu děvku Kateřinu, tak by pochopila, o co jde. Ty jsi jenom pitomá samička, která nerozumí ničemu, kromě těch svých šminek a hadrů.“

„Ano, možná, určitě,“ souhlasila zase. „Ale nechci umřít. Co mám dělat?“

„Nemáš dělat vůbec nic,“ rozčílil se. „Máš držet hubu. Za chvíli to odpálím. Nejdřív jedna bomba, potom sama od sebe druhá. Vyrazí to okna aspoň na kilometru čtverečním. Je to míň než celá Praha, ale důležité je na tom to gesto. Že všichni uvidí ten symbol.“

„Udělám všechno, vyspím se s tebou, ale nech mě na pokoji.“

„Dokážeš myslet jenom sama na sebe,“ rozčílil se. „Jsi sobecká, chladná, nemáš smysl pro nic vyššího.“

„Vždyť mě chceš zabít?“ užasla.

„Ničemu nerozumíš. Právě vstupuješ do dějin. Máš mi být vděčná. Zůstaneš navždy mladá, mnohem mladší, než bys byla za pár let, i kdybys na sebe nanesla všechny ty balzamovací tinktury. Tvůj obraz bude žít. Je to sice zvrácený obraz, obraz ženy, která propadla mýtu věčné krásy a mládí, ale aspoň jako výstražný symbol budeš žít navždy.“

„Já nechci.“

„Jsi povrchní a hloupá. Připadáš mi jako popínavá rostlina, která nemá sama vlastní sílu, aby rostla vzhůru. Tak je to ostatně se všemi ženami. Potřebují muže. Silné muže ovšem. Ne ty sračky, které se dnes plouží ulicemi. Muž je schopen převzít vedení. Muž diktuje událostem jejich rytmus. Muž se rodí jako vůdce, vůdce okamžiku i vůdce dějin. V něm se vtěluje absolutní duch.“

„Pust' mě,“ žadonila. Rozhořčilo ho to ještě víc. Předestíral právě nejvyšší poznání, k němuž dospěl, odhalení klíče, který otvírá svět *vědění*, a ona žebrale o svůj ubohý, upocený fyzický život.

„Nezasloužíš si nic jiného, než aby tě to roztrhalo na kusy,“ zasýčel. „Víš, co se za chvíli stane? Jedna tvá ruka poletí támhle za tu ohradu z vlnitého plechu, tvoje ohořelá noha se rozplácne nejspíš o zeď tohoto baráku a hlava se bude kutálet směrem k Florenci.“

Mával rukama, jak chtěl ukázat do všech světových stran najednou. „A ta druhá ruka a druhá noha dopadnou podobně, poletí k McDonaldu nebo k Masarykovu nádraží. A bezdomovci, co tam z flašek nasávají desítku, budou mít hned na co koukat. A víš, co udělají tvoje vnitřnosti?“

„Nech toho!“ křičela. „Jsi blázen, opravdový blázen!“

Smál se a komíhal tělem dopředu a dozadu jako při nějakém extatickém náboženském rituálu. Však také ano, on si připadal jako velekněz nějaké tajemné sekty, která má moc nad životem a smrtí. Měl je všechny ve své moci. Tuhle dívku, která by mu nejspíš někde „venku“ nevěnovala ani pohled, a když, tak pohled pohrdavý. A také ty, které nechá za chvíli přijít až těsně k vozu, aby s sebou na onen břeh strhnul co nejvíce lidí. Jeho moc byla absolutní a jeho štěstí bylo také absolutní. Tohle stvoření, které všechnu svou energii věnovalo kráse, promění za chvíli v ohořelé maso, pár nevzhledných kusů umírající hmoty. Jeho mysl se nezabývala tím, že on sám dopadne stejně. Byl natolik zaměřen navenek, nikdy ne dovnitř, že si nedovedl svůj vlastní konec představit. Jako by stál v okamžiku exploze nad vším jako bohové o posledním soudu, jako by ani jeho tělo neměli sbírat do igelitových pytlů, ale čekal ho okamžitě vstup do nějakého božského panteonu.

Slast té představy ho přemohla. Přivřel oči a zaklonil hlavu dozadu. Vzrušení bylo příliš silné, jako kdyby nezadržitelně přicházelo vyvrcholení. „Aach,“ vydal ze sebe neurčitý vzdech, což bylo to poslední, co od něj kdy slyšela nějaká lidská bytost.

Během příští půl vteřiny vymrštila Veronika své svázané ruce k jeho tváři, prsty zabořila do jeho očních důlků a on zaječel bolestí. Měl jí nechat ruce přivázané k tělu, napadlo ho ve zlomku vteřiny, ale jenom jaksi na pokraji vědomí, protože zbytek jeho myšlenkového prostoru zabrala bolest.

Veronika malíčkem pravé ruky otevřela dveře a vrhla se ven. Vypadla na chodník do jakési louže, celá se potřísnila špinavou vodou a naftou, ale hned se zase zvedla a utíkala ze všech sil co nejdál od vozu. V ten okamžik – mohlo to být čtyři nebo pět vteřin poté – zaslechla jakýsi zvuk, mohl to být výkřik, mohla to být ale také pouhá halucinace, plod její rozrušené mysli, načež do ní zezadu vrazil jakýsi ohromný mýtický drak chrlící oheň. Uchopil ji svými zuby, hodil s ní kamsi dopředu, znovu ji sebral a plivl na ni plameny.

„Ne, ne, ne!“ křičela a zase se sebrala, vstala a utíkala dál. Hned poté nová dračí hlava vychrlila další dávku ohně, zase ji srazila k zemi, ohně bylo mnohem více než před chvílí, vlastně ani nic jiného než oheň kolem ní už nebylo. Kolem dopadaly kusy plechu, déšť skleněných střepin a potom něco, co vypadalo jako lidská hlava. Ano, zdálo se jí, že drak uchopil i Richarda a teď po ní hází kousky jeho těla, aby ji zasáhl.

A skutečně, ač to nemohla vědět ani vidět, Richardovy ostatky roztrhané na kusy mířily do všech světových stran. Jedna jeho ruka letěla za ohradu z vlnitého plechu, jeho ohořelá noha se rozplácla o zeď domu, kde sídlila AURA, hlava se kutálela směrem k Florenci.

Druhá Richardova ruka a noha letěly obloukem vzduchem k McDonaldu a k Masarykovu nádraží.

Průčelí budovy nad Veroničinou hlavou se pomalu rozpadalo a kanul na ni hustý skleněný déšť. Hliníkové pláty řinčely, jako když ministranti zvoní při pozdvihování. Několik dalších salv pocházelo z aut, která stála poblíž, a nyní vybuchovaly jejich nádrže, které už nemohly vzdorovat infernálnímu žáru zaplavujícímu celou ulici. Vůz konkurenční stanice byl odhozen několik metrů od místa, kde původně zastavil, a převrátil se nejdříve na bok a potom pomalu na střechu. Trojice reportérů se pokoušela vylézt z něj zadním oknem, a když se jim to podařilo, plížili se v cárech po čtyřech od místa katastrofy.

Veronika se postavila na nohy a pokračovala pomalou chůzí. Směřovala k Florenci, tam, kde tušila světla a zvuky. Sirény hasičských vozů a záchranné služby vnímala jenom jakoby z dálky. Tyto zvuky nepatřily do jejího světa. Jediné, co teď zaplavilo její mozek, byla touha spatřit svou tvář. Kolem bylo tolik ohně a na tváři cítila vrstvu čehosi, co nemohla rozpoznat, že by vyměnila půl světa za jedno jediné zrcadlo.

„Zrcadlo, zrcadlo,“ mumlala a potácela se ulicí. Neslyšela, že sto metrů za ní kdosi utíká. Ani kdyby se otočila, nepoznala by Kateřinu s Lukášem, kteří vyběhli z budovy AURY a pokoušeli se ji dohnat.

Byli tu už od té doby, co je převezli z OKA do improvizovaného bezpečnostního střediska. Na obrazovce konkurenční stanice sledovali vývoj bizarní honičky v pražských ulicích a teď využili nepozornosti svých ochránců a vyběhli na ulici. Ta se zaplňovala policejními, hasičskými a sanitními vozy a muži v uniformách rozmotávajícími igelitové červenobílé pásy, ale Veronika mezi nimi kličkovala vpřed a nic nevnímala.

„Zrcadlo,“ šeptala si, „potřebuji zrcadlo, hned teď.“

Kousek před zatáčkou spatřila na chodníku ležet povalený motocykl. Přiběhla k němu a otočila říditka tak, aby mohla nahlédnout do zpětného zrcátka. V záblescích policejních a hasičských majáčků, které proměnily ulici v jakousi diskotéku se stroboskopem (ale bez hudby), viděla, co dosud ještě nikdy. Místo bělostné kůže černou a červenou plochu, ze které zářily dvě oči. Místo kůže něco jako starý térový papír. Její podoba nebyla ošklivá, ona už neměla žádnou podobu. V desetině vteřiny pochopila, že už nikdo, žádný plastický chirurg na celém světě nedokáže z této kůže, připomínající kůži na mumiích vystavovaných v klášterních sklepech, udělat zase podobu živého člověka.

Postavila se a tělem jí proběhl závan absolutního bodu mrazu. Jenom na chvíli, protože potom se zase dala do běhu. Vyrasila takovým tempem, že Lukáš s Kateřinou, kteří ji už téměř dohnali, na ni začali ztrácet.

„Viděla se!“ vykřikl bývalý pyrotechnik a oba pochopili, co to znamená a co chce dívka udělat.

Na křižovatce nebyl teď velký provoz, ale v dálce zahlédli všichni tři noční tramvaj, která nabírala na rovince rychlost. Lukáš překonal bodavou bolest v prsou a podařilo se mu Veroniku téměř dostihnout. Hmátl dopředu po jejím rameni a strhl ji k zemi. Chtěl ji zalehnout, a tak jí zabránit v dalším běhu, ale uklouzl na mokřém obrubníku a ztratil rovnováhu. Veronika znovu vyrasila, jako by jí šlo o život, ale šlo jí o smrt a všichni tři to věděli.

Zdržení však stačilo k tomu, aby je dostihla Kateřina, a přesně ve chvíli, kdy chybělo pod kola noční tramvaje asi sedm nebo osm metrů, skočila po Veronice, strhla ji celou svou vahou a srazila na chodník. Řidič tramvaje, který si zápasící dvojice ani nevšiml, projel plnou rychlostí kolem chumlu těl a pokračoval směrem do Karlína.

Lukáš s Kateřinou chytili dívku každý za jednu paži a vlekli ji směrem k McDonaldu, kde už bylo zavřeno a personál vytíral podlahu mezi stolky. Když trojice podivného vzhledu vpadla dovnitř, všichni strnuli, protože se domnívali, že jde o noční přepadení.

„Vodu!“ zakřičel Lukáš.

„Fanta, cola, sprite,“ pravil zmateně poslední prodavač, který zbyl za pultem. Lukáš zamával bezmocně rukama a vlekl – nyní již značně bezmocnou – Veroniku k toaletám. Vtrhli na dámský záchod, tam pustil pyrotechnik vodu, nabíral ji do dlaně a stříkal Veronice do obličeje. Ta začala křičet, jako kdyby to nebyla voda, ale Richardova kyselina sírová. Pak nabrali s Kateřinou do dlaní hrst zelených papírových ručníků a otírali Veronice obličej. Vrstva prachu a zasychající krve odpadla jako divadelní maska. Pod ní se objevil krásný ženský obličej poznamenaný pouze malou, byť silně krvácející jizvou na čele. Veronika zvedla hlavu a spatřila se v zrcadle. Trochu naklonila hlavu. Tvář naplněná únavou byla krásnější než kdykoli předtím.

„Zrcadlo,“ pravila Veronika.

„Ano. Zrcadlo,“ potvrdila Kateřina.

Bylo to dobré zrcadlo, personálem udržované a před několika minutami vyleštěné. Kdo se před něj postavil, viděl sám sebe přesně takového, jaký skutečně je.

Noc mezitím značně pokročila. Ulice kolem AURY byla policejně uzavřena, ale vyšetřovat už nebylo co. Zbytky automobilu byly rozesety všude kolem, některé části vozu se zabořily do stěny domu a skončily v kancelářích televize a také v redakcích různých novin a časopisů, které sídlily ve stejné budově. Pokud jde o ostatky atentáčníka, nenašlo se zatím skoro nic.

„Proč taky, když je v pekle, kam už dávno patřil,“ konstatoval Průcha.

„Nemáte pocit, že vás bude celá záležitost poněkud kompromitovat?“ otázal se Pankrác Malina.

„Budeme zkompromitováni na deset let dopředu,“ souhlasil Průcha. „Pes od nás kůrku nevezme. Ale na druhou stranu to dopadlo ještě nejlíp, jak to šlo. Jediná oběť je zloduch, všem účastníkům dáme pochopitelně odškodné a nabídneme jim angažmá v pořadech naší stanice.“

„A co klamání veřejnosti?“ zajímal se kriminalista.

„Máte na mysli klamání, kterého jsme se museli dopustit na nátlak ze strany policie a ministerstva vnitra? No jo, k tomu se možná i přiznáme. Vloudily se chybičky, ale jistě uznáte, že nemůžeme za všechno.“

„Vlastně máte pravdu,“ souhlasil Pankrác Malina. „Asi bych svým dětem měl včas sehnat autogramy účastníků.“

„Stačí říct a uděláme z vás hvězdu,“ zasmál se Průcha. „Kurva, člověče, vy nemáte vůbec žádnou ctižádost. Vždyť máte stejně aušusovej kabát jako poručík Colombo. Vy byste to mohl někam dotáhnout, ale chtělo by to svěřit se na chvíli expertům. Máme tu jednoho prima vizážistu.“

„Děkuji,“ pokýval hlavou kriminalista. „Ne že bych nevěřil vašim expertům. Ale pokud jde o mou vizáž, nedělám si iluze, že bychom našli nějaké velké rezervy. A teď se ještě podívám na ulici, jestli kolegové přece jenom nenašli něco zajímavého.“

„Kdyby našli,“ mávl rukou Průcha, „museli bychom to vědět. Měli bychom to ve zprávách.“

Ředitel dorazil do své vily kolem páté hodiny ráno. Ještě se mu stále nepodařilo srovnat si v hlavě všechny myšlenky ani kolem OKA, ani kolem lóže či vlastního manželství. Jeho mozek mu připomínal houbu, jaká se používá na utírání školní tabule. Přítomnost takové houby nyní cítil v lebeční dutině. Špinavá voda byla vyždímána, ale na propláchnutí čistou už nedošlo.

Vila byla prázdná. Nikde jediný živý tvor, ani manželka, ani dcera. V kuchyni na barovém pultu (manželka kdysi trvala na tom, že potřebuje v kuchyni barový pult) ležel kus papíru počmáraný červeným fixem.

Odcházíme, sdělovalo kostrbaté písmo ředitelovy ženy. Nadále budeme komunikovat prostřednictvím mého právníka. Odškodnění po rozvodu odhaduji nejméně na polovinu našeho současného majetku, ale vezmu-li v úvahu rozličné duševní a jiné újmy, bude to pravděpodobně víc. Připrav se na složité stáří.

Musel se zasmát. Jedině on věděl, že v celém projektu AURY nevlastní ani korunu. Teď je září. Po obrovských investicích měla televize první zisk přinést podle střizlivého odhadu počátkem listopadu. Ani jediný dolar v celém projektu nepocházel odjinud než od lidí spojených s Řádem a potom možná ještě s kýmsi v pozadí, koho nejvyšší členové Řádu doporučili nebo sehnali. To všechno je pryč. Ani Průcha netušil, jak bídná je situace. Když si Leo Mauss pomyslel, že všechno viselo na tom, aby přežil ještě několik týdnů, několik pitomých týdnů, udělalo se mu slabo. Otevřel bar a zjistil, že kdysi bohatá zásoba alkoholu se značně ztenčila. Je to následek manželčiny dlouhodobé záliby v drahých koňacích, nebo výsledek nějaké jednorázové akce pořádané jeho dcerou? Ale co ví o své manželce nebo o své dceři? A co se vůbec ještě kdy dozví?

Namátkou sáhl po láhvi, která byla po ruce. Ani led nepotřeboval, už tak ho mrazilo pomyšlení na všechno, co teď přijde. Krach, věřitelé se začnou dožadovat svých peněz. Zaměstnanci začnou opouštět potápějící se loď a houfně mířit do BETY. Potom přijde zabavení majetku. Třeba i téhle vily. Během vyšetřování vyjde najevo, že i byt, ve kterém žije Ilona, je veden v oficiálním účetnictví jako majetek firmy pod položkou reprezentačního fondu.

Chybělo skutečně málo, jenom několik týdnů. Potom se dalo opatrně všechno uvést do normálního stavu. Stačil ale jeden pošuk s bombou, a projekt několika let se hrouť jako domeček z karet.

Jediné, co mu možná zůstane, je jeho osobní konto, které brzo vyčerpá v nesmyslném soudním sporu s rozzuřenou manželkou. Zbytek padne na protidrogovou léčbu dcery, která nejspíš nebude úspěšná, jak už to u takové léčby bývá pravidlem.

„Klid,“ řekl si. „Je třeba najít nové východisko. Vytvořit nový algoritmus pro zvládnutí všech situací, které mohou přijít. Vytvořit novou situační mapu. Nedat šanci náhodě. Z jasnosti, přesnosti a humanity musíme jednu položku vypustit. Tu, která se zatím moc neosvědčila. A je jasné, která to bude.“

Nejdřív zmapovat terén. Zjistit, zda je situace skutečně tak zlá, jak se to teď jeví. Neukvapit se. Třeba je možné osobním jednáním rozhodnutí těch nahoře zvrátit. Pokud jim jde o peníze, pochopí to. Teď mohou jenom ztratit. Pokud jim ale jde o hodnoty nebo ideje, je všechno zřejmě ztraceno a nedá se s nimi počítat. Jak jde o hodnoty, začínají být lidé slepí. Hodnoty a ideje jsou něco jako sex.“

To věděl vlastně vždycky. Jenomže až nedávno poznal, jak silný dovede být sex. O to více se začal bát idejí a hodnot.

Jestli ještě někdy založí nějakou televizi, bude se jmenovat FÉNIX.

Leo Mauss sestupoval pomalu po schodišti. Tam, kde dříve byly na schodišti starobylé lampičky, zůstaly jenom díry ve zdi a jediné světlo sem pronikalo dveřmi, které nechal pootevřené. Když došel až dolů, sáhl na kliku. Bylo odemčeno. Vstoupil do místnosti a nahmatal vypínač. V prvním okamžiku si myslel, že se musel splést, protože kolem něj nebylo nic. Jenom stopy po vytrhaných tapetách svědčily o tom, že si nezmýlil ani budovu, ani místnost.

Všechno zmizelo. Jenom postupně byla jeho mysl schopna pochopit, co to znamená, že se totiž pod celou jeho existencí, pod jeho životním dílem náhle otevřela propast. Všechny astronomické dluhy, stamilionové úvěry, rozběhnuté projekty, které měly být zaplacené až někdy v budoucnu, to všechno nyní viselo doslova ve vzduchu. Kdokoli z těch, kdo na ulici vybírá popelnice, je na tom lépe, protože

jejich majetek se pohybuje kdesi mezi nulou a dvacetikorunou. Kdyby mu nyní všechno sečetli a podtrhli, objevila by se částka se sedmi a možná osmi nulami a před tím vším znaménko mínus. A tímto jednoduchým početním úkonem by se nulou stal i on sám.

Dozví se někdy, co to všechno mělo znamenat? Byla lóže skutečnou lóží a nyní pouze přešla do ještě hlubšího utajení, protože ji zklamal, nenaplnil historické poslání humanity a pošpinil její zásady ohavným smilstvem s nezralou děvkou? Nebo to byla parta podvodníků, kteří nyní prchli se všemi zbylými penězi někam do Tichomoří nebo Latinské Ameriky, aby si v klidu užívali, zatímco on bude v kriminále nakupovat v kantýně za bídné vězeňské peníze a sdílet celu s ubohými pachateli nějakých upocených hospodářských deliktů? On, intelektuál, člověk vychovaný v těch nejlepších tradicích pražských společenských kruhů, které nepřerušilo ani nacistické, ani bolševické řádění. Nebo je to nějaké nedorozumění?

Posadil se unaveně na podlahu a uvažoval. Tedy – pokoušel se uvažovat. Pro každou z těchto verzí měl dostatečné množství argumentů.

Teprve po několika minutách pochopil, že různé verze světa nejsou ten druh problému, který by teď měl řešit. Konečně se mu po několika měsících života v mlhách začala vracet schopnost cíleného jednání, plně ovládaného čistým praktickým rozumem. Sáhl po mobilním telefonu. Byl vypnutý. Poněkud netrpělivě ho uvedl do provozu, vyťukal pin kód a číslo svého osobního pilota. Ohlásil mu náhlou služební cestu do ciziny a sdělil, že na letišti bude během čtyřiceti až padesáti minut.

Neměl mnoho času. Respektive nevěděl, kolik ho má. Možná jsou to hodiny, možná dny. Rozhodně ne déle než dva týdny. V nastalé situaci se ale každá minuta prodlevy stávala neúnosným rizikem.

Na letiště se dostal za sedmdesát šest minut, protože ještě učinil nutnou zastávku ve vile a vyzvedl všechny potřebné doklady. Až dorazí na místo, učiní hned dopoledne nutné bankovní převody.

Potom už mu nic nezabrání zmizet na Bahamy, kde se bude oddávat takovému životu, jaký si vždy představoval. Možná – ale to si ještě rozmyslí – dovolí té malé děvce Iloně, aby za ním přijela. Bude ji ponižovat, bude s ní spát, sebere jí pas a učiní z ní definitivně to, co má být. Anebo ji nechá zde a zaplatí si na dálku komando, které ji vyhodí z bytu, ztríská ji na ulici a rozmlátí všechn ten směšný nábytek, který si do svého doupěte natahala. Však ona se ještě ráda odstěhuje někam do podnájmu. Až jí na konto přestanou chodit peníze, může se třeba vrátit do motorestu Zelený kříž.

Tady se trochu zarazil. Starý cit se nedal jen tak snadno přehlúšit. Představa, že by po něm měl mít Ilonu ještě nějaký jiný muž, ho neuspokojovala. Možná je ta verze s přesunem Ilony na Bahamy přece jenom lepší. Ještě to promyslí. Byla to svým způsobem přece jenom docela milá holka.

Pilot byl poněkud nervózní, protože před příchodem úsvitu se nad letištěm začala tvořit hustá mlha.

„Nejsem si úplně jistý, jestli bychom měli startovat,“ řekl ten muž, který se do země vrátil jako bývalý emigrant až několik let po převratu. Kdysi dávno vozil v Latinské Americe na palubě soukromých letadel nejpodezřelejší produkty i osoby, takže ho nebylo možno podezírat ze zbabělosti. Jenomže dnes se mlha převalovala nad betonovou plochou jako špinavé houstnoucí mléko. Možná by stačilo pár tahů nožem, a mohli byste z takové mlhy vyříznout krychličku a schovat si ji na památku.

„Pitomost,“ řekl Leo Mauss. „Startujeme. Jde o věc nejvyššího zájmu.“

„Kdybychom letěli zítra, bylo by to možná bezpečnější,“ namítl pilot, který po očku sledoval matnou záři světél, sotva doléhající od startovací dráhy k sítnici jeho oka. Slovo *bezpečí* nepatřilo k jeho běžnému slovníku. Spíše zvažoval míru rizika a ta se mu zdála ve většině případů únosná. Ted' ale v duchu doufal, že když se podaří debatu ještě trochu protáhnout, přijde z věže zákaz všech startů a bude klid.

„Žádné zítra nebude,“ řekl ředitel. „Každý den má dost vlastních problémů a nemůžeme pořád všechno odkládat. Takové odklady bývají smrtící.“

Pilot nastartoval oba motory několikamístné cessny a dlouho kontroloval jejich chod. Když se nic mimořádného nestalo, požádal věž o povolení startu. Jeho letadlo bylo ten den poslední, které jej vzhledem ke zhoršujícím se povětrnostním podmínkám dostalo. Když se vznesli do vzduchu, uvědomil si Leo Mauss, že až naberou tu správnou letovou hladinu, uvidí východ slunce mnohem dřív než lidé na zemi. Vždycky viděl dál než ostatní. Toto svítání bude zároveň znamením, že pro něj začíná nový život. Konečně svobodný, nespoutaný, takový, jaký vždycky chtěl, a nikdy o tom nevěděl. Teď začne konečně žít, uvědomil si a pohodlně se opřel v sedadle. Země mezitím zmizela z dohledu.

Jak později vypověděli svědkové, letadlo se po startu nahnulo doprava a odklonilo se od běžného kursu. Pilot zřejmě ztratil vizuální kontrolu a buď nevěřil přístrojům, nebo nebyly správně seřizeny. Jeden a půl minuty po startu letadlo narazilo několik kilometrů od prahu letištní dráhy do továrního komína, roztříštilo se na nesčetné množství malých kousků a jeho zbytky se v oblaku ohně zřítily k zemi. Stroj měl plné nádrže paliva a motory běžely na plný výkon. Druhý den vyšetřovací komise našla trosky na ploše několika desítek tisíc čtverečních metrů. Téměř současně s požárními vozy a policií dorazil na místo vůz s reportéry televize AURA. Televize BETA měla zpoždění téměř celou půlhodinu, protože její nejlepší lidé byli nasazeni kdesi v okolí Florence.

Podle odhadu expertů zahynuli lidé na palubě pravděpodobně okamžitě. Vedoucí týmu vyjádřil mínění, že v podobných případech nastane smrt dříve, než si oběti katastrofy cokoli uvědomí.

„Smyslová dráha mezi okem a mozkiem je příliš dlouhá, než aby informace o události mohla dorazit až do centra vědomí a být

zpracována. Ze subjektivního hlediska vzato se takoví lidé nikdy ani nedozvěděli, že umírají," řekl do kamery ten muž.

„Jste si tím jistý?“ zeptala se reportérka televize BETA, která měla za sebou této noci jeden výbuch a jednu leteckou katastrofu, a ptala se pouze z profesionální povinnosti, nikoli proto, že by ji zajímalo cokoli kromě vyhráté postele.

„Naprosto," řekl se zasněným výrazem šéf vyšetřovacího týmu. „Já kdybych měl umřít, chtěl bych to právě tak.“

Průcha se opřel o pelest postele (zbožňoval důkladné dubové postele, takový solidní kus nábytku už něco vydrží) a prohlížel si Juliino nahé tělo. „V obličejí moc hezká není," říkal si, „ale na tom vůbec nezáleží. Je zajímavá. A dobrá. Fakt dobrá. Kolik takových ztracených talentů se asi vyskytuje na všech těch školách, akademiích a ústavech?“ Bude se muset zamyslet, jestli nevízt tu nabídku přednášet dramaturgii na univerzitě. Je potřeba pro mladé lidi něco udělat.

„Je to fakt, že jste na nule?“ zeptala se starostlivě Julie.

„Jsme dokonce pod nulou. Chybělo málo a byli jsme za vodou. Všichni bývalí investoři se stáhli. Myslím, že v tom byla nějaká záminka. Nebo věřili jenom Leu Maussovi.“

„Budeš teď ředitel?“

„To je skoro jistá věc. Musíme ale počkat, až bude po pohřbu. A pohřeb se asi protáhne, protože v troskách zatím pořád nenašli dostatečné množství toho, co by stálo za obřad. Aspoň mám čas si připravit ten projev. Nikdy jsem nic takového nedělal. Nechceš mi to napsat, když jsi kdysi dělala do té češtiny?“

„Co tam má být?“ zeptala se a slastně se protáhla.

„Něco o kulturním přínosu. Osobních hodnotách.“

„Jakých hodnotách?“

„Naplnění lidských snů. Obrazy přinášející úlevu všem generacím. Osobní cílevědomost. Skromnost. Oddanost rodině.“

„Neměl před rozvodem? Já jen, že se to teď nějak říká,“ poznamenala Julie pochybovačně.

„To nikdo nevěděl. Manželka to tutlá. Chce být vdovou po slavném muži, jehož památka není ničím poskvrněna. Možná se stane časem šéfredaktorkou významného ženského časopisu.“

„Psala o tom Barbora Nesnídalová v AFÉŘE.“

„Tu ještě zmáčkne. Nebo zaměstnáme. Ještě uvidím. Taky se objevila nějaká číča, která tvrdí, že byla jeho milenka. Prostě nevkus a zase nevkus. Ale to nás nemůže nijak potopit. Já už s tou holčinou dám nějak diskrétně řeč.“

Zasmála se. „Tady na té posteli?“

„To není špatný nápad,“ zamyslel se. „Třeba je zatížená na ředitel. A pokud není, tak třeba bude.“

„Co když zkrachujete?“

Zasmál se. „Už se hlásí noví zájemci o investice. Pokud přežijeme do Vánoc, jedeme dál.“

„Tak to by se mohl najít prostor na ten můj pořad,“ řekla a dotkla se Průchy na intimních místech.

„Jak že se to mělo jmenovat?“

„*Nahoře bez – a dole taky.*“

„To je dlouhý. Co třeba *Odhod' to!*?“

„Budu se tam moci svlékat?“

„Moderátorky se nesvlékají,“ pokáral ji. „Pouze se oblékají do výzývavých šatů.“

„A mohla bych se aspoň svlíknout pro nějaký časopis? Nebo si zřídit svůj vlastní televizní bar, kde bych měla uměleckou taneční šou?“

„To by šlo,“ zauvažoval. „Pokud nebudeš trvat na tom, že se tam musí svlékat i vedení stanice. Přece jenom si musíme uvědomit jisté estetické limity. Jinak pokud jde o svlékání, vytvoříme ti velký osobní prostor. Osobně se v tom budu angažovat.“

„Domluveno,“ souhlasila a přitiskla se k němu.

„Ještě moment,“ zamyslel se. „Kdybys někdy slyšela kolovat fámu, že byl Richard můj nemanželský syn, nevěnuj tomu žádnou pozornost.“

„Cože?“ vyskočila, jako kdyby byla jeho dvacet let podváděnou manželkou. „Ten gauner?“

„Řekl jsem kdyby,“ uklidňoval ji. „Dejme tomu. Kdyby se něco takového proslýchalo. Prostě v takovém případě řekneš, že je to blbost. Fámy je třeba dusit hned v počátku.“

„A je to blbost?“

„Čistě mezi námi. Dva dny po tom všem za mnou přišel ten chlapík od policie, ten s tím směšným jménem. Vytáhl u mě v kanceláři z tašky igelitový pytlík a v něm nějaké ohořelé papíry. To našli několik desítek metrů od toho vybuchlého auta. Byl to svazek dokumentů, většinou takové ty osobní průkazky, co s sebou všichni pořád nosíme. A mezi tím vším byl dopis na rozloučenou. Všechno, co ten chlapík napovídal v televizi, byla pitomost. Bud' věděl, že to stejně nejde do éteru, nebo si z nás dělal srandu. Tu skutečnou bombu měl totiž v zásobě.“

„Nerozumím,“ zavrtila hlavou.

„Kdysi zamlada jsem měl malér. Skoro bych na to zapomněl, kdybych se kvůli tomu málem nedostal do velkých trablů. Prostě jsem s jednou lolitkou na pionýrském táboře dělal věci, které se podle úzu současné kultury dělat nemají. Nic jsem o ní nevěděl, ani že je to dcera nějakého významného funkcionáře. Potom to všechno rychle utichlo. Podle toho dopisu prý přišla do jiného stavu a tím dítětem byl údajně náš Richard. Potom ho měli na nějakou dobu odložit do dětského domova. Všechny ty jeho povídky o tom, jak musel v dětské postýlce poslouchat Ein Kessel Buntess, jsou pitomost. Pokud je ta verze pravdivá.“

„To je malér. Je to pravda?“

„Ten kriminalista po tom šel. Některé věci na to sedí. Ale jistý si nebyl. A hlavně, on to neřešil po oficiální linii.“

„Zase nerozumím.“

Přitáhla si peřinu skoro až k bradě, jako by se chtěla bránit před nepřítelů světa.

„On dostal ten papír do ruky jako první. Tak šel za mnou a povídá: ‚Poslyšte, pane Průcha, jindy bych to neudělal, ale neměl byste s tímhle nějaký problém? Kdyby se to dostalo ven?‘“

„Jako že by to hodil pod stůl?“ podivila se Julie. „Nebude chtít jednou využít, že na tebe něco ví?“

„Řekl jsem mu, že to určitě není pravda, ale kdyby byla, problém by to byl. Ne kvůli nějaké ženské, protože já mám samé rozumné, jako jsi třeba ty. Ale ten zpackaný mediální obraz, jak se tomu dnes říká, ten by mě mohl dorazit.“

„A on byl ochotný to zatajit? To se divím.“

„Někdy mám dojem, že jak jsme tam všichni seděli v tom velíně, tak se něco stalo. Nechci tomu zrovna říkat sblížení duší, já věřím spíš na jiná sblížení. Ale něco intimního v tom bylo. S policajtama, kurva, kdo by to řek, že? Ten Malina nakonec není takový vůl, jak se mi někdy jevil. Pak teda povídá: ‚Pane Průcho, já teď musím jít ven telefonovat. Nechám si ten balíček tady. Dávejte na něj pozor, protože kdyby se z něj něco ztratilo, tak už nikdy nedokážeme, že to tam bylo.‘ Říkal to všechno tak potichu, jako by se bál, že mám v kanceláři odposlech.“

„Máš?“

„Nemám. Pak šel na tři minuty ven.“

„A co balíček? Ztratilo se něco?“

„A co by se mělo ztratit?“

„Třeba nějaké kompromitující materiály.“

„Určitě tam žádné nebyly. A pokud byly, už to nikdo nedokáže.“

Julie si zase nechala spadnout pokrývku z ramen k bokům, a odhalila tak nahou horní polovinu těla.

„Ty jsi někdy taková svině, Průcho, že může být lidstvo jenom rádo, že se dál nerozmnožují tvoje geny. Upřímně řečeno: je to všechno pravda?“

Průcha se zasmál. „Ten Malina mi povídal: ‚Musíte počítat s tím, že ten člověk byl dost inteligentní, aby celou věc fingoval. V dětském domově skutečně byl, protože ho tam rodina odložila. Já jsem se ke všem jeho materiálům dostat nemohl, protože jsem to nehnal po služební linii. Ale on je mohl vidět.‘ Prostě tím chtěl naznačit, že jako bývali v Rusku takoví ti Lžidimitrijové, co tvrdili, že jsou carští synci, tak mohl i Richard provést něco takového.“

„To je dost přitažené za vlasy.“

„Pak už zbývá jenom varianta, že by to byl můj pravý syn.“

„Průšvih, co?“

„Člověk si zvykne. Nakonec si říkám, že pořád lepší, než kdyby se ukázalo, že je moje dcerou třeba taková Barbora Nesnídalová.“

„Nebo já?“

„Jsi perverzní,“ otrásl se. „Já jsem člověk ze staré školy. Takové věci mi ani neříkej, nebo se přestaneme stýkat. Nenechám se morálně zkazit. Příště mi před pohlavním stykem předložíš rodný list.“

„To už nestihnu,“ zašeptala a opět se přitulila.

A měla v danou chvíli pravdu.

AFÉRA vyšla s Červenými titulky na černém podkladu.

BARBORA NESNÍDALOVÁ: NEPOPÍRÁM, ŽE MÁ PRO MĚ VLADAN JISTOU PŘITAŽLIVOST.

Podtitulek: *Flirt s jedním z hrdinů OKA?*

Menší titulek: *NEBUDE RAJKO ŽÁRLIT?*

V článku: *Dělá to Bára proto, aby vylepšila svůj mediální obraz, nebo je tentokrát skutečně zamilovaná? Její přítelkyně nám mimo mikrofon prozradila, že tentokrát je to skutečná láska.*

Lukáš s Kateřinou seděli v Malostranské kavárně.

„Přijde ta Veronika?“ zeptal se.

„Dorazí o půl hodiny později. Má nějaké kamerové zkoušky. Nakonec ji najala BETA a bude moderovat dopolední magazín *Divoká*

krása. Myslím, že má slušnou šanci dotáhnout to až na večerní prime time.“

„Má nejslavnější jizvu na čele v celé zemi. Někde jsem četl, že ji má pojištěnou na slušné peníze.“

„No právě,“ zasmála se Kateřina. „Chudák teď neví, jak to udělat, aby jí nezmizela. Zatím se jí zatraceně dobře hojí. Má co dělat, aby si ji udržela lícidly. Ta holka to prostě nikdy nemá jednoduchý. Co tvoje práce?“

„Stoupám. Dali mi rubriku *Společenská džungle*. Je třikrát lépe placená a třikrát nudnější. Nemáš zájem někdy přispět?“

„Zatím jsem odmítla jedno fotografování pro *Leo* a jedno pro *Playboy*. Taky knižní interview s Barborou Nesnídalovou. Ale pokřtila jsem jednu hasičskou stříkačku a navštívila dobročinný bazar na základní škole v Horních Počernicích.“

„Já budu zase mít na AURE vlastní pořad *Coming out*.“

„Ach bože,“ povzdychla si Kateřina.

„Tak nějak,“ souhlasil Lukáš.

„Odjedu do Indie,“ řekla. „V Radžastánu je ášram, kde bych se chtěla naučit nějaké nové meditační techniky.“

„Jak dlouho tam budeš?“

„Jak dlouho bude potřeba.“

„Třeba do konce života?“

„Jakého života? Kterého z mých životů? O čase musíte uvažovat vy, kdo sledujete uzávěrky a počítáte vteřiny. Vy, kdo musíte mít harmonogram večírků, party, rautů, prezentací, performancí, vernisáží, premiér a derniér.“

„To se ti po nás nebude stýskat?“

„Když budu osmnáct tisíc kilometrů daleko, nejsem od vás o nic dál, než když jsme v jednom městě. Nikoho nemůžeme *mít*. Takhle jsem měla celou dobu Patrika, ačkoliv byl mrtvý, neexistoval. Jeho mrtvola mi pořád ležela v cestě. Rozkládala se ve mně a otravovala mi život. Teď jsem tu mrtvolu odhodila, kam patří. Supům.“

„Jsi k němu krutá.“

„Kdokoli z nás zemře, patří supům. Máme se snad na ulicích brodit hromadou kostí? Kdybych měla umřít, chtěla bych, aby to bylo v Tibetu. Aby moje tělo rozsekali na kousky a naházeli do čtyř světových stran divoké zvěři.“

„V Tibetu se určitě už dávno pohřbívá podle pokrokových komunistických zvyklostí.“

„Ale já ještě umřít nechci.“ Pozvedla skleničku vína. „Ještě jsou tu tisíce litrů vína, které jsem nevyčila, tisíce meditačních manter, které jsem se nenaučila. Možná i tisíce mužů, kteří mě nepomilovali.“

„Náročný program,“ podivil se Lukáš. „Co když do toho něco přijde?“

„Tak stovky mužů,“ opravila se. „Nebo desítky, nebo třeba jen jeden, ale ten, který vydá za tisíce. Jak říká pan Průcha: ‚Kurva, někdo takový přece na světě musí být.‘“

„Má Průcha někoho rád?“

„Sebe?“ zkusila to Kateřina. „Sorry. To byl vtip. Průcha má rád všechny. Všechny ženy. Pokud přijde do pekla, tak ne proto, že nebyl schopen mezilidských vztahů, ale že byl schopen příliš mnoha vztahů.“

„Škoda že nejsem na holky,“ řekl Lukáš. „Ty bys byla docela ideální.“

„Nikdo není dokonalý.“

Právě v okamžiku, kdy se Lukáš chtěl zeptat, zda tím myslí sebe nebo jeho, zahlédli Veroniku, jak vstupuje do místnosti.

„Ona je to vážně moc krásná ženská,“ řekl.

„Krásná,“ souhlasila. Pak se na ni ještě jednou podívala. Sklem ve stěně proniklo světlo a vypadalo to, že Veronika přichází v jakémsi zářivém oblaku. Byl to prchavý okamžik, ale přes jeho krátké trvání donutilo takové zjevení světla Kateřinu otevřít ústa a ještě jednou říci:

„Je krásná. Je to to nejkrásnější, co jsem na tomhle světě kdy viděla.“

V tom okamžiku vyskočila zpoza dveří postava dosud ukrytá kdesi za věšákem a třímající v ruce nějaký zjevně velmi nebezpečný předmět. Vrhla se na Veroniku. Všichni přihlížející strnuli.

Byla to Barbora Nesnídalová a držela v ruce mikrofon.

Veronika ji ale odstrčila stranou a vyrazila vpřed k dvojici u kavárenského stolu.

Jan Jandourek
Bomba pod postelí

Ilustrace na obálce M-SUR/Shutterstock.com
Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 27. 5. 2022

ISBN 978-80-274-2280-7 (epub)
ISBN 978-80-274-2281-4 (pdf)
ISBN 978-80-274-2282-1 (prc)